

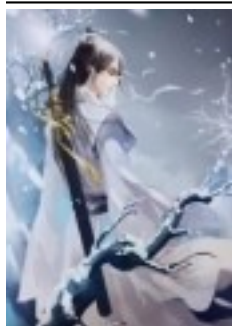
[Thần Ma Hệ Liệt] – Bộ 1 – Trọng Quang

Contents

[Thần Ma Hệ Liệt] – Bộ 1 – Trọng Quang	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	14
7. Chương 6	17
8. Chương 7	19
9. Chương 8	22
10. Chương 9	25
11. Chương 10	28
12. Chương 11	30
13. Chương 12	33
14. Chương 13	35
15. Chương 14	38
16. Chương 15	41
17. Chương 16	43
18. Chương 17	45
19. Chương 18	48
20. Chương 19	51
21. Chương 20	54
22. Chương 21	56
23. Chương 22	59
24. Chương 23	61
25. Chương 24	64
26. Chương 25	66
27. Chương 26	69
28. Chương 27	73
29. Chương 28	75
30. Chương 29	77
31. Chương 30	80
32. Chương 31	82
33. Chương 32	84
34. Chương 33	87
35. Chương 34	89
36. Chương 35	91
37. Chương 36	94
38. Chương 37	97
39. Chương 38	99
40. Chương 39	101

41. Chương 40	104
42. Chương 41	107
43. Chương 42	110
44. Chương 43	113
45. Chương 44	116
46. Chương 45	119
47. Chương 46	122
48. Chương 47	124
49. Chương 48	128
50. Chương 49	131
51. Chương 50	133
52. Chương 51	140
53. Chương 52: Phiên Ngoại 1 : Lễ Tình Nhân	155
54. Chương 53: Phiên Ngoại 2 : Phiên Ngoại Chi Ma Hoàng	156
55. Chương 54: Phiên Ngoại 3 : Phiên Ngoại Chi Bàn Anh	159
56. Chương 55: Phiên Ngoại 4: Phiên Ngoại Chi Hiện Đại	161

[Thần Ma Hệ Liệt] – Bộ 1 – Trọng Quang

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyễn, cổ trang, cường công cường thụ, 1×1, sinh tử văn, HE. Editor: Tịch VuCầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-ma-he-liet-bo-1-trong-quang>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Trăm vạn năm trước, Thiên giới cùng Ma giới phát động một cuộc đại chiến kéo dài.

Thượng cổ Thần đế Trọng Quang cùng Ma giới Đế hoàng Trường Đình trong một hồi quyết chiến bị cuốn vào một khe hở không gian, rơi xuống một thế giới mới bắt đầu hình thành. Ở trong thế giới kia, bọn họ ngoài ý muốn xảy ra một vài chuyện.....không quá hài hòa, đến nỗi Ma hoàng thế nhưng lại mang thai cốt nhục của hai người.

Ma hoàng Trường Đình đối với việc này rất là tức giận, nhưng lại không thể không sinh hạ người thừa kế huyết mạch Thần Ma cường đại – Minh Tôn. Thần đế lười biếng phúc hắc dây dưa cùng với Ma hoàng lạnh lùng cao ngạo, bắt đầu như vậy.

Ma Thái tử Minh Tôn trộm xông ra khỏi thông đạo Thần Ma chạy đến nhân gian, ngoài ý muốn gặp được hậu duệ cuối cùng của Thượng cổ Thần long trên thế gian – Long vương Ngao Liên. Vì vậy Ma Thái tử giả hoạt này, bắt đầu con đường săn bắt Long vương cao quý nội liễm của hắn.

Cùng lúc đó, Trọng Quang Thần để cách biệt trăm vạn năm lại lên chuồn vào Ma giới, tính toán thu phục Ma giới Đế hoàng cao ngạo lạnh lùng kia. Thuận tiện...sinh thêm một tiểu bánh bao thì càng tốt

2. Chương 1-2

Trọng Quang Thần để là một người có chút lười biếng. Lười biếng khi tu hành, lười biếng khi luyện võ, ngay cả khi tỉnh táo cũng lười biếng. Bởi vậy hắn cũng là vị thần cuối cùng trong ba vị Thượng cổ Thần đế sinh cùng một lúc tỉnh lại từ trạng thái hỗn độn.

Khi Thần Ma đại chiến thì, Đông Hoa Thần đế dùng một thanh Minh Hoàng Thái Nhất kiếm có thể đối kháng được với Ma Hoàng, Đại Chính Thần đế thì cùng thần lực cường đại cùng với lực lượng hùng hậu phía sau hiệp trợ, duy có Trọng Quang lão đảo xen lẫn trong đám thần quân, lúc có đánh nhau thì xuất chiến, lúc không đánh nhau thì ngủ.

Đối với vị này Đại Chính Thần đế cùng Đông Hoa thần đế đã không còn sức để tức giận, cũng không để tâm đến nữa.

Ba vị Thần đế sinh ra cùng một thời khắc, lần lượt thức tỉnh, có thể nói là sự tồn tại giống như huynh đệ. Đại Chính là trưởng, Đông Hoa ở giữa, Trọng Quang tỉnh lại cuối cùng tự nhiên là em út.

Đại chiến Thần Ma giằng co hơn mười vạn năm, tới thời khắc quan trọng cuối cùng, Trọng Quang vận khí không tốt, bị Đại Chính áp đến phía trước trận tuyến đối địch cùng Ma hoàng.

Bởi vì Đông Hoa Thần đế trong trận chiến trước đã đại chiến một trận với Ma Tôn đứng sau Ma Hoàng trong Ma giới, tuy rằng đánh bại được Ma Tôn, hủy diệt ma hồn của hắn, nhưng bản thân cũng bị thương không nhẹ, không thể ngăn cản được Ma Hoàng mang theo giận dữ mà đến.

Bởi vậy Trọng Quang Thần đế lấy cớ ở trong Thiên thai của Cửu Trọng Thiên bế quan tu luyện bị Đại Chính Thần đế lôi ra, ném đến trước trận, mở to một đôi mắt buồn ngủ còn chưa có tỉnh đối mặt với đại quân của Ma Hoàng.

Ai nha nha, khổ chết hắn.

Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm của Ma Hoàng cường đại như thế nào, không có một Minh Hoàng kiếm của Đông Hoa Thần đế, Trọng Quang chỉ có thể gọi thần khí sinh ra cùng bản mạng của mình – Hạo Hãn Hồn Thiên kích chống đỡ.

Cũng may Trọng Quang ở trong Thiên thai của Cửu Trọng Thiên cũng không phải chỉ ngủ làm biếng. Bế quan tu hành chín chín tám mốt ngày – một ngày tương đương với trăm năm dưới nhân gian, rốt cuộc cũng khiến cho hắn trở thành người có sức mạnh lớn nhất trong ba vị Thượng cổ Thần đế, cho dù là Đông Hoa Thần đế có danh xưng là chiến thần sức mạnh cường đại, e rằng cũng không vượt qua được người này.

Nhưng bất đắc dĩ Trọng Quang người này lại rất lười biếng, đánh nhau cũng có thể làm biếng, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu không đủ phong phú, đối chọi với Ma Hoàng cường đại thiện chiến, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bản thân không rơi xuống thế hạ phong, hoàn toàn không chiếm được tiện nghi.

Một trận chiến này đánh từ trên trời xuống dưới đất, từ mặt đất lại đánh ra biển, từ biển đánh xuống hoàng tuyền, vẫn giằng co đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, còn bỏ ra một đường giao nhau giữa ngũ giới là Thiên giới, Nhân gian, biển sâu, hoàng tuyền cùng Ma giới.

Cuối cùng Trọng Quang cũng không còn kiên nhẫn.

Cứ đánh tiếp như vậy, không ngừng, quả thật là chiếm mất rất nhiều thời gian ngủ của hắn!

Bởi vậy hắn phát uy.

Một người làm biếng sau khi phát uy sẽ có hậu quả gì chứ? Trước kia Ma Hoàng Trường Đình không biết, nhưng sau lần này thì y đã biết.

Thần quang cực đại va chạm cùng với Ma quang, tạo thành một lốc xoáy có linh lực khủng bố. Một cái cửa động tối như mực giữa lúc trời đất hỗn loạn không thể chống đỡ tạo ra sức mạnh, cuốn hai vị Thần Ma trở tay không kịp vào trong.

“Đây là nơi nào chứ?”

Nhìn mảnh đất hoang vu thê lương này, linh khí xung quang mỏng mang yếu ớt, nếu không phải trên trời còn chín thái dương sáng ngời vờn quanh, Ma Hoàng quả thực có cảm giác đã về Ma giới của mình.

“Không biết.”

Thanh âm của Trọng Quang vẫn là lười biếng, cầm trường kích của mình, chậm rãi nói:

“Này, còn đánh nữa hay thôi?”

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng:

“Tối cái nơi quỷ quái như thế này, còn đánh cái gì mà đánh! Người không thấy rằng trước tiên tìm cách trở về mới là quan trọng hơn sao?”

Trọng Quang bĩu môi, nói:

“Nơi này e rằng là một thế giới mới được sinh ra, linh lực chưa được hình thành, sức mạnh của trời đất vẫn chưa được ngưng tụ, cho nên cũng không có sinh vật nào.”

Hắn là vị thần sinh ra cùng với vạn vật, ở phương diện này tự nhiên là tương đối có uy tín. Nếu hắn đã nói như thế, Ma Hoàng ngược lại rất tin tưởng vào phán đoán của hắn.

Ma Hoàng trầm tư một lát, nói:

“Như vậy, chúng ta không bằng trước tiên bắt tay hợp tác, có ân oán gì, đợi khi nào rời khỏi nơi này quay lại Thiên giới thì tính sau.”

“Đồng ý!”

Trọng Quang thế nhưng lại hiểu rất rõ.

Hắn đã từng trải qua thế giới hoang vu như thế này một lần, đối với sự tình như thế này không còn gì hứng thú. Hắn cũng không giống Đại Chính Thần để có nhiệt tình sáng thế, còn không bằng trở lại thế giới của mình tiếp tục ngủ thì còn tốt hơn.

Vì thế hai người một lời đã định, liền phân công nhau bay đi, triển khai thần thức thăm dò mảnh đất hoang vu này.

Hai thần đều là những vị thần cường đại không ai sánh được, mảnh đất này tuy lớn, nhưng chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã thăm dò xong, hai người lại đồng thời tìm được chỗ trung tâm của thế giới này, chính là một cây đại thụ thông thiên.

Đại thụ này có linh lực kinh người bao quanh, dâng lên, chậm rãi làm dịu đại địa.

“Vậy đây đại khái chính là Huyền Thiên Linh Thụ của thế giới này.”

Mỗi một thế giới khi mới hình thành, đều có một linh vật được sinh ra cùng trời đất, có khi là một tảng đá, có khi là một thân cây, có khi lại là một ngọn lửa. Nhưng cũng không phải là sinh vật có linh thức từ đầu, ngoại lệ duy nhất đại khái chỉ có ba vị thần Đại Chính, Đông Hoa cùng Trọng Quang. Loại linh vật thông thiên này bình thường đều lấy danh xưng ‘Huyền Thiên’, bởi vì chúng đều có linh lực rất lớn làm dịu mặt đất, sinh ra vạn vật, có thể nói là căn bản để sinh ra một thế giới.

Trọng Quang quan sát cây Huyền Thiên Linh Thụ này, có chút tiếc nuối nói:

“Xem ra nó chính là vừa mới trưởng thành, chưa kết quả, chỉ sợ là không đủ để tập hợp ra linh khí cung cấp cho chúng ta mở ra thông đạo, trở lại Thiên giới đi.”

Ma Hoàng nhú nhú mày, nói:

“Vậy còn mất bao lâu nó mới có thể kết quả?”

Trọng Quang thần nhiên nói:

“Không biết. Quy tắc của thế giới này không phải do ta và người có thể quyết định, có lẽ phải mười năm, có lẽ mất trăm năm, cũng có thể phải đợi hơn một ngàn năm vạn năm.”

Hai vị thần sống lâu vô hạn, chờ cũng không mất bao lâu, chính là đại chiến Thần Ma còn chưa kết thúc, trong lòng đều có lo nghĩ cùng băn khoăn lẫn lộn, bởi vậy đối với kết luận này cũng không có mấy vui sướng.

Ma Hoàng nói:

“Có biện pháp nào đề cao nó không?”

Trọng Quang cười khẩy, chế nhạo nói:

“Đề cao cho một gốc Huyền Thiên Linh Thụ? Trừ phi Ma Hoàng bệ hạ ngài tự mình biến thành Huyền Thiên Linh Khí tinh hoa của trời đất, thử một lần xem.”

Ma Hoàng thâm giận, giữa hai mi hiện lên một tia lãnh ý. Nhưng y lòng dạ thâm sâu, bất động thanh sắc, thần nhiên nói:

“Cứ tiếp tục chờ đợi như thế? Bản tôn thật ra không sao cả, chỉ sợ Thần đế người ở nơi có linh khí loãng như thế này ngủ không ngon giấc đi?”

Trọng Quang bị Ma Hoàng châm biếm ngược lại, cũng không tức giận, ngược lại còn lộ ra vẻ trầm tư, gật đầu nói:

“Người không nói ta còn không nghĩ tới. Quả nhiên ngủ ở trong này rất không ngon giấc.”

Mi gian của Ma Hoàng khẽ giật, thâm nghĩ vị Thần đế này thiên tính lười biếng, yêu ngủ thành cuồng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trọng Quang hiện tại cũng có chút ưu sầu. Hắn trái lo phải nghĩ, rốt cuộc cũng có một chủ ý, nói:

“Trực tiếp đề cao Huyền Thiên Linh Thụ này là không thể. Nhưng Huyền Thiên linh vật bậc này, đều dựa vào việc hấp thụ tinh hoa của trời đất mà bổ sung cho chính bản thân mình, sau đó mới lại phụng dưỡng cho phụ mẫu mặt đất. Chúng ta có thể dùng linh lực bản thân luyện ra tinh hoa của trời đất, cung cấp cho linh thụ này hấp thụ. Như vậy cũng có thể thúc đẩy tốc độ trưởng thành của nó nhanh hơn.”

Ma Hoàng ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, hơn nữa hiện tại bọn họ cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải thử một lần.

Bởi vậy hai vị thần thỏa thuận, liền tự đến một bên, khoanh chân ngồi ở dưới đại thụ, bắt đầu rèn luyện tinh hoa đất trời.

Không ngờ, biện pháp này quả thực có tác dụng. Hai vị thần một người là thần tối cao sinh ra cùng vạn vật, một người là Ma Hoàng chí tôn nghịch thiên sinh ra, cứ như vậy luyện lấy tinh hoa đất trời, tự nhiên không phải là nhỏ.

Chỉ là Huyền Thiên Linh Thụ này cũng là vật phi phàm, số lượng tinh hoa cần hấp thụ cũng vô cùng kinh người.

Cứ như thế, một thần một ma tĩnh tọa ở trong thế giới hoang vu này ước chừng ba trăm sáu mươi năm, Huyền Thiên Linh Thụ cuối cùng cũng nở một đóa hoa, giữa đóa hoa, có kết ra một quả nho nhỏ.

3. Chương 2

Việc lớn đã hoàn thành được một nửa, Trọng Quang và Ma Hoàng vô cùng vui sướng, dồn dập gia tăng công lực, nghĩ muốn thúc cho quả kia nở luôn.

Đóa Huyền Thiên chi hoa kia nở chín chín tám mươi một ngày, đột nhiên tỏa ra một mùi hương bí ẩn khó có thể miêu tả, biến thành một cơn gió mát, phiêu tán trong hư không.

Trọng Quang chỉ cảm thấy một mùi hương ngọt ngào bay vào trong mũi, cả người đều chìm đắm trong hương hoa thấm đượm lòng người, nhưng rồi hần thành linh cảm thấy không đúng, đột ngột mở hai mắt, chỉ thấy một đôi ma nhãn sắc tím của Ma Hoàng đối diện đã biến thành màu đỏ, đang gắt gao nhìn hần.

Trọng Quang đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hô to không ổn, nhưng chưa kịp phản ứng, Ma Hoàng ở đối diện đã đánh tới, áp đảo hần.

Ý thức của Trọng Quang lúc này cũng bắt đầu mơ hồ, dựa vào bản năng bắt đầu dây dưa cùng Ma Hoàng.

Thì ra Huyền Thiên linh vật kia vốn là căn nguyên bắt đầu thế giới, khi nó trưởng thành kết quả thì, quả mới sinh ra liền có công hiệu thôi phát ***, sinh sản vạn vật.

Lúc này thế giới này đã có rất nhiều sinh vật, nhưng linh trí chưa mở, đều là sinh vật ngây thơ ngu xuẩn, không hiểu *** như thế nào. Mà đóa hoa của Huyền Thiên Linh Thụ phiêu tán, quả phát ra hương thơm, dần dần bắt đầu đánh thức vạn vật, phân ra âm dương, bắt đầu con đường sinh sản.

Trọng Quang nhất thời quên mất việc này. Hần cùng Ma Hoàng ngồi đối diện nhau, luyện hóa tinh hoa thế gian để cho Huyền Thiên linh thụ hấp thu, linh lực đã hao phí rất nhiều, hơn nữa lại cách quả Huyền Thiên quá gần, cổ hương thơm nồng đậm đầu tiên mà Huyền Thiên chi hoa kia phát ra đã bị hần cùng Ma Hoàng đồng thời hấp thu, tất nhiên hiệu quả sẽ lớn nhất. Bởi vậy nhân vật giống như hần cùng với Ma Hoàng, cũng đồng thời trúng chiêu.

Hai thần quần lấy nhau, lăn dưới tàng cây, trong mắt lẫn nhau đều đã biến thành bạn lứa hoàn mỹ nhất trên thế gian này.

Ở trong mắt Ma Hoàng, Trọng Quang biến thành một vưu vật xinh đẹp, xinh đẹp đến không nói nên lời, chỉ muốn lập tức ôm vào trong lòng, hóa làm một thể.

Mà Trọng Quang là Thần đế của trời đất, thanh tâm dục quả, tâm trong sáng, không có *** với nữ tử, bởi vậy trong mắt vẫn duy trì nguyên vẹn tướng mạo của Ma Hoàng. Nhưng Ma Hoàng trong mắt hần lúc này, đã hóa thành ái nhân tri kỷ, tình thâm khôn kể, cũng hận không thể ngay lập tức giao hòa triền miên, cùng lên núi xuống biển, không bao giờ xa rời nhau nữa.

Hai thần bỏ quần áo đi, toàn thân trần trụi, thay phiên áp đảo nhau, đều muốn đặt đối phương ở dưới thân.

Cuối cùng rốt cuộc là Trọng Quang thắng một bậc, áp đảo Ma Hoàng, tiến vào bí huyết phía sau y, nhập hạng (ờ, là hang, ngõ....mọi người tự hiểu dùm...) giao hòa.

Nguyên lai thực lực của hai thần tương đương, vốn là khó phân thắng bại. Nhưng hơn ba trăm sáu mươi năm chuyển hóa linh lực thúc đẩy, Trọng Quang bản thân vốn được sinh ra từ linh khí của trời đất, tất nhiên phương thức nhanh hơn Ma Hoàng một tầng. Mà Ma Hoàng trước hết phải đem ma khí tự thân hóa thành linh lực, sau đó mới rèn luyện tinh hoa, liền hao phí hơn một tầng công phu so với Trọng Quang, linh lực tổn thất cũng lớn hơn một bậc.

Chỉ hơn kém một bậc này, liền khác biệt rất lớn, rốt cuộc cũng khiến cho Trọng Quang chiếm thế thượng phong, chiếm Ma Hoàng thành của mình.

Lại nói hai thần đều mất đi lý trí, bị hương thơm của quả cùng Huyền Thiên chia hoa kia kích phát ra bản năng *** nguyên thủy nhất, đều biến thành giống như dã thú, chỉ biết triền miên ***.

Ma Hoàng mặc dù cảm thấy bản thân bị mỹ nhân ôm vào lòng, đối ngược lại mới là chuyện tốt, nhưng không biết vì sao, sau đó cảm thấy mình như hóa thành nữ tử, rúc vào trong ngực của một nam tử ung dung tuấn mỹ.

Hần là Ma sinh cùng trời, bản năng *** tuần hoàn, nhưng lại không có ý phản cảm, ngược lại còn cảm thấy vui sướng tràn trề, cuối cùng lại có cảm giác cực nhanh.

Mà Trọng Quang chính là mới nếm thử ***, lại khắc cốt minh tâm, chỉ cảm thấy vẻ đẹp cùng phong thái của người dưới thân tràn đầy anh khí, đắm sâu triền miên, có một không hai.

Hai người tri kỷ giao hòa, bất cứ vạn vật nào khác trong trời đất này cũng không thể sánh bằng. Theo *** tầng cao, linh quang tận trời, ma khí giao triền.

Quả Huyền Thiên kia kết ở trên đầu hai người, bị một cỗ linh lực cũng ma khí giao nhau của hai thần đánh sâu vào, ánh sáng dần dần chuyển thành sắc hồng nhuận, hình thể cũng chậm rãi biến lớn, từ độ lớn chỉ bằng đóm sao thành lớn bằng nắm tay, đúng là hấp thụ ma thần khí của hai thần, từ từ lớn lên.

Hai thần làm tình ở dưới tàng cây, không biết qua ngày đêm bao năm. Quả Huyền Thiên kia lại từ từ chín rục, từ trên Huyền Thiên linh thụ chậm rãi rơi xuống, lúc rơi tựa như có ý thức, chui và trong cái kén sáng hình thành từ thần quang ma khí của hai thần, biến mất không thấy đâu.

Lại nói quả Huyền Thiên kia vừa chín rục rơi xuống đất, mùi thơm thúc đẩy vạn vật, mở ra linh trí, bắt đầu sinh sản cũng dần phai nhạt, không bao lâu sau, rốt cuộc mùi hương cũng hoàn toàn biến mất.

Hương này tan hết, Trọng Quang cùng Ma Hoàng cũng từ từ khôi phục thần trí.

Lúc này bọn họ ở trong cái kén ánh sáng hình thành từ thần quang ma khí quấn nhau triền miên đã được hai mươi một năm, khi thanh tỉnh thì thân thể vẫn tương giao với nhau, linh khí giao hòa.

Cặp đùi thon dài rắn chắc của Ma Hoàng quấn ở trên lưng Trọng Quang, hai tay ôm chặt lấy vai lưng của hắn. Mà Trọng Quang lại ‘thần khí’ nhập hạng, hai tay nắm lấy vú của Ma Hoàng, vùi đầu vào hồng anh trước ngực y.

Hai thần thanh tỉnh, giao triền với nhau, đều trợn mắt há hốc miệng.

Ma Hoàng giận dữ:

“Cút ra ngoài!”

Trọng Quang cảm thấy ‘thần khí’ của mình vẫn đang hưng phấn bùng bùng, chưa có giảiphóng. Mà ‘ma vật’ của Ma Hoàng vẫn cứng như thanh sắt đỉnh chạm vào bụng mình, rõ ràng là giống hệt mình.

Hắn thế nhưng rất tiêu sái, phục hồi tinh thần lại liền nói:

“Không bằng làm xong rồi nói sau.”

Ma Hoàng cuồng nộ, đang muốn nổi bão, không ngờ Trọng Quang dùng sức đỉnh lên một cái, ở giữa chỗ mẫn cảm, lập tức xương sống cùng thất lưng của y thoát lực, nhuyển thành một đoàn.

Tuy rằng hoan ái suốt hai mươi một năm này sinh ra là do thần trí không rõ cùng quả Huyền Thiên kích thích, nhưng hai thần đều là sự tồn tại không giống bình thường, vẫn lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Trọng Quang đối với chỗ mẫn cảm của Ma Hoàng hiểu rõ vô cùng, lúc này làm rồi liền làm luôn, tiếp tục luật động, Ma Hoàng rốt cuộc khó có thể khắc chế, kéo y từ trạng thái thanh tỉnh xuống đến tiếp một hồi nữa.

Đội hai thần làm xong lần này, chín thái dương trên trời đã mọc đủ bảy bảy bốn mươi chín lần.

Kén sáng hình thành khi thần ma giao hoan từ từ tán đi, hai thần trở lại bình thường như lúc đầu, thân mặc thần giáp, cầm trong tay lưỡi đao sắc bén, nhìn chăm chăm vào nhau.

Chính là trong lòng Ma Hoàng cao ngạo lãnh liệt có thêm một tia buồn bực, một tia hận ý, còn có một tia quyền rũ khó có thể che dấu.

Mà biểu tình lười biếng lạnh nhạt của Trọng Quang lại trở nên bí hiểm, một đôi con ngươi đen láy sáng ngời lại có hơn một cỗ khói lửa nhân gian.

Hai thần im lặng đến quá trưa, vẫn là Trọng Quang mở miệng trước:

“Quả Huyền Thiên không thấy đâu.”

Ma Hoàng hơi hơi chấn động, chăm chú nhìn linh thụ, quả nhiên không thấy bóng dáng của quả Huyền Thiên.

Sắc mặt y khẽ biến, mặc dù cực độ không muốn để ý tới đối phương, nhưng hiểu rõ nhất huyền thiên linh vật cùng thông đạo không gian chỉ có Trọng Quang, cho nên đành phải không tình nguyện mà mở miệng:

“Như thế nào lại không thấy? Đã không thấy quả Huyền Thiên, chúng ta phải trở về như thế nào?”

Trọng Quang thấy thần sắc của y, biết trong lòng y có hoài nghi. Nếu là trước kia hẳn tất sẽ không giải thích, nhưng lúc này lại nói:

“Ta cũng không biết quả Huyền Thiên kia vì sao lại biến mất, lúc ấy....khụ, chúng ta đều đang bận. Nếu như có người khác đến hái quả, cũng tuyệt không có khả năng. Chỉ sợ rằng quả Huyền Thiên là tự mình mở ra linh trí, đã hóa thân vào trong mảnh đại địa này.”

Đáng tiếc là lần này hẳn cũng đã đoán sai. Bất quá lúc ấy thần trí của hai thần đều mê mang, tất nhiên sẽ không biết nơi quả Huyền Thiên kia đi đến.

Thần sắc Ma Hoàng ngưng trọng, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn:

“Ý của ngươi là, công phu của chúng ta mấy trăm năm này đều uống phí?”

Tràng hoan ái kéo dài suốt hai mươi một năm lại thêm bốn mươi chín ngày kia, làm sao mà y có thể nuốt trôi cục tức này?

Trọng Quang thấy Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm trong tay y ma quang tăng vọt, rục rịch, vội nói:

“Tuy rằng không có quả Huyền Thiên, nhưng chúng ta cũng không phải là không thể trở về.”

“A?”

Một chữ ngắn gọn của Ma Hoàng, rất có khí thế nếu người không có câu trả lời thuyết phục khiến cho ta hài lòng ta liền tại chỗ chém chết người.

Trọng Quang nói:

“Quả rơi xuống đất, sinh mệnh của Huyền Thiên linh thụ này cũng sắp chấm dứt. Chỉ cần chúng ta chờ nó héo rũ tiêu tán hết, lợi dụng lúc linh khí cực đại cuối cùng của nó tản ra, có thêm thần quang linh hoạt kỳ ảo của ta cùng ma khí chí tôn của người, liền có thể bỏ ra một thông đạo, tìm đường quay về thiên giới.”

4. Chương 3

Ma Hoàng đối với lời nói của Trọng Quang bán tín bán nghi.

Y đã chịu một lần, không nghĩ sẽ bị đến lần thứ hai, bởi vậy hạ quyết tâm muốn tự mình tìm kiếm ở thế giới này một phen, xem có phương pháp khác hay không, liền lãnh đạm nói:

“Một khi đã như vậy, trước khi cái cây này héo rũ còn phải mất một khoảng thời gian nữa, chúng ta liền tách ra hành động. Đợi đến lúc nó héo rũ hoàn toàn, lại gặp nhau ở đây.”

Trọng Quang không có ý kiến, hắn cũng cần thời gian yên tĩnh bình tâm một chút, liền gật đầu nói:

“Cho đến khi cái cây này héo rũ còn phải mất khoảng thời gian là sáu mươi năm. Như vậy, sáu mươi năm sau chúng ta gặp lại nhau ở đây.”

“Được!”

Ma Hoàng nói xong, liền hóa thành một luồng ánh sáng, giây lát sau đã biến mất ở trên bầu trời.

Trọng Quang nhìn theo bóng lưng của y, hai tròng mắt hơi nheo lại, dường như đang suy nghĩ. Sau một lúc lâu, duỗi duỗi thắt lưng làm biếng, lẩm bẩm:

“Vẫn là tìm chỗ ngủ một giấc trước đi.”

Trọng Quang ở dưới biển sâu dùng thần lực vô thượng kiến lập một thần phủ, thiết hạ kết giới xung quanh, ở bên trong ngã đầu xuống ngủ.

“Điều đó không có khả năng!”

Nơi cực Bắc lạnh lẽo, Ma Hoàng vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào bụng của mình.

Thế giới này đã bị y tìm hiểu xong từ sớm, thậm chí còn xông thẳng lên không trung, muốn đi lên chín khối thái dương kia xem xét. Nhưng thế giới này hỗn loạn sơ khai, không trung bị tầng tầng mây đen bao phủ, kết giới chưa mở ra, hiện tại ma lực của y hao tổn rất lớn, nhất thời không có cách nào xông lên. Bởi vậy Ma Hoàng suy nghĩ một phen, quyết định trước tiên tìm một chỗ tu luyện bổ sung lại ma lực, sau đó mới tiếp tục tìm đường.

Ai ngờ y tu luyện ở đây không lâu, liền phát hiện thân thể có chút khác thường, cẩn thận tìm hiểu một phen, phát hiện ra chân tướng, không khỏi vô cùng khiếp sợ.

Bên trong bụng y có một vật hàm chứa linh khí cùng ma khí giao nhau, thỉnh thoảng lại khẽ động, cũng truyền ra tiếng tim đập, giống như một thai nhi nhỏ bằng nắm tay cuộn mình lại.

Ma Hoàng kinh hãi, cẩn thận suy nghĩ, liền ẩn ẩn hiểu được.

Thai nhi này hẳn là do quả Huyền Thiên kia biến thành, không biết làm thế nào rơi vào trong bụng của y, lại bởi vì y cùng Trọng Quang triển miên mập hợp, thần dịch tinh hoa của Trọng Quang từng bắn vào trong cơ thể y, vốn nhờ vậy mà thụ tinh thành thai, biến thành một vật còn sống.

Ma Hoàng sao có thể tiếp nhận được việc này, không khỏi cực kỳ tức giận.

Y ngưng tụ ma lực, đánh mạnh vào bụng, muốn khiến cho vật ấy đi ra. Ai ngờ ma lực vừa chạm vào thai nhi, liền bị thai nhi kia chu cái miệng nhỏ ra, hút vào sạch sẽ.

Ma Hoàng lúc này mới ý thức được, đứa bé này không chỉ kế thừa huyết mạch thần khí của Trọng Quang, mà còn có một nửa là huyết thống Ma Hoàng của mình, bởi vậy ma lực của mình đối với nó là căn nguyên, không hề ảnh hưởng.

Ma Hoàng vô cùng tức giận, giơ tay lên, không hề ngưng tụ ma lực, mà chỉ trông mong vào lực thân thể mạnh mẽ bất diệt, hung hăng đánh vào bụng.

Ma Hoàng chính là ma bất tử bất diệt trái với quy tắc trời đất mà sinh ra, so với các ma vật có tuổi thọ hạn định, sinh ra từ nơi khác của Ma giới có khác biệt rất lớn, sức mạnh thân thể cũng mạnh mẽ mãnh liệt không theo quy tắc của thế gian. Một quyền này đi xuống, xung lượng to lớn, đủ để phá núi tách biển.

Y xuống tay nhấn tâm, dùng đến năm phần khí lực, dù là thân mình mạnh mẽ như vậy, cũng không khỏi lung lay lão đảo một cái, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Ma Hoàng cúi gập thắt lưng, hốt hoảng che bụng, chỉ cảm thấy một cơn đau nhức chưa bao giờ cảm nhận được đánh úp lại, trên vầng trán tựa như bạch ngọc tuôn mồ hôi lạnh.

Với thân hình của Ma Hoàng, năng lực thừa nhận cùng với cảm giác cực kỳ mạnh, cho dù bị tổn thương nặng đến thế nào, cũng chỉ mất một chút thời gian là có thể khỏi hẳn, cho nên y chưa từng bị đau đớn như thế.

Ma Hoàng ôm bụng không biết làm sao, đôi mắt sắc tím trừng lớn, nhìn chằm chằm vào bụng.

Dù đã đau như thế này, nhưng thai nhi kia lại không có chút dấu hiệu nào là sẽ đi ra.

Ma Hoàng cắn chặt răng, lại giơ tay lên, bổ thêm một phần lực, hung hăng giáng xuống bụng.

“Ách –“

Bụng một trận rung động, cái bụng thậm chí còn nảy nảy lên.

Ma Hoàng đau đến toát mồ hôi lạnh, đợi một lúc lâu sau, thai nhi vẫn không tổn hao chút gì.

Giằng co như thế một lúc lâu, chịu tội một phen, thai nhi rõ ràng vẫn không thể đánh xuống được.

Ma Hoàng ở nơi cực lạnh này xây lên một băng phủ, lúc này đau đớn khó nhin, biết không thể tiếp tục mạnh mẽ đánh thai nhi, nếu không sẽ giống như tự sát vậy, đành miễn cưỡng đi đến giường băng ngã vật xuống, chậm rãi điều tức, giảm bớt đau đớn.

Y dùng thời gian gần nửa năm, mới hơi kìm được cơn đau động khí này xuống. Mà đứa bé kia cũng là có thù tất báo, cảm giác được cơ thể mẹ đối xử với nó không tốt, liền cố hết sức mà chèn ép.

Ma Hoàng cùng Trọng Quang đại chiến một hồi, lại hao phí một lượng ma lực rất lớn để luyện tinh hoa trời đất cung cấp cho Huyền Thiên linh thụ kia, sau đó còn bị Trọng Quang áp lên người hoan hảo đủ hai mươi mốt năm, những điều này đều khiến cho y bị hao tổn ma lực rất lớn, hiện giờ ma lực cơ sở còn không bằng một nửa lúc trước. Trải qua lần gây sức ép này, không chỉ không thể đánh bỏ thai nhi, ngược lại còn hao phí thêm ma lực điều dưỡng thân thể.

Ma Hoàng trong lòng biết dưới tình hình như vậy, trước tiên khôi phục thực lực bản thân quan trọng hơn.

Y nguyên bản sức mạnh cùng với Trọng Quang ngang nhau, nhưng hiện tại đã kém hơn hẳn một bậc, nếu không gia tăng thời gian tu luyện bù lại, chỉ e đến khi mở ra thông đạo Huyền Thiên hẳn sẽ không thể địch lại Trọng Quang.

Bởi vậy y trước tiên đành phải bắt đắ dĩ bỏ chuyện phá thai sang một bên, nghĩ rằng chờ đến khi mở ra thông đạo Huyền Thiên, quay lại Thiên giới, sau đó nghĩ biện pháp trở về Ma giới phá thai. Bởi vậy thật vất vả mới bình ổn được nỗi khổ động thai, y liền bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Nhưng là y không nghĩ tới, mỗi khi y tu luyện được một phần ma lực, thai nhi kia sẽ hấp thu mất một nửa. Thế nên sáu mươi năm sau y từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, bụng đã trưởng lên rất lớn, thai nhi cũng từ chỗ nhỏ bằng nắm tay biến thành lớn bằng cánh tay.

Ma Hoàng nhìn cái bụng tròn trịa của mình, sắc mặt khó coi.

Thực ra khi tu luyện y đã phát hiện thai nhi hấp thu ma lực của y, cùng theo đó mà lớn lên. Nhưng bắt đắ dĩ việc có nặng nhẹ, hiện nay y vì muốn khôi phục sức mạnh bản thân trước, tạm thời không quản được thai nhi, chỉ có thể mặc nó từ từ lớn lên.

Thần tiên trên Thiên giới căn cứ tiên lực căn nguyên của bản thân mà khác nhau, số thời gian hoài thai cũng không giống. Y chỉ biết bộ tộc Thần Long hoài thai mất ba năm, nhưng đại đa số thần tiên cùng người phạm lại không giống, đều là hoài thai mười hai tháng. Đó là số ít Đại Thần có tiên lực cao thâm mang thai sinh con, y thân là Ma Hoàng, cũng không rõ ràng lắm phải hoài thai bao lâu mới có thể sinh.

Mà chuyện ở Ma giới bọn họ y tương đối rõ ràng, Ma thần ma lực càng cao thâm thì thời gian mang thai càng cao, Ma thần bình thường, đều phải mang thai từ ba đến mười năm, thậm chí là trăm năm mới có thể sinh ra.

Nhưng mấy kẻ này đều là nữ Ma thần, hơn nữa tình hình cũng khác với y, không có huyết mạch của Thần.

Có thể là vì thai nhi lớn lên, linh lực chuyển động trong cơ thể cũng tương đối rõ ràng, cho nên Ma Hoàng có thể tinh tường cảm nhận được hài tử này không chỉ kế thừa sức mạnh cường đại của Ma Hoàng y, còn có một cỗ linh lực thần quang đôi lúc vẫn vút, tương khắc với ma lực của y.

Cảm giác quen thuộc với cỗ linh lực kia, khiến cho y có muốn nhận sai cũng không có khả năng, rõ ràng là nguyên thần khí của Trọng Quang đã....mập hợp với y hai mươi mốt năm.

Nhớ tới kẻ thù kia, Ma Hoàng liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Đem y đặt dưới thân mạnh mẽ chiếm lấy thì thôi đi, thế nhưng còn khiến y mang thai tử tự, thù này không đội trời chung!

Ma Hoàng đỡ bụng, chậm chạp từ giường nhô dậy, đứng trên mặt đất dạo quanh một vòng, đều lớn nhanh như thế này mà vẫn còn muốn ở trong sao?

Rõ ràng lấy ma lực của y cùng thần lực to lớn của Trọng Quang, thời gian mang thai đứa bé này sẽ rất dài, nhưng là đã sáu mươi năm, tuy rằng bộ dáng so với đứa bé bình thường còn lớn hơn rất nhiều, nhưng Ma Hoàng vẫn cảm giác được rõ ràng đứa bé này còn rất lâu mới đến lúc chào đời.

Hơn nữa trong lúc giây dựa, y còn cảm nhận được thai nhi này ngoại trừ hấp thu ma lực của chính mình, dường như còn cần thêm linh lực nguyên thần của Trọng Quang bổ sung, mới có thể phát triển thêm một bậc nữa.

5. Chương 4

Ma Hoàng sắc mặt khó coi. Nếu như không có Trọng Quang hỗ trợ, thai nhi không thể lớn lên, chẳng lẽ là muốn ở luôn trong bụng y thế này? Nhưng vừa nghĩ đến việc đi tìm Trọng Quang....Ma Hoàng liền hận không thể một kiếm tặng cho hắn một cái lỗ.

Y ở trong băng phủ suy nghĩ hồi lâu, cũng không có biện pháp nào tốt.

Luận về vũ lực, sức mạnh của Trọng Quang không hề ở dưới y, hơn nữa vì thai nhi này liên lụy, nói không chừng còn hơn mình vài phần. Luận quý kế, y ngược lại còn hơn vài phần, nhưng muốn bổ sung tinh lực cho thai nhi cần đối phương tự nguyện chủ động, nếu không khi truyền vào cũng không phải linh lực mà là loại khí tức khác, ví dụ như là băng hàn khí hoặc âm sát khí, chẳng phải là muốn chết?

Chẳng lẽ phải nói thật ra? Nói ta mang hài tử của ngươi, muốn ngươi bổ sung linh lực nguyên thần của ngươi cho nó?

Ma Hoàng vừa nghĩ mặt đã tái đi rồi. Với thân phận của y, địa vị, kiêu ngạo cùng tự tôn của y, làm sao có thể mở miệng ra được?

Nhất thời không có biện pháp nào tốt, y tính toán thời gian, kỳ hẹn sáu mươi năm đã đến gần, liền quyết định xem tình hình rồi thuận theo đó mà làm vậy.

Y thi pháp che bụng lại, bay ra khỏi động phủ, đi về hướng Huyền Thiên linh thụ.

Đến dưới tàng cây Huyền Thiên linh thụ rồi, Trọng Quang vẫn chưa tới, lại nhìn đại thụ chọc trời kia, đã thấy héo rũ đi rất nhiều, lá cây rơi xuống mặt đất, hóa thành dinh dưỡng tản ra thấm vào đất, chỉ còn lại thân cây trơ trọi.

Ma Hoàng ngồi khoanh chân dưới tàng cây, nhắm mắt im lặng chờ.

Y đợi khoảng một năm, Trọng Quang mới từ đằng xa bay tới, thấy y liền hô lên:

“Ngại quá, để cho Ma Hoàng đợi lâu.”

Ma Hoàng trưng ra cái mặt lạnh, lạnh như băng nói:

“Không ngại. Nói vậy là ngươi ngủ quên, đã chờ nhiều năm như vậy rồi, không ngại để cho ngươi ngủ nhiều thêm một lát.”

Trọng Quang dường như không có nghe hiểu sự châm biếm của y, ngược lại còn cười nói:

“Ai nha, sớm biết Ma Hoàng sẽ nói như vậy, ta đây đã ngủ thêm một lát nữa.”

Nói xong che miệng ngáp một cái.

Ma Hoàng cố nén xúc động muốn triệu hồi Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm, nói:

“Có thể bắt đầu rồi chưa?”

Trọng Quang quan sát Huyền Thiên linh thụ một chút, gật đầu nói:

“Cũng đến lúc rồi.”

Ma Hoàng từ dưới đất đứng lên, khi đứng dậy có hơi chao đảo một chút, kịp thời lấy tay chống đỡ, mới từ từ đứng thẳng.

Mặc dù y dùng phép thuật che bụng, nhưng cái bụng lớn này vẫn còn tồn tại, bởi vậy hành động không có linh hoạt như xưa, cần phải che giấu cẩn thận.

Trọng Quang thật ra cũng không chú ý lắm, nói:

“Ma lực của Ma Hoàng bệ hạ dường như cũng không có khôi phục nhanh như đã nghĩ.”

Ma Hoàng mặt không đổi sắc nói:

“Nơi này linh khí loãng, cũng không có chút ma khí nào, tu luyện tất nhiên sẽ chậm hơn.”

Trọng Quang ừ một tiếng, nói:

“Cũng phải.”

Cũng có chút kỳ quái, nói:

“Lẽ ra quả Huyền Thiên rụng rồi, linh khí của thế giới này phải từ từ dày đặc lên, như thế nào ngược lại càng lúc càng thưa thớt? Hay là quả Huyền Thiên kia thực sự đã rời khỏi thế giới này? Nói như vậy chỉ sợ chờ sau khi Huyền Thiên linh thụ này héo rũ, linh khí của thế giới này lại càng mỏng.”

Vùng giữa hai chân mày cùng Ma Hoàng khẽ giật, dường như có chút không kiên nhẫn, hừ lạnh nói:

“Quần nhiều như vậy làm gì, dù sao cũng chỉ là một tầng hạ giới râu ria. Trước tiên tìm đường trở về vẫn quan trọng hơn.”

Đối với loại thế giới cấp thấp mới sinh này, ngay cả Huyền Thiên linh vật cũng không đáng để Thần Ma hai người chú ý đến thế, lại càng không quan tâm thế giới của chúng trong tương lai sẽ phát triển như thế nào.

Trọng Quang quả nhiên cũng không thèm để ý, tùy tiện nói:

“Như vậy, chúng ta bắt đầu luôn đi.”

Huyền Thiên linh thụ kia vốn đã sắp héo rũ hoàn toàn, chỉ còn lại rễ cây vẫn bám sâu chặt chẽ vào mặt đất.

Trọng Quang từ trong chiếc nhẫn mang theo bên người lấy ra một đám pháp khí rồi bày trận, bày ra một trận pháp ở xung quanh Huyền Thiên linh thụ, lúc này mới gọi Hạo Hãn Hồn Thiên kích của mình ra, nói:

“Ta nói bắt đầu, Ma Hoàng liền cùng ta xuất linh lực đánh sâu vào mắt trận này nhé. Mắt trận này sẽ trực tiếp cắt đứt Huyền Thiên linh thụ này để lấy căn nguyên của linh khí, đến lúc đó toàn bộ linh khí còn lại sẽ dâng lên rồi tràn ra, thỉnh Ma Hoàng cùng ta xuất lực.”

Ma Hoàng cũng gọi Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm của mình ra, đứng ở vị trí đối diện, đáp lời.

Trọng Quang hai tay thi pháp, miệng niệm chú ngữ, linh khí trong trời đất dần dần ngưng tụ lại, vô cùng dày đặc.

Qua một lúc lâu sau, sắc trời đã biến thành một mảnh vàng rực, đại bộ phận của linh khí trong thế giới này đã tụ lại đây. Trọng Quang đột nhiên mở mắt ra, Hạo Hãn Hồn Thiên kích vung về phía mắt trận.

Ầm thanh ầm ầm long trời vang lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Trọng Quang cùng Ma Hoàng bay lên giữa không trung, nhìn mặt đất nứt ra thành một cái vực sâu, căn nguyên linh lực của Huyền Thiên linh thụ kia ẩn ở nơi mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng rất nhanh một luồng sáng vàng rực cuốn theo linh khí căn nguyên kia, từ sâu trong lòng đất giống như lốc xoáy mà thổi quét qua, đi qua nơi nào, linh khí căn nguyên liền hóa thành một ngọn lửa vàng kim bùng cháy.

Rốt cuộc ngọn lửa kia lao khỏi mặt đất, thổi quét qua thân của Huyền Thiên linh thụ bay thẳng lên trời.

“Chính là lúc này!”

Trọng Quang hô lên một tiếng, Hạo Hãn Hồn Thiên kích phát ra linh quang thật lớn, xuyên qua thân cây.

Ma Hoàng cũng không chậm trễ, Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma Kiếm dâng lên ma lực mạnh mẽ, đi thẳng về phía trước.

Ba luồng linh lực hoàn toàn khác nhau cuộn lại một chỗ, phát ra luồng sáng vàng rực rất lớn.

Trọng Quang miệng đọc chú ngữ, quyết đoán mở ra đường hầm không gian.

Thân ảnh của hắn chợt lóe, đi về phía đường hầm, lại có một thân ảnh còn nhanh hơn hắn lướt vào, đứng là Ma Hoàng.

Hai vị thần đi vào đường hầm, cũng là một khoảng không gian mênh mông, quanh thân lạnh vô cùng, thỉnh thoảng trong không gian còn có sao băng cùng phi thạch xẹt qua, vô cùng nguy hiểm.

Trọng Quang đang muốn bay về một hướng, chợt thấy bên cạnh có thêm một người, nghiêng đầu nhìn lại, Ma Hoàng đang theo sát hắn.

Trọng Quang cảnh giác, trên mặt lại cười hỏi:

“Sao vậy? Ma Hoàng bề hạ không biết đường đi sao? Hay là muốn cùng ta xoay chuyển trời đất?”

Ma Hoàng lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói:

“Nếu đã đi cùng, vẫn là cùng nhau trở về thì tốt hơn.”

Trọng Quang nheo nheo mắt:

“Đường hầm không gian đã mở ra, lấy sức mạnh của Ma Hoàng tìm được đường quay về Ma giới cũng không khó khăn, cùng ta đi lên Thiên giới, không sợ bị Đông Hoa cùng Đại Chính vây đánh sao?”

Ma Hoàng mặt không đổi sắc nói:

“Ta có thể cảm nhận được tam tôn của Ma giới vẫn còn ở trên thiên giới.”

Sau đó không nói gì nữa.

Trọng Quang bất đắc dĩ, đành phải một bên đề phòng kẻ địch mạnh mẽ này, một bên bay về hướng Thiên giới.

Ma Hoàng theo sát bên cạnh hắn.

Đường hầm không gian dường như không có giới hạn, cho dù bọn họ là nhị thần hùng mạnh, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể nhìn thấy cửa vào Thiên giới. Cũng may Trọng Quang vốn là vị thần sinh ra từ vũ trụ, lại có chung huyết mạch với Đại Chính, Đông Hoa, dựa vào linh lực cảm ứng, không sợ lạc đường.

Hai vị thần bay như vậy hồi lâu, tránh thoát được vô số khe nứt không gian, lại thuận tay khiến cho mấy ngôi sao nhỏ bay trực diện đến hóa thành tro tàn.

Trọng Quang cảm giác có chút kỳ quái. Bởi vì vừa rồi khi mở ra đường hầm không gian hắn đã phát hiện Ma Hoàng chưa dùng hết toàn lực, lúc này đi theo bên cạnh mình, lại không hề ra tay, mấy lần gặp được sao băng đều là mình chần ở phía trước. Hắn vốn đang cảnh giác Ma Hoàng sẽ lợi dụng lúc đó để đánh lén, ai ngờ Ma Hoàng vẫn luôn thành thành thật thật theo sát phía sau hắn.

Này có nghĩa là gì? Muốn lợi dụng hắn ngăn cản nguy hiểm ở trong đường hầm không gian, bản thân bảo tồn sức mạnh, hay là còn có âm mưu gì khác?

Hắn nghiêng đầu đánh giá Ma Hoàng vài lần, đột nhiên lùi về phía sau một bước.

Ma Hoàng dừng bước quay đầu lại nhìn hắn.

Trọng Quang nhẹ nhàng cười, nói:

“Bay lâu như vậy, linh lực tiêu hao quá lớn, ta muốn nghỉ một chút, sẽ không làm Ma Hoàng lỡ việc, người có thể đi trước một bước.”

Ai ngờ Ma Hoàng dường như không có nghe hiểu lệnh đuổi khách của hắn, ngược lại còn chỉ vào một ngôi sao tròn tròn ở phía xa, thần nhiên nói:

“Vừa lúc bản tôn cũng hơi mệt mỏi, có thể cùng Thần đế nghỉ ngơi một chút. Bên kia có một ngôi sao nhìn tương đối ổn định, không bằng chúng ta đi vào trong đó nghỉ ngơi một lát đi.”

6. Chương 5

Trọng Quang càng lúc càng cảm thấy khả nghi, lại không biết Ma Hoàng lúc này là cực khổ nói không nên lời.

Có lẽ là khi mở đường hầm không gian ra đã sử dụng quá nhiều ma lực, Ma Hoàng vừa rồi tiến một bước vào đường hầm không gian, liền cảm thấy thai nhi xao động. Y vốn nghĩ rằng tìm được cửa vào Ma giới rồi sẽ lập tức trở về, nhưng trong bụng không thoải mái, thai nhi lại làm hao phí một lượng lớn ma lực của y, e rằng không thể ứng phó với các loại nguy hiểm nối đuôi nhau đến trong đường hầm không gian, bởi vậy đành phải đi bên cạnh Trọng Quang, để hấn chắn đằng trước, về được Thiên giới rồi tính tiếp.

Nói cũng lạ, đi bên cạnh Trọng Quang, có lẽ là do thai nhi cảm nhận được linh quang nguyên thần tản ra từ hấn, bởi vậy sự khó chịu lúc trước cũng đỡ hơn một chút. Ma Hoàng thoải mái hơn vài phần, lại càng không dám tùy tiện rời khỏi tấm bùa bảo hộ Trọng Quang này.

Hai thần bay lên ngôi sao kia, Trọng Quang tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, thấy Ma Hoàng vẫn còn đứng, liền nói:

“Ma Hoàng bệ hạ không nghỉ ngơi một lát sao?”

“Trường Đình.”

“Ừ?”

“Người có thể gọi ta là Trường Đình.”

Ma Hoàng nói tên thật ra, Trọng Quang không khỏi kinh ngạc.

Sự tồn tại giống như Thần cùng Ma thần bọn họ, tên vào một khắc được sinh ra kia liền tồn tại cùng với nguyên thần, trong đó bao hàm sức mạnh rất lớn, là ngôn linh[1]không thể xóa bỏ.

Bình thường chỉ có giữa những vị thần có giao tình vô cùng tốt mới có thể trao đổi tính danh tương xứng, nhưng phần lớn đều xưng hô bằng thần vị. Mà lúc này, Ma Hoàng lại nói cho hấn tên của mình, thật sự khiến cho Trọng Quang khiếp sợ, cảm thấy không thể tin nổi.

“Ha hả, Ma Hoàng thật sự là khách khí.”

Trọng Quang khô khan nói.

Ma Hoàng liếc mắt nhìn hấn một cái, ma uy đột nhiên tỏa ra bốn phía.

Trọng Quang nhanh chóng sửa miệng:

“Trường Đình.”

Ma uy lúc này mới giảm bớt một chút, nhưng vẫn tiếp tục điên cuồng tỏa ra bốn phía.

Trọng Quang cười khổ. Hấn cũng không muốn đánh nhau với Ma Hoàng ở trong đường hầm không gian đầy nguy hiểm này, chẳng may thần lực cùng ma lực đối chọi nhau mở ra một khe không gian khác cuốn bọn họ vào, liền không tốt rồi.

“Trường Đình cũng có thể gọi ta là Côn Hạo.”

Dù sao thì trao đổi tên cho nhau rồi, ai cũng không chiếm được lợi lộc gì, bởi vậy Trọng Quang rất thoải mái mà nói ra tên mình.

Ma uy lúc này mới biến mất. Hơn nữa không biết có phải Trọng Quang bị nhầm hay không, cảm thấy Ma Hoàng trở nên ôn hòa hơn một chút.

Ma Hoàng cũng biết ôn hòa sao? Ta nhất định là ngủ đến hồ đồ rồi.

Trọng Quang thì thầm trong lòng.

“Không biết sau khi Côn Hạo quay lại Thiên giới thì có tính toán gì không?”

Ma Hoàng tay khoác sau lưng, thản nhiên hỏi.

Trọng Quang nhướn mày cười nói:

“Cái này còn phải xem Trường Đình.”

Ma Hoàng thản nhiên nhìn về phía hắn.

Trọng Quang nói:

“Nếu Trường Đình đồng ý dẫn dắt đại quân lui về Ma giới, ta liền đi tìm một chỗ để ngủ. Nếu Trường Đình vẫn muốn tranh chấp cùng với Thiên giới, vậy chúng ta đành phải phân thắng bại rồi.”

Sau khi Ma Hoàng trầm mặc một lúc lâu, bỗng lạnh nhạt nói:

“Thực ra bản tôn đối với việc nắm quyền trong tay cũng không có hứng thú gì.”

“A?”

Trọng Quang nhướn mày, thầm nghĩ vậy người mang theo nhiều ma thần như vậy chạy đến Thiên giới làm cái gì?

Ma Hoàng nói:

“Ma giới tuy lấy bản tôn làm trụ cột mà sinh ra, nhưng hơn mười vạn năm đã qua, vạn vật Ma giới sinh sôi, ma thần cùng ma vật sinh ra nhiều vô số kể, tự nhiên sẽ có quy tắc của Ma đạo. Tam tôn của Ma giới dưới bản tôn, lại nổi tiếng vì hiếu chiến thị sát, rất nhiều việc, cũng không phải một mình bản tôn có thể quyết định.”

Đây là lần đầu tiên Trọng Quang được nghe Ma Hoàng bàn luận việc của Ma giới. Hắn ngược lại có chút hiểu được, cũng như Thiên giới vốn là bởi vì hắn cùng với Đại Chính, Đông Hoa ba vị Thần đế sinh ra mà được sinh ra, nhưng hiện tại Thiên giới không phải do bọn họ hoàn toàn làm chủ. Hiện tại đã từ từ sinh ra Thiên đạo, tương lai dưới sự vận hành của Thiên đạo, không lâu nữa sẽ sinh ra một vị Ngọc đế, cai quản chúng tiên. Đến lúc đó bọn họ sẽ không còn quan hệ gì với Thiên đình mới, chỉ còn hỗ trợ lẫn nhau, kiểm chế lẫn nhau.

Nói cách khác, người sáng lập ra thế giới này, cũng nhất định chính là người làm chủ của thế giới này.

Ma Hoàng tuy là tồn tại cao cấp nhất của Ma giới, nhưng lực lượng của tam tôn Ma giới cũng không thể khinh thường.

“Nói như vậy, Trường Đình đồng ý dẫn ma quân lui về Ma giới?”

Ma Hoàng cười nhạt, nói:

“Nếu điều kiện ra đủ, chúng sống hòa bình cùng với Thiên giới cũng không phải là không thể.”

Trọng Quang trầm giọng nói:

“Vậy Ma Hoàng có điều kiện gì?”

Ma Hoàng liếc nhìn hắn một cái, ánh nhìn kia bao hàm ý nghĩa so với vạn vật trong vũ trụ còn phức tạp hơn, nhưng lại khiến cho Trọng Quang hơi sững sốt.

“Điều kiện bản tôn còn chưa có nghĩ xong. Nhưng Ma Tôn Phong Hoàng bị Đông Hoa Thần đế đánh bại, Ma hồn tiêu tán, thanh Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm của hắn, xin Đông Hoa Thần đế trả lại Ma giới ta cho thỏa đáng.”

Thanh Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm kia, là mấy ngàn vạn năm trước Ma Hoàng dùng ma lực vô thượng dung nhập vào Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm của mình luyện chế thành một thần khí chí tôn khác của Ma giới, uy lực của nó không hề kém Thiên Ma kiếm.

Năm đó y đem thanh kiếm này ban cho Ma Tôn Phong Hoàng thiện chiến, khiến cho hấn ở trên hai Ma Tôn khác một bậc, ở Ma giới trừ Ma Hoàng ra chính là tồn tại dưới một ma trên vạn ma. Hiện giờ Phong Hoàng bị thua, Tôn Hoàng kiếm ở trong tay Đông Hoa Thần đế, Ma Hoàng tất nhiên là muốn lấy lại.

Trọng Quang suy nghĩ, cực kỳ thẳng thắn nói:

“Được. Quay về rồi ta liền bảo Đông Hoa Thần đế đem thanh kiếm ấy trả lại cho người, lấy vật này coi như thành ý đàm phán của chúng ta.”

Dù sao vật của Ma giới đối với thần tiên mà nói cũng không có tác dụng gì, ngược lại thứ này có thể phát ra ma lực tà mị mê hoặc kẻ khác. Mà Đông Hoa Thần đế đã có Minh Hoàng Thái Nhất kiếm của mình, cầm thanh Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm này, còn phải tiêu phí thêm linh lực để phong ấn nó, thật sự là mất nhiều hơn được. Chỉ cần Ma Hoàng đồng ý dẫn đại quân lui về Ma giới, thanh kiếm này trả lại cho y cũng không có gì.

Ma Hoàng vuốt cằm, đối với sự thẳng thắn của hấn có chút tán thưởng, nói:

“Được. Chỉ cần cầm lại được Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm, bản tôn liền đem toàn bộ số linh khí thu được, chính là Huyền Thiên Chân Đỉnh của Thái Ất Chân Nhân, toàn bộ trả lại cho các người, coi như là thành ý của bản tôn.”

Trọng Quang vỗ tay một cái:

“Được, một lời đã định.”

Hấn cảm thấy cao hứng, một đôi mắt sáng như sao, nhìn Ma Hoàng cũng thêm vài phần thuận mắt.

Ma Hoàng liếc hấn một cái đánh giá, thầm nghĩ vị Trọng Quang Thần đế này cũng là một mỹ nhân tuyệt đỉnh, so với mười mỹ quý của Ma giới không kém chút nào.

Sau đó y rùng mình một cái.

Mình lại có tán thưởng với Trọng Quang, chẳng lẽ là bởi vì cơ thể đang mang cốt nhục huyết mạch của hai người sao? Như vậy thật không tốt.

Y cũng không quên ý định ban đầu của mình, chính là từ từ gia tăng hảo cảm của Trọng Quang đối với mình, tìm cơ hội nói ra ‘việc kia’.

Nhớ đến ‘việc kia’ Ma Hoàng liền cảm thấy buồn bực, hơn nữa vừa rồi y trong chớp mắt đã nghĩ đến, nếu như cầm lại thanh Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm kia, có thể giữ lại cho đứa trẻ trong bụng mình sau này một món thần khí bản mệnh.

Loại ý nghĩ này lại khiến cho y hoảng sợ.

Từ khi nào y lại thực sự đem tiểu tử đáng giận ở trong bụng coi như cốt nhục của mình?

Ma Hoàng trong khoảng thời gian nghỉ ngơi đó suy nghĩ rất nhiều, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Nhưng tâm tình của Trọng Quang lại chuyển biến tốt đẹp, đang cẩn thận đánh giá Ma Hoàng. Hấn khác với Ma Hoàng, trong lúc hai người hoan ái, trong mắt hấn vẫn luôn giữ được dung mạo nguyên bản của Ma Hoàng. Tuy rằng lúc ấy chịu ảnh hưởng của hoa cùng quả Huyền Thiên, nhưng ấn tượng lưu lại vẫn khắc sâu vô cùng, huống chi trong lúc tỉnh táo hai người còn làm thêm một hồi nữa. Bởi vậy đối với Trọng Quang mà nói, cảm giác về Ma Hoàng ở trong lòng hấn vô cùng kỳ lạ. Thậm chí có đôi khi theo bản năng sẽ muốn nhún nhường y vài phần.

Chẳng lẽ.....là bởi vì mình thẹn trong lòng?

Nghĩ đến đây, Trọng Quang cũng không khỏi có chút mê mang.

Chú:

[1] Ngôn linh: Ngôn linh, tức năng lực ngôn ngữ, năng lực lấy ngôn ngữ làm môi giới, có thể biến thành sự thật

7. Chương 6

Lại nói hai vị thần có suy nghĩ riêng, ở trên ngôi sao hoang vắng này ngậy người hồi lâu, Trọng Quang nghĩ muốn rèn sắt khi còn nóng, nói:

“Ma Hoàng vẫn là nên cân nhắc một chút cần điều kiện như thế nào mới bằng lòng lui binh. Nên biết rằng nếu như tiếp tục đánh tiếp, chiến lực của Thiên giới hùng hậu, tất nhiên sẽ không sợ, chính là sẽ làm khổ chư giới dưới trần gian. Trời cao có đức hiếu sinh, nếu như có thể chấm dứt cuộc chiến này, Thiên giới chắc chắn là cực kỳ vui mừng. Hy vọng điều kiện của Ma Hoàng đừng quá mức hà khắc là được rồi.”

Một câu cuối cùng hắn nói ra ý tứ sâu xa hàm súc, mới là mục đích cuối cùng.

Nhưng với trí tuệ của Ma Hoàng, chắc chắn sẽ không ra giá vô độ.

Ma Hoàng ngạo nghễ nói:

“Thiên giới của ngươi không sợ chiến tranh, chẳng lẽ Ma giới ta sợ sao? Chư tiên Thiên giới của ngươi, ngoại trừ tiên tiên đắc đạo ra, còn lại chỉ là phạm nhân hạ giới tu luyện mà thành, số lượng có hạn. Mà Ma giới ta không chỉ có ma vật sinh ra từ ma khí, các ma thần còn *** với nhau, số lượng ma thần được sinh ra lớn hơn Thiên giới các ngươi nhiều. Nếu như chiến tranh kéo dài, chịu thiệt chính là các ngươi. Chính là bản tôn cũng không muốn tiếp tục cuộc chiến kéo dài vĩnh viễn với Thiên giới các ngươi, lúc này mới có ý niệm đình chiến trong đầu. Chỉ cần Thiên giới các ngươi có thể đáp ứng điều kiện của bản tôn, bản tôn lập tức dẫn ma quân quay về Ma giới, quyết không nuốt lời.”

Trọng Quang không muốn cùng y lằng nhằng về việc nếu cuộc chiến Thần Ma tiếp tục thì kết quả sẽ ra sao. Nhưng Ma Hoàng cũng không nói sai, thần tiên trên Thiên giới bọn họ chết một người mất một người, nếu như đại chiến liên tục kéo dài, phá hủy mất tầng đất phía dưới, phạm nhân tu luyện thành tiên sẽ giảm đi rất nhiều, đối với Thiên giới cũng không phải chuyện tốt.

Hắn liền chuyển đề tài, nói:

“Như vậy, liền đợi Trường Đình ngươi nghĩ một điều kiện tốt hơn.”

Ma Hoàng cũng không muốn làm căng với hắn, thăm nghĩ vừa rồi mình thiếu kiên nhẫn, khẩu khí ngược lại trở nên ôn hòa hơn một chút, nói:

“Lần này lưu lạc sang thế giới khác, ta cùng cùng Côn Hạo cũng coi như đồng cam cộng khổ một phen...”
Còn mập hợp ước chừng hai mươi mốt năm.

Ma Hoàng nghĩ đến đây, sắc mặt hơi hơi biến đổi, ngừng lại một chút, tiếp tục nói:

“Nếu như ta muốn thỉnh Côn Hạo đến Ma giới ở một khoảng thời gian, không biết ý của Côn Hạo như thế nào?”

Trọng Quang vừa rồi thấy thần sắc y khê biến, cũng nghĩ tới tình cảm hoan hảo hai mươi mốt năm kia.

Nói cũng lạ. Nguyên nhân đại khái chắc cũng liên quan đến thân thể, Trọng Quang tuy rằng có đề phòng với Ma Hoàng, nhưng không có cách nào tiếp tục sinh ra cảm giác căm thù, ở sâu trong lòng cũng coi như tin tưởng y sẽ không thật sự hãm hại mình, bởi vậy khi nghe thế tuy rằng sửng sốt, nhưng vẫn chưa cho rằng đó là nói khích không có ý tốt.

Nhưng hắn cũng không có khả năng chấp nhận việc này, cho nên chỉ cười nhạt nói:

“Không ngờ Trường Đình lại hiếu khách như vậy. Nhưng ta bản tính chây lười, không thích dạo chơi, vẫn là không quấy rầy Trường Đình thì hơn.”

Ma Hoàng nói:

“Nếu như đây chính là điều kiện của ta thì sao?”

Tâm của Trọng Quang nhảy lên một cái, trên mặt lại không chút thay đổi, thản nhiên nói:

“Nếu như Trường Đình có thể vì vậy mà lui binh, cũng có thể.”

Ma Hoàng cảm thấy vui vẻ, ai ngờ Trọng Quang lại nói tiếp:

“Nhưng mời ta đi Ma giới, không biết Trường Đình định tiếp đãi ta như thế nào đây?”

Ma Hoàng cười nhạt, nói:

“Sẽ khiến cho Trọng Quang vừa lòng.”

Tròng mắt của Trọng Quang khẽ chuyển, nhẹ nhàng nhìn lướt qua y, cười khẽ:

“Vậy ta mỗi mắt trông chờ.”

Hai người không nói chuyện nữa, sau một lúc lâu, Trọng Quang đứng dậy, lười biếng duỗi thắt lưng, nói:

“Được rồi, đi thôi.”

Hai người lại một lần nữa bay vào trong đường hầm không gian, không biết qua bao lâu sau, rốt cuộc tìm được cửa vào Thiên giới.

Trọng Quang mở cửa không gian ra, lướt vào, Ma Hoàng cũng theo sát phía sau.

Từ sau khi hai người phá nát hư không trong cuộc đại chiến, khiến cho không gian gió lốc đồng thời biến mất, Thiên giới cùng Ma giới liền tạm thời ngừng chiến. Nhưng đại quân Ma giới vẫn như hổ rình mồi đóng ở ngoài đại môn Thiên giới, do hai vị Ma Tôn Cự Thái cùng Giác Sắc thống lĩnh.

Lúc này Trọng Quang cùng Ma Hoàng đồng thời trở về, hai bên đều cảm nhận được, Đại Chính cùng Đông Hoa Thần đế đều hiện ra ở đại môn của Thiên giới, đón Trọng Quang quay về, bên kia cũng như thế.

Nhưng là khi chia tay, Ma Hoàng không quên nhắc nhở Trọng Quang:

“Đừng quên chuyện người đã hứa.”

Trọng Quang cười:

“Ma Hoàng cũng đừng quên.”

Trở lại Thiên giới, Trọng Quang đem chuyện xảy ra trong lúc mất tích mấy trăm năm qua kể cho hai vị Thần đế kia, nhưng không biết là cố ý hay vô tình, lại giấu đi chuyện từng hoan hảo cùng với Ma Hoàng, cũng không nói Ma Hoàng muốn dẫn đến Ma giới làm khách.

Đông Hoa Thần đế nói:

“Qua mấy trăm năm cũng tìm được đường trở về, rất may. Ma Hoàng có ý đàm phán hòa bình, càng là một chuyện tốt, bằng không cứ giằng co cùng đại quân Ma giới lâu dài, cũng không phải là kế hay.”

Đại Chính Thần đế cũng nói:

“Không tồi. Chỉ là không biết Ma Hoàng sẽ nói ra điều kiện gì, đến lúc đó chúng ta sẽ từ từ thương lượng một phen.”

Trọng Quang đứng dậy một lần nữa duỗi thắt lưng, nói:

“Được rồi, chuyện của ta đều đã khai báo xong hết rồi, còn lại các người cứ thương lượng đi, ta muốn về ngủ trước một giấc.”

Đại Chính cùng Đông Hoa liếc nhau, đều không khỏi bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Cái tên Trọng Quang lười biếng này, xem ra có tiếp tục tu luyện bao nhiêu vạn năm cũng không sửa được.

Chỉ là bọn họ ở bên này còn chưa thương lượng xong, động tác của Ma Hoàng bên kia lại cực nhanh, ba ngày sau liền tự mình đi đến đại môn Thiên giới, tiến đến đàm phán.

Ma Hoàng vội vàng như vậy khiến cho Đại Chính cùng Đông Hoa có chút kinh ngạc, nhưng việc này có lợi cho bọn họ, tất nhiên là cũng bằng lòng.

Trọng Quang vẫn luôn ngủ say, lười đi quản bọn họ cuối cùng đàm phán như thế nào. Dù sao hắn chỉ đến ý đến đánh nhau, đánh xong rồi sẽ không còn chuyện gì của hắn.

Nhưng trước khi đại quân Ma giới lui binh, Ma Hoàng lại phái một con bướm ma đến, bay thẳng lên đỉnh Dương Sơn của hắn, khiến cho hắn tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Trọng Quang cầm Thiên Ma Lệnh kia đi đến Ma giới, không khỏi có chút dăm chiêu.

Rốt cuộc là có chuyện gì, khiến cho Ma Hoàng cấp bách mong hắn có thể đi đến Ma giới như thế?

Nếu nói là có âm mưu gì, lại không cần thiết. Hắn dù sao cũng là một trong ba vị Đại Thần sinh ra từ không gian hỗn mang, thần lực vô biên, đi Ma giới, cho dù không có gì tốt, nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì. Huống chi Đại Chính và Đông Hoa huyết mạch tương liên với hắn, nếu hắn xảy ra chuyện gì, hai người kia có thể biết ngay lập tức, đến lúc đó khiến cho Thần Ma hai giới đại chiến lần hai, cũng không phải chỉ hòa đàm là có thể giải quyết.

Trọng Quang không đoán ra nổi mục đích của Ma Hoàng, nhưng vẫn quyết định đi một chuyến.

Hắn cũng không nói cho Đại Chính cùng Đông Hoa, nhưng có để lại một thứ truyền tin ở chỗ kết giới. Nếu như hai vị Thần đế đi tìm hắn, tự nhiên sẽ biết nơi hắn đến. Nếu như không đến, cũng không cần đặc biệt nhắc tới.

Trọng Quang cho tới bây giờ vẫn chưa từng đến Ma giới, trong lòng thật sự có chút chờ mong.

Không gian tiếp giáp giữa Thiên giới cùng Ma giới có một cái khe, đã bị hắn cùng với Đại Chính, Đông Hoa ba vị thần hợp lực lại phong ấn, phong ấn kia ở trong cuộc đại chiến Thần Ma hình thành nên không gian bốn giới. Phía trên là Thiên giới, phía tây là nhân gian, phía đông là biển rộng, phía dưới xuống Âm phủ.

Tuy rằng đường hầm không gian đã bị phong ấn lại, nhưng Ma Hoàng đưa đến cho hắn Thiên Ma Lệnh cũng là chìa khóa nối thẳng đến Ma giới, Trọng Quang cực kỳ am hiểu việc nắm giữ không gian và thời gian, bởi vậy một mình hắn mở ra thông đạo này cũng không quá khó khăn.

Khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, khi hắn đi qua Thiên Ma Lệnh, bước ra từ đầu bên kia của đường hầm, mới phát hiện nơi này chính là tấm điện của Ma Hoàng.

Vì sao hắn liếc mắt một cái đã có thể kết luận như thế?

Bởi vì trong ma điện trống trải, bốn phía thấp lửa ma màu đen, ở giữa có một cái vạc lớn, đằng sau là một cái giường lớn rộng rãi cực kỳ xa hoa, ở giữa đám màn che, Ma Hoàng tùy ý ngồi đó, một nữ ma thần dung mạo tuyệt sắc, dáng người xinh đẹp đang quỳ gối bên chân y, giúp y đắp chân.

8. Chương 7

“Đã lâu không gặp, Côn Hạo.”

Thanh âm của Ma Hoàng có chút mệt mỏi, xuyên qua màn giường màu đen ánh kim thêu hoa văn vân vũ truyền tới.

“Bốn hoàng không nghĩ người sẽ đến.”

Tròng mắt Trọng Quang hơi nheo lại một chút, ánh mắt quét qua nữ ma thần đang dụ ngoạn nằm úp sấp ở bên giường, nói:

“Xem ra bản quân đến không đúng lúc, đã quấy rầy việc tốt của Ma Hoàng.”

Ma Hoàng cũng không xem nhẹ chút không vui nhàn nhạt trong thanh âm bình tĩnh của hắn, điều này khiến cho tâm tình y vì sự tồn tại của thai nhi mà trở nên buồn bực chuyển biến tốt hơn nhiều. Y cúi đầu cười, phát phát tay với nữ ma thần kia, nói:

“Đi xuống.”

Nữ ma thần kia vẫn không hề liếc mắt một cái sang Trọng Quang đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, thân ảnh mềm mại cúi đầu biến mất.

Ma Hoàng ngồi dậy, phát tay xốc màn giường lên, liếc mắt nhìn Trọng Quang một cái, mỉm cười:

“Côn Hạo đứng hện mà đến, bốn tọa vui mừng cực kỳ. Mời ngồi.”

Nói xong thì cảnh tượng trong phòng liền thay đổi, biến thành một ngôi đình nằm giữa hoa viên tràn ngập hương hoa cùng tiếng chim. Trường tháp hoa lệ dưới thân Ma Hoàng cũng biến thành một cái ghế, bàn tròn trước mặt có bày hoa quả cùng chén trà tỏa hương thơm ngát, thoáng cái giống như đặt mình trong cõi bồng lai tiên cảnh.

Trọng Quang bước vào trong đình, thản nhiên vén trường bào ngồi xuống đối diện Ma Hoàng, nói:

“Ma Hoàng chuẩn bị thật chu đáo.”

Ma Hoàng nói:

“Côn Hạo gọi ta Trường Đình là được rồi.”

Nói xong tự mình nhắc ấm trà lên rót cho hấn một chén nước trà xanh.

Trọng Quang không nói gì, bưng chén lên nhẹ nhàng ngửi một hơi, nói:

“Trà ngon.”

Ma Hoàng nhẹ nhàng chân thành nói:

“Người thích là được rồi.”

Trọng Quang rung mình một cái, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hoài nghi, cẩn thận đánh giá Ma Hoàng.

Ma Hoàng nói:

“Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Trọng Quang nói:

“Ta đang hoài nghi người có phải là do người khác giả trang thành hay không.”

Ma Hoàng nao nao, lập tức cười ha ha, nói:

“Ở trong Thiên Ma Điện của ta, ai dám giả mạo bản hoàng?”

Trọng Quang buông chén trà, thản nhiên nói:

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Trường Đình muốn ta đến Ma giới, rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu như người thẳng thắn nói ra, lấy một hồi hai ta từng chung hoạn nạn, cùng giao tình mấy trăm năm, chỉ cần bản quân có đủ khả năng, tất sẽ tận lực giúp đỡ.”

Nếu như không chịu nói thẳng, hấn cũng không có tính nhẫn nại chơi trò người lừa ta gạt với Ma Hoàng.

Ma Hoàng như đã dự liệu từ trước, khẽ mỉm cười nói:

“Côn Hạo thật sự rất thẳng thắn. Bản hoàng quả thực có việc muốn nhờ.”

Trọng Quang kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nhiên nhìn thấy vẻ mặt Ma Hoàng lộ vẻ do dự, hình như có điều gì khó nói.

Lời này Ma Hoàng quả thực khó có thể mở miệng. Nhưng sau khi y trở về Ma giới, đã thử qua nhiều loại phương pháp, đều không thể thoát khỏi thứ ‘trói buộc’ trong cơ thể. Bởi vì thân thể của y quá mức mạnh mẽ, ngoại lực không thể gây thương tổn. Lại bởi vì thai nhi kế thừa huyết mạch của y, dùng ma pháp đánh vào cũng không có hiệu quả. Mặc dù đã thử dùng vật khác, nhưng sinh mệnh của ma thần trời sinh đã ngoan cường, không có cách nào thương tổn đến thai nhi này.

Cuối cùng Ma Hoàng cũng không biết phải làm sao.

Thai nhi trong bụng hết thấy đều bắt nguồn từ huyết mạch cường đại của hai vị phụ thân. Một Ma Hoàng và một Thần đế, thần vật nào trong thế gian này có thể tùy tiện gây thương tổn chứ?

Biện pháp cuối cùng, chính là chờ đứa bé này trưởng thành đầy đủ, tự mình đi ra. Chờ đến khi đứa nhỏ sinh ra, y muốn giày vò thế nào thì giày vò.

Bởi vậy Ma Hoàng đành phải gọi Trọng Quang đến thương lượng việc này. Y cân nhắc một hồi, xác định rằng với tính cách của Trọng Quang, e rằng chỉ có thể nói thẳng ra mới có thể có được sự trợ giúp của hắn, nếu như dùng thủ đoạn lừa gạt, sẽ chỉ phản tác dụng.

Quả nhiên lời đầu tiên của Trọng Quang, không ngoài dự kiến đi thẳng vào vấn đề. Nhưng lời này phải nói ra như thế nào, lại khiến Ma Hoàng rất khó xử.

Trọng Quang thấy y do dự, càng cảm thấy tò mò hơn.

Rốt cuộc là có chuyện gì, có thể khiến Ma Hoàng khó xử đến mức này?

Có điều hắn có dự cảm, việc Ma Hoàng muốn nói e rằng có liên quan đến chuyện xảy ra giữa bọn họ ở không gian dị độ kia.

Hắn cũng không tỏ vẻ không kiên nhẫn mà vẫn im lặng chờ đợi.

Ma Hoàng do dự một lúc, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, giải trừ ma pháp che giấu trên người.

Một vầng sáng huyền ảo lướt qua, lộ ra cái bụng tròn tròn cao cao.

Trọng Quang nhìn chằm chằm vào cái bụng tròn trịa của Ma Hoàng, vô cùng kinh ngạc.

Ma Hoàng bất đắc dĩ thở dài:

“Ta gọi người đến, chính là vì nó.”

Trọng Quang rõ ràng là vẫn chưa hiểu ra, mắt lộ vẻ mê mang, nói:

“Trường Đình, người đây là...luyện công tẩu hỏa nhập ma?”

Thần Ma sẽ không bị bệnh, bởi vậy đây là lý do duy nhất Trọng Quang có thể nghĩ ra được.

Khóe miệng Ma Hoàng khẽ giật, nghĩ xem một đời Ma Hoàng hắn, sợ gì tẩu hỏa nhập ma chứ?

“Nếu người nghĩ như thế, cũng không tính là hoàn toàn sai. Nhưng câu này cũng có một nửa công lao của người!”

Trong lời nói của Ma Hoàng dường như có chút nghiêng răng nghiêng lợi không thể phát hiện ra.

Trọng Quang rất cảnh giác.

“Người có ý gì?”

Ma Hoàng đỡ thắt lưng từ từ đứng lên, đi đến trước mặt Trọng Quang, cái bụng cực lớn nhô ra trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống nói:

“Sờ đi.”

Trọng Quang giật mình nửa mở miệng, lắp bắp nói:

“Cái, cái gì?”

Ma Hoàng không kiên nhẫn nói:

“Ta cho người sờ, tự nhiên sẽ biết!”

Y thật sự nói không nên lời cái gì mà ‘Ta có hài tử của người’, để cho Trọng Quang tự mình phát hiện thì tốt hơn, cũng tránh được việc hắn cho rằng mình lừa gạt hắn, đỡ tốn nước miếng để giải thích.

Trọng Quang chần chờ vươn tay. Sâu trong lòng hắn vẫn hoài nghi Ma Hoàng có thể là đang hạ cái bẫy nào đó trên người mình, hay là khi mình sờ lên bụng hắn thì sẽ bị hồn bay phách tán?

Thế nhưng điều này cũng không thể ngăn cản tâm tình muốn tìm kiếm sự thật của hắn, vì thế hai tay ngằm tụ linh lực, thật cẩn thận chạm lên bụng của Ma Hoàng.

Linh lực lưu chuyển, Trọng Quang giật mình phát hiện linh lực mình ngưng tụ lập tức bị cái bụng của Ma Hoàng hấp thu. Hắn kinh hãi lập tức rút tay về, lại phát hiện bên trong có một cỗ linh lực cực kỳ giống của mình đang lưu chuyển.

Không chỉ như thế, hắn còn cảm nhận được nhịp tim đập. Tiết tấu quen thuộc mà xa lạ kia, mang theo mối liên hệ giữa huyết thống thân thiết, không ngừng xông thẳng vào trong lòng hắn.

Ma Hoàng vẫn luôn chăm chú nhìn Trọng Quang. Thấy sắc mặt hắn thay đổi không ngừng, hai mắt mê mang, cuối cùng sắc mặt đột nhiên đại biến, đứng mạnh dậy, thất thố hô to:

“Điều này là không thể!”

Ma Hoàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, cũng không nói gì.

Sắc mặt Trọng Quang trắng bệch rồi chuyển xanh, hết xanh lại trắng.

Mấy vạn năm qua từ khi sinh ra, hắn còn chưa từng lộ rõ biểu cảm trên mặt như thế, không thể bình tĩnh lại được.

Thấy hắn thất thố như thế, Ma Hoàng thật sâu cảm thấy được sự ngạc nhiên lúc trước của mình vẫn không tính là gì, tâm tình không khỏi tốt hơn, khóe miệng lại cong lên, trong ngữ điệu thoải mái mang theo trêu tức nhàn nhạt:

“Hiện tại Côn Hạo đã hiểu được, bản hoàng gọi người đến là vì chuyện gì rồi chứ?”

9. Chương 8

Sự khiếp sợ của Trọng Quang không thể nào hình dung được. Hắn ngơ ngác nhìn lướt qua Ma Hoàng, lại cúi đầu nhìn bụng của y.

Ma Hoàng mặc kệ lúc này hắn nghĩ như thế nào, nói thẳng:

“Ta đã thử hết tất cả các loại biện pháp, đều không thể giải quyết...vấn đề này. Bởi vậy mới đành gọi người đến thương lượng.”

Trọng Quang sửng sốt một lúc lâu, chợt nói:

“Là do quả Huyền Thiên kia?”

Hắn không đợi Ma Hoàng trả lời, lại lẩm bẩm:

“Không sai, hắn chính là quả Huyền Thiên kia. Khó trách sau khi hoa Huyền Thiên nở lại không thấy bóng dáng của quả đâu, dị giới kia cũng không vì có quả Huyền Thiên mà linh khí trở nên dày đặc, ngược lại còn mỏng đi vài phần, đều vì sau khi quả Huyền Thiên kia sinh ra thì rơi vào người của người. Hơn nữa lúc ấy ta và người đang... Khụ.”

Trọng Quang nghĩ tới điểm ‘mẫu chốt’, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Ma Hoàng nghe thấy hắn nhắc đến ‘sự việc kia’, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi, trầm giọng nói:

“Chúng ta không cần tra rõ nguyên nhân nữa. Hiện tại phải giải quyết nó thế nào mới là trọng điểm.”

“Giải quyết?”

Sắc mặt của Trọng Quang có chút cổ quái, nói:

“Người muốn ‘giải quyết’ thế nào?”

Gương mặt Ma Hoàng không chút thay đổi nói:

“Đang tìm, thế nên mới muốn tìm người đến bàn bạc.”

Trọng Quang lộ vẻ trầm tư, nói:

“Vừa rồi người nói người đã thử qua các cách khác phải không? Là cách gì vậy?”

Ma Hoàng thần nhiên nói:

“Việc này người không cần hỏi nhiều. Người chỉ cần biết rằng, việc này cần ta và người hợp lực mới có thể giải quyết.”

Mặc dù y không giải thích, nhưng Trọng Quang cũng đoán được với tính cách và thân phận của y, chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện sinh hạ đứa bé này. Nói không chừng y đã sớm muốn phá thai, nhưng không hiểu vì sao lại không thành công, ngược lại còn phải để mặc thai nhi lớn đến mức này.

Làn mi cong dài của Trọng Quang sụp xuống, suy tư một hồi, cũng hiểu được lý do.

Vừa rồi hắn đã phát hiện trong cơ thể của thai nhi này có chảy dòng máu linh quang của mình, nhưng cũng có một cỗ ma lực mơ hồ chuyển động, rõ ràng là kế thừa ma thần lực của hai người hắn và Ma Hoàng.

Đừng nói có hai cỗ sức mạnh này tồn tại, nếu như chỉ có một loại, cũng không phải có thể tiêu diệt dễ dàng. Huống chi lấy sức mạnh của Ma Hoàng muốn tiêu diệt huyết mạch thần quang của mình, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Kể từ đó, thai nhi này chỉ có một con đường là sinh ra, mới có thể rời khỏi thân thể của Ma Hoàng. Nhưng nếu như Ma Hoàng có thể tự mình thuận lợi sinh đứa bé ra, với tính cách của y tuyệt sẽ không gọi mình đến, nói vậy là nếu muốn đứa bé thuận lợi sinh ra, còn cần thần lực của Trọng Quang hắn giúp đỡ mới được.

Trọng Quang Thần đế chỉ trong tích tắc đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, cũng đoán được mục đích Ma Hoàng gọi hắn đến. Như thế, trong lòng đã có tính toán trước, ngược lại trở nên rất bình tĩnh.

“Không biết Trường Đình có tính toán gì không?”

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói:

“Còn có thể tính toán cái gì chứ? Trong lòng người đã biết rõ ràng, cần gì phải hỏi lại?”

Trọng Quang nhìn bụng của y, thờ dãi nói:

“Bụng của người đã lớn như vậy, vừa rồi ta cảm nhận được thai nhi đã từ từ trưởng thành, thực không biết còn cần ta làm cái gì?”

Ma Hoàng nghe vậy, hai đầu lông mày không khỏi nhíu lại, thanh âm lạnh lẽo khô cằn:

“Người thật sự không biết?”

Trọng Quang nhíu mày nói:

“Đây là lần đầu tiên ta làm phụ thân, nào biết được nên làm cái gì? Hay là người muốn ta đến an ủi người?”

“Người!”

Lông mày của Ma Hoàng dựng đứng lên. Y hít sâu hai cái, kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, nói:

“Ta cần có sự giúp đỡ từ thần lực ánh sáng của người, nếu không thai nhi rất khó có thể trưởng thành hoàn toàn.”

Trọng Quang cũng đoán được khả năng này, nhưng hắn quả thật không biết là phải làm như thế nào, bởi vậy vô cùng thành thật nói:

“Việc này không có vấn đề gì. Nhưng phương pháp cụ thể xin Ma Hoàng chỉ giáo.”

Thấy thái độ của hắn cũng coi như thành khẩn, Ma Hoàng cuối cùng cũng tiêu tan cơn giận được một chút, nói:

“Thai nhi ở trong cơ thể của ta, ta không cần làm gì, tự nó có thể vận hành hấp thu ma lực của ta. Nhưng theo lời của người, e rằng còn phải chuyển linh lực của người vào trong cơ thể ta mới được.”

Trọng Quang kinh ngạc nói:

“Đây chẳng phải là đối chọi với ma lực của người sao?”

Ma Hoàng có chút lo lắng nói:

“Nhưng trừ cách đó ra, ta thật sự không nghĩ được cách nào khác nữa.”

Hai người im lặng một lúc lâu.

Trong đầu Trọng Quang cũng suy tính mấy lần, quả thực không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn, đành nói:

“Đã như vậy, nếu Trường Đình tin tưởng ta, chúng ta cứ thử một lần trước đi.”

Ma Hoàng cười nhạt:

“Nếu không tin tưởng người, ta cũng sẽ không kêu người đến đây. Huống chi... Đây chẳng lẽ không phải là hài tử của người sao?”

Lời này vừa nói ra, hai người đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bọn họ một Thần một Ma, thế nhưng lại cùng nhau tạo ra một đứa nhỏ, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Trọng Quang lẩm bẩm thì thầm:

“Ta chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ có con nối dõi đâu.”

Ma Hoàng tuy rằng đã từng nghĩ đến, cũng tuyệt đối không nghĩ rằng là do mình tự sinh ra, bởi vậy trong lòng cũng có chút đồng cảm.

Hai người hạ quyết tâm, không chần chừ thêm nữa, lập tức quay lại tấm điện của Ma Hoàng, quyết định thử một lần.

Ma Hoàng nói:

“Nơi này đã bị ta phong ấn, người không cần lo lắng sẽ có người khác đột nhiên xâm nhập, Chúng ta bắt đầu ở đây đi.”

Trọng Quang lại đột nhiên hỏi:

“Vừa rồi lúc ta đến, không phải là có một nữ ma thần ở đây sao?”

Ma Hoàng đáp:

“Đó là thị nữ của ta. Không được ta gọi về, nàng ta không vào được đâu.”

“A...”

Trọng Quang ‘A’ một tiếng dài, thanh âm có chút kỳ lạ.

Ma Hoàng liếc nhìn hắn một cái, nói:

“Người đã nghĩ cái gì hử?”

Trọng Quang vì vừa rồi trong lòng mình sinh ra chút cảm giác ghen tuông mà cảm thấy buồn cười.

Bản thân sao lại ăn dấm vì Ma Hoàng này chứ? Đây cũng quá kỳ lạ rồi.

Nhưng hắn lập tức rung mình một cái trong lòng: Chẳng lẽ hắn động tâm với Ma Hoàng sao?

Việc này quả thực là đáng sợ.

Vị thần sinh ra cùng vũ trụ như hắn, thất tình lục dục rất mỏng, một lòng tu đạo (hay ngủ?), hơn nữa tiên nữ có phong tư động lòng người ở trên Thiên giới không thiếu, đều không thể khiến tâm hắn rung động, sao hôm nay lại sinh ra tình cảm với kẻ địch của mình chứ?

Trọng Quang khiếp sợ trong lòng, trên mặt lại không để lộ chút cảm xúc nói:

“Không có gì. Ta chỉ là đột nhiên nghĩ, nếu đứa bé này được bình an sinh ra, người có tính toán gì không?”

Ma Hoàng nhíu mày:

“Vậy người có tính toán gì không?”

Trọng Quang ngẫm nghĩ, nói:

“Dù sao nó cũng là nhi tử của ta. Nếu người không muốn nó, vậy giao lại cho ta mang về nuôi dạy đi.”

Ma Hoàng trầm mặt:

“Ai nói là ta không muốn nó?”

Dựa vào cái gì phải giao cho người nuôi nấng? Chẳng lẽ người vất vả sinh nó ra không phải là ta sao?

Ma Hoàng không hiểu vì sao, khi nghe xong lời của Trọng Quang liền cảm thấy vô cùng tức giận. Cùng lúc cảm thấy Trọng Quang cho rằng mình ghét bỏ đứa bé này, mặt khác, lại cảm thấy rằng Trọng Quang không muốn có nhiều liên quan đến mình.

Đây rõ ràng cũng là hài tử của y, y sao lại ghét bỏ nó chứ? Còn nữa, nếu như đưa đứa bé này cho Trọng Quang đem về nuôi nấng, chẳng phải giống như mình trồng cây, Trọng Quang được hưởng bóng mát sao, quá lợi cho hắn rồi!

Trọng Quang thấy y không vui, cũng không muốn cùng y tranh chấp gì nữa, đành nói:

“Được rồi, vấn đề này chúng ta để sau bàn bạc tiếp, trước hết đợi đứa nhỏ sinh ra rồi nói sau.”

Trọng Quang ngồi xuống đối diện y, nhìn bụng của y, do dự nói:

“Trước tiên ta chia linh quang ra thử một lần đã.”

Ma Hoàng hít sâu, bình tĩnh nói:

“Bắt đầu đi.”

10. Chương 9

Mấy ngày sau, sắc mặt cả hai người đều có chút khó coi ngồi đối diện nhau.

Bọn họ đã thử các phương pháp khác nhau, phát hiện ra nếu như cách một khoảng truyền lực đến, sẽ tự động bị ma lực trong người Ma Hoàng đẩy ngược lại, chỉ khi Trọng Quang đặt tay trực tiếp lên trên bụng y, hơi dùng lực một chút, mới có thể chuyển linh lực vào.

Nhưng chút linh lực ấy đối với sự hấp thu của thai nhi mà nói là cực kỳ nhỏ bé, hiệu quả rất không tốt. Nhiều ngày như vậy, thai nhi gần như không có chút biến hóa nào.

“Xem ra chỉ có tiếp xúc da thịt, mới có thể giúp cho thai nhi hấp thu được linh lực của ta.”

Trọng Quang trầm tư nói.

Ma Hoàng cúi đầu nhìn đôi tay đang đặt ở trên bụng mình kia, giống như bạch ngọc không chút tỳ vết được đeo gột tự nhiên, nhìn qua liền khiến cho lòng người sinh ra cảm giác yêu thích.

Nhất thời y có chút xuất thần, không nghe được Trọng Quang nói gì.

Trọng Quang liền tự nhiên cho rằng y trầm mặc tức là đã hiểu rồi, liền ho nhẹ một tiếng, nói:

“Còn như hiện tại dùng phương pháp này, tốc độ xem chừng quá chậm. Trường Đình, nếu người nghĩ muốn sinh hạ thai nhi sớm một chút, không bằng chúng ta đổi cách khác, nói không chừng sẽ có hiệu quả nhanh hơn?”

Ma Hoàng cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, hỏi:

“Người có chủ ý gì?”

Ánh mắt Trọng Quang khẽ chuyển, đảo qua một vòng trên gương mặt anh tuấn tựa như tranh vẽ của Ma Hoàng.

Hắn có thể thề, vừa rồi nghĩ ra chủ ý kia hắn tuyệt đối không có ý niệm gì trong đầu, nhưng nhìn lướt qua Ma Hoàng ở đối diện, không hiểu vì sao lại sinh ra tâm ma.

Đây là điều cực kỳ không ổn đối với thần tiên.

Chỉ là thần tiên chú ý thuận theo thiên đạo, nắm chặt tâm tư, hắn đã có ý niệm này trong đầu, vậy thì cứ thử một lần, mới có thể giải trừ tâm ma.

Trọng Quang nghĩ đến đây, liền mỉm cười, quả thực là phong cảnh trời quang trăng sáng, xinh đẹp động lòng người.

“Không bằng chúng ta cởi y phục lên giường, ân ái một hồi, xem hiệu quả như thế nào?”

Ma Hoàng cho là mình nghe nhầm, kinh ngạc nói:

“Người nói cái gì?”

Hai tay Trọng Quang vẫn đặt trên cái bụng tròn trịa của y, nghe vậy liền nhẹ nhàng vuốt nhẹ một vòng trên bụng y, phương pháp lại... vô sự tự thông mà tràn ngập *** cùng khiêu khích.

“Ta nói chúng ta ân ái một hồi, xem hiệu quả thế nào.”

Hắn đến gần Ma Hoàng, đôi mắt dài nheo lại, tia sáng nhàn nhạt trong mắt phản chiếu ra ánh tím, bên trong giống như vạn vật ẩn chứa trong vũ trụ, lấp lánh rực rỡ.

Ma Hoàng trừng mắt, lúc này đã muốn nổi giận. Nhưng y dưới sự khiêu khích vừa rồi của Trọng Quang, lại phát hiện ra mình động tình.

Tình dục của Ma tộc luôn tràn đầy, cũng vô cùng mạnh mẽ, hoan hảo không chút kiêng dè, tận tình đến cùng.

Trường Đình thân là Ma Hoàng, cũng là khởi đầu của vạn ma, sức mạnh có thể chống cả trời đất. Cho nên sức tự chủ của y cũng mạnh mẽ hơn Ma thần bình thường rất nhiều, nếu không phải người y để ý, mơ tưởng làm cho y động dục.

Nhưng vừa rồi Trọng Quang chỉ nhẹ nhàng khiêu khích một chút, y lại sinh ra ý niệm trong đầu, quả thực là lần đầu tiên trong mấy vạn năm qua.

Ma Hoàng hơi rung mình trong lòng.

Xem ra ảnh hưởng của Trọng Quang ở trong lòng y còn sâu đậm hơn y nghĩ rất nhiều.

Y cũng không phải người đối trá già mồm cãi cố, đối với chuyện *** cũng không có cẩn thận dè dặt quá mức. Chỉ là nghĩ đến hoan ái mà Trọng Quang nói, nhất định là mình ở phía dưới, cho nên trong lòng không vui, sắc mặt hơi trầm xuống.

Trọng Quang nhìn thấu nỗi băn khoăn của y, cũng không thúc ép, chỉ buông hai tay ra, hơi lùi về phía sau một chút, nói:

“Người có thể suy nghĩ, ta chỉ đưa ra đề nghị mà thôi.”

Rời khỏi linh quang hỗ trợ của vị phụ thân kia, thai nhi trong bụng lập tức bất mãn, trở nên xao động. Đứng nói Ma Hoàng, ngay cả Trọng Quang, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ cái bụng lớn của Ma

Hoàng đột nhiên phập phồng giống như nổi sóng, thai nhi ở bên trong giống như đang luyện võ, quyền đâm cước đá, không ngừng xoay mình.

Này còn muốn nói gì nữa?

Nếu là người thường, sớm đã đau đến chết ngất.

Thân thể Ma Hoàng mạnh mẽ, cũng không cảm thấy quá đau, nhưng bất kỳ ai nếu trong cơ thể có một tiểu tử tinh lực dư thừa lại nghịch ngợm quấy phá như vậy, cũng sẽ không thoải mái.

Hai tay của y ôm lấy bụng, cúi đầu trừng mắt nhìn, dường như rất muốn bắt đứa nhỏ ra đánh đòn một trận,

Trọng Quang thầm nghĩ, với tính tình này của Ma Hoàng, e rằng không thể nuôi con, nếu hài tử sinh ra, có lẽ vẫn là mình mang đi thì tốt hơn, bằng không ở trong tay Ma Hoàng có thể sống sót rồi lớn lên được hay không cũng không chắc. (Trọng Quang, người đã đoán đúng, Ma Hoàng một cước có thể đá nhi tử tuổi còn nhỏ đến nơi bằng cực hạn máu ba ngày, quả thực là không biết nuôi con a...)

Trọng Quang sợ đứa bé này còn chưa sinh ra đã chọc giận Ma Hoàng, vội chạy nhanh qua, hai tay mang theo linh quang, lại chạm lên bụng của Ma Hoàng.

Cảm nhận được linh quang thần huyết của vị phụ thân kia, thai nhi dường như rất vừa lòng, không còn gây sức ép đến long trời lở đất như trước nữa, tay chân thu lại, hấp thu thần lực.

Ma Hoàng thầm nhủ mày, thầm nghĩ lời vừa rồi của Trọng Quang cũng có chút đạo lý. Dùng loại phương pháp chuyển vận thần lực này, hiệu quả đúng là rất chậm. Mà đứa nhỏ này tính tình lại lớn như thế, một khi quen thuộc với thần lực của Trọng Quang rồi, vừa hơi dứt ra liền gây sức ép đến trời long đất lở. Chính mình phải lấy ma lực dư thừa của bản thân mà nuôi nấng nó khoảng sáu mươi năm, mới trưởng thành được một nửa, nếu như lấy tốc độ hiện tại của Trọng Quang để thỏa mãn nó, chỉ sợ phải đợi đến sáu ngàn năm cũng không chừng.

Ma Hoàng nghĩ đến đề nghị vừa rồi của Trọng Quang, chẳng lẽ thật sự muốn thử một lần sao?

Nghĩ đến đây, y không tự chủ được nhớ lại quãng thời gian hai mươi một năm mà hai người mập hợp kia.

Đối với Ma thần mà nói, mập hợp nhiều năm cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng hơn hai mươi năm, nếu không có tác dụng thúc tỉnh của hoa Huyền Thiên thì tuyệt sẽ không như thế.

Đoạn thời gian kia tuy rằng y bị hoa Huyền Thiên mê hoặc, nhưng ý thức cũng không phải hoàn toàn không có, huống chi sau khi hai người khôi phục thần trí, lại ăn rồi biết vị, thể nghiệm tận xương.

Loại tư vị giao hoan cùng với Thần đế Thượng cổ này, cực kỳ khác biệt với hoan ái của y từ trước đến nay, dù y ở phía dưới, lại hưởng thụ vui thích trước nay chưa từng có, muốn quên, cũng không có khả năng.

Ma Hoàng hồi tưởng, lại kim lòng không được mà cảm thấy cổ xao động kia. Hoặc là nói, là một loại rung động.

Y ngưng mắt nhìn gương mặt của Trọng Quang ở gần ngay trước mắt, thấy hấn cúi đầu, lông mi dài như cánh bướm, nhẹ nhàng lay động, hai tròng mắt sâu như biển toát ra chút ánh sáng. Phía dưới là sống mũi thẳng thẩn như núi, da thịt trắng nõn như tuyết, đôi môi cánh hoa dày dặn càng đẹp hơn, hồng nhuận sáng bóng, vô cùng mê người.

Vị Thần đế Trọng Quang này, quả thực là một mỹ nhân tuyệt sắc hiếm thấy.

Ma Hoàng không hề xa lạ với ba vị Thần đế của Thiên giới. Đại Chính Thần đế tuy rằng có gương mặt tựa như tinh hoa của đất trời, nhưng lại quá mức uy phong nghiêm nghị, khiến người ta sợ hãi, khó có thể động tình. Mà Đông Hoa Thần đế nổi danh tuấn mỹ tao nhã, trong ôn hòa lại mang theo uy phong lẫm lẫm, tràn ngập khí khái nam nhi, tuyệt sẽ không sinh ra dị niệm đồng tính.

Nói ra chỉ có vị Thần đế Trọng Quang này, gương mặt xinh đẹp động lòng người, thần sắc linh động, có thể nói là tuyệt sắc.

Chính là hấn rất lười biếng, vạn năm khó có được một lần lộ mặt, cho dù lộ mặt cũng luôn nhắm mắt, bộ dáng lười biếng chưa tỉnh ngủ, bất kể ai nhìn thấy đều không tự giác mà khinh bỉ sự lười biếng của hấn một chút, còn tâm tư nào để ý đến gương mặt xinh đẹp của hấn chứ?

Nhưng là lúc này mỹ nhân gần ngay trước mắt, Ma Hoàng nhìn cẩn thận một hồi, không khỏi sinh ra chút ý niệm, cảm thấy đề nghị vừa rồi của hấn cũng không quá hoang đường nực cười như thế.

11. Chương 10

Trọng Quang thông minh sắc sảo, dường như phát hiện ra Ma Hoàng đã động tâm, vừa ngẩng đầu lên, liền chạm đến ánh mắt của Ma Hoàng.

Một ma một thần cách nhau cực xa, khoảng cách giữa cả hai dường như lại vừa chạm vào nhau, ngăn cách ở giữa cũng chỉ có một cái bụng to nặng nề mà thôi.

Đôi mắt dài của Trọng Quang nheo lại, hé miệng cười, thần sắc lại vô cùng mỉa mai hoặc câu dẫn.

Ma Hoàng khép lại, khóe miệng lạnh lẽo cứng nhắc cong lên thành một độ cung, vươn tay nắm lấy cằm Trọng Quang.

Trọng Quang nâng một tay lên, đặt trên lưng y, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, từ từ cười nhạt nói:

“Hiện tại Trường Đình cảm thấy, đề nghị vừa rồi của ta như thế nào?”

Tròng mắt màu tím của Ma Hoàng hơi tối lại, bên trong thoáng có hắc khí quẩn quanh, giống như ẩn chứa vô số hồn ma.

“Xem chừng có thể cân nhắc.”

Ma Hoàng nhìn kỹ dung nhan của Trọng Quang, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt ở dưới cằm hấn.

Trọng Quang cúi đầu cười, dùng sức siết lưng y, ánh mắt có chút lạnh:

“Trường Đình là coi ta như thị thiếp của người sao?”

Ma Hoàng nhú mày:

“Loại ánh sáng nhỏ bé há có thể so sánh được với ánh trăng?”

Đây là lần đầu tiên Trọng Quang nghe được những lời ngon tiếng ngọt như thế này, không khỏi mỉm cười, tâm tình tốt lên, nói:

“Vậy là Trường Đình đồng ý?”

Ma Hoàng buông mắt khẽ chớp chớp.

Dù sao y cùng Trọng Quang đã từng hoan ái những hai mươi một năm, lại đến một hồi dường như cũng chỉ có thế. Huống chi... khóe mắt y lướt đến cái bụng cao lớn ở trước người mình, không khỏi bực mình một hồi.

Có cái thứ này đeo ở trên người, không muốn đồng ý cũng không được a!

Tâm tư của Ma Hoàng vĩnh viễn không thể so với người bình thường. Nếu biện pháp này có thể đẩy nhanh hơn tốc độ trưởng thành của thai nhi, vậy thử một lần cũng không có hại. Nếu không được... tương lai y chắc chắn sẽ đòi lại từ trên người Trọng Quang!

Ma Hoàng tuyệt sẽ không để kẻ khác chiếm tiện nghi của mình.

Nếu đã hạ quyết tâm, y liền cười ra tiếng, thống khoái nói:

“Được!”

Chuyện đến trước mắt, Trọng Quang ngược lại có chút do dự.

Ma Hoàng dùng thuật giấu cái bụng vương bận kia đi, nửa nằm ở trên ma tháp của y, dáng người thon dài mạnh mẽ, mỗi một đường cong đều xinh đẹp tràn ngập sức sống, dung mạo lại tuấn mỹ tựa như bức tranh, khiến cho mỗi một nữ nhân nhìn thấy đều muốn thét chói tai.

Trên người y phủ trường bào màu đen thêu hoa văn viền vàng, đã buông lỏng rơi ra một phần thành nửa che đậy, ẩn ẩn lộ ra phần ngực khô gợn bên trong. Màu da của y hơi tối, nhưng da thịt màu mật ong lại tản ra hấp dẫn trí mạng, làn da sáng bóng co giãn lại mềm mại, giống như đang kêu gào muốn người khác vỗ lên.

Trọng Quang từ khi sinh ra đến nay *** vốn đậm nhạt, trước khi cùng với Ma Hoàng hẳn chưa từng thân cận da thịt với ai. Tuy rằng hai người đã từng hoan ái hai mươi một năm, nhưng Trọng Quang thực không nhớ rõ phải bắt đầu như thế nào. Lúc này nhìn thần sắc thản nhiên, thậm chí trong đôi mắt ma của Ma Hoàng còn ẩn chứa thúc giục ***, lại có chút không biết phải ‘xuống tay’ thế nào.

Ma Hoàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu sự lúng túng của Trọng Quang.

Loại vẻ mặt như thế này của Thần đế thượng cổ thật hiếm gặp, nếu là trước đây, Ma Hoàng nhất định phải nhân cơ hội này mà cười nhạo một hồi. Bất đắc dĩ hiện tại đây rõ ràng là một Thần đế còn ‘non’ lại là kẻ ở trên y, tâm tình y sẽ không tốt như thế.

“Nơi này của bản hoàng có vài thứ tốt, nếu Côn Hạo không ngại, không bằng cùng chơi đùa một chút.”

Ma Hoàng mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng, không đợi Trọng Quang trả lời, ngón tay liền bắn ra.

Chiếc đỉnh lớn giữa phòng bỗng ‘oành’ một tiếng, phát ra tiếng ‘vù vù;’, sau đó liền dâng lên một mùi hương thơm ngát thoang thoảng.

Trọng Quang hơi kinh hãi, vẻ mặt lại không hề thay đổi:

“Đó là?”

Ma Hoàng cười mà không nói.

Trọng Quang rất nhanh đã bình tĩnh lại. Thời điểm như thế này, chính là yêu cầu hai bên cùng tận lực ‘hợp tác’, nói vậy Ma Hoàng cũng sẽ không dùng thủ đoạn đùa giỡn gì.

Hơn nữa hẳn rất nhanh đã hiểu được đây là loại hương thơm gì.

Sắc mặt Trọng Quang ửng hồng, hô hấp dần trở nên dồn dập, nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy tức giận.

Nghĩ xem một Thần đế thượng cổ như hắn, lại cần nhờ đàn hương thúc tình giục dục mới có thể hoan ái sao?

Ma Hoàng nhìn ra hắn không vui, chủ động áp sát lại gần, ôm vai lưng hắn, nhẹ giọng thì thầm bên tai hắn:

“Côn Hạo không cần để ý. Loại việc như thế này ở Ma giới ta cực kỳ bình thường, chỉ dùng để tăng thêm tình thú, rất nhanh người sẽ nhận ra tác dụng kỳ diệu của nó.”

Nói xong, đầu lưỡi hơi vươn ra, ngậm lấy vành tai của Trọng Quang.

Trọng Quang chưa bao giờ gần gũi với người khác như thế, càng không có kinh nghiệm phong phú như Ma Hoàng, sao có thể chịu được sự ve vãn của y?

Nhưng dù sao Trọng Quang cũng là một trong ba vị đại Thần đế thượng cổ, không dễ dàng rơi xuống hạ phong như vậy. Hắn đưa mắt nhìn đôi môi mỏng nhạt màu như lá liễu gần ngay trước mắt, liền không chút do dự nghiêng đầu qua, một hơi ‘cắn’ xuống.

Trong nháy mắt môi cánh hoa chạm nhau, hai người đồng thời có chút chấn động, cả người cứng ngắc.

Nguyên lai dù Ma Hoàng nữ vô số, kinh nghiệm phong phú, nhưng chưa từng hôn môi với những thị thiếp này. Chỉ vì chuyện ‘hôn môi’ này dường như vô cùng thân mật, lấy thân phận bậc này cùng tâm tính lạnh lùng cứng rắn của Ma Hoàng, tuyệt sẽ không làm như thế với đám thị thiếp.

Mà Trọng Quang thì càng không cần nói, cho đến bây giờ, ‘gần gũi’ nhất với hắn e rằng cùng chỉ có Ma Hoàng, ngay cả hai vị Thần đế Đại Chính cùng Đông Hoa cũng phải xếp sau.

Hai người gần bó dán chặt vào nhau, giống như cùng bị một loại dòng điện đánh trúng, một loại cảm giác kỳ quái len lỏi toàn thân. Mà thần quang cùng ma khí quần quít kích động lẫn nhau, lại sinh ra một loại cảm giác tốt đẹp khiến tâm trí dao động.

Thần và Ma, chính là đối địch trời sinh. Một bên sinh ra trong ánh sáng huyền ảo sáng nhất của vũ trụ, một bên xuất thân từ đầm ma hắc ám nhất của vũ trụ. Hai loại sức mạnh trời sinh đối nghịch, không dung lẫn nhau. Mà giờ khắc này, khi hai loại sức mạnh dùng một phương thức khác cùng tiếp xúc, lại đột nhiên ngược dòng trở về nguồn gốc chung sâu xa – vũ trụ.

Vì thế, lại viên mãn ngoài ý muốn.

Trọng Quang nhin không được vươn tay, ôm lấy Ma Hoàng, đôi môi giống như thăm dò cọ xát chạm khẽ lên đôi môi cánh hoa mềm mỏng của đối phương, trần trọc.

Ma Hoàng cũng kim lòng không được mà ôm chặt hắn, đôi môi khê nhếch, đầu lưỡi tìm kiếm, duỗi ra vươn vào trong miệng Trọng Quang hút lấy.

Thần ma lực lưu chuyển lẫn nhau, cùng kích động.

Năng lực học tập của Trọng Quang rất mạnh, chỉ một lát sau, đã học tập được không ít từ chỗ Ma Hoàng, lập tức phản khách thành chủ, đầu lưỡi thăm dò hưởng ứng.

Đây thật sự là một loại cảm giác cực kỳ lạ.

Hai người ôm nhau lăn vào giữa chiếc giường mềm mại rộng lớn, trần trọc hút, cọ xát liếm cắn. Trong chốc lát đôi chân dài của Ma Hoàng đặt bên hông Trọng Quang, dùng sức lật lại, áp hắn dưới thân; Trọng Quang nháy mắt ôm lấy thắt lưng của Ma Hoàng, hơi dùng lực, quay người lên trên.

Hai người lăn mấy vòng, gần bó lưu luyến.

Loại cảm giác thần ma lực giao hòa cùng kích động này quá mức tuyệt vời, tình cảm gần gũi thân mật lại xa lạ khiến hai người cuốn hút lẫn nhau.

Tình dục sôi trào, Ma Hoàng vừa đáp lại nụ hôn của Trọng Quang, vừa đưa tay đẩy quần áo của hắn ra. Trọng Quang cũng không cam lòng yếu thế, học theo mà lột trường bào của đối phương xuống.

12. Chương 11

Rốt cuộc nụ hôn dài khiến ngay cả thần đều hít thở không thông này cũng chấm dứt.

Tư vị tuyệt vời khác thường khiến cho chuyện sau đó của hai người nước chảy thành sông. Chính là chuyện giường chiếu của đường đường một Thần đế thượng cổ cùng một Ma Hoàng... so với trong tưởng tượng thì kịch liệt hơn rất nhiều.

Mùi thơm ngát say lòng người tản ra từ trong tiếng đỉnh lớn, sau khi cháy trong bảy bảy bốn mươi chín ngày thì đã cháy hầu như không còn, mà trong giường lớn rộng rãi giống như một tòa cung điện nhỏ kia, vẫn truyền ra tiếng động cùng tiếng rên rỉ do thần quang cùng ma lực va chạm.

Nếu không phải giường của Ma Hoàng được làm từ ma tủy kim ở sâu trong ma hải luyện chế mà thành, chỉ sợ sẽ không chịu nổi sức mạnh có chút dữ dội của hai người.

“Ách – a, a... Ách – a...”

“Hô... Hô...”

Không phân biệt được là hô hấp của ai dồn dập hơn, nhưng rõ ràng là Ma Hoàng hưởng thụ hơn nhiều, tiếng rên rỉ cũng càng lớn. Mà Trọng Quang tương đối khắc chế, cho dù đối với thần tiên mà nói đây cũng là loại vận động nguyên thủy nhất, nhưng vẫn có thể điều tức thích đáng.

Hai chân Ma Hoàng kẹp lại, hông co rút, dùng sức cuốn lấy Trọng Quang.

Đồng tử của Trọng Quang co lại, thiếu chút nữa không kiên trì được.

Bọn họ đã hoan ái không biết bao lâu. Không thể không nói, đối với thần ma, hoan ái lâu dài như thế quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Một lượng lớn thần lực theo ‘vận động’ của hai người truyền vào trong cơ thể của Ma Hoàng, nhưng hai người dường như đều đã quên mục đích ban đầu, đắm chìm trong hoan ái huyễn lệ đến mức gần như nhìn thấy mà giết mình này.

Trọng Quang không biết mình cũng sẽ có một ngày miệt mài như thế. Giống như vậy, Ma Hoàng cũng không ngờ cơ thể của hai người ăn ý đến vậy, cảm nhận được vui thích trước giờ chưa từng có.

Không biết từ khi nào, hai chân y đã bị Trọng Quang gác lên vai, thân thể cũng bị giữ chặt giữa không trung, không thể không vươn hai tay ôm lấy cổ Trọng Quang.

Loại động tác độ khó cao này không hề khó khăn với một thần một ma, hơn nữa trong tình cảm mãnh liệt kìm lòng không được, vui vẻ nhẹ nhàng tràn ra, do đó không để ý đến thứ gì khác – ví dụ như, một mỗ nhỏ bé nào đó nằm trong bụng Ma Hoàng.

Tuy rằng Ma Hoàng đã dùng thuật che cái bụng kia đi, nhưng tiểu tử hoạt bát khỏe mạnh cực kỳ thích giúp vui này vẫn đang tồn tại.

Trọng Quang cùng Ma Hoàng không biết đã hoan ái bao lâu, thai nhi trông qua mập hợp của bọn họ không kiêng dè gì mà hấp thụ sức mạnh của vị phụ thân kia, điều này khiến cho nó cực kỳ hưng phấn. Sau khi được một lượng lớn sức mạnh thần quang thỏa mãn, nó bắt đầu hoa chân múa tay vui vẻ ‘phát uy’.

Ma Hoàng đột nhiên hét to một tiếng, buông tay ra dùng sức giãy dụa. Trọng Quang không kịp đề phòng, mắt thấy Ma Hoàng ôm bụng ngã xuống giữa giường.

“Làm sao vậy?”

Trọng Quang phục hồi tinh thần từ giữa cảm xúc mãnh liệt.

Đau đớn kịch liệt khiến Ma Hoàng nháy mắt ra một thân mồ hôi lạnh.

Đối với thần và ma mà nói, chảy mồ hôi cũng hiếm thấy giống như đổ máu, Ma Hoàng cho dù vừa rồi chìm đắm trong hoan hảo dài lâu cũng không hề rơi xuống một giọt mồ hôi, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, y đã ướt đầm cả người.

“Ô, chết tiệt! Bụng của ta –“

Ma Hoàng cắn răng, cơn hưng phấn vì *** biến mất trong giây lát.

Trọng Quang ngây người, chớp mắt sau mới kịp phản ứng:

“Bụng làm sao? Để ta nhìn xem. Có phải là... Có phải là sắp sinh hay không?”

Hắn có chút kích động cùng thất thố, vì vậy mà một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo thái dương của hắn.

Ma Hoàng giống như không nghe thấy lời hắn nói, chỉ ôm bụng lăn lộn ở trên giường, bỗng nhiên thân thể căng cứng, sắc mặt dữ tợn hét lên một tiếng:

“A – đừng giãy dụa nữa! Bằng không ta sẽ bóp chết ngươi! Nhất định phải bóp chết ngươi!”

Cái bụng tròn tròn kia đột nhiên lộ ra, việc này nói rõ Ma Hoàng đã không thể khống chế được pháp thuật của mình.

Trọng Quang luống cuống chân tay, bối rối dè Ma Hoàng lại, kêu lên:

“Đừng lộn xộn, nằm im, để ta giúp người kiểm tra một chút!”

Nhưng trên thực tế hần hoàn toàn không biết mình nên kiểm tra thế nào, thậm chí hần còn không rõ lắm đến lúc đó Ma Hoàng phải sinh con ra sao.

“Không, không! Đừng đụng vào ta! Người dám qua ta sẽ không khách khí!”

Ma Hoàng giãy dụa kịch liệt.

Thật sự là kỳ quái. Vừa rồi hai người còn trần trụi giao triền, dùng tư thái thân mật bằng thân thể kết hợp cùng nhau, từng bộ phận của nhau đều hiểu rõ như lòng bàn tay. Nhưng thời khắc này, Ma Hoàng lại cực độ không muốn để Trọng Quang chạm vào mình.

Y có thể chịu được bị người khác đặt dưới thân, có thể chịu được việc phải dùng vị trí của nữ nhân để làm tình. Nhưng y không thể tiếp nhận được việc mình lớn bụng nằm ở trên giường, giống như nữ nhân để người khác kiểm tra, an thai, thậm chí là đỡ đẻ!

Lúc này mọi lười nhác, lạnh nhạt, bình tĩnh cùng ung dung của Trọng Quang hơn một ngàn năm qua đều bị vứt lên chín tầng mây.

Hần gấp đến mức kêu to lên:

“Trường Đình, để cho ta xem tình trạng của người! Có lẽ là bị động thai khí, cũng có thể là sinh non!”

Ma Hoàng tuy rằng đã mang thai đứa bé này mấy chục năm, nhưng rõ ràng là không hiểu rõ tình trạng. Y mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi trông mắt nhìn bụng của mình, giống như căn bản không hề nghĩ rằng đứa nhỏ có thể là muốn được sinh ra.

Giống như hưởng ứng lời nói của Trọng Quang, lại một cơn sóng đau đớn từ trong bụng truyền ra, Ma Hoàng hít mạnh, cường ngạnh nuốt đau đớn lại trong cổ họng, nhưng gương mặt vặn vẹo lại cho thấy y đau đớn bao nhiêu.

Trọng Quang hoàn toàn không nghĩ đến loại vẻ mặt này sẽ xuất hiện trên mặt của Ma Hoàng thượng cổ — y rõ ràng là đau đến cực điểm, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Trọng Quang muốn nghiêng qua nhìn, nhưng Ma Hoàng lại không chút khách khí, tay không chém tới, không khí rít gào đập thẳng vào mặt.

Trọng Quang lăn sang một bên, chật vật né qua.

Phong dao đánh nát phần giường phía sau, chém thẳng lên vách tường của Ma điện. Ma điện cứng rắn như thế, nguy nga sừng sững mấy vạn năm theo đó mà rung chuyển, phát ra tiếng động vù vù, có thể thấy được lực đạo kia của Ma Hoàng hoàn toàn không lưu tình.

Sự kiềm chế hàng ngàn vạn năm của Trọng Quang rốt cuộc không cánh mà bay, giận dữ hét lên:

“Người muốn làm gì!? Giết ta sao!? Người muốn tự mình sinh đứa nhỏ sinh đến chết à!”

Trực giác của hần cho hần biết muốn đứa nhỏ được sinh ra thuận lợi, phải cần hai người hợp lực mới được. Nhưng cụ thể phải làm như thế nào, thực ra hần cũng không rõ ràng.

Ma Hoàng cảm thấy mình đau đến mức muốn nổi điên, đau đến mức muốn điên cuồng mà hủy diệt tất cả. (Đây là suy nghĩ điển hình của Ma giới: ta không chiếm được người khác đừng hòng nghĩ đến, ta chịu tội mọi người sẽ phải cùng chịu tội = =|||)

Theo loại suy nghĩ này, quanh thân y bỗng nhiên tràn ra một lượng lớn sương mù dày đặc màu đen, vây kín lấy y.

Sắc mặt Trọng Quang khê biến.

Loại sương đen này chính là ma khí sâu nặng nhất, tương khắc với thần quang trời sinh của hần. Nếu hần thở mạnh một hơi, chắc chắn sẽ khiến cho Ma Hoàng phản kích. Với tình hình hiện tại của Ma Hoàng, cho dù phản kích cũng là vô lực, nhưng nếu hần thắng, Ma Hoàng sẽ bị thương. Nhưng nếu không làm gì cả, hần không có cách nào đến gần được.

Trọng Quang chưa từng do dự, luống cuống tay chân đến thế. Hắn triệu tập quần áo đến mặc vào chỉnh tề, đứng bên giường, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này ở phía sau, chiếc đỉnh lớn ở giữa phòng đột nhiên ‘phụt’ một tiếng bùng lên một ngọn lửa lớn, bắt đầu chấn động, phát ra tiếng động vù vù thật lớn, một đạo ma quang bùng phát ra, huyền hóa thành một con quái diệu màu đen, xoay một vòng trên không trong phòng, mỗ phát ra tiếng kêu kỳ quái, sau đó liền bốc cháy rồi biến mất hầu như không còn.

Trọng Quang nghiêng người đi ra, linh lực ngưng tụ dưới bàn tay, thăm đề phòng.

Quái diệu biến ra từ ngọn lửa ma kia rõ ràng là đến đưa tin tức, nhưng hắn nghe không hiểu loại ma ngữ này, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, sương đen cuộn cuộn ở giữa giường đột nhiên từ từ ngừng tràn ra, chậm rãi biến mất.

Ma Hoàng một tay chống thân, một tay ôm bụng nằm ở trên giường, mái tóc màu đen tản ra đầy giường, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đôi môi mỏng của y mím lại, một đôi ma nhãn nhanh chóng nhìn chăm chăm vào cái đỉnh lớn kia, giữa đôi mắt đen láy tràn ra cơn giận dữ giống như lốc xoáy đặc quánh lại.

Trọng Quang trầm giọng hỏi:

“Trường Đình, đây là có chuyện gì?”

Ma Hoàng nặng nề thở gấp, áp chế cơn đau đớn trong bụng, trầm giọng chậm rãi mở miệng:

“Cự Thái và Giác Sắc, làm phản!”

13. Chương 12

Trọng Quang hít một ngụm khí.

Cự Thái và Giác Sắc là hai vị Ma Tôn chỉ dưới Ma Hoàng, sức mạnh cực lớn, có thể địch ngang với ba vị Thần đế thượng cổ.

Trong đại chiến thần ma, Đông Hoa Thần đế đã tiêu diệt được Ma Tôn Phong Hoàng, là tồn tại gần với Ma Hoàng nhất. Nhưng việc này cũng không nói lên rằng Đông Hoa mạnh mẽ hơn Phong Hoàng, trên thực tế sự hơn kém về thực lực giữa một thần và một ma cũng không rõ ràng, tuy rằng Đông Hoa Thần đế có mạnh hơn một chút, công lực sâu hơn, nhưng Phong Hoàng hiểu chiến, giao hoạt đa đoan, cầm trong tay Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm, giao đấu với Đông Hoa mấy tháng, mới bị Đông Hoa tìm được cơ hội phong ấn rồi tiêu diệt hoàn toàn. Nhưng Đông Hoa cũng vì vậy mà trọng thương, phải tĩnh dưỡng dài ngày.

Bởi vậy chư tiên Thiên giới, chưa bao giờ dám xem thường ba vị Ma Tôn ngay dưới Ma Hoàng.

Hiện tại trung thành và tận tâm với Ma Hoàng nhất, có thể nói là Phong Hoàng hóa thân từ y đã ngã xuống. Còn lại Cự Thái và Giác Sắc, trong mấy trăm năm Ma Hoàng và Trọng Quang cùng mất tích, vẫn luôn nắm giữ đại quyền ở Ma giới. Bọn họ nhìn Thiên giới như hổ rình mồi, vọng tưởng nắm quyền thiên đạo trong tay, sau đó khiến Ma giới quân lâm thiên hạ, thống trị thế giới.

Nhưng Ma Hoàng xuất hiện không hề để tâm đến ý nguyện của bọn họ lập tức lui binh, thậm chí còn trao đổi điều kiện với Thiên giới, việc này khiến cho bọn họ cực độ bất mãn.

Nhưng địa vị của Ma Hoàng là độc nhất vô nhị, bọn họ tuy có tâm phản, lại không có phần can đảm kia. Nhưng sau khi Ma Hoàng quay về Ma giới liền bề quan không hề lộ diện, Giác Sắc tâm tư thâm trầm, giao hoạt đa nghi, nhìn thấy loại hành vi khác thường này của Ma Hoàng, lại nhớ đến việc sau khi Ma Hoàng trở về đã lập tức lui binh, liền lớn mật phỏng đoán rằng sau khi Ma Hoàng cùng Trọng Quang đại chiến một trận đã bị trọng thương.

Để thăm dò, gã đưa ba người trong số mười người đẹp nổi danh nhất của Ma giới đến hầu hạ, lại bị Ma Hoàng đuổi ra ngoài. Bởi vậy, gã càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân, cũng thuyết phục Cự Thái liên thủ với hắn, quyết định thừa dịp cơ hội khó có được này tiêu diệt Ma Hoàng, đổi mới Ma giới.

Vừa rồi ngọn lửa ma hình quái đản kia, là phân thân Ma Hoàng lưu lại ở ngoài điện đến đưa tin tức.

Sắc mặt Ma Hoàng khó coi, đột nhiên tay phải ngưng tụ ra một luồng ma quang màu đen thật lớn, chậm rãi đưa vào trong chính bụng của mình.

Sau khi đám sương đen khi tan hết, cái bụng nhô ra biến mất, Ma Hoàng chậm rãi đứng lên.

Trọng Quang kinh ngạc nói:

“Người, người làm cái gì?”

Ma Hoàng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

“Không liên quan đến chuyện của ngươi. Việc ở đây đã xong, Thần đế có thể quay về Thiên giới đi.”

Mắt Trọng Quang nhú lại, nói:

“Xong việc ngươi liền muốn đuổi ta đi? Ta có thể ở lại giúp ngươi.”

Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

“Đây là chuyện của Ma giới ta, không liên quan đến ngươi!”

Giọng nói của Trọng Quang cũng lạnh xuống:

“Ma giới quả thật không liên quan đến ta. Nhưng trong bụng ngươi đã có cốt nhục của ta, ta không thể nhìn ngươi mang theo nó đi mạo hiểm! Mặc kệ như thế nào, không tận mắt nhìn người bình an sinh hạ đứa bé này, ta sẽ không rời đi!”

Ma Hoàng nhíu mày.

Vừa rồi y dùng ma lực của bản thân mạnh mẽ phong ấn đứa nhỏ muốn ra đời trong bụng, nhưng việc này tiêu hao sức mạnh của y vô cùng. Mà lấy ma lực của một mình y đối kháng với hai vị Đại tướng thủ hạ, nếu là bình thường thì còn vô cùng chắc chắn, hiện tại đã có sự thay đổi rất lớn. Nếu Trọng Quang ở lại, đúng là một sự trợ giúp lớn.

Y vốn không phải là kẻ ngoan cố, khi tin tức từ bên ngoài truyền vào, đã đang lo lắng xem phải lợi dụng sức mạnh của Trọng Quang như thế nào. Nhưng y thân là Ma Hoàng, lần đầu tiên phải nói ra lời nhờ vả với Trọng Quang còn phải nhờ đến vài lần, dù sao đứa bé trong bụng này có một nửa của Trọng Quang, không, có hơn phân nửa trách nhiệm thuộc về hắn! Nhưng vì Ma giới lại phải thỉnh cầu người của Thần giới, cũng không phải mong muốn của Ma Hoàng y. Bởi vậy trước khi đứng dậy y đã hạ quyết tâm, lấy lùi để tiến, kích Trọng Quang mở miệng chủ động ở lại.

Quả nhiên Trọng Quang mắc mưu, vì đứa nhỏ chủ động yêu cầu ở lại, Ma Hoàng liền thuận thế cố làm ra vẻ, nhíu mày trầm ngâm chớp mắt mấy cái, mới nói:

“Ngươi đã cố ý ở lại, vậy liền theo như mong muốn của ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, là tự ngươi muốn nhúng tay vào việc của Ma giới ta, không phải là bản hoàng hiếp bức. Bất luận tương lai ai đến tìm ta tranh cãi, bản hoàng cũng sẽ không thừa nhận!”

Trọng Quang bỗng nhiên hiểu ra là mình bị Ma Hoàng tính kế. Nhưng giờ phút này, còn hơi đâu mà so đo nữa?

Hắn thần nhiên nói:

“Được. Bản đế có thể thề, việc này là ta tự nguyện gây ra, không liên quan đến Ma Hoàng ngươi. Tương lai bất kể là ai đến hỏi ta, ta đều nói như thế.”

Ma Hoàng vừa lòng, đứng dậy vẫy tay, gọi ra Thiên ma thánh giáp uy phong lẫm liệt của mình, khí thế khiến người ta sợ hãi!

Trọng Quang cũng hơi vung tay lên, hào quang chợt lóe, Thần giáp trên người, oai hùng hiển hách, chiến thần hạ xuống.

Ma Hoàng nhìn hẩn một cái, niệm chú mở đại môn ra, trong giây lát tình hình biến hóa, hai người đã ra khỏi Thiên Ma điện.

Trọng Quang phát hiện mình đi vào một tòa ma điện nguy nga cực lớn trên không. Màu của bầu trời là màu đỏ, xa xa về hướng đông là một mặt trời nặng nề màu đen, đồng thời phía tây còn có một mặt trời màu đỏ, tản ra ánh sáng nóng rực.

Hai mặt trời đen đỏ chiếu sáng lẫn nhau, không trung hiện rõ hai màu sáng tối. Nhưng tất cả sự vật giống như đều nhiễm một tầng sáng rực màu đỏ, màu sắc so với Thiên giới đơn điệu thì diễm lệ hơn nhiều lắm.

Thiên Ma điện được xây dựng trên một vách đá dựng đứng.

Vách đá kia giống như một bức tường chắn khổng lồ, thẳng đứng từ trên xuống dưới, gần như không có độ dốc, cao ngất chạm mây. Dưới chân nó, cũng không phải đất bằng mà là một khe vực rộng lớn sâu không thấy đáy. Khe vực này kéo dài mãi sang hai bên, với mắt thần của Trọng Quang Thần để mà cũng không thể nhìn thấy điểm cuối.

Đối diện khe vực, là một vùng đất rộng lớn tạo thành từ nham thạch cùng bão cát, xa hơn của vùng đất là một mảnh rừng rậm, những cây thân gỗ cao lớn vững chắc mọc thẳng dần về hướng chân trời, bên trong là vô số ma vật cùng ma thú sinh sống phát triển.

Trọng Quang sinh ra đã lâu, mặc kệ là Thiên giới, Hải giới, Âm phủ hay các thế giới nhân gian dưới hạ giới đều đã từng đi qua, xem qua vô số phong cảnh, gặp qua vô số quỷ có vẻ ngoài đặc dị của thế giới khác. Nhưng Ma giới thì là lần đầu tiên hẩn đến từ khi sinh ra đến nay.

Không gian nơi này tràn ngập ma khí mạnh mẽ và dày đặc, hơn nữa xung quanh Ma cung này, lại càng dày đặc đến nỗi khiến Trọng Quang sinh ra phản cảm.

Đây là phản ứng bài xích lẫn nhau của thiên địch là thần và ma.

Hai vị Ma Tôn Cự Thái và Giác Sắc, phân biệt dẫn theo đại quân của bọn họ dừng ở không trung phía đối diện. Dưới chân vách đá cùng với cầu treo cực lớn nối sang bờ bên kia của khe vực đã được kéo lên, chi chít từ dưới lên trên vách đá, đều là quân đội thân tín của Ma Hoàng.

Hai bên đang đánh nhau quyết liệt. Quân đội của Cự Thái và Giác Sắc đang từng đợt từng đợt tấn công lên vách đá, mà ma thần trấn thủ trên vách đá thì đang ra sức phản kháng.

Thiên Ma cung của Ma Hoàng ở đỉnh vách đá. Mấy ngàn vạn năm trước, y đã thiết hạ trận pháp cấm bay lên xung quanh Ma cung, trừ y ra cùng với tồn tại mạnh mẽ tương đương y, bất kể ma hoặc thần nào khác đều không thể phá vỡ giới hạn này.

Lúc này y cùng Trọng Quang một trước một sau, bay lên Thiên Ma cung ở trên cao lơ lửng giữa không trung, nhìn chăm chú phản quân ở đối diện.

14. Chương 13

Thiên giới tuy rằng chia làm chín tầng trời, nhưng thật ra chín tầng trời đều giống nhau, chỉ có sức mạnh của kết giới là khác biệt.

Mà Ma giới cũng xác thực chia làm ba tầng. Tầng trên cùng thì ma khí cũng hỗn loạn nhất, tràn ngập các loại yêu ma quỷ quái, là một nơi cho các tộc ở lẫn lộn với nhau, hơn nữa cũng là nơi gần sát Thiên giới và nhân gian nhất. Cho nên thỉnh thoảng nếu có người ở giới khác xâm nhập vào Ma giới, nhất định là sẽ xuất hiện ở trong tầng Ma giới trên cùng, bởi vậy ấn tượng của bọn họ đối với Ma giới phần lớn cũng xuất phát từ nơi đó.

Tầng Ma giới ở giữa, là chỗ Ma Hoàng ở, chính là nơi hiện tại Trọng Quang cùng Ma Hoàng đang đứng. Tầng này chỉ có ma khí thuần túy, ma thần tung hoành, ma vật bình thường cũng đều có cuộc sống như thế. Hơn nữa bề mặt rộng mở, không gian vô biên vô hạn, còn có một vùng ma hải lớn, phân biệt tách rời ra thế giới bằng cực ở phương Bắc cùng với địa ngục lửa cháy ở phía Nam.

Tầng dưới cùng, đó là vực sâu ma khí. Thực ra hiểu theo một ý nghĩa nào đó, vực sâu ma khí mới là Ma giới chân chính, bởi vì vua của vạn ma Trường Đình sinh ra từ nơi đó. Đồng thời ở nơi đó ma khí cũng cuộn cuộn không ngừng phun trào, là nơi khởi nguồn của những ma thần cùng ma vật khác.

Tuy nhiên vực sâu ma khí bởi vì mấy ngàn vạn năm không ngừng phun trào ra ma khí dày đặc, khiến cho sức mạnh nơi đó là hắc ám cực đại, ma thần mới sinh ra phải nhanh chóng rời khỏi nơi đó, bằng không rất nhanh sẽ bị năng lượng mạnh mẽ tràn đầy toàn thân khiến phát nổ. Đồng thời nơi đó còn có ma thực vật sinh trưởng mạnh mẽ, năng lực cường hãn có thể thôn tính bất kể sinh mệnh nào – thậm chí là ma thần.

Thực ra từ khi Ma Hoàng xuất thế tới nay, ma khí trong vực sâu khí đã mỏng đi rất nhiều, bởi vì phần lớn năng lượng đều bị Ma Hoàng cuốn đi. Nhưng ma khí còn lại không ngừng phun trào, vẫn khiến cho bất cứ sinh vật nào của Ma giới đều phải chùn bước. Nơi đó có rất ít ma đến, cho dù có, cũng là vài hoặc hơn mười ma thần mạnh mẽ tạo thành đoàn đội, ở bên ngoài vực sâu ma khí săn bắt ma thú và tìm kiếm thực vật quý giá.

Trọng Quang nhìn lướt qua phản quân ở đối diện, thần sắc không chút thay đổi, bỗng nhiên chỉ vào mặt trời đỏ ở phía Tây nói:

“Mặt trời kia có chút quen mắt, chẳng lẽ là mặt trời ban mai lúc đầu Đại Chính luyện thành?”

Ma Hoàng thần nhiên nói:

“Nó càng thích hợp treo ở Ma giới hơn.”

Khóe mắt Trọng Quang khẽ giật. Hắn nhớ rõ hình như ba ngàn vạn năm trước, Đại Chính sinh ra hứng thú sáng thế, vì thế dốc lòng luyện chế một mặt trời ban mai bằng thần khí, muốn làm mặt trời cho thế giới mới. Kết quả lại bị Ma Hoàng đến Thiên giới ‘ngắm cảnh’ vừa ý, đoạt đi mất, Đại Chính tức giận đến nổi nhắc đi nhắc lại hơn năm trăm vạn năm, cho đến tận khi luyện chế ra được một ‘mặt trời’ khác mới thôi.

“Vì sao?”

Trọng Quang tò mò hỏi.

Hắn biết mặt trời màu đen kia chắc chắn là do Ma Hoàng tạo ra. Nhưng Ma giới có một mặt trời như vậy là đủ rồi đi? Vì sao còn muốn treo thêm một mặt trời ban mai vốn thuộc về Thiên giới ở đối diện chứ?

Ma Hoàng cười nhẹ bằng quơ đáp:

“Bởi vì đẹp.”

Trọng Quang đột nhiên cảm thấy hắn dường như không hiểu rõ vị thần thượng cổ giống mình này.

“Người thích màu đỏ?”

Khóe môi Ma Hoàng nhếch lên, lại khẽ mỉm cười.

“Người không biết màu sắc như vậy khá là tươi sáng sao?”

“...”

Trọng Quang xác định, hắn quả nhiên không hiểu Ma Hoàng. Hắn thế nào cũng không ngờ được, đường đường là kẻ đứng đầu Ma giới lại thích những màu sắc rực rỡ như vậy.

Một thần một ma thoải mái trò chuyện với nhau, coi như không nhìn thấy phản quân ở trước mặt.

Nhưng bọn họ đè nén được cơn tức giận, có vài ma lại không đè nén được.

Khi Ma Hoàng rời khỏi Thiên Ma cung, hiện ra trên đỉnh núi Thiên Ma thì, hai vị Ma Tôn Cự Thái cùng Giác Sắc đã nhận ra. Nhưng bởi vì trên không trung bày ra trận pháp cấm bay lên, khiến cho bọn họ không thể nào xông lên đối chiến cùng với Ma Hoàng.

“Không phải người nói bệ hạ bị thương sao? Vì sao nhìn lại đoán không ra? Ta một chút cũng không cảm thấy sức mạnh của bệ hạ suy yếu!”

Cự Thái có chút cúi kính, giọng nói ồ ồ, hung tợn trừng mắt nhìn Giác Sắc.

Giác Sắc lạnh nhạt nói:

“Người muốn trở mặt với ta? Đại quân của chúng ta đã đánh lên Thiên Ma cung, người cho là y sẽ bỏ qua cho ta và người sao?”

“Người –“

“Không cần vội! Nhất định là y đã bị thương, bằng không y đã sớm ra tay, mà không phải chỉ đứng ở nơi đó nhìn chúng ta.”

Giác Sắc híp mắt nhìn về phía Ma Hoàng.

Gã hầu hạ Ma Hoàng đã hơn hai ngàn năm, hiểu rõ tính nết của y như lòng bàn tay. Nếu không phải không nắm chắc, Ma Hoàng tuyệt đối không có tâm tình thanh thoi như thế kia mà nhìn bọn họ tấn công Ma cung. Với thủ đoạn của Ma Hoàng, nhất định sẽ dùng sức mạnh sấm sét đánh chết bọn họ.

Giác Sắc liếc liếc đầu lưỡi, càng cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất trong mấy vạn năm để đối phó với Ma Hoàng.

“Nhưng mà...”

Cự Thái tâm tư tuy rằng có chút tức tằng, nhưng dù sao cũng là Ma Tôn đã sống hơn một ngàn vạn năm, làm việc cũng cẩn thận có nguyên tắc của mình.

“Người có tìm hiểu được người bên cạnh bệ hạ là ai không? Vì sao thần thức của ta không cảm ứng được sức mạnh của hắn?”

Giác Sắc nhíu mày nói:

“Không biết. Thần thức của ta cũng không thể phát hiện ra sức mạnh của hắn. Có lẽ hắn không phải là người của Ma giới ta, hoặc là... là vị Ma Tôn thứ ba Ma Hoàng chọn ra?”

Trọng Quang xuất phát từ sự cẩn thận, ở Ma giới sẽ không dễ dàng để lộ thân phận của mình, bởi vậy mặc dù lộ diện cùng Ma Hoàng, lại phong ấn dụng mạo của mình và bóp méo thần lực, khiến cho ma thần có sức mạnh ở dưới hắn ở Ma giới đều không thể tìm ra thực thân của hắn. Cự Thái cùng Giác Sắc tuy rằng cũng đủ mạnh, những rõ ràng còn chưa có bản lĩnh nghịch thiên kia, trừ phi bọn họ trở thành Ma Hoàng, nếu không cũng sẽ không nhìn ra phép thuật của Trọng Quang Thần đế.

Cự Thái nghe vật liền biến sắc:

“Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm là của ta!”

Giác Sắc cười lạnh:

“Diệt Thế Xích Hỏa Tôn Hoàng kiếm là phân thân của Diệt Thế Trảm Linh Thiên Ma kiếm của Ma Hoàng. Ngoại trừ người Ma Hoàng chọn ra, ai cũng không có cách nào khiến nó nhận chủ! Trừ phi...”

Hắn âm thầm liếc mắt nhìn Cự Thái, bổ sung:

“Trừ phi Ma Hoàng mất, vậy không chỉ có Tôn Hoàng kiếm, ngay cả Thiên Ma kiếm cũng sẽ trở thành vật vô chủ.”

Cự Thái làm sao không đoán ra tâm tư của Giác Sắc? Nhưng hắn đối với Tôn Hoàng kiếm là tình thế bất buộc, trầm giọng nói:

“Bất kể như thế nào, ta nhất định phải có được Tôn Hoàng kiếm. Nếu Tôn Hoàng kiếm thực ở trên tay người kia, ta phải tự tay đánh ngã hắn!”

Trong mắt Giác Sắc hiện lên một tia vui mừng. Có thể cùng Ma Hoàng sóng vai hiện ra trên đỉnh Thiên Ma cung, vậy thực lực nhất định sẽ không ở dưới nhị ma gã. Nếu Cự Thái tự nguyện đi đối phó hắn, vậy mình đối đầu với Ma Hoàng trọng thương, cũng không phải là không nắm chắc.

Lại nói hai vị Ma Tôn phản bội đang thương lượng đối với Ma Hoàng như thế nào, bên kia Ma Hoàng cùng Trọng Quang cũng đang nhìn chiến trường.

Trọng Quang hỏi:

“Người định khi nào mới ra tay?”

Bởi vì thai nhi hấp thu một lượng lớn ma lực, sức mạnh còn lại của Ma Hoàng đã không còn được đến bảy thành so với thời kỳ còn đầy đủ, điểm ấy khi Trọng Quang hoan ái với y đã nhận ra. Hơn nữa cường ép phong ấn thai nhi sắp sinh ra lại phải hao phí một lượng lớn ma lực nữa, hiện tại đánh giá cẩn thận, Ma Hoàng còn khoảng năm phần sức mạnh đã không tệ. Bởi vậy càng kéo dài lâu, càng bất lợi với Ma Hoàng.

Ma Hoàng thần nhiên nói:

“Nhanh thôi. Không cần gấp.”

Có thể không gấp sao?

Hiện tại Trọng Quang không thể không bội phục Ma Hoàng. Nên biết rằng thai nhi còn đang ở trong bụng y đó! Vị đấng phu sắp sinh này lại có thể kìm nén được như thế, thật không hổ là một thể hệ đứng đầu Ma giới.

15. Chương 14

Nhưng rất nhanh, hai vị Ma Tôn thiếu kiên nhẫn hơn bọn họ đã bay lên.

Trận pháp cấm bay của Thiên Ma cung ở trên không tuy rằng có thể hạn chế độ cao của bọn họ, nhưng không cách nào hạn chế được sức mạnh của bọn họ. Cho nên bọn họ quyết định hủy kết giới.

Cự Thái quơ Ma Diễm Càn Khôn đao của mình, sức mạnh thật lớn đánh sâu đến đây, toàn bộ không trung rung mạnh.

Ma Hoàng thần nhiên nói:

“Đến đây!”

Trọng Quang hô to trong lòng: Đến rồi!

Hai mắt hắn tỏa sáng, có chút nóng lòng rất muốn thử.

Ma Hoàng nhìn hai vị Ma Tôn phía dưới một bên kêu gào khiêu khích, một bên đánh sâu vào, khoe miệng hơi cong lên, nói:

“Giác Sắc giao cho ta. Cự Thái làm phiên Côn Hạo.”

Trọng Quang nhìn ra được thực lực của hai vị Ma Tôn không kém nhiều lắm, đều có thể đánh với mình một trận. Khi hắn còn ở Thần giới từng nghe nói đến đại danh của Cự Thái, biết được kẻ này thiện chiến thích đánh giết, cực kỳ dũng mãnh, thực lực nhất định là rất mạnh. Nhưng hắn lại càng đề phòng Giác Sắc hơn.

Đều nói chó cắn người sẽ không kêu. Giác Sắc là kẻ yên lặng không có tiếng tăm gì nhất trong ba vị Ma Tôn, thậm chí đại chiến Thần Ma diễn ra cũng không xuất chiến được vài lần, nhưng người như vậy lại có thể trong Ma giới đặt võ lên hàng đầu chắc chắn chiếm cứ được một trong ba vị trí Ma Tôn, lại còn ở phía trên Cự Thái, nói vậy thực lực là không thể xem thường.

Trọng Quang cũng không coi khinh đánh giá thấp người khác. Hắn có chút lo lắng, không biết với tình trạng hiện tại Ma Hoàng có thể đối phó Giác Sắc được hay không. Nhưng nếu Ma Hoàng đã mở miệng, hắn

cũng không tiện phản đối, trong lòng quyết định nhanh chóng giải quyết Cự Thái, rồi quay sang giúp đỡ Ma Hoàng.

Lại nói sức mạnh của hai vị Ma Tôn quả thực mạnh mẽ. Trận pháp cấm bay lên chắc chắn vô cùng hơn một ngàn vạn năm qua lại thật sự lỏng lẻo.

Chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy được năng lượng phá vỡ xuyên thấu xuất hiện, Cự Thái cùng Giác Sắc đảo mắt liên xôn tới. Nhưng ngay trong nháy mắt này, tay phải của Ma Hoàng đột nhiên nhấc lên, một cổ khối đen xuất hiện, cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến hóa.

Trọng Quang đầu tiên kịp phản ứng lại, đây là một không gian khác. Bọn họ đã không còn ở trên Thiên Ma cung vừa rồi nữa.

Xung quanh nơi này trống trải, trên bình nguyên mênh mông vô bờ là nham thạch san sát, trên mặt đất phả ra luồng hơi nóng rực, trong không khí thỉnh thoảng có cơn gió điều tàn khắc nghiệt thổi qua. Trên bầu trời không còn hai mặt trời đỏ đen lơ lửng, lại có một khe nứt, bên trong tỏa ra mạt sáng vàng nhàn nhạt.

Chiến trường cổ!

Trọng Quang lập tức ý thức được bọn họ đang đứng ở nơi nào.

Từ khi hai giới Thần Ma sinh ra tới nay, trước khi còn chưa có Minh giới, Nhân gian, Linh giới chờ những thứ khác được sinh ra, bởi vì trận đại chiến Thần Ma, bộc phát một không gian tuyệt địa, đó chính là chiến trường cổ này.

Nơi này không có bất kỳ sinh mệnh nào, chỉ có nham thạch, cát bay, gió dữ, nước lạnh.

Nơi này vừa không phải Thần giới, vừa không phải Ma giới, chỉ có chiến ý dày đặc, không gian này phải dùng sức mạnh của đại thần mới có thể mở ra. Bởi vậy nơi này cũng chỉ có vài vị thần thượng cổ gọi là ‘Chiến trường cổ’.

Trước đây Trọng Quang cũng từng tới đây một lần, sau đó bởi vì đánh nhau quá mức nhàm chán, còn không bằng về nhà ngủ, cho nên sau đó cũng không đến nữa. Tính ra thời gian cũng đã qua mấy ngàn vạn năm.

Chỗ này người biết ít ỏi không có mấy, Ma Hoàng chính là một trong số đó.

Cự Thái cùng Giác Sắc thấy mình đi vào một nơi xa lạ, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó lại tiếp tục vùng tay lên.

Bọn họ đều mới được thăng lên địa vị Ma Tôn trong một ngàn vạn năm gần đây, bởi vậy cũng không biết đến nơi này, chỉ nghĩ đây là không gian do Ma Hoàng mở ra, chỉ cần giết được Ma Hoàng, không gian sẽ tự động được giải trừ.

Trọng Quang thầm lo lắng trong lòng.

Vượt qua không gian tiến vào chiến trường cổ, ngoại trừ yêu cầu có chiến ý dày đặc, còn cần linh lực hoặc ma lực cường đại. Vừa rồi ma thần chém giết ngoài Thiên Ma cung, chiến ý xôn về phía chân trời, dày đặc khác thường. Nhưng Cự Thái cùng Giác Sắc đều là ma thần cao cấp thăng đến cấp bậc Ma Tôn, địa vị gần với Ma Hoàng. Nếu là bình thường, Ma Hoàng một lần bắt hai kẻ kia vào chiến trường cổ, hẳn là cũng không khó khăn. Nhưng giờ phút này y là thân sắp sinh, ma lực bị phong ấn mất hơn phân nửa, cho dù là lợi dụng ma lực của Cự Thái cùng Giác Sắc dao động khi phá trận, thừa dịp bọn họ không hề chuẩn bị liên ra tay, nhưng sức mạnh cần hao phí cũng tuyệt đối không nhỏ.

Hắn đoán chừng hiện tại Ma Hoàng còn ba thành ma lực đã là không tệ rồi.

Nhưng không để cho hắn nghĩ nhiều, Cự Thái đã vùng dao khảm cấp vọt lại đây.

Thân hình Trọng Quang lóe lên, Hạo Hân Hồn Thiên kích trong tay đưa ra phía trước, cản vị ma kia lại, lạnh nhạt nói:

“Đối thủ của ngươi là ta.”

Ma đồng của Cự Thái co rút, rốt cuộc cũng nhận ra người đến là ai:

“Trọng Quang!”

“Vô lễ!”

Thần kích của Trọng Quang cuộn cuộn phát ra linh quang nóng rực, điên cuồng cuốn xuống, bao phủ Cự Thái bên trong, trầm giọng nói:

“Thần danh của bản tọa là để cho đám ma vật các ngươi tùy ý xưng hô sao!”

Hắn cố ý hạ thấp Cự Thái cực độ. Chênh lệch giữa ma vật và ma thần vốn rất lớn, càng không nói đến Ma Tôn.

Ma thần là một chủng tộc cực kỳ kiêu ngạo, địa vị càng cao, lòng tự trọng càng lớn. Bọn họ không coi ai ra gì, không cho bất cứ kẻ nào đụng chạm đến lãnh địa của mình, xâm phạm lợi ích của mình. Kẻ năng lực càng mạnh thì loại hành vi như thế này càng rõ ràng.

Cự Thái quả nhiên giận tím mặt:

“Trọng Quang, đây là việc của Ma giới ta, ngươi là đế của Thần giới, nhúng tay vào việc của Ma giới ta là có ý gì!”

Cự Thái cũng không phải kẻ ngốc. Lúc đầu khi hắn cùng với Giác Sắc ở ngoài Thiên Ma cung, không có cách nào thăm dò dung mạo cùng thân phận của Trọng Quang, nhưng lúc này nếu hắn còn không nhận ra thì sẽ uống phí bản thân đã sống uống phí bao nhiêu ngàn vạn năm. Mặc dù hắn không biết là phải giao đấu với Trọng Quang, nhưng có một kẻ ở bên ngoài mạnh như vậy viện trợ, nghĩ muốn liên thủ cùng Giác Sắc để đánh bại Ma Hoàng lại không thể nghi ngờ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Giờ phút này hắn không khỏi hối hận mình đã lỗ mǎng mà nghe theo Giác Sắc giật giây. Nhưng hiện tại đâm lao đành phải theo lao, chỉ có đánh bại Trọng Quang, giết chết Ma Hoàng, bọn họ mới có thể có được quyền lực lớn hơn nữa.

Cự Thái nghĩ rằng Trọng Quang là một vị thần nổi danh lừng biểng ở Thần giới, lần trước đánh nhau cùng với Ma Hoàng đánh được một nửa đã bị lỗ đen thời không cuốn đi, không nhìn ra được thực lực chân chính của hắn, nhưng nghĩ rằng cũng không có chiếm được tiện nghi gì lớn (thật ra là chiếm tiện nghi lớn...), mà Cự Thái vẫn cho rằng sức mạnh của mình không kém Ma Hoàng nhiều lắm, bởi vậy có vài phần tự tin đánh bại được Trọng Quang.

Nhưng hắn không ngờ rằng, Trọng Quang vừa ra đã xuất sức mạnh cực lớn của Hạo Hãn Hỗn Thiên kích, khí thế mãnh liệt xông tới.

Cự Thái vùng đao lớn ngăn cản, hai bên đánh nhau kinh thiên động địa.

Trọng Quang một lòng nghĩ muốn giải quyết Cự Thái sớm một chút, sau đó quay sang giúp Ma Hoàng, bởi vậy xuống tay không lưu tình chút nào, trong lúc đánh, đột nhiên gọi Thất Bính Trảm Ma kiếm trong thân thể ra, bày trận Bắc Đẩu Trảm Ma Tinh, sức mạnh nháy mắt giống như bão táp. Cùng lúc đó, hắn còn có thể phân ra một chút thần thức để dò xét tình hình của Ma Hoàng bên kia.

Cự Thái bị hắn chặn lại, Ma Hoàng liền thuận thế dẫn Giác Sắc đi. Chỉ trong một khắc, nhị ma đã di chuyển tới ngàn dặm bên ngoài. Sau đó đột nhiên ma quang xuất hiện, Giác Sắc bỗng dưng bị nhốt ở trong một ma trận.

Trọng Quang không nhìn rõ được tình hình trong trận, nhưng cũng yên tâm hơn chút.

Thì ra Ma Hoàng sớm đã có chuẩn bị, ở trên chiến trường cổ này bày ra một ma trận cổ quái mà mạnh mẽ, khó trách y tình nguyện hao phí một lượng lớn ma lực cũng phải bắt được Cự Thái cùng Giác Sắc đem đến đây.

Nhưng đồng thời Trọng Quang cũng rung mình trong lòng.

Ma Hoàng đã bố trí tốt trận phép ở trong chiến trường cổ này, ai biết được có phải là muốn nhắm vào người của Thần giới hay không chứ? Xem biểu cảm giật mình trong một thoáng chớp mắt vừa rồi của Ma Hoàng ở trong Thiên Ma cung khi nghe thấy Cự Thái và Giác Sắc phản bội mình, y thật sự là không nghĩ tới nhị

ma này sẽ phản bội y, như vậy ma trận lúc đầu tất nhiên cũng không phải là nhằm vào nhị ma này. Một khi đã như vậy...

Ma Hoàng quả nhiên là trăm phương ngàn kế, tính toán sâu xa.

16. Chương 15

Thần giới lấy việc tu thân tự khắc chế, tu hành rèn luyện làm chính. Chúng thần đến chúng tiên nhân, cũng phần lớn cũng mang theo tâm lạnh nhạt, tùy theo tự nhiên nên không ai nghĩ đến chiến trường cổ này nhìn xem. Huống chi mở ra không gian đến chiến trường cổ không chỉ cần linh lực cường đại, còn cần chiến ý dày đặc, bằng không cho dù có hao phí nhiều linh lực hơn nữa cũng sẽ không mở ra được.

Nhưng Ma giới nổi tiếng là gan dạ hiếu chiến. Vả lại năng lực sinh sản của ma thần rất mạnh, chủng tộc cũng nhiều, xảy ra đánh nhau tự nhiên cũng là chuyện thường như cơm bữa. Ma Hoàng chỉ cần thừa dịp đó tích lũy từng chút chiến ý trong những trận ma đấu quy mô lớn, sau đó dùng năng lực của y mở ra chiến trường cổ, quả thực rất dễ dàng.

Y trước tiên bày ma trận ở trong chiến trường cổ này, lại nhìn về trận đại chiến Thần Ma mới chấm dứt trước đó, nếu không phải Ma Hoàng đột nhiên có thai, thời thế thay đổi, phải rút quân trước thời hạn, vì không ảnh hưởng quỹ đạo các sao sẽ phá hỏng linh khí của trời đất, với xu thế của trận đại chiến Thần Ma này, sớm hay muộn hai bên cũng sẽ đánh đến chiến trường cổ, chuyển dời chiến trường đến nơi này. Đến lúc đó chờ đợi đại quân Thần giới sẽ là...

Trọng Quang nghĩ sâu xuống, không khỏi thâm kinh hãi.

Hơn nữa hần hồi tưởng lại, lúc xoáy linh lực đột nhiên xuất hiện khi mình và Ma Hoàng động thủ kia cũng vô cùng kỳ quái. Khi Đông Hoa Thần đế đánh nhau với Ma Tôn Phong Hoàng thì giằng co gần một trăm năm, đại uy lẫn đó có thể nói là không hề nhỏ hơn so với mình và Ma Hoàng, thậm chí có lúc còn hơn. Nhưng trong tình huống như vậy cũng không hề xuất hiện lúc xoáy không gian, khi mình đối chiến với Ma Hoàng lại xuất hiện.

Rất có thể là lúc ấy Ma Hoàng âm thầm lợi dụng chiến ý của hai người, muốn mở cửa vào chiến trường, kéo hần đi vào, nhưng không biết xảy ra sai lầm gì, lại cuốn bọn họ vào một không gian khác.

Thời gian lần này so với một hơi thở còn ngắn hơn, Trọng Quang lấy nguyên thần cùng trí tuệ cường đại của mình thăm dò ra được một góc âm mưu được ẩn giấu kỹ càng.

Hần vừa nghĩ đến ma trận quỷ dị mà mạnh mẽ kia có lẽ ban đầu là vì muốn đối phó với hần, liền không khỏi sinh ra một ý niệm khác, hần là ý niệm thiên địch trong đầu.

Lại nói hần mặc dù một bên quan sát tình hình của Ma Hoàng bên kia, một bên suy nghĩ âm mưu ẩn trong đó, một tâm dùng vào ba việc cũng không ảnh hưởng đến trận chiến của hần với Cự Thái.

Trận Bắc Đẩu Trảm Ma Tinh của hần là đại trận diệt ma chuyên môn nhằm vào ma thần, Hạo Hãn Hỗn Thiên Kích trong tay lại là một nửa linh khí trên người, tự thân vận chuyển quy tắc trời đất, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, mang theo sát ý dày đặc, có thể hủy diệt trời đất, có xu thế phá rồi lập lại.

Cự Thái tuy rằng trở thành Ma Tôn đã nhiều năm, cũng có thực lực nhất định, nhưng hần nào có thể so sánh với Trọng Quang sinh ra cùng với trời đất? Hơn nữa địa vị của hần cũng là thấp nhất trong ba vị Ma Tôn, đây lại là lần đầu tiên hần tiến vào chiến trường cổ, nơi này ma lực cùng linh lực đều vô cùng thấp, với kẻ nội căn không đủ như hần mà nói, lại bị hạ xuống một bậc.

Mà quan trọng nhất chính là, một khắc hần nhìn thấy Trọng Quang, trong lòng liền sinh ra ý hối hận muốn lui bước, lúc này trên chiến ý đã rơi xuống hạ phong rất lớn.

Không chỉ nói Thần Ma giao chiến, ngay cả người phạm tranh đấu, cũng có một kẻ không buông tay sẽ thắng. Chỉ có tâm không hề sợ hãi, mới có thể chiến đấu đến cùng.

Tâm ma của Cự Thái vừa sinh, liền thua hơn một nửa. Hơn nữa hắc hữu dũng vô mưu, vẫn chưa phát hiện tâm của mình, còn cho là chiến ý của mình lạnh thấu xương, quyết tâm kiên định, bởi vậy ngay cả cứu vãn đường sống cũng không làm. Cũng có thể hắc đã phát hiện ra, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ đành lừa gạt chính mình.

Kết quả một trận chiến như thế, tự nhiên không cần phải nói.

Trọng Quang nhìn Cự Thái ở trong trận Bắc Đẩu Trảm Ma Tinh gào thét hóa thành tro tàn, thần quang chợt sáng, bắt lấy nguyên thần muốn trốn đi của hắc, tùy tiện chạm một chút, liền khiến cho một thể hệ Ma Tôn này hoàn toàn ngã xuống rồi bị thiêu cháy.

Thu hồi kiếm trận, Trọng Quang do dự một chút, bay về hướng Ma Hoàng ở bên kia.

Bởi vì đã đoán được ý đồ của Ma Hoàng khi trước kia bày ra trận đó, Trọng Quang tự nhiên tăng thêm cẩn thận. Huống chi ai biết được rốt cuộc Ma Hoàng bày ra bao nhiêu đại trận ở trong chiến trường cổ này, muốn kéo mình vào hay còn có ý đồ gì khác? Vạn nhất không suy nghĩ bước vào bẫy rập, vậy có muốn hối hận cũng không còn kịp nữa.

Lúc này Trọng Quang thậm chí còn nổi lên lòng nghi ngờ với thai nhi ở trong bụng Ma Hoàng.

Người tu tiên, cho tới bây giờ vẫn không thiếu đi tâm tư cẩn thận đa nghi. Nếu không con đường thành tiên này há chẳng phải ai ai cũng có thể đi? Thần đế trời sinh giống như Trọng Quang, cũng là phải ở trong cõi hỗn độn của vũ trụ chịu qua bao nhiêu thiên kiếp cuối cùng mới có thể tỉnh lại.

Nhưng hắc tuy rằng do dự trong một chớp mắt, nhưng vẫn quyết định đi tìm Ma Hoàng.

Chiến trường cổ tuy rằng mở ra không dễ, nhưng muốn đi ra ngoài vẫn rất dễ dàng, chỉ cần đi xuyên qua một cái khe không gian tản ra ánh sáng mỏng manh ở cuối chân trời là có thể — Tuy rằng cái khe không gian kia cực kỳ nguy hiểm, trăm người đi qua không được một, nhưng với Thần đế mà nói lại không hề khó khăn.

Khoảng cách giữa ma trận kia và Trọng Quang khá xa, với bản lĩnh của hắc, có thể đến đó trong một khắc. Nhưng hắc không muốn đi qua đó nhanh như vậy, cố tình kìm tốc độ chậm lại, coi như trong lúc đánh nhau với Cự Thái mình bị thương.

Hắc còn chưa bay đến gần ma trận, thiên nhãn thần thức đã đi qua trước, nhìn thấy Giác Sắc đã rơi xuống hạ phong.

Khi Cự Thái rơi xuống và bị thiêu cháy Giác Sắc liền cảm ứng được. Gã không ngờ rằng Cự Thái bị Trọng Quang xử lý nhanh như vậy, không khỏi hãi đến hồn bay phách tán. Mà ma trận này cực kỳ mạnh mẽ cổ quái, hấp thụ hết phần lớn ma lực của gã, chiến trường cổ là tuyệt địa, cũng không có ma lực để gã có thể bổ sung, nghĩ đến Trọng Quang sắp tới, gã nào còn tâm chiến đấu tiếp, liền nghĩ muốn lấy lực mạnh phá trận rồi chạy trốn.

Nhưng Ma Hoàng há lại để cho gã được như ý? Y cười lạnh nói:

“Trận pháp này là cố ý chuẩn bị cho ngươi, ngươi cứ ở lại đi!”

Nói xong trận pháp đột ngột thay đổi, mây gió bên trong biến sắc, ma quang bùng lên bốn phía, sức mạnh hủy diệt trời đất mãnh liệt tràn đầy, nhắm về phía Giác Sắc ở giữa mắt trận.

Toàn bộ không gian đều bị đè ép, mặt Giác Sắc trắng bệch.

Gã không biết lời nói của Ma Hoàng là thật hay giả. Nhưng nghĩ đến bản lĩnh cùng tâm tư sâu không lường được của Ma Hoàng, đã sớm nhìn ra được âm mưu của mình, bởi vậy đã sớm lập bẫy đợi mình nhảy vào.

Nghĩ đến mưu đồ mà mình tính toán, ở trong mắt Ma Hoàng lại chỉ là một trò cười. Còn mình lại giống như nhân vật trong một vở hài kịch.

Giác Sắc giận dữ công tâm.

Đã từng nói qua, trong ma tộc, ngoại trừ ma vật cấp thấp, kẻ địa vị càng cao thì năng lực càng mạnh, tâm kiêu ngạo ích kỷ cũng càng nặng hơn.

Mắt thấy hôm nay mình khó có thể trốn được, đợi đến khi Trọng Quang Thần đế kia đến, mình càng thêm không có đường sống. Nếu đã không thể sống, vậy không bằng đồng quy vu tận!

Trong mắt Giác Sắc hiện lên một tia màu đỏ, đột nhiên điều động ma lực toàn thân, lấy ra pháp bảo bản mạng, hung tợn đánh thẳng vào mắt trận, cuối cùng cạy mạnh cổ chấp đánh ra được một lỗ hổng.

Ma Hoàng tuy rằng mượn sức mạnh của ma trận để bao vây gã, nhưng bởi vì ma lực của mình đã bị tiêu hao rất nhiều, lại thêm thai nhi trong bụng lộn xộn, đã có dấu hiệu phá vỡ phong ấn, muốn được sinh ra, bởi vậy lực khống chế ma trận cũng yếu đi rất nhiều.

Khi Giác Sắc phá tan mắt trận mang đến chấn động rất lớn, thậm chí còn chấn động đến mức khiến thân mình y run lên, lui về phía sau một bước.

Tuy chỉ là một bước nhỏ, nhưng mắt của Ma Tôn Giác Sắc quan sát tỉ mỉ, thấy thế không khỏi mừng rỡ, không chút do dự thiêu đốt ma đan của mình, di chuyển trong nháy mắt hiện ra bên cạnh Ma Hoàng.

Giác Sắc xuất thân từ tộc Ẩn Mị trong ma tộc. Loại ma tộc này trời sinh có một loại khả năng, đó là di chuyển tức thời. Nhưng loại di chuyển tức thời này có hạn chế về khoảng cách, nếu muốn di chuyển đến đối chiến với đối thủ cũng phải chịu hạn chế từ năng lực cao thấp của đối phương. Nếu đối phương cao hơn bản thân quá nhiều, có muốn di chuyển tức thời để đánh lén cũng không có khả năng. Nhưng một khi đã di chuyển tức thời đến bên cạnh đối thủ, liền giống như bị bám vào xương cốt, khó có thể vùng thoát được.

Lúc này ma lực của Ma Hoàng không đủ, phản ứng không được sắc bén như lúc thường, mà Giác Sắc lại ôm quyết tâm đồng quy vu tận, bởi vậy di chuyển tức thời đến trước mặt Ma Hoàng, gần như là đối mặt với y.

Ma Hoàng nhìn thấu tâm tư của gã, lập tức điều động che chắn, muốn lui về phía sau, nhưng quyết tâm của Giác Sắc đã định, thấy thần sắc tránh né của y, không khỏi cười ha ha điên cuồng:

“Hôm nay có Ma Hoàng cùng ta ở lại trong trận, Giác Sắc có chết cũng thỏa nguyện!”

17. Chương 16

Trọng Quang cũng phát hiện ra ý đồ của Giác Sắc, mặt không khỏi biến sắc, ngay lập tức xông tới.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn chậm một bước, chỉ thấy ma trận kia đột nhiên tản ra một luồng sáng vàng sậm, toàn bộ mặt đất không ngừng rung lên, gió lốc điên cuồng thổi tung trời đất, bầu trời như muốn vỡ ra.

Trọng Quang chỉ kịp mở lá chắn bằng thần lực ra, cảm thấy luồng sáng vàng kia biến thành màu đỏ, không gian vặn vẹo, sóng nhiệt xông tới, một tiếng nổ vang quanh quẩn khắp chiến trường cổ.

Từ khi Trọng Quang xử lý xong Cự Thái, đến Giác Sắc tự nổ tung, tổng cộng chỉ mất thời gian ba khắc, nhưng đối với Thần Ma mà nói, cũng đã đủ để làm ra rất nhiều việc.

Khi Trọng Quang mở mắt ra một lần nữa, chỉ thấy vùng đất trong phạm vi hơn một ngàn dặm đã bị đục thành một cái hố to, không gian xung quanh chiến trường cổ vẫn không ngừng chấn động, gió lốc bão táp, đất đá mù trời.

Một thế hệ Ma Tôn tự nổ quả nhiên không giống bình thường. Cho dù Trọng Quang là Thần đế thượng cổ, nhưng bị bất ngờ không kịp đề phòng, cũng bị ảnh hưởng không nhẹ.

Hắn đã cảm ứng được ma hồn của Giác Sắc đã rơi xuống và bị thiêu cháy, hoàn toàn biến mất trên thế gian này, nhưng khí tức của Ma Hoàng cũng không thấy đâu.

Trọng Quang có chút sốt ruột, lập tức bay lên không trung triển khai thần thức, thăm dò toàn bộ chiến trường cổ một lần.

Hắn bay về phía cực Tây, trong nháy mắt đã đến đó.

Nơi đó tuy rằng không có lỗ, nhưng nơi nơi đều là đá lạ mọc san sát. Mỗi tảng đá này đều mang theo một luồng khí nóng rực, có thể đốt cháy da thịt bất kỳ tiên ma bình thường nào chạm đến.

Ở giữa đám quái thạch dưới chân, Ma Hoàng Trường Đình dựa lên khối đá lớn, hôn mê bất tỉnh.

Trọng Quang phóng thẳng xuống, đi đến bên cạnh Ma Hoàng. Chỉ thấy hai mắt Ma Hoàng nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, mái tóc dài tản ra bốn phía, ản ản tản ra mặt sáng âm u màu xanh tím, đôi môi mỏng đỏ tươi như máu, hô hấp như có như không.

Trọng Quang đưa mắt nhìn quanh bốn phía, vẫn chưa phát hiện ra trận pháp bẫy rập nào.

Hắn tiến lên nhẹ nhàng nâng tay, khi đầu ngón tay còn một khoảng cách nhỏ nữa là chạm đến gương mặt Ma Hoàng thì, đột nhiên gương mặt Ma Hoàng phỉm ra một tầng kim quang, môi đỏ mọng phun ra tiếng kêu đau đớn như có như không.

Trọng Quang chỉ cảm thấy linh lực ở đầu ngón tay mình không thể khống chế chảy về phía Ma Hoàng, một cỗ linh quang dọc theo huyết Nhân Trung của Ma Hoàng chảy vào, chạm rãi tập trung về đan điền của y.

Tay phải của Ma Hoàng đang đặt trên người đột nhiên nâng lên, đập xuống mặt đất, mãnh liệt đánh xuống tạo thành một dấu tay thật sâu.

Trọng Quang cả kinh, ngón tay lui về phía sau một chút. Nhưng Ma Hoàng nhắm chặt hai mắt, lại liên tục đánh xuống hai chưởng, mặt đất dưới tay cứng rắn như đá lập tức vỡ thành bốn năm mảnh, tạo ra một cái hố to đường kính hai thước.

Trọng Quang vẫn chưa cảm giác được bất cứ dao động ma lực nào, có thể thấy được Ma Hoàng thuần túy là dùng thể lực tạo ra.

Từ miệng Ma Hoàng tràn ra tiếng ngâm khe đau đớn, thân thể đột nhiên rung lên nhẹ nhẹ, phần bụng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trường dần lên, cao cao hờ ra.

Phong ấn bị phá!

Cái bụng to tròn kia rung động kịch liệt, thai nhi trong bụng giống như muốn phá bụng để chui ra.

Trọng Quang không khỏi kinh hãi.

Lúc này Ma Hoàng cũng không còn ma lực trong người, nếu để cho thai nhi kia phá bụng chui ra, cho dù thân thể của Ma Hoàng mạnh mẽ, e rằng cũng sẽ bị trọng thương khó khỏi.

Trọng Quang đột nhiên có chút do dự.

Nếu để cho thai nhi sinh ra như thế, thân thể bản thể của Ma Hoàng cũng sẽ bị thương, nguyên thần sợ rằng cũng sẽ bị tổn hại lớn, không biết phải điều dưỡng bao nhiêu năm mới có thể khôi phục. Mà cho dù khôi phục, chỉ sợ công lực cũng không còn được như năm đó. Đây với Thần giới mà nói là một chuyện tốt.

Nhưng Trọng Quang không hiểu vì sao, cũng không nhẫn tâm nhìn Ma Hoàng phải chịu đại giới thảm thiết như thế để sinh ra thai nhi trong bụng.

Hắn còn đang do dự, bỗng nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu đau đớn phát ra từ ***g ngực của Ma Hoàng, sau đó tiếng thổ độc dồn dập truyền đến. Ngay sau đó, Ma Hoàng thần trí không rõ bỗng nhiên duỗi tay trái ra, nắm chặt tay Trọng Quang.

Trọng Quang hơi hơi chấn động, nhưng không có gạt ra.

Ma Hoàng dùng sức rất lớn, tay phải bên người cào vào khoảng không, nhưng mặt đất bên phải y đã bị đánh thành hố to, xung quanh đều vỡ nát thành bụi phấn, không còn gì để cho y cào bắt nữa.

Từ sâu trong cổ họng của Ma Hoàng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, thân thể hơi chuyển động, hai hàng lông mày nhíu chặt, lông mi cong dày cũng biến thành màu xanh tím, không ngừng run rẩy.

Trọng Quang biết lúc này y không có ma lực hộ thân, đau đớn cảm nhận được đương nhiên còn cường liệt hơn gấp trăm lần so với khi ở trong tấm điện, trong lòng không khỏi căng thẳng, lại có cảm giác đau lòng lo lắng.

Ma Hoàng đột nhiên thì thầm nho nhỏ đứt quãng, giọng nói run rẩy mà tràn ngập đau đớn, giống lời nguyện ma trên chiến trường cổ từ xưa đã hiềm ác lại tràn ngập cô tịch mà yếu đuối.

“Ngô đứng đầu Ma giới, đứng đầu vạn ma... Bất tử bất diệt... Cô tịch suốt đời...”

Tiếp đó y lại phát ra một tiếng rên, toàn bộ thân thể căng cứng, cái trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh màu vàng u ám, gương mặt vận vẹo.

“Ngô không sợ... Không sợ vạn vật, duy ngã... Độc tôn...”

Không biết là trong lúc hôn mê rơi vào ảo cảnh như thế nào. Ma Hoàng phun ra từng lời giống như nguyện rửa, đắm vào trong lòng Trọng Quang.

Giờ này khắc này, thân hình Ma Hoàng tuy rằng quý dị, trạng thái không tốt, nhưng giống như mang theo sức hút vô cùng mạnh mẽ. Mà ngay cả mái tóc tản ra màu tím xanh u ám kia, giống như đang sống mà nhiểm lên một tầng sắc thái cô tịch cùng đau đớn.

Cả người y đều toát ra một cổ màu đen hoặc bị thương hoặc đau đớn, hoặc tàn khốc hoặc ẩn nhẫn, hoặc kiệt ngạo hoặc thâm trầm. Loại màu đen này, giống như một loại hơi thở hấp dẫn, chậm rãi ăn mòn không gian bốn phía, làm cho không người nào có thể trốn thoát, cam tâm tình nguyện đắm chìm.

Ma vật, từ xưa đến nay nổi tiếng lợi dụng mê hoặc lòng người, dụ dỗ người sa đoạ. Đây là bản năng trong bản năng, thiên phú trong thiên phú của bọn chúng. Mà năng lực càng cao, địa vị càng quý, loại năng lực này càng mạnh, càng khiến cho không người nào có thể kháng cự.

Trước đó bởi vì Trọng Quang là Thần đế có thực lực ngang bằng với y, không bị ảnh hưởng từ sức hấp dẫn của y. Ma Hoàng cũng tự giữ thân phận, vẫn luôn thu liễm loại khí tức này. Cho dù là lúc ở trên giường mây mưa thất thường, Ma Hoàng cũng không phát ra, lại càng không nguyện dùng loại thủ đoạn này để dụ dỗ Trọng Quang (nếu như vị trí trên dưới của hai người đảo ngược, nói không chừng Ma Hoàng cũng sẽ nguyện ý).

Nhưng lúc này y thân chịu trọng thương, ma lực giảm dần, ý thức lại rơi vào hôn mê, loại khí tức nhiếp hồn người khác này liền không kiêng nể gì mà triển khai.

Tim Trọng Quang đập như trống, thân không thể động, miệng khô khốc, nhưng so sánh với lần trước ở trong Thiên Ma cung, càng có thể cảm nhận được *** bắt đầu xuất hiện.

Tuy rằng lý trí vẫn biết tình huống này không đúng, tự bản thân hẳn là nên tương đối rõ ràng, thậm chí thần thức của hắn còn có thể trấn định mà tìm hiểu tình trạng thân thể hiện tại của Ma Hoàng cùng với mức độ tổn thương, nhưng ý thức giống như đã tự do tách khỏi thân thể, không có cách nào tránh khỏi mà cảm thấy thân thể nóng lên, tình không do mình.

Ngay khi hắn gần như không thể khắc chế được, tay trái Ma Hoàng đột nhiên căng cứng, khí lực cực lớn, lại nắm lấy bàn tay đã được rèn luyện trong không biết mấy ngàn năm, mấy triệu năm trong vũ trụ hỗn độn của Trọng Quang đến mức đau nhức.

Cùng lúc đó, Ma Hoàng đột nhiên ưỡn ngực, hé môi phát ra một tiếng gầm nhẹ, tay phải giơ lên cao, hung hăng đánh xuống bụng của chính mình.

18. Chương 17

Trọng Quang kinh hãi, lập tức chặn tay phải của y, rồi lại sợ sức mạnh phản lại sẽ khiến Ma Hoàng bị thương, bởi vậy đành thuận thế bắt lấy tay phải của Ma Hoàng, để y dụng lực lên người mình.

Vì thế tình huống biến thành tay trái của Ma Hoàng nắm chặt tay phải của Trọng Quang, mà tay trái của Trọng Quang nắm chặt tay phải của Ma Hoàng.

Tư thế này khiến cho Trọng Quang gần như nửa dựa lên người Ma Hoàng, mà cái bụng cao cao hở ra kia, liền ở sát bên cạnh hắn.

“A – a a –“

Trong miệng Ma Hoàng đột nhiên phát ra tiếng gầm rú như bị xé rách, thân thể vặn vẹo, hai chân đá loạn, mái tóc màu tím u ám tung lên, giống như có sinh mệnh không ngừng tản ra trên phiến đá nóng rực ở phía sau.

Linh lực của Trọng Quang không thể khống chế bị hút vào trong cơ thể Ma Hoàng khi bàn tay của hai người chạm nhau, tụ về phía thai nhi trong cơ thể. Thai nhi càng trở nên khỏe mạnh hung hăng, va chạm ra bên ngoài hết lần này đến lần khác. Bụng của Ma Hoàng gần như biến dạng, trong chốc lát bị đẩy ra một hình nắm tay lớn, lát sau lại bị đẩy ra một dấu chân.

Trọng Quang khấn trương. Ma Hoàng bị trọng thương, mất đi ma lực, rõ ràng đã mất đi cả năng lực chống cự đối với thai nhi. Mà thai nhi này nguồn gốc quý dị, năng lực mạnh mẽ, nếu thật sự để mặc nó phá bụng mà ra như thế, lại mất đi sự kiểm chế của Ma Hoàng, không biết là sẽ khiến cho trời đất biến đổi mạnh mẽ như thế nào?

Thần niệm của Trọng Quang thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên nhanh trí nghĩ ra, dùng linh lực của mình rót vào trong cơ thể của Ma Hoàng, chậm rãi kết nối với phần thần quang thuộc về mình đang nằm trong cơ thể thai nhi, dẫn đường cho nó vận chuyển.

Sức mạnh của Trọng Quang tuyệt đối mạnh mẽ, thần lực của thai nhi dưới sự kết nối và kiểm chế của hắn từ từ ổn định, không còn dùng sức đánh ra bên ngoài. Nhưng thai nhi tuy rằng đã trở nên yên lặng, lại vẫn đang bức thiết muốn được sinh ra, ở trong cơ thể Ma Hoàng bất an động đậy, Trọng Quang thậm chí có thể dùng thần thức nhìn thấy gương mặt của tiểu gia hỏa kia cứng ngắc nhăn nhú, vẻ mặt mất hứng cùng không kiên nhẫn.

Trọng Quang bất đắc dĩ cười khổ. Nếu Ma Hoàng là nữ tử, hắn tự nhiên có thể dẫn đường cho thai nhi đi xuống sản đạo rồi sinh ra từ đó, nhưng Ma Hoàng lại là nam nhân a, chẳng lẽ...

Trọng Quang chỉ do dự trong chớp mắt, liền quyết định đánh cuộc một lần.

Đứa bé này có năng lực cường đại, lại có một nửa huyết mạch của Ma Hoàng, tuyệt đối không thể dùng thần lực để cho nó sinh ra, với tình huống trước mắt mà nói, chỉ có để cho nó được ‘sinh ra tự nhiên’ mới là thích hợp nhất.

Vả lại không ngờ chủ ý đánh bậy đánh bạ này của Trọng Quang, lại phù hợp với ‘Thiên đạo’ cho thai nhi này sinh ra. Nó vốn do quả Huyền thiên hạ xuống, tập hợp tinh, máu, thần lực cùng ma lực của hai vị thần ma mà sinh ra, ý là u tối trong một ngày. Trời lại cho nó sinh mệnh để sống, tự nhiên cũng muốn nó được sinh ra bằng cách trời định.

Thần niệm của Trọng Quang xoay chuyển thật nhanh, đột nhiên thử khống chế linh lực của tay trái, đưa vào trong huyết mạch trên cánh tay Ma Hoàng, chặn kinh mạch bên tay phải của y. Tay phải của Ma Hoàng thoáng chốc mềm nhũn, vô lực hạ xuống.

Tay trái của Trọng Quang được tự do, tay phải lại không dám tách khỏi Ma Hoàng, vẫn lấy nơi này làm thông đạo để khống chế thai nhi ở trong cơ thể y.

Tay trái vuốt ve bụng của Ma Hoàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, trấn an thai nhi bên trong, sau đó theo độ cong của khối tròn kia trượt xuống, chạm đến thân dưới của Ma Hoàng.

Khiến cho Trọng Quang có chút ngoài ý muốn chính là, ‘ma khí’ cực đại ở dưới thân Ma Hoàng lại có xu thế ngóc đầu dậy, nửa thẳng nửa cong ở nơi đó, khiến cho hắn không khỏi sửng sốt.

Nhưng không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này, ngón tay tiếp tục đi xuống, vén y phục của Ma Hoàng lên.

Hắn biết rất rõ thân thể của Ma Hoàng, mà giờ phút này hắn sử dụng thần thức đưa mắt quét toàn thân Ma Hoàng một lượt, sớm nhìn rõ y từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, ngay cả kinh mạch, xương cốt,

nội tạng đều nhìn thấy rõ ràng. Từ đó có thể thấy được, Ma Hoàng ngoại trừ thân thể được rèn luyện đến cứng rắn khác thường ra, những mặt khác dường như không có gì khác với người Thần giới.

Đó cũng là bởi vì lúc này Ma Hoàng rơi vào hôn mê, Trọng Quang mới dám buông nguyên thần ra tìm kiếm toàn thân y, bằng không e rằng ngay cả tu sĩ bình thường nhất cũng sẽ vì vậy mà giận tím mặt. Loại hành vi này không khác gì làm lộ con bài mình chưa lật, ai cũng không thích để cho kẻ khác nhìn thấu.

Nhưng hiện tại Ma Hoàng không có ma lực hộ thân, cho nên Trọng Quang không nhìn ra được tình hình vận hành ma lực của y, cũng không thể nói là chiếm được nhiều tiện nghi.

Trọng Quang thăm dò đến hậu huyệt của Ma Hoàng thì thấy không có chút thay đổi nào, như vậy tất nhiên không thể để cho thai nhi đi ra.

Trọng Quang là Đại thần thượng cổ, sinh ra đã không biết bao nhiêu triệu năm. Tuy rằng chưa từng bao giờ hoan ái với nữ tử, càng không có nghiên cứu qua thân thể của nữ tử, nhưng cách để sinh sản thì đại khái cũng biết. Vạn vật được sinh ra, đều đi theo quy tắc này. Bởi vậy Trọng Quang chỉ tự hỏi một lát, tay trái dâng lên một luồng ánh sáng, chậm rãi rót vào nửa người dưới của Ma Hoàng.

Ma Hoàng đang hôn mê rên rỉ một tiếng, thân thể có phản ứng, co gối nâng hai chân lên, mở rộng ra bên ngoài.

Thay đổi kết cấu thân thể y đến mức này, cùng tư thế tách hai đùi mở rộng ra chờ sinh, nếu Ma Hoàng thanh tỉnh, thà rằng đau chết cũng tuyệt đối không làm. Ma Hoàng kiên nhẫn đến mức nào, sao có thể cho phép bản thân giống như một phụ nhân sinh hài tử chứ?

Bất đắc dĩ ý thức của y hiện tại không rõ, tất cả chỉ có thể tùy theo động tác của Trọng Quang.

Thông đạo mở ra, công tác chuẩn bị đã sẵn sàng, Trọng Quang lợi dụng tay phải còn đang nắm lấy Ma Hoàng chậm rãi đưa linh lực vào, dùng linh thức kết nối với thai nhi trong cơ thể y, khuyên nhủ thai nhi mau rời vị trí đi xuống. Ai ngờ tiểu tổ tông kia không biết có phải là vì hai lần muốn được sinh ra đều bị cản trở không, cho nên sinh ra bất mãn với hai vị phụ thân, không hề có ý định di chuyển, chỉ cuộn mình lại, thỉnh thoảng tay đâm chân đá.

Ma Hoàng hừ ngậm không ngừng. Tuy rằng thai nhi không còn gây sức ép, nhưng đã đến lúc sắp sinh, kết giới bao lấy thai nhi trong cơ thể tự vận hành theo quy luật nào đó co rút lại, giống như đang hô hấp, không gian phình ra rút vào, gây cho Ma Hoàng đau đớn rất lớn.

Kinh mạch bên tay phải của Ma Hoàng lại bị Trọng Quang chặn lại, không thể sử dụng, cũng không thể đánh xuống mặt đất cho bớt đau. Mà nửa người dưới lại bị Trọng Quang khống chế, không thể tự chủ, chỉ còn lại nửa người trên có thể giãy dụa.

Từ sâu trong ngực y phát ra tiếng hô hấp ồ ồ, trong miệng thỉnh thoảng lại trút ra tiếng rên rỉ, mái tóc dày màu xanh tím càng lúc càng phiếm ra ánh sáng u ám, tung bay khắp nơi, không ngừng lay động.

Trọng Quang thấy bất kể mình lấy thần lực hấp dẫn, thúc giục bức ép, thai nhi vẫn không chút suy suyển, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Tiểu tổ tông, ngươi phối hợp một chút có được không a!

Lúc này, Ma Hoàng vẫn luôn rơi vào hôn mê bỗng nhiên rên rỉ một tiếng thật dài, chậm rãi mở hai mắt ra.

Trọng Quang mừng rỡ:

“Trường Đình, ngươi tỉnh?”

Đôi mắt của Ma Hoàng cũng có màu giống như mái tóc của y, lấp lánh phát ra ánh sáng màu tím đậm, dưới ánh chiều mờ tối, giống như một vũ trụ sâu không thấy đáy, chất chứa vô số điều bí ẩn, cuốn hút người khác tìm hiểu nghiên cứu.

Tầm mắt của y mờ mịt, giống như thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Trọng Quang kêu:

“Trường Đình! Trường Đình!”

Ma Hoàng không có chút phản ứng nào, nhưng theo thân thể hơi rung động mắt liền nhanh chóng nhú chặt, rõ ràng là đau nhức trong cơ thể vẫn khiến y khó có thể thoát khỏi.

Trọng Quang nói:

“Trường Đình, đứa nhỏ này sắp sinh ra rồi, người... Người có thể nghĩ ra biện pháp nào đẩy đứa nhỏ ra không?”

Nếu ma lực của Ma Hoàng vẫn còn, thì có thể lợi dụng ma lực vận chuyển đẩy thai nhi ra. Loại nắm giữ đối với thân thể của mình này, dù là tiên, ma cấp thấp nhất cũng có thể làm được. Nhưng lúc này Ma Hoàng không có ma lực trong người, Trọng Quang cũng không có nắm chắc.

Ma Hoàng ngơ ngác nhìn Trọng Quang, tầm mắt tán loạn, giống như không hề nghe hiểu lời của hắn.

Trọng Quang khẩn trương, đang muốn gọi tiếp, đã thấy Ma Hoàng đột nhiên cong người lên cố sức gằm nhẹ một tiếng, tay trái cố sức xiết chặt tay hắn. Lúc này Trọng Quang cảm giác được thai nhi trong cơ thể y có chiều hướng đi xuống, không khỏi mừng rỡ.

Thì ra tuy Ma Hoàng đã tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn chưa tỉnh táo, cơn đau bụng sinh theo đó mà đến, thân thể y theo bản năng bắt đầu dùng sức.

Đây là dùng sức mạnh thân thể thuần túy, giống như một phàm nhân bình thường. Nhưng thân thể Ma Hoàng những tiên ma tầm thường khác có thể so sánh với sao? Khí lực lưu lại trong cơ thể thật lớn, cố gắng dùng sức đẩy linh thai chơi xấu đang bất động trong cơ thể y ra.

19. Chương 18

Thai nhi bị phụ mẫu đè ép, rốt cuộc bị bắt di chuyển xuống phía dưới.

Trọng Quang phát hiện biện pháp này có thể dùng được, không khỏi vô cùng kinh hỉ, tay phải cùng lúc phát ra linh lực trợ giúp Ma Hoàng đẩy thai nhi trong bụng xuống.

Trong miệng Ma Hoàng phát ra tiếng rên rỉ gắng sức, hàm răng cắn chặt, hai mắt nhắm nghiền..

Tay trái Trọng Quang xoa cái bụng lớn của y, thật cẩn thận giúp hắn xoa nắn, miệng dịu dàng cổ vũ:

“Trường Đình, dùng chút lực! Lại dùng chút lực!”

Ai ngờ lúc này Ma Hoàng linh quang chợt lóe, đột nhiên khôi phục thần trí.

Y thấy rõ tình hình của chính mình, tay phải đặt bên người không thể động đậy, tay trái lại bị Trọng Quang nắm, thân dưới cũng không thể động, giống như là bị giữ chặt, hai đùi dùng tư thế cực kỳ khuất nhục mở rộng ra hai bên cái bụng tròn trịa.

Trong đôi mắt tím ánh xanh u ám của y bùng lên một cỗ lửa giận, nói như đinh đóng cột:

“Ta, không, sinh!”

Nói xong y dùng sức vặn vẹo thân thể, điều động ma lực không còn lại mấy trong cơ thể, muốn thoát khỏi trói buộc của Trọng Quang.

Trọng Quang vừa sợ vừa giận. Sợ chính là vì không ngờ rằng Ma Hoàng lại khôi phục thần trí, giận chính là vì dưới loại tình huống như thế này mà y còn không nghĩ cách phối hợp sinh hài tử. Vọng động ma lực cạn kiệt, là muốn cá chết lưới rách sao?

Vì thế Trọng Quang không chút do dự búng tay đọc bí quyết, than nhẹ nói:

“Đại diễn mê huyền thuật!”

Một màn sương khói bao phủ lên người Ma Hoàng, rồi tan đi.

Vẻ mặt của Ma Hoàng dần dần thay đổi.

Hai mắt y tràn ngập sương mù, trong ngực truyền ra tiếng thở dốc ồ ồ, ý thức mơ hồ nghĩ, ta đang làm gì đây? Ta, ta... Ta đang sinh hài tử? Đúng rồi, ta là một nữ nhân, ta là... Ta là thê tử của hần, ta đang vì phu quân của ta mà sinh hài tử.

Đại diện mê huyền thuật là một loại huyền thuật cực kỳ cao thâm, nó có thể căn cứ theo ý chí của người thi thuật cùng với tình trạng của người chịu thuật, tự hành triển khai một huyền thuật phù hợp với ý nguyện của người thi thuật nhất.

Nếu song phương đang đối chiến, nguyện vọng của người thi thuật là giết chết đối phương, huyền thuật kia sẽ khiến người chịu thuật rơi vào ảo cảnh nào đó không thể không tự sát. Nếu nguyện vọng của người thi thuật chỉ là bao vây đối thủ, vậy người chịu thuật sẽ bị nhốt trong một loại ảo cảnh khác không thể tự thoát ra được.

Vốn có sức mạnh cùng thể lực ngang với Trọng Quang của Ma Hoàng mà nói, tuyệt sẽ không dễ dàng rơi vào ảo cảnh. Nhưng tình huống lúc này là đặc biệt, Ma Hoàng không hề có sức phản kháng liền bị huyền hoặc.

Nguyện vọng của Trọng Quang là hy vọng Ma Hoàng có thể phối hợp mà sinh hạ đứa nhỏ. Hần không biết Ma Hoàng rơi vào loại ảo cảnh nào, chỉ thấy đôi mắt của Ma Hoàng khi nhìn về phía mình trở nên cực kỳ dịu dàng, thậm chí khóe miệng còn nhếch lên cười cười, gọi một tiếng:

“Phu quân.”

Trọng Quang run lên, thiếu chút nữa là hất tay Ma Hoàng ra.

Ma Hoàng cực kỳ dịu dàng mà dứt quãng nói:

“Phu quân yên tâm, ta, ta nhất định có thể... có thể sinh hạ hài tử của chúng ta.”

Gương mặt Trọng Quang vạm vạc một chút, yên lặng quay đầu đi.

Nhìn gương mặt tràn ngập nam tính của Ma Hoàng, gương mặt anh tuấn mà lại chân thành thâm tình nhìn thẳng mình gọi phu quân, Trọng Quang cảm thấy thần tâm mình đã tu luyện hàng tỷ năm, cũng có chút không nhận nổi.

Ma Hoàng một khi đã ‘giác ngộ’, tình thế quả nhiên có sự đổi khác cực lớn.

Thai nhi tuy rằng thân mang đủ hai loại huyết mạch thần ma, linh lực rất mạnh, không dễ khống chế, nhưng Ma Hoàng dù sao cũng là ‘mẫu’ đã mang nó, vả lại thân thể mạnh mẽ, lấy sức mạnh thân thể đè ép nó, cho dù nó không cam không chịu, cũng bị ép phải di chuyển xuống dưới.

Lúc Ma Hoàng cố sức sắc mặt liền chuyển thành màu tím bầm, hai mắt sắc bén, cắn chặt khớp hàm, rõ ràng là cố gắng dùng sức. Nhưng thai nhi lại quá mức to béo, thân dưới của y tuy đã được Trọng Quang thay đổi kết cấu, nhưng vẫn là khung xương của nam nhân, muốn thai nhi to béo khó chịu lại không chịu hợp tác này đi qua, thật là quá mức miễn cưỡng.

Ma Hoàng đau đến mức hai mắt mờ mịt, trong ngực truyền ra tiếng thở dốc ồ ồ, đau đến hô lên:

“Phu quân, ta đau quá...”

Trọng Quang một bên run, một bên nói:

“Đừng ngừng lại, tiếp tục dùng lực.”

Hần ngừng lại một chút, rốt cuộc nhịn không được nói:

“Đừng gọi ta là phu quân, gọi ta là Côn Hạo.”

Ma Hoàng lập tức hai mắt đầm lệ, ủy khuất nói:

“Phu quân, người đang giận sao?”

Trọng Quang đang ở giữa mấy khối quái thạch cực nóng, lại cảm thấy lạnh lẽo từng cơn.

Hắn cố ý không để ý tới, nhưng cúi đầu thấy Ma Hoàng ủ rũ, thần tình ủy khuất, đành phải chắt chắt răng, nặn ra một nụ cười nói:

“Trường Đình nói cái gì đó, ta sao lại có thể giận dữ với người chứ? Nhưng mà gọi tên của ta, không phải là càng thêm thân thiết sao?”

Trên mặt Ma Hoàng lại xuất hiện một mặt đỏ ửng, nhỏ giọng nói:

“Người ta thích gọi người là phu quân. Người chính là phu quân của ta mà.”

Trời đất ơi! Quỷ thần ơi! Trường Đình người rốt cuộc bị nhốt ở trong loại ảo cảnh nào vậy chứ!!!

Trọng Quang kêu to trong lòng, gương mặt vắn vẹo, thiếu chút nữa không trụ nổi.

“Đau –“

Ma Hoàng lại lớn tiếng kêu đau, cơ thể căng cứng, cái bụng lại run run.

Trọng Quang vội dịu dàng an ủi.

“Trường Đình không sợ, chờ đứa nhỏ sinh ra là được rồi. Chịu đựng a.”

Ma Hoàng nhúu mày khóc kêu:

“Phu quân, ta không muốn sinh! Không muốn sinh! Người ta đau quá a!”

Thân mình Trọng Quang lung lay, lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán, cổ vũ chính mình: đứa nhỏ vẫn phải bắt Ma Hoàng y sinh, kêu hai tiếng phu quân thì làm sao chứ? Hắn đường đường là Thần đế, còn sợ không chịu được sao?

Hắn cắn răng tiếp tục dỗ dành an ủi Ma Hoàng, không ngừng cổ vũ y.

Ma Hoàng dứt quãng nghẹn ngào nói:

“Người, người trước giờ đều gọi người ta là Đình nhi. Hiện giờ lại gọi xa lạ như vậy, có phải... có phải là có đứa nhỏ rồi, liền không thích ta nữa?”

Trọng Quang bình tĩnh nói:

“Ai nói thế? Ta yêu nhất là Đình nhi, đứa bé này sao có thể so sánh được với người.”

“Vậy, nếu ta đây... sinh, sinh không được thì làm sao bây giờ?”

Trọng Quang kiên định nói:

“Vậy không cần nó nữa! Ai cũng không thể so sánh với Đình nhi của ta!”

Mắt Ma Hoàng sáng ngời, vẻ mặt thoáng chốc tràn đầy nhu tình mật ý, tràn ngập sức mạnh nói:

“Phu quân yên tâm, ta biết phu quân mong chờ đứa bé này đã lâu, ta nhất định sẽ vì phu quân sinh... sinh hạ hài tử ra!”

Có những lời này của người là được rồi, đừng lãng phí khí lực nói hươu nói vượn nữa, nhanh chóng sinh hài tử đi!

Trọng Quang rống to trong lòng.

Ma Hoàng giây dựa dứt quãng thật lâu, thai nhi rốt cuộc cũng xuống đến xương chậu.

Lúc này trận chiến thực sự mới bắt đầu.

Trọng Quang cũng không biết gì về con đường sinh sản, mặc dù hắn đã thay đổi kết cấu thân dưới của Ma Hoàng, nhưng không có thay đổi khung xương hình thể của y. Mà thai nhi muốn được sinh ra, phải đi qua xương chậu nhỏ hẹp kia.

Dáng người của Ma Hoàng vô cùng mạnh mẽ oai hùng, đường cong tuyệt đẹp, vai rộng hông nhỏ, lưng dày rộng, cơ ngực nảy nở, một đôi chân dài liêu nhân (thật kỳ quái, cái từ này chui đâu ra vậy?)

Dáng người này tuyệt đối là nam nhân trong nam nhân, cho dù Trọng Quang không thừa nhận cũng không được, bản thân mình so với y trông cũng lộ vẻ gầy gò hơn. Nhưng lúc này gặp phải chuyện sinh sản, dáng người của Ma Hoàng lại thua thiệt nhiều.

Thần thức của Trọng Quang có thể nhìn thấy cái đầu mập mạp của thai nhi đã đi vào vùng xương chậu của Ma Hoàng, khó có thể chui vào được một chút, không khỏi lấp bắp kinh hãi, lúc này mới phát hiện bản thân hình như đã nghĩ mọi chuyện rất đơn giản.

Hiện tại thai nhi đã bị đẩy xuống vị trí này, mắt thấy sắp ra đến nơi rồi, cũng không cầu kinh nữa, thân mình béo tròn từng chút từng chút một bị đẩy ra ngoài.

Hông của Ma Hoàng phát ra tiếng động ‘khách khách’, đó là tiếng phát ra khi xương bị kéo căng.

20. Chương 19

Thân thể Ma Hoàng trời sinh mạnh mẽ, lại trải qua nhiều năm rèn luyện như vậy, thân thể không hề yếu đuối. Nhưng hiện tại ma lực của y mất hết, thân thể thai nhi lại mang theo hai loại sức mạnh, lúc này mạnh hơn y nhiều, bị dùng lực đẩy mạnh xuống dưới, xương hông của y cũng không khỏi phải tách ra để mở đường cho tiểu tử kia.

Trước mắt Ma Hoàng toàn sao Kim, trong miệng ngoai trừ tiếng rên rỉ thì không thể nói nên lời.

Từ khi Trọng Quang ra đời tới nay, những trận đấu đã trải qua đêm không xuể, nhưng cảm thấy một màn trước mắt này rất rung động, rất thâm thẳm.

Bên cạnh thai nhi tràn ra một lớp sương đen, tự bao lấy chính mình. Ở bên ngoài sương đen, lại là một tầng linh quang màu vàng rực. Thần ma từ xưa đã đối lập, thần quang cùng ma lực là trời sinh đối lập, tương sinh tương khắc. Dùng thần quang để mở đường phá tan ma thể cũng là cách hữu hiệu nhất, cũng có đủ lực sát thương nhất.

Ma Hoàng cũng biết đã tới thời khắc mấu chốt rồi, gắt gao nắm chặt tay Trọng Quang, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, hai tròng mắt là một mảnh đỏ máu, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn kiệt lực.

Trọng Quang chưa bao giờ khẩn trương như vậy. hấn lấy lòng bàn tay làm môi giới, không ngừng đưa thần lực của mình vào trong thân thể Ma Hoàng. Nhưng hấn hiểu rõ cái gì là mật đường, cái gì là thạch tín. Thần lực của hấn với Ma Hoàng mà nói giống như độc được, đưa loạn vào trong cơ thể chỉ khiến Ma Hoàng mất mạng trước tiên, cho nên thần lực của hấn đều là đưa vào cho thai nhi. Chỉ có cách tăng cường sức mạnh của thai nhi mới có thể mau chóng phá tan trời buộc, mới có thể nhanh chóng chấm dứt trận ‘chiến đấu’ này.

“Ách a – ân a...”

Ma Hoàng nghẹn khí, liên mạng dùng sức đẩy xuống. Trong lúc thần trí mơ hồ, chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp kiên định vẫn luôn nắm lấy tay mình, bên tai quần quanh một giọng nói dịu dàng trầm thấp. Từ khi được sinh ra trong vực sâu ma khí đến nay, một loại cảm giác an toàn nhàn nhạt chưa từng có quần quanh toàn thân y.

Ý thức Ma Hoàng mơ hồ, tâm thần còn đang sa vào trong ảo cảnh của Đại diễn mê huyền thuật.

Thứ giống như huyền thuật, bình thường của chỉ có tác dụng khi kẻ có cấp bậc cao hơn dùng cho kẻ có cấp bậc thấp hơn. Nếu sức mạnh của hai người ngang nhau, thì phải thừa dịp đối phương không chú ý, hoặc khi tâm trí có sơ hở mà khai triển. Nếu kẻ có cấp bậc thấp hơn thì triển với kẻ cấp bậc cao hơn, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài được thời gian mấy khắc thôi.

Tâm trí Ma Hoàng kiên định, cứng rắn như sắt, không thể tìm thấy khe hở. Trọng Quang cũng khó có thể thi triển loại huyền thuật cao cấp như Đại diễn mê huyền thuật này với y. Nhưng hiện tại Ma Hoàng bị vây khốn tuyệt đối yếu thế, không có chút sức chống cự nào, dễ dàng trúng chiêu. Vả lại lúc này là thời khắc y

sinh hài tử, có thể nói là thời khắc yếu ớt nhất, thống khổ nhất, bất lực nhất của cuộc đời y. Cố tình sau đó bên cạnh y chỉ có một mình Trọng Quang chờ đợi, lại cố tình sau đó y rơi vào ảo cảnh, bởi vậy không biết từ lúc nào, trong lòng lại khắc xuống một loại cảm xúc.

Cái gọi là cảm xúc trong lòng, là một thứ huyền diệu khó giải thích, chặt chẽ cắm rễ dưới đáy lòng, không biết khi nào sẽ mọc rễ nảy mầm. Một khi đã bị kích thích, sẽ có thể đột phá cảnh giới nào đó, cũng có thể phát triển thành tâm ma, biến hóa hàng ngàn hàng vạn, ai cũng không thể nói chính xác được.

Cảm xúc lặng lẽ hạ xuống trong lòng, Trọng Quang cùng Ma Hoàng đều không ai phát hiện ra.

Ma Hoàng sinh con đau đến muốn chết, chỉ biết liều mạng dùng sức, một lòng mong cầu tiểu tử tông kia mau ra đây.

Trọng Quang nhìn mà thấy ghê người, tâm đều rung động.

Trận ‘chiến đấu này’ cuối cùng cũng chậm rãi có kết quả. Cơ thể bất tử của Ma Hoàng tuy rằng mạnh mẽ, nhưng thai nhi kế thừa huyết mạch của y cũng không thể khinh thường, huống chi có thần quang mở đường, quả thực giống như đâm một kiếm trong cơ thể Ma Hoàng.

Đầu của thai nhi béo tròn dần dần đi ra, thân dưới của Ma Hoàng đã đau đến chết lặng.

Trọng Quang ghé bên tai y vội vàng cổ vũ:

“Đinh nhi, chịu đựng! Kiên trì thêm một chút nữa! Đứa nhỏ sắp ra đến đây rồi!”

Vật to lớn kia mắc ở thân dưới, cuối cùng từng chút từng chút một bị đẩy ra ngoài.

Ma Hoàng rên rỉ đứt quãng thật lâu, đột nhiên thu hết khí lực toàn thân, hét lớn một tiếng, tóc dài màu xanh tím tung bay trong không trung.

“A –“

Theo một tiếng rống to của Ma Hoàng, thai nhi được thần quang bao bọc rớt cuộc ‘bịch’ một tiếng đi ra, khi nó đi ra khỏi cơ thể, liền mang theo cả một lần máu huyết của Ma Hoàng.

Ma Hoàng ngửa đầu ngã về phía sau, không động đậy.

Thần lực của Trọng Quang không thể giúp y chữa thương, chuyển vào trong cơ thể y chỉ biết càng thêm kiềm nén ma lực của y khôi phục. Hắn muốn buông tay ra, nhưng tay phải đến tận giờ vẫn bị Ma Hoàng đang hôn mê nắm chặt. Rơi vào đường cùng, đành phải dùng tay trái xách đứa bé kia lên.

Thật là một tiểu tử to béo.

Trọng Quang thâm kinh ngạc.

Hắn xách ngược hai chân của hài tử lên, thấy tiểu tử kia không hề khóc nháo, mở to đôi mắt đen láy nhìn hắn, hai cái má phúng phính trông giống như hai cái bánh mì toàn thịt, trên trán còn một ấn ký nho nhỏ, giống như bị bôi một vết mực lên.

Nó tò mò nhìn Trọng Quang, giống như cảm thấy bị xách ngược như vậy trên không trung rất thú vị, bật cười khanh khách, hai cái tay mập mập vung vẩy trong không trung, giống như đang chào hỏi lão cha.

Trọng Quang thấy tiểu tử kia thật sự khỏe mạnh, liền cẩn thận đặt nó ở một bên, chuyên tâm kiểm tra tình trạng của Ma Hoàng.

Thương thế của Ma Hoàng rất ác liệt, ma lực tiêu hao gần như không còn, thân thể cũng bị thương nặng.

Trọng Quang chữa trị cho thân dưới của y, nhưng xương chậu bị thương nặng cùng với kết cấu bên trong, chỉ có thể đợi sau khi Ma Hoàng tỉnh dậy thì tự mình chữa trị. Bất quá hắn nhanh trí nghĩ ra, niệm bí quyết, biến vũng máu chảy ra từ trong cơ thể Ma Hoàng thành mấy viên huyết châu, cất vào trong ngực.

Khi hắn đang bận rộn, anh nhi (trẻ sơ sinh) bị vớt trên mặt đất bắt đầu bò đi.

Đầu của nó so với trẻ con bình thường thì to hơn một chút, nhìn qua ước chừng hơn nửa tuổi. Hai chân tuy rằng còn chưa biết đi, nhưng tốc độ đứng lên lại rất mau.

Nó bò vòng quanh quái thạch hai vòng, đột nhiên tò mò nhìn mái tóc đen của Trọng Quang rủ xuống, liền bò qua vườn hai cánh tay toàn thịt bắt lấy, tự mình chơi đùa.

Có lẽ cảm thấy chất tóc của phụ thân rất tốt, nó chơi chơi, liền dùng sức kéo tóc, bắt đầu bò lên lưng Trọng Quang đang nửa ngồi xồm.

Hây a! Hây a! Ta bò! Ta bò! Ta bò bò bò...

Tiểu tử kia cực kỳ hưng phấn, vừa kéo tóc Trọng Quang vừa leo lên bả vai hắn, còn chưa kịp bám chặt, Trọng Quang đột nhiên đứng lên.

‘Rầm!’

Tiếng gì vậy?

Trọng Quang lấy làm kỳ quái quay đầu lại, phát hiện nhi tử giống như một con ếch béo phơi bụng, ngã chống vó trên mặt đất, tứ chi hướng lên trên, vẫn còn giữ nguyên động tác leo lên, trong đôi mắt to là một mảnh mờ mịt, rõ ràng còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì.

Trọng Quang nhìn gương mặt nhi tử mê mang cùng cái bụng nhỏ trắng bóng, thật sự đáng yêu, không khỏi phá lên cười ha ha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bàn anh (đứa bé sơ sinh béo mập) dần trở nên đỏ bừng, không phải xấu hổ, mà là giận. Nó nghiêng người qua, quay cái mông trần trụi về phía phụ thân.

Trọng Quang cười nói:

“Yêu, giận rồi?”

Tiểu tử kia vẫn nằm sấp xuống không nhúc nhích, im lặng kháng nghị.

Trọng Quang thấy tiểu tử kia không để ý đến hắn, cười nói:

“Đừng nóng giận, phụ thân tặng ngươi một món quà.”

Nói xong một ánh sáng đỏ lóe lên, trên người bàn anh xuất hiện một cái yếm nhỏ đỏ rực.

Bàn anh ngồi dậy, giật nhẹ cái yếm trên bụng, chỉ thấy mặt trên nhẵn bóng trơn mịn, thần lực nhẹ nhẹ nhập vào thân, ấm áp thoải mái.

Bàn anh vô cùng hài lòng, bàn tay béo mập ngưng lực, một luồng sáng đỏ bắn ra ngoài, đánh vỡ quái thạch ở đối diện thành một mảnh bụi.

“Khanh khách...”

Bàn tay dùng sức vỗ tay, hưng phấn không thôi.

Đứa nhỏ này không hổ là hồn huyết thần ma, vừa mới sinh ra nửa canh giờ, đã học được cách sử dụng sức mạnh của bản thân như thế nào.

Trọng Quang xoay người ôm Ma Hoàng trọng thương bất tỉnh lên, cũng cuốn lấy tiểu tử đang nằm sấp trên mặt đất chơi đùa, đặt lên người Ma Hoàng, dặn dò:

“Đừng có đè nặng cha ngươi. Vừa chui từ trong bụng y ra, thành thật một chút.”

Tiểu tử kia bĩu môi, mắt hững hờ mắt trừng phụ thân một cái, quay đầu nhìn Ma Hoàng.

Có lẽ thật sự là ‘mẫu tử’ liên tâm. Bàn anh vô cùng quen thuộc với hơi thở của Ma Hoàng, liền tìm một tư thế thoải mái, thành thành thật thật nằm trong lòng ngực Ma Hoàng đang hôn mê.

Trọng Quang ôm một lớn một nhỏ, bay về hướng khe hở ở chân trời.

21. Chương 20

Khe hở không gian ở chiến trường cổ vô cùng hỗn loạn nguy hiểm, nhưng thần ma có thể vào trong chiến trường cổ chém giết rồi đi ra, cũng sẽ không e ngại mấy thứ này.

Trọng Quang triển khai lá chắn, mang theo Ma Hoàng cùng nhi tử không có chút trở ngại đi xuyên ra ngoài.

Bàn anh lúc đầu cảm thấy vô cùng hứng thú với không gian hỗn độn này, nhìn một ngôi sao băng bay lướt qua người mình rồi lập tức rít gào bay đi, nhìn một đám sao nhỏ phát nổ, nhìn từng đợt gió lốc sấm sét âm vang, cơn lốc trào dâng hủy diệt trời đất, nó liền hưng phấn mà cười khanh khách không ngừng.

Nhưng ‘phong cảnh’ dù có đẹp đến đâu nhìn lâu cũng thấy nhàm chán. Vì thế sau đó nó rất nhanh đã dời lực chú ý đi, hết sức tập trung kéo kéo mái tóc tím của Ma Hoàng.

Khi bàn anh mới sinh ra có một mái tóc màu đen nhánh, một tầng ngắn ngắn, đầu nhỏ tròn vo, nhìn qua giống như lông xù. Nhưng chỉ một lát sau tóc trên đầu nó gặp gió liền dài ra, lúc này đã chạm đến bả vai, màu sắc cũng biến dần từ đen sang đỏ.

Bàn anh cầm lấy mái tóc dài màu xanh tím của Ma Hoàng, lại nhìn mái tóc màu đỏ rủ xuống trên vai mình, lại quay đầu nhìn mái tóc đen như mực phấp phới sau lưng Trọng Quang, trong hai mắt hiện lên chút hoang mang.

Rõ ràng là nó đang nghĩ, vì sao màu sắc của một nhà ba người bọn họ lại không giống nhau chứ?

Lúc này Trọng Quang không có thì giờ để ý đến nó. Hắn đang do dự là ôm Ma Hoàng cùng nhi tử quay về Ma giới, hay là quay về nơi của mình?

Nhìn thoáng qua Ma Hoàng đang hôn mê bất tỉnh trong ngực mình, Trọng Quang rốt cuộc vẫn quyết định quay về Ma giới thì tốt hơn.

Trận chiến bên ngoài Thiên Ma cung đã kết thúc.

Ma hồn của Cự Thái cùng Giác Sắc rơi xuống và bị thiêu cháy, chúng ma đều có thể cảm nhận được. Phần lớn phản quân này đều là tâm phúc của hai vị Ma Tôn, trên người đều có dấu vết của bọn hắn, bởi vậy cảm giác càng thêm rõ ràng.

Thủ hạ của Ma Hoàng không chỉ có ba vị Ma Tôn, còn có rất nhiều Ma tướng Ma hầu khác. Trong đám ma này thì theo hai vị Ma Tôn phản loạn chỉ có một số nhỏ, đại bộ phận đều trung tâm với Ma Hoàng. Chỉ là phần lớn lãnh thổ và đất phong của bọn họ đều rời xa thành của Ma Hoàng, đến khi biết được tin tức, phản loạn đã dừng lại.

Hồ Nỗ là Đệ nhất Ma tướng của Ma Hoàng, đóng ở Thiên Ma cung, là Ma tướng hoàng kim. Cự Thái cùng Giác Sắc rơi xuống rồi bị thiêu cháy hẳn là người đầu tiên cảm ứng được, lập tức phát động phản công, đám phản quân này không có thống lĩnh khống chế không còn lòng dạ chiến đấu nữa, đầu hàng liền đầu hàng, chạy trốn liền chạy trốn.

Khi Trọng Quang mang theo Ma Hoàng quay về, nơi này đã được Hồ Nỗ khống chế vô cùng tốt.

Trên người Trọng Quang mang theo lệnh bài Ma Hoàng cho hắn, nói thẳng đến phòng ngủ của Ma Hoàng trên Thiên Ma cung. Khung cảnh nơi này vẫn y nguyên như khi bọn họ rời đi.

Trọng Quang sử dụng thuật pháp khôi phục giường lại như cũ, nhẹ nhàng đặt Ma Hoàng lên trên.

Tinh thần của bàn anh rất mạnh mẽ, bay trong khe hở không gian lâu như vậy cũng không thấy mệt mỏi, lập tức tò mò đi đến bên giường.

Có lẽ là vì trở lại Thiên Ma cung đưa thừa ma lực. Ma Hoàng vừa tiến vào nơi này, ma lực trong cơ thể liền ần ần bắt đầu phát động, chậm rãi có dấu hiệu ngưng tụ.

Y rên rỉ một tiếng, mở hai mắt ra.

Trọng Quang cúi đầu nhìn y.

Ma Hoàng có chút ngượng ngùng cười nhẹ nhàng, cổ hết sức ngồi dậy. Cánh tay thon dài nhẹ nhàng bắn ra, chiếc đỉnh lớn trong phòng vù vù một tiếng, dâng lên một mùi hương thơm ngát, cũng từ từ chuyển động.

“Phu quân, phiền người lấy giúp ta một viên đan dược ở trong Thiên Ma đỉnh.”

Trọng Quang liếc nhìn Ma Hoàng một cái, nói thầm: Sao Đại diện mê huyền thuật vẫn chưa biến mất chứ?

Một khi người thi thuật đạt được mong muốn, Đại diện mê huyền thuật bình thường sẽ biến mất. Trừ phi người chịu thuật có linh lực cực kỳ thấp, khó có thể tự áp chế, mới có thể luôn chìm đắm trong đó không thể kiềm chế được.

Nguyện vọng của Trọng Quang khi thi thuật là hy vọng Ma Hoàng phối hợp sinh hạ hài tử, hiện tại nguyện vọng này đã được thực hiện, lẽ ra Ma Hoàng hẳn là đã thoát khỏi ảo cảnh mới đúng, Trọng Quang cũng đã chuẩn bị rất tốt để trở mặt với y. Ai ngờ nhìn bộ dáng Ma Hoàng dường như vẫn còn sa vào trong đó, chẳng lẽ là cảnh giới hiện tại của y bị hao tổn, ma lực thấp đi?

Trọng Quang nhất thời không thể nghĩ rõ ràng. Hắn đứng dậy đi đến bên Thiên Ma đỉnh, thấy vật này lại có sinh mệnh, chớp đỉnh nhón nhón đầy thần khí.

Nếu đỉnh này đã có sinh mệnh, nghe thấy phân phó vừa rồi của chủ nhân, đợi Trọng Quang đi đến trước mặt, liền tự động mở phần chớp đỉnh ra.

Trọng Quang thấy bên trong đặt lần lượt hai mươi một viên ma đan, tản ra ma lực nồng đậm.

Hắn đưa tay vào lấy ra hai viên, trở lại bên giường, đưa cho Ma Hoàng.

Ma Hoàng nói:

“Một là đủ rồi.”

Trọng Quang đáp:

“Ăn nhiều một chút cũng không sao, có lợi cho việc hồi phục thân thể người.”

Ánh mắt của hắn sắc bén, liếc một cái liền nhìn ra được hiệu quả của ma đan này.

Ma Hoàng cúi đầu cười, dịu ngoan nói:

“Tự nhiên nghe theo phân phó của phu quân.”

Y một hơi ăn vào hai viên ma đan, khoanh chân lại, nhắm mắt ngồi im.

Bàn anh nằm sấp trên giường, nghiêng đầu nhìn y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ tò mò.

Trọng Quang gơ tay về phía nó:

“Lại đây, đừng quấy rầy... cha người.”

Hắn thật sự do dự hẳn là nên để cho đứa nhỏ gọi Ma Hoàng hai tiếng ‘mẫu thân’, nhưng hắn chung quy cảm thấy không nên nói nên lời a.

Bàn anh cọ cọ tiến vào trong ngực Trọng Quang, ngây ngô a a nha nha cười với hắn.

Trọng Quang ôm hài tử mềm mại béo mập chắc nịch này, đột nhiên trong lòng tràn ra một loại tình cảm phức tạp vừa ấm áp vừa thỏa mãn.

Đây là nhi tử của hắn a...

Trọng Quang chưa bao giờ giống như giờ khắc này, khắc sâu cảm nhận được chuyện hắn có nhi tử là thật.

Hắn còn đang cảm động, bàn anh đã bắt đầu không thành thật, ngao ô một tiếng cắn lên vạt áo trước ngực hắn.

Trọng Quang:

“...”

Bàn anh:

“...”

Trọng Quang cùng nhi tử hai mặt nhìn nhau, mặt không đổi sắc nói:

“Người muốn làm cái gì?”

Bàn anh giương một đôi mắt to đầy mong chờ nhìn phụ thân: Ta muốn bú sữa mẹ!

Trọng Quang im lặng xách nhi tử lên, nói:

“Người không cần bú sữa mẹ, biết không!”

Bàn anh ủy khuất mà méu máo, lăn chã chực khóc.

Trọng Quang xoay thân mình mập mập của nó qua, chỉ vào người đang nhắm mắt ngồi kia, nói:

“Cho dù người muốn uống, cũng phải tìm y, biết không?”

Hai mắt bàn anh sáng lên:

“Ô nha.”

Hiếu rồi.

Trọng Quang rất vừa lòng, đột nhiên nhớ tới nhi tử còn chưa có tên, nói:

“Từ hôm nay trở đi, tên của người là... Ủm, trước tiên đặt cho người một chữ ‘Minh’ đi.”

Hài tử này sinh ra từ quả Huyền thiên, chính là u ám trong một ngày, số mệnh đã được định từ trước. Vả lại chữ ‘Minh’ lại chỉ nơi u ám, mà kẻ sinh ra trên chiến trường cổ, cũng hợp với ý này.

Bàn anh mới chỉ được đặt một nửa tên, cảm thấy rất không vừa lòng, lông mày còn thưa thớt cau lại, quay đầu không thèm để ý đến phụ thân.

“Người đứa nhỏ này, tính tình thật lớn, lại rất giống y.”

Trọng Quang trầm thờ dài, quay đầu nhìn Ma Hoàng đang vận công chữa thương.

Có ma đan cực phẩm kia giúp đỡ, lại nhớ đến Thiên Ma cung ma lực dày đặc này, nói vậy chỉ ít ngày nữa Ma Hoàng liền có thể khôi phục công lực. Chờ công lực của y khôi phục rồi, cũng sắp phá vỡ được Đại điển mê huyền thuật, đến lúc đó nếu y nhớ ra... e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Giờ này khắc này, đúng là thời cơ tốt để rời đi.

Nhưng không hiểu vì sao, Trọng Quang nhìn gương mặt trầm mị anh tuấn của y, đột nhiên tâm sinh do dự.

22. Chương 21

Lần này Ma Hoàng chữa thương, liền mất bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Trong khoảng thời gian này, theo ma lực của y vận chuyển, Thiên Ma cung cũng một lần nữa tràn ngập hơi thở của Ma Hoàng.

Ma tướng Hồ Nỗ chờ đợi phát hiện Ma Hoàng không còn đáng ngại, không dám gọi cũng không dám đến quấy rầy, tự động tự phát mà dọn sạch sẽ chiến trường, giam giữ toàn bộ ma phản loạn lại, chờ sau khi Ma Hoàng xuất quan sẽ xử trí.

Trọng Quang ôm nhi tử không có việc gì làm, lại không tiện đi lại ở trong Thiên Ma cung. Nơi này chỗ nào cũng có cấm chế, hắn vừa đi một lần, vạn lần không nghĩ tới là phá vỡ cấm chế gì đó, hơi thở của Thần đế tràn ra ngoài, Thiên Ma cung vừa mới ổn định lại thêm một hồi đại loạn.

Nhân khoảng thời gian này, hắn dẫn nhi tử quay về không gian trong động tiên của mình.

“Được rồi, người tự chơi ở trong này. Lão cha ta đi ngủ một giấc đã. Không được nghịch ngợm, không được phá rối, không được phá hỏng hoa hoa cỏ cỏ, cũng không được bắt nạt đám động vật kia, biết chưa?”

Trọng Quang nghiêm trang nói với bàn anh chỉ cao đến mắt cá chân hẳn.

Cái móng nhỏ của bàn anh ngồi bệt dưới đất, mặc cái yếm đỏ rực kia, ngưỡng cổ nhỏ lên nghe, cũng không biết có nghe hiểu hay không, ngây ngô cười khanh khách.

Nhi tử thiếu tâm nhân này.

Trọng Quang lắc đầu, ngáp một cái, bước chân rẽ quanh co chậm rãi rời đi.

Phụ thân vừa đi, bàn anh liền đùa vui vẻ. Không chỉ có hoa hoa cỏ cỏ trong không gian gặp nạn, ngay cả các động vật nhỏ cũng không được buông tha. Trong động tiên một mảnh gà bay chó sủa không thể tưởng tượng nổi.

Lại nói Ma Hoàng nhập định bốn mươi chín ngày, từ từ tỉnh lại, thương thể trong cơ thể đã lành hơn phân nửa, Đại diện mê huyền thuật Trọng Quang hạ tự nhiên cũng được phá giải.

Ma Hoàng gọi chúng tướng đến, chỉnh đốn lại Thiên Ma cung một lần nữa, lại phong Hô Nỗ cùng một vị Ma hầu khác thành Ma Tôn. Bất quá lần này y đã có kinh nghiệm, ban cho nhị ma huyết ma châu đã thâm hạ cấm chế của mình.

Huyết ma châu này là do máu tươi của Ma Hoàng luyện chế thành, có chứa một phần sức mạnh của Ma Hoàng. Hô Nỗ nhị ma sau khi luyện hóa Huyết ma châu, sức mạnh sẽ được đề cao thêm một bậc nữa, miễn cưỡng cũng có thể đảm nhiệm vị trí tân Ma Tôn.

Ma Hoàng dựa công mà thưởng, lại giết hết đám người phản loạn, nên thu phục thì thu phục, thu được một đồng chiến lợi phẩm, y cũng không quá để tâm, đều ban thưởng hết xuống, toàn bộ thần khí của Ma giới được đổi mới hoàn toàn, giai đại vui mừng.

Chờ Ma Hoàng xử lý xong hết vụ việc này, mới nhớ tới tiểu tử mình vất vả khổ cực sinh ra cùng với vị phụ thân được tiện nghi đang gây người trong tẩm cung của mình.

Y đen mặt nghiêm nghị quay về, triển khai ma thức, kêu gọi Trọng Quang.

Chỉ thấy không gian giữa phòng ngủ chợt lóe sáng, mặt Trọng Quang so với y còn đen hơn, mang theo bàn anh đi từ động tiên kia ra.

Trọng Quang vung tay, bàn anh giống như phi đạn bắn thẳng vào trong ngực Ma Hoàng.

Ám khí gì đây!?

Ma Hoàng hoảng sợ, đang muốn ngoắc tay tiêu diệt vật đang đánh về phía mình, lại nghe thấy vật kia cười khúc khích.

Ma Hoàng kịp phản ứng, tay hạ xuống, bàn anh đã đụng lên người y.

Ma Hoàng nhắc bàn anh lên, mắt to trừng mắt nhỏ với nó.

Bàn anh vô cùng quen thuộc với hơi thở của y, há cái miệng nhỏ nhắn, mơ hồ không rõ gọi một tiếng:

“Nương!”

Sắc mặt Ma Hoàng tối sầm, tóc tím tung bay, xem chừng sắp nổi bão đến nơi. Trọng Quang ở bên cạnh không nhanh không chậm nói một câu:

“Đứa nhỏ này là người thiên tân vạn khổ sinh ra, đánh chết cũng chỉ một người thôi.”

Ma Hoàng cứng đờ, nghĩ thầm rằng có đạo lý. Y đường đường là Ma Hoàng đã khi nào để mình thiệt trong mua bán? Cho tới bây giờ chỉ có y tính kẻ người khác, chưa có khi nào bị người khác tính kẻ. Đứa nhỏ này kế thừa ma huyết ma cốt của y, năng lực mạnh mẽ, là huyết mạch trực hệ của y, thật không muốn không cần thận đánh chết...

Ma Hoàng cảm thấy mình vẫn hiểu được thương yêu.

Ma vật, tuy rằng bị ngoại giới lưu truyền là hung ác vô tình, không chuyện ác nào không làm, nhưng là kế thừa trên huyết mạch, đều không phải là hạng vô tâm, ở trên một vài phương diện, thậm chí so với đám thần tiên ở Thần giới tu luyện không còn *** thì còn có nhiều tình cảm hơn.

Ma tộc có số lượng sinh sản khổng lồ. Hàng năm ma vật thuộc đẳng cấp cao đi ra từ sâu trong ma vực cũng không phải là ít. Nhưng càng đến cấp cao, sinh sản càng thêm khó khăn.

Ma tộc là chủng tộc vô cùng chú trọng sức mạnh, nhưng sức mạnh của bọn họ đã có 90% là đến từ huyết mạch trời sinh. Tỷ như việc sinh sản của đám ma vật cấp thấp, tuy rằng số lượng sinh sản ra khổng lồ, cũng rất khó thoát khỏi trói buộc của cấp thấp, tu luyện thể nào cũng không được. Mà tử tự của đám ma thần cấp cao được sinh ra, từ nhỏ đã là cấp cao, năng lực vô cùng mạnh mẽ, tu luyện cũng càng thêm dễ dàng. Bởi vậy rất nhiều ma vật cấp thấp được khai thông thần trí đều một lòng tu luyện, đợi tu luyện đến cấp bậc Ma tướng, Ma thần, lại tìm một ma khác phải có thể lực cùng năng lực tương xứng để ***. Chẳng qua đến giai đoạn này rồi, sức mạnh sinh sản của bọn họ lại kém đi rất nhiều.

Hơn nữa trong Ma tộc nếu như thể lực kém quá xa, cũng không thể sinh được con nối dòng, chỉ có sức mạnh tương đương mới có thể. Nói cách khác, Ma tộc thực ra vô cùng chú ý đến việc ‘môn đăng hộ đối’, thả ‘Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột lại sinh con chuột con đào hang’, sức mạch huyết mạch mới trực tiếp chiếm vị trí chủ đạo.

Nếu không có đủ hạn chế bên ngoài như thế, nữ ma thần đẳng cấp cao trong Ma tộc nhiều không đếm xuể, phi thiếp từng được Ma Hoàng sủng ái không một ngàn cũng có tám trăm, nếu có thể sinh con đã sớm sinh con, nhưng Ma Hoàng hàng tỉ năm qua lại không hề có được ngay cả một nhi tử để nối dõi.

Sức mạnh của Ma Hoàng cường đại, hủy trời diệt đất, độc tôn Ma giới. Muốn nói ‘môn đăng hộ đối’, sức mạnh tương đương, sợ rằng cũng chỉ có ba vị Thần đế của Thần giới là có thể xứng đôi. Cho nên việc sinh ra bàn anh, cũng không hoàn toàn chỉ vì quả Huyền thiên.

Dù sao cũng là thân nhi tử. Bất quá Ma Hoàng cẩn thận ngắm nghía bàn anh hồi lâu, cũng không nhìn ra được mấy bóng dáng của mình từ khuôn mặt béo tròn kia.

Ngũ quan của bàn anh tương đối được. Dù sao có hai vị phụ thân xuất chúng như thế, nó muốn không đẹp cũng không được. Nhưng nói như thế nào nhỉ... Có lẽ là vì hỗn huyết thần ma, có lẽ là vì quả Huyền thiên kia, bộ dáng bàn anh có chút không giống hai người. Ngoại trừ mái tóc hơi có màu đỏ cùng ấn ký kỳ lạ trên mặt, cũng không có nhiều đặc thù của Ma tộc lắm. Nhưng muốn nói nó giống Trọng Quang... Cảm giác càng xa hơn, toàn thân cao thấp không có một chút thần tính.

Nghĩ đến việc nhi tử tuy rằng không quá giống mình, nhưng lại càng không giống Trọng Quang, trong lòng Ma Hoàng cảm thấy khá hơn một chút.

Trọng Quang nói:

“Ta đã lấy một chữ cho tên của nó, ‘Minh’, một nửa khác người đặt đi.”

Ma Hoàng nhíu mày, trong lòng cảm thấy chữ ‘Minh’ không dễ nghe lắm. Nhưng nhi tử có một nửa của Trọng Quang, để hấn đặt thế cũng không có gì đáng trách. Vả lại thần ma bậc này giống như họ, cái tên được đặt còn hàm chứa sức mạnh rất lớn, một khi định ra là không thể sửa đổi được.

Trọng Quang chỉ lấy cho bàn anh một chữ, một chữ khác để lại cho Ma Hoàng, Ma Hoàng cũng biết đây là vì hấn tôn trọng mình, liền không nói gì, ngầm nghĩ nói:

“Ta là Ma Hoàng, là chí tôn của Ma giới, chữ còn lại liền kêu ‘Tôn’ đi.”

Trọng Quang cảm thấy chữ này có chút quá lớn, nhưng có chữ ‘Minh’ mình lấy ở phía trước áp chế, cũng không tính là quá cuồng vọng, liền gật đầu nói:

“Vậy tên của người sẽ là Minh Tôn.”

Trên người bàn anh xuất hiện một luồng sáng xanh, tiêu biến vào trong cơ thể, tên do hai vị phụ thân thần ma ban tặng, được trời đất chứng thực.

23. Chương 22

Chu kỳ trưởng thành của Ma tộc vô cùng thông thả. Cấp bậc càng cao, tốc độ càng chậm. Bởi vậy bàn anh tuy rằng trời sinh nhanh nhạy, nhưng thật sự vẫn chỉ là một đứa trẻ, muốn trưởng thành hoàn toàn, còn không biết phải mất bao nhiêu năm nữa (Trọng Quang cùng Ma Hoàng lúc này không ngờ rằng chu kỳ trưởng thành của nó lại mất đến mấy... vạn năm).

Bàn anh có tên liền vô cùng vui mừng, gào thét kêu to.

Trọng Quang nhìn bộ dáng hưng phấn của nó, nhớ tới động tiên của mình, khóe mắt không khỏi run rẩy một hồi.

Bàn anh coi lời hăn dặn như gió thoảng bên tai, hăn chân trước đi ngủ, sau lưng bàn anh đã bắt đầu quây phá nghịch ngợm, động thực vật trong động tiên đều gặp nạn, ngay cả song câu thiết giác thú hung dữ nhất cũng bị bàn anh bắt nạt đến mức gào khóc thảm thiết, Trọng Quang dù có chết cũng bị đánh thức.

Bàn anh vô cùng thông minh, thấy tình thế không ổn, nhanh chóng chạy trốn.

Nó đến từ quả Huyền thiên, trên người có linh khí của trời đất, lại có huyết mạch của Trọng Quang, ở trong động tiên kia che giấu hơi thở, ngay cả Trọng Quang cũng phải mất một lúc mới tìm ra được nó. Nhưng đang điên cuồng đánh lên cái mõng nhỏ của nó một hồi, hơi thở của Ma Hoàng truyền đến, Trọng Quang liền mang theo oa nhi này ra.

Ai ngờ bàn anh hoàn toàn không để bàn tay của phụ thân vào mắt, chớp mắt đã hồi phục tinh thần, chui tới chui lui trên người Ma Hoàng.

Trọng Quang nói với Ma Hoàng:

“Nếu người đã tỉnh, ta sẽ đưa Minh Tôn về.”

Nói xong liền vươn tay về phía bàn anh.

Ma Hoàng nheo mắt, nói:

“Người muốn đưa nó về Thiên giới?”

Trọng Quang đáp:

“Nó là cốt nhục của ta, đi theo ta cũng tốt. Huống chi ta thấy người cũng không phải là thực thích nó.”

Ma Hoàng im lặng, không nói gì.

Trọng Quang chậm rãi nói:

“Kẻ mang đủ huyết mạch của ta và người, linh căn trời sinh, năng lực mạnh mẽ, có thể tự động chuyển hoá thần lực cùng ma lực. Ta muốn dẫn nó về dạy dỗ cẩn thận, tương lai kế thừa y bát của ta, Thiên giới lại có thêm một Thần tướng.”

Mắt Ma Hoàng hơi trầm xuống, nói:

“Ta muốn suy nghĩ một chút.”

Trọng Quang nhú mày, nói:

“Vậy thì muốn bao lâu? Chẳng lẽ muốn ta ở lại Ma giới mãi chờ người?”

Ma Hoàng đang đưa bàn anh, đám thịt trên cái bụng nhỏ của bàn anh rung rung, nó cảm thấy thú vị liền bật cười khanh khách không ngừng.

Ma Hoàng nhìn lướt qua nhi tử ngốc này, thản nhiên nói:

“Nó dù sao cũng là con ra, ta có quyền quyết định nó đi hay ở.”

Trọng Quang liếc mắt nhìn y một cái thật sâu, làm bộ làm tịch thở dài:

“Được. Ta đây sẽ chờ ngươi ba ngày. Ba ngày sau mặc kệ đáp án của ngươi là gì, ta đều phải rời khỏi Ma giới.”

Ma Hoàng không nói gì, cúi đầu nhìn bàn anh trong tay vẻ mặt phức tạp.

Thực ra Trọng Quang chưa từng nghĩ đến việc mang bàn anh quay về Thiên giới.

Thiên giới trước nay coi Ma giới là đại địch, một khắc không thể chấp nhận đối phương, vả lại quy củ của Thiên giới rất nhiều, chú trọng huyết thống, Minh Tôn có một nửa huyết thống của Ma Hoàng chắc sẽ không có được sự công nhận của Thiên giới.

Mà Ma giới lại không như vậy. Ma giới lấy huyết thống vi tôn, lấy thực lực làm chủ, Minh Tôn tuy chỉ là một hài tử, nhưng lại có đủ sức mạnh, còn kế thừa một nửa huyết mạch của Ma Hoàng, trực tiếp lên làm Ma Tôn cũng không đủ.

Hơn nữa là người kế thừa của Ma Hoàng, chỉ cần ở lại Ma giới, tu luyện thích hợp, sớm muộn gì cũng có một ngày nó kế thừa vị trí của Ma Hoàng. Nếu trong cơ thể Ma Hoàng đời tiếp theo chảy một nửa huyết mạch của Thần đế, chẳng phải là không chiến mà có thể khuất phục được?

Chủ yếu chính là, Trọng Quang đã được mở mang hiểu biết về sự bướng bỉnh của bàn anh, càng thêm kiên quyết dập tắt ý niệm dẫn nó quay về Thần điện trong đầu.

Đừng có nói đùa, có một tiểu tử luôn náo loạn như vậy ở bên cạnh, mấy chục vạn năm nữa hẳn đừng mong được ngủ.

Vì thế Trọng Quang định để bàn anh ở lại Ma giới, nhưng nếu như hắn nói thẳng ra, lấy tính tình không được tự nhiên của Ma Hoàng chưa chắc đã đồng ý, còn không bằng lấy lùi làm tiến, lấy thủ vi công, hắn chủ động yêu cầu mang Minh Tôn đi, ngược lại sẽ kích thích bản tính tranh đoạt mạnh mẽ của Ma Hoàng.

Quả nhiên Ma Hoàng do dự, yêu cầu suy nghĩ vài ngày.

Buổi tối Trọng Quang công khai nằm trên giường lớn của Ma Hoàng, nghiêng người, một tay chống đầu, một tay không ngừng trên chọc bàn anh.

Bàn anh vẫn chỉ biết bò, lại béo tròn y như một quả cầu, vừa động đã bị phụ thân đẩy một cái té ngã, lăn nửa ngày mới nhồm dậy được, còn chưa có ngồi vững, lại bị phụ thân đẩy một cái té ngã.

Cho dù là người tốt cũng phải tức giận, huống chi tính tình bàn anh không thể gắn với một chữ ‘Tốt’.

Nó kêu gào giận dữ, hai tay béo mập vô sự tự thông ngưng ra mấy quả cầu đen, ném bùm bùm về phía phụ thân.

Trọng Quang cười ha ha, vung tay lên, cầu đen biến mất không thấy bóng dáng.

Bàn anh càng thêm buồn bực, hai má phùng lên thành hai viên thịt tròn, hai tay béo lại xuất ra một pháp quyết khác, ném ra một tuyệt chiêu nữa.

Trọng Quang có chút kinh ngạc nói:

“Tiểu tử ngươi cũng khá lắm.”

Ma Hoàng vừa tắm rửa đi ra. Thương thế của y mới lành được năm phần, còn cần điều dưỡng bằng các loại ma dược, lúc này mái tóc dày vẫn phiếm mặt sáng tím u ám, bước chân lại bình thản như thường.

Nhìn Trọng Quang cùng bàn anh đang chơi đùa trên chiếc giường rộng rãi của y, bước chân Ma Hoàng hơi dừng lại một chút, đáy lòng bỗng xuất hiện một loại cảm giác kỳ diệu. Giống như một màn trước mắt này cũng không khiến cho y chán ghét, ngược lại còn tràn ngập một loại cảm giác vui sướng cùng ảm áp nhàn nhạt.

Loại cảm giác này khiến Ma Hoàng cả kinh trong lòng. Y ảm ảm cảm thấy có chút không đúng, với tâm chí của y, quyết sẽ không dễ dàng bị ngoại vật làm dao động, lại càng sẽ không cảm nhận được tình tự ‘mềm mại’ như thế.

Bất quá nhất thời y cũng không biết không đứng chỗ nào, loại tình cảm có thể gọi là thỏa mãn này quanh quẩn dưới đáy lòng.

Ma Hoàng đen mặt nghiêm nghị đi qua, nói:

“Người...”

Trọng Quang cười chặn lời:

“Trường Đình, người mau nhìn người mau nhìn, tiểu tử này cư nhiên còn có ma tức. Yêu! Người nhìn, nó trở mặt, ha ha ha, chơi thật vui.”

Hai má Ma Hoàng co rút.

Trước kia y chỉ biết là Trọng Quang rất lười biếng, hiện tại y mới phát hiện thì ra Trọng Quang còn rất ‘hư hỏng’, lại đùa nhi tử như vậy, thật sự là... Ấu trĩ! Quá ấu trĩ!

Ma Hoàng trưng ra vẻ mặt khinh thường không chút che giấu, kéo nhi tử lại đây, nói:

“Người đừng trêu nó. Minh Tôn cũng không phải món đồ chơi của người.”

Bàn anh rốt cuộc tìm được người giúp.

Ô ô ô, cha ra mặt thay nó, thật cảm động. Cha, vừa rồi ta bị phụ thân khi dễ rất thê thảm đó!

Bàn anh nức nở tố cáo.

Ma Hoàng nhìn bàn anh chớp chớp mắt nằm trong ngực mình, sao lại tròn như vậy chứ? Thật giống quả cầu.

Ma Hoàng nhéo nhéo mũi của nhi tử, ừm, còn rất mềm a.

Lại nhéo nhéo lỗ tai. Không tồi, rất dày.

Lại nhéo nhéo mặt, lại nhéo nhéo mũi, hắc, chơi thật vui.

Bàn anh cứng ngắc, khóc không ra nước mắt, bị phản trong lòng.

Đáng giận, các người đều là một phe! Là một phe!

Ma Hoàng đã quên sạch những lời vừa nói, ngồi ở trên giường cẩn thận nghiên cứu sinh vật tên là ‘nhi tử’ này, không để ý đến Trọng Quang.

Trọng Quang bĩu môi, kéo y qua nằm xuống, đắp chăn cho phụ tử hai người, vung tay lên, màn giường rũ xuống, tấm điện Ma cung lập tức trở nên u ám.

Ma Hoàng cho đến tận lúc nằm yên trong ổ chăn, mới kịp phản ứng: Vừa rồi ta không phải là muốn đá hấn xuống giường sao? Như thế nào lại để tùy ý hấn nằm ở bên cạnh chứ?

Trọng Quang túm tiểu tử đang bị phản trốn trong ổ chăn ra, cười điểm điểm cái mũi nhỏ của nó:

“Người không sợ buồn chết chính mình sao? Được rồi, đừng cáu kỉnh, cùng ngủ với các phụ thân a. Ngoan!”

Bàn anh bị đặt ở giữa các phụ thân, nhìn sang một trái một phải, giống như cảm thấy loại cảm giác này tốt lắm, vì thế cười khanh khách hai tiếng, im lặng nhắm hai mắt lại, chốc lát sau cái miệng nhỏ nhắn liền phát ra tiếng khò khè.

24. Chương 23

Ma Hoàng phức tạp liếc mắt nhìn Trọng Quang một cái, cuối cùng cũng không nói gì cả, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Y đã phá tan được ảo cảnh, nhưng vẫn còn nhớ rõ những chuyện xảy ra lúc trước. Tuy rằng trong lòng thẹn quá thành giận, nhưng giờ phút này y vẫn chưa khôi phục hết toàn bộ đến thời kỳ đỉnh cao, thật sự không nên ra tay với Trọng Quang. Ma giới cũng vừa trải qua một hồi đại loạn, là thời điểm cần hồi phục, bởi vậy y mới ẩn nhẫn xuống, không trở mặt với Trọng Quang.

Nghĩ đến những lời mình nói với Trọng Quang khi rơi vào trong huyền thuật, Ma Hoàng không khỏi ngửa răng, hận đến mức không thể diệt khẩu Trọng Quang, hủy thi diệt tích, mới có thể đánh tan mối hận lớn trong lòng. Nhưng giờ này khắc này sóng vai nằm cùng với Trọng Quang, bình tĩnh cùng nằm một chỗ, ở giữa còn một tiểu tử như khối thịt nóng hằm hạp kia, một cỗ cảm giác kỳ diệu không khỏi tràn ra tận đáy lòng.

Tựa hồ như vậy... cũng không tệ.

Cô độc mấy ngàn vạn năm, mặc dù có vô số thị thiếp sủng thần, nhưng Ma Hoàng chưa bao giờ ngủ cùng một giường với bất kỳ kẻ nào, mỗi lần đều là xong việc liền rời đi, hơn nữa y cũng không cần ngủ. Bởi vậy loại cảm giác kỳ diệu này vẫn là trải qua lần đầu tiên.

Mặc kệ là thần tiên hay yêu ma, con đường tu luyện đều rất tịch mịch. Ở điểm này dù là thượng thiên hay ma đạo cũng không có gì khác nhau. Cho nên với Trọng Quang mà nói, đêm nay cũng là một đêm vô cùng kỳ diệu.

Ma Hoàng suy nghĩ ba ngày, Trọng Quang liền mang theo nhi tử ở lại tắm điện của y ba ngày.

Đây là lần duy nhất trong tương lai mấy chục vạn năm sau bàn anh được ở cùng với hai vị phụ thân của mình. Trong trí nhớ của hắn, lúc đầu cũng không để lại ký ức tốt đẹp gì (bởi vì hai vị phụ thân đều quá thích đùa giỡn hắn =), nhưng khi thời gian trôi qua, hắn lại cảm thấy đoạn hồi ức này vô cùng tuyệt vời, hơn nữa khi đối mặt với phụ hoàng tính tình lạnh lùng tàn bạo, hắn liền đặc biệt nhớ một vị phụ thân tính tình ôn hòa khác (cái này tuyệt đối là hiểu lầm!).

Lại nói, bàn anh Minh Tôn thật sự rất béo, còn chưa trở mã thành dáng vẻ bưng bưng mạnh mẽ tuần mỹ tư thế oai hùng trong tương lai, đáng người không chỉ béo hơn hai vòng so với trẻ con bình thường, hơn nữa còn phát triển đều cả dọc lẫn ngang, điều này cũng khiến cho hình thể của nó quá mức tròn trịa. Tuy rằng đáng yêu, lại khó tránh khỏi không lọt được vào đôi mắt khắc nghiệt của Ma Hoàng.

Ma Hoàng cần một viên ma đang muốn cho vào miệng bàn anh, Trọng Quang vội vàng ngăn lại:

“Người muốn làm gì? Đây là thứ gì chứ?”

“Quá tròn. Đây là sinh cốt đan (thuốc mọc xương), ăn vào có thể cao lớn cường tráng.”

Trọng Quang lấy làm kỳ quái nói:

“Ma anh của Ma giới khi còn bé đều ăn cái này sao?”

Không phải nói tử tự của Ma thần phẩm cấp càng cao, thì thời gian trưởng thành càng dài à?

Ai ngờ Ma Hoàng ngừng lại một chút, lạnh lùng nói:

“Không biết.”

Trước kia y chưa từng có con nối dõi, tự nhiên sẽ không quan tâm đám ma kia nuôi hài tử kiểu gì.

Trọng Quang hơi toát mồ hôi, lại lập tức cảm thấy thú vị, nói:

“Vậy thử xem đi.”

(Hai cái vị phụ thân không có trách nhiệm này =)

Đôi mắt to tròn của bàn anh sớm đã nhìn chăm chăm vào viên đan đỏ rực kia.

Thứ gì đây? Nhìn có vẻ là ăn rất ngon.

Ma Hoàng thấy nước miếng của nó đã chảy ra rồi, liền không hề do dự, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của nhi tử béo tròn nhà mình.

Bé cưng Minh Tôn cũng rất phóng khoáng, nhai cũng không nhai (thực ra nó còn chưa có mọc răng nha...) liền ực ực một tiếng nuốt xuống.

Hai vị phụ thân nhìn nó chăm chăm.

Bé cưng bàn anh cảm thấy áp lực có chút lớn, liền xoay lưng lại, nằm sấp xuống giường, chống cái mông tròn vo về phía hai người.

Ma Hoàng nhú nhú mày, có chút không thể tưởng tượng một khối thịt lớn như vậy là được sinh ra từ cơ thể y không lâu trước đó. Tội lúc ấy phải chịu, thật sự khiến cho y cả đời này đều không thể quên được.

Trọng Quang vươn ngón tay, chọt chọt mông cánh hoa tròn trịa mềm mại của nhi tử, nói:

“Hương vị thế nào?”

Bàn anh phớt lờ, giống như còn đang nhớ lại hương vị của sinh cốt đan kia.

Trọng Quang nói:

“Còn không trả lời sẽ chọc cục hoa của ngươi.” (hân...)

Bàn anh cũng không hiểu cục hoa có nghĩa là gì, nằm im một chỗ không để ý tới.

Ma Hoàng nhú nhú mày, đưa tay kéo nhi tử lại đây:

“Ta nhìn xem.”

Ai ngờ lúc này bàn anh đột nhiên mở cái miệng nhỏ nhắn, ánh sáng xanh quanh thân chọt lóe, ‘ợ’ một tiếng trong miệng liền toát ra một làn khói đen.

Ma Hoàng đúng lúc bị phun trúng, chỉ cảm thấy thứ mùi kia kỳ quái vô cùng, giống mùi nhựa thông, lại quá mức nồng nặc, đến mức có chút sặc mũi.

Lại nhìn Minh Tôn, hai mắt nheo lại chếp chếp môi, hai má phúng phính cũng rung động theo, vẻ mặt thích ý.

Trọng Quang ngạc nhiên nói:

“Nó là đang ợ sao?”

Gương mặt Ma Hoàng tối sầm không nói gì.

Hai vị phụ thân lại đợi một lúc lâu sau, rốt cuộc xác nhận: sinh cốt đan hình như không có tác dụng với tiểu tử này.

Trọng Quang lấy từ không gian trong vòng ngọc trên cổ tay ra một cái bình ngọc trắng thuần lấp lánh, đổ ra một viên thuốc, nói:

“Thử thanh linh sinh tuệ đan của Thần giới chúng ta xem.”

Nói xong không đợi Ma Hoàng biểu lộ sự khinh thường cùng ý kiến phản đối, nhanh tay nhét vào miệng bàn anh.

Lần này bàn anh Minh Tôn đã có kinh nghiệm, không ngấu nghiến ăn hết, mà ngậm trong miệng thưởng thức một chút, nhưng thanh linh sinh tuệ đan vào miệng lập tức hòa tan, bởi vậy không đợi nó thưởng thức xong mùi thơm ngát kia, liền hoàn toàn nhập vào thân thể.

Lần này rõ ràng là bàn anh cảm thấy mùi vị không tệ, a a đưa tay về phía Trọng Quang, hàm hồ nói:

“Muốn, muốn, còn muốn.”

Trọng Quang đẩy cái gáy của nhi tử một cái, đẩy bàn anh té ngã ở trên giường cười nói:

“Thứ này sao có thể ăn nhiều được? Chờ ngươi tiêu hóa hết viên này rồi nói sau.”

Bàn anh nhanh như chớp lặn một vòng, dáng người hình cầu làm cho nó thoải mái mà lặn lại đây.

Trọng Quang phát hiện có hai viên đan dược khác loại lót bụng, ma lực cùng linh lực trong cơ thể của nhi tử lần lượt tăng tiến, nhưng vì sức mạnh tự thân của nó đã vô cùng mạnh mẽ, bởi vậy phần tăng tiến này cũng không lộ rõ.

Bàn anh rõ ràng là thích hương vị của thanh linh sinh tuệ đan, vòng vòng quanh người Trọng Quang, trên gương mặt nhỏ nhắn toàn thịt hiện rõ vẻ lấy lòng, giọng nói trẻ con đơn giản nhưng mơ hồ không rõ, y y nha nha, có chút ồn ào.

Ma Hoàng rất không cao hứng, vung tay lên, trên giường lập tức bày đủ loại bình lọ đựng đan dược đủ kiểu đánh, tất cả bên trong đều là đan dược thượng đẳng cấp cao nhất ở Ma giới. Nhìn ý kia, là để cho Minh Tôn tùy tiện chọn ăn.

Đây là ăn vặt sao?

Trọng Quang không nói gì.

Mà bàn anh quả nhiên không phụ hy vọng của Ma Hoàng, hai mắt tỏa sáng, cái miệng nhỏ nhắn ồn ào kêu to, nhảy qua.

25. Chương 24

Trọng Quang ở lại nơi của Ma Hoàng ba ngày, cực cưng Minh Tôn trong ba ngày liền được ăn ma đan thần hoàn đủ loại kiểu dáng của Ma giới cùng Thần giới, cho đến khi khiến cái bụng nhỏ căng tròn, khuôn mặt đỏ bừng. Đầu không thấy to ra, dáng người ngược lại còn tròn hơn vài vòng.

Ma Hoàng buồn bực: hài tử này thật là không giống mình. (Ngài cũng không chịu nghĩ xem hiện tại bàn anh mới bao nhiêu...)

Hôm nay là ngày cuối cùng Ma Hoàng phải đưa ra câu trả lời thuyết phục, y ở trong Thiên Ma cung triệu tập chúng Ma thần đến thương lượng vấn đề phân phối lượng tài nguyên cực lớn mà Cực Thái cùng Giác Sắc để lại sau khi làm phản như thế nào.

Hai vị Ma Tôn bị rơi xuống và thiêu cháy này hoành hành ở Ma giới đã nhiều năm, tài sản riêng tích lũy không biết bao nhiêu, còn chiếm cứ thêm mấy ngọn núi lớn phong phú giàu tài nguyên khoáng sản cùng vùng đất rộng lớn.

Mấy thứ gia tài của bọn hắn, Ma Hoàng tất nhiên không để vào mắt. Nhưng đối với hai vị mới thăng lên Ma Tôn mà nói thì lại có ý nghĩa khác. Ngoài ra lần biến động này, tiêu diệt một phần Ma tướng, cũng sinh ra nhiều Ma tướng mới khác. Tất cả những việc này yêu cầu phải phân chia một lần nữa.

Ma Hoàng đang xử lý vụ việc này, bỗng nhiên cung điện phía Tây bùng lên ma quang cực lớn, chúng ma trong Thiên Ma cung đều cảm nhận được, sắc mặt nhất thời không khỏi kinh ngạc thay đổi.

Loại ma nào có thể ở trong Thiên Ma cung trải rộng kết giới còn tuôn ra ma tức kinh người như thế? Là địch hay bạn? Vả lại ma tức này sao lại có cảm giác tương tự Ma Hoàng như thế chứ?

Ma Hoàng nhướng mày, không nhiều lời vô ích, nháy mắt đã chạy đến hiện trường. Chúng ma ở trong Thiên Ma cung tuy rằng không thể dịch chuyển tức thời, nhưng cũng nhanh chóng bay qua.

Anh Hà đứng đầu Thừa Tôn điện một thân chật vật ngồi dưới đất, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ kinh hãi cùng tức giận, quần áo hỗn độn, phía dưới váy lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết.

Toàn bộ cung điện phía Tây đều là nơi ở của thị thiếp của Ma Hoàng, trong đó cầm đầu là Anh Hà. Anh Hà có tu vi cao nhất trong đám nữ Ma thần, cũng là thị thiếp đi theo Ma Hoàng lâu nhất. Tuy rằng Ma Hoàng không chính thức sắc phong, nhưng chúng ma đều gọi nàng một tiếng là Anh phi.

Có thể trở thành thị thiếp của Ma Hoàng, tu vi cùng dung mạo tự nhiên cũng là cao cấp nhất. Vả lại nàng có thể đi theo Ma Hoàng lâu như vậy, cũng phải có thủ đoạn nhất định. Nhưng hôm nay khi tu luyện đột

nhân bị tổn hại, còn bị Ma Hoàng nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của mình, không khỏi tức giận trong lòng, mặt còn mang vẻ lã chã sắp khóc, thút thít đầy thương cảm kêu lên:

“Bệ hạ...”

Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

“Đứng lên.”

Y không thích nữ nhân làm ra dáng vẻ nũng nịu nhu nhược. Có thể làm nữ nhân của Ma Hoàng y, cũng không phải kẻ yếu.

Anh Hà cũng biết không thể làm đến quá mức, ngoan ngoãn đứng lên.

Ma Hoàng hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra?”

Anh Hà cắn răng nói:

“Vừa rồi thiếp thân đang tu luyện, bỗng nhiên đậm hương bồ dưới thân có dao động khác thường, nếu không phải thiếp thân phản ứng nhanh, sợ rằng đã bị cỗ ma lực kia nổ làm bị thương.”

Nàng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Hiện nay nơi nơi trong Ma cung đều có cấm chế Ma Hoàng sắp đặt, ngoại trừ Ma Hoàng, những Ma thần khác đều không thể tùy ý sử dụng sức mạnh. Luồng ma lực có thể tấn công nàng trước đó lại không sinh ra chút dao động nào, cho đến khi bùng nổ mới để cho nàng phát hiện, khiến nàng không thể không sợ hãi. Hơn nữa cỗ ma tức kia cực kỳ giống với Ma Hoàng, lực đạo lại nhỏ hơn nhiều, không đủ để thật sự khiến nàng bị thương, ngược lại cảm giác giống như trò đùa dai.

Ma Hoàng nhìn lướt qua một mảnh hỗn độn trong Thừa Tôn điện, bước đi thông thả đến trước bàn gỗ thần màu đen, trầm giọng nói:

“Đi ra!”

Dưới bàn gỗ thần hình như có thứ gì động đậy. Chư ma ở đây thần thức hơn người, đều nhẹ nhàng quét qua đó. Ai ngờ lại chạm phải một lá chắn mạnh mẽ uy nghiêm, liền xơ xác tiêu điều bị bắn ngược trở lại.

Chúng ma cả kinh, chỉ thấy Ma Hoàng quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt liếc về phía bọn họ một cái.

Chúng ma giống như bị tưới một gáo nước lạnh xuống đầu, nhất thời tâm cũng lạnh thấu xương. Ma Hoàng không cho bọn họ thăm dò, bọn họ liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, đồng thời âm thầm đoán xem kẻ đang trốn dưới cái bàn gỗ kia là ai.

“Đi ra! Đừng để ta phải nói lần thứ ba!”

Thanh âm của Ma Hoàng lạnh lùng, nhưng người sắc bén có thể phát hiện quan hệ của y cùng với ma ở dưới bàn không giống thường.

Chúng ma đều mở to hai mắt tò mò nhìn cái bàn, cuối cùng nhìn thấy một quả cầu tròn vo chậm rãi lăn từ dưới bàn ra.

Đây, đây là cái thứ gì chứ?

Bàn anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hơi mỉm cười lấy lòng với Ma Hoàng, mở miệng dùng giọng nói còn non nớt rõ ràng phun ra hai chữ:

“Phụ hoàng.”

Trải qua ba ngày dưới sự dạy dỗ (trêu chọc? Đùa bỡn?), nó đã có thể nói được rõ ràng một vài câu chữ cùng từ ngữ ngắn gọn đơn giản.

Chúng ma đồng thời hít một ngụm khí, sắc mặt Anh Hà vèo một cái thay đổi.

Đuôi lông mày của Ma Hoàng hơi giật, dùng ma lực di chuyển bàn anh đến trước mặt, giọng nói lạnh lùng hỏi:

“Sao ngươi lại ở chỗ này? Vừa rồi đã làm cái gì?”

Bàn anh hoa chân múa tay vui sướng chỉ và biển tên trước Thờa Tôn điện.

“Tôn! Tôn! Bảo bảo, tên, giống nhau.”

Nghĩ rằng hẳn là nó nhìn thấy biển tên của Thờa Tôn điện, nhận ra chữ ‘Tôn’ bên trong giống tên của mình, lúc ấy mới tiến vào gây chuyện.

Bất quá Ma Hoàng biết sự việc sẽ không đơn giản như vậy. Đầu tiên, bàn anh cùng với vị phụ thân Thần đế kia của nó đều bị Ma Hoàng hạ ‘lệnh cưỡng chế’ đứng ở trong tấm điện được che kín bằng kết giới, nó đi ra đây kiểu gì? Tiếp theo, Thiên Ma cung là một quần thể cung điện cực kỳ lớn, tấm điện của Ma Hoàng ở chỗ sâu nhất, cách cung điện phía tây cực xa, bàn anh làm sao mới đến đây được? Lại nói, vì sao nó phải gây chuyện với Anh Hà? Ma Hoàng cũng không tin nó chỉ là cảm thấy chơi rất vui.

Ma Hoàng nheo mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh.

Bàn anh lùi về phía sau, dường như có chút sợ hãi. Mấy ngày nay linh trí của nó dần dần khai thông, không chỉ có thể nói ra miệng mấy tiếng đơn giản, còn có thể xem hiểu chữ ma. Về lại bất kể là ma ngữ hay ngôn ngữ thông dụng của Thần giới, nó trời sinh đều đã biết. Hơn nữa thời gian ở trong tấm điện của Ma Hoàng, Trọng Quang cũng dạy cho nó không ít thứ này nọ.

Lúc này nó miễn cảm phát hiện phụ thân không vui, không khỏi mím mím cái miệng nhỏ nhắn.

Ma Hoàng không muốn dạy dỗ nhi tử ở chỗ này, liền xách nó ôm vào trong ngực, quét mắt nhìn chúng ma một lượt, thản nhiên nói:

“Hôm nay đến đây thôi, các ngươi đều quay về đi.”

“Chậm đã.”

Chúng ma đang muốn cáo lui, Anh Hà lại tiến lên một bước, ôn nhu thi lễ, nói với Ma Hoàng:

“Bệ hạ, vừa rồi ma anh này gọi ra miệng bệ hạ là ‘Phụ hoàng’, không biết là có ý gì?”

Thực lực của Anh Hà tương đương với Ma tướng hoàng kim, có lẽ còn cao hơn một bậc. Chỉ vì nàng một lòng ái mộ Ma Hoàng, không có hứng thú với ngôi vị Ma Tôn, bởi vậy vẫn luôn trốn tránh ở trong hậu cung của Ma Hoàng. Nhưng này cũng không nói rõ nàng không can thiệp vào chính vụ.

Toàn bộ Ma giới đều lấy thực lực vi tôn. Thực lực của Anh Hà lớn mạnh, thủ hạ có vô số người theo đuổi, bên ngoài hay bên trong điện đều có ảnh hưởng cực lớn. Hơn nữa nàng đi theo Ma Hoàng nhiều năm, ở Ma giới cũng giữ một phần lãnh địa tương đối rộng lớn. Năm đó, ngay cả Ma Tôn Phong Hoàng cũng phải tôn kính với nàng vài phần.

Lúc này nàng đứng ra hỏi, thực ra cũng là vấn đề mà chúng ma khác đang tò mò trong lòng.

26. Chương 25

Đủ loại ý niệm rất nhanh hiện ra trong đầu Ma Hoàng, gương mặt lại không chút thay đổi, lạnh nhạt liếc mắt về phía Anh Hà một cái, nói:

“Nó tên là Minh Tôn, là nhi tử của bản tọa.”

Chúng ma không khỏi lần lượt hít vào một hơi. Sắc mặt của Anh Hà lại trở nên khó coi.

Nàng dừng một chút, che miệng ôn nhu cười:

“Bệ hạ thực là xảo quyệt, từ khi nào đã gạt chúng ta sinh một vị Thái tử vậy? Không biết mẫu thân thân sinh của Minh Tôn điện hạ là vị nào? Trước kia không biết thì thôi, hiện giờ nếu biết điện hạ đã có, như thế nào cũng phải chúc mừng vị Ma thần tử muội này mới đúng.”

Sắc mặt Ma Hoàng khó coi, khí thế đột nhiên trở nên sắc bén.

Anh Hà lấp bắp kinh hãi, không khỏi lùi lại một bước nhỏ.

Nàng dâu biết rằng, căn bản không có Ma Hậu nào cả, vị tiểu Thái tử của Ma giới này, là do Ma Hoàng tự mình sinh ra. Bởi vậy những lời này thật sự chọc trúng tâm sự của Ma Hoàng.

Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

“Không cần. Hôm nay Minh Tôn gây sự ở chỗ người, bản tọa sẽ phạt nó. Ma khí này bồi thường cho người.”

Nói xong y thuận tay bỏ lại một món ma khí, sau đó mang theo bàn anh không hề quay đầu lại mà bay đi.

Anh Hà sắc mặt cứng ngắc đứng im tại chỗ.

Chúng ma sôi nổi cáo từ rời đi, chỉ có Hô Nỗ thông thả bước đến một bước, đứng cạnh Anh Hà nhẹ giọng cười nói:

“Anh phi nương nương đi theo bệ hạ gần một ngàn vạn năm, chưa từng sinh hạ nhất tử bán nữ. Ma giới ta chỉ có Ma thần thực lực tương xứng, môn đăng hộ đối mới có thể sinh hạ con nối dõi, không biết vị nữ Ma thần cường đại ấy lại có năng lực như thế.”

Hắn nói xong cười ha ha, nghênh ngang rời đi.

Anh Hà tức giận đến mức gương mặt vặn vẹo.

Giữa các Ma thần chưa bao giờ thiếu chuyện cạnh tranh cùng giết chóc, cho dù bọn họ cùng nguyện trung thành với Ma Hoàng. Lãnh thổ cùng tài phú của Anh Hà vô cùng phong phú, hiển nhiên vị Ma Tôn mới nhậm chức này cảm thấy nàng là con ‘gà’ dễ trứng không xong cũng nên đến lúc hạ vị.

Ma Hoàng mang theo bàn anh bay về tấm điện, Trọng Quang đang dựa trên tháp không chút để ý mà xem một cuốn ma văn.

Ma Hoàng ném bàn anh lên người Trọng Quang, cả giận nói:

“Là người thả nó ra ngoài sao!”

Trọng Quang cau mày nói:

“Hôm nay từ trên xuống dưới Ma cung, nơi nơi đều là cấm chế cùng kết giới của Ma Hoàng người, ta đây cũng không dám thoải mái đi ra ngoài, sao có được bản lĩnh kia?”

“Thần đế thật sự là khiêm tốn.”

“Người đừng có nghi ngờ ta. Minh Tôn là nhi tử của người, kế thừa huyết mạch của người, cấm chế trong Ma cung này với nó mà nói căn bản không có chướng ngại, chạy ra thì có gì đáng ngạc nhiên, ta cũng không thể lúc nào cũng theo dõi nó.”

Trọng Quang nghiêng đầu đánh giá sắc mặt Ma Hoàng, khê cười nói:

“Hay là nó ở ngoài gây ra họa gì, khiến người mất thể diện, liền đến chỗ ta tra hỏi?”

Ma Hoàng hừ một tiếng, nói:

“Thật không phải là người thả nó ra ngoài?”

Trọng Quang không vui nói:

“Không tin người có thể thử xem. Ta muốn mở kết giới của người ra còn mất một chút thời gian, nhưng tiểu tử này phát tay một cái liền đi ta ngoài, chính ta còn bức mình đây.”

Lúc này Ma Hoàng mới tin, sắc mặt không tốt nhìn bàn anh chăm chăm, thăm vấn:

“Vì sao đến Thừa Tôn điện quấy rối? Nói!”

Bàn anh nghiêng đầu nhìn Trọng Quang, mi dài của Trọng Quang khê chớp, khóe miệng giữ một nét mỉm cười thần nhiên, dường như không chú ý đến tâm mắt của nhi tử.

Bàn anh cân nhắc một chút, đột nhiên méo máo, oa một tiếng khóc rống lên.

Nó vừa khóc, liền kinh thiên động địa, Ma Hoàng cùng Trọng Quang đều bị nó làm cho sợ.

Phải biết rằng bạn nhỏ bàn anh vừa sinh ra đã trời sinh hiểu biết, biết cười biết đi, chưa bao giờ giống trẻ con bình thường mỗi ngày đều khóc nỉ non, bởi vậy trong lòng của Ma Hoàng cùng Trọng Quang, cảm thấy nhi tử này quả thực là linh vật trời sinh, tất nhiên sẽ không khó nuôi dưỡng giống như phàm thai tầm thường.

Ai ngờ tiểu gia hỏa này không khóc thì thôi, vừa khóc liền kinh người. Sóng âm kia xuyên qua tầng tầng cấm chế, chấn động đến mức kết giới ở trên Thiên Ma cung cũng rung lên.

Chư ma còn chưa đi xa đều nghe thấy, không khỏi đồng loạt biến sắc, ủa tai quáng mắt, ma tức bất ổn.

Không ngờ sức mạnh của Thái tử Ma giới lại mạnh mẽ như thế, có thể chấn động toàn bộ kết giới trong Thiên Ma cung, không hổ là nhi tử của Ma Hoàng a. Bất quá... Ma Hoàng đại nhân, hài tử còn nhỏ, ngài kiểm chế việc giáo dục một chút, tiếng khóc này... chúng ta có chút không chịu nổi a.

Trọng Quang cũng cảm thấy bên tai giống như có hàng trăm chiếc chiêng đồng lớn đang đồng thời kêu vang, chấn động linh thần của hắn choáng váng, đan điền bất ổn.

Ma Hoàng cũng có cùng loại cảm giác như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trọng Quang nhanh chóng ôm nhi tử vào trong lòng, tình cờ học được hành động giữa mẫu tử khi đi qua nhân gian, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng bàn anh, dịu dàng dỗ dành nói:

“Không khóc không khóc. Minh Tôn là bé ngoan a, đừng khóc.”

Ma Hoàng buồn bực quát:

“Bắt nó cầm miệng!”

Trọng Quang cũng giận, quát lại y:

“Nếu không phải ngươi dọa nó, sao nó lại khóc chứ!”

“Ngươi cũng biết hôm nay nó đến Thừa Tôn điện quấy rối, suýt nữa khiến ta mất hết thể diện!”

“Ta cần gì biết ngươi mất mặt hay không! Thừa Tôn điện kia là nơi nào? Bên trong có ai? Chẳng lẽ còn quan trọng hơn thân nhi tử của ngươi?”

Ma Hoàng không hiểu vì sao, nhất thời á khẩu không trả lời được, lại có chút cảm giác chột dạ.

Trọng Quang nheo mắt nhìn y chăm chú trong một cái chớp mắt, chậm rãi dời tầm mắt tiếp tục dỗ dành nhi tử.

Ma Hoàng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời thâm bực trong lòng: Trọng Quang là cái gì của y, y sao phải chột dạ như vậy chứ!

Bàn anh rúc cái đầu to vào trong ngực phụ thân, ngửi hơi thở thần quang nhàn nhạt trên người phụ thân, cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng hạnh phúc, đang khóc liền ngủ, khòe miệng chảy ra nước miếng trong suốt.

Trọng Quang có chút buồn cười, nhẹ nhàng lau sạch sẽ nước miếng của nhi tử.

Thực ra hôm nay là hắn cố ý thả Minh Tôn đi ra ngoài, còn dặn dò nó nhất định phải quấy rối thật to, dẫn Ma Hoàng đi. Bởi vì hắn biết hôm nay là ngày Ma Hoàng thảo luận chính sự, Thiên Ma cung mới trải qua một hồi đại loạn, đúng thời điểm nhìn gà hóa cuốc, Minh Tôn chỉ cần làm ra chút sự việc, tất sẽ khiến mọi người chú ý. Chỉ cần đến lúc đó chúng ma phát hiện ra Minh Tôn, thân phận của nó sẽ không thể giấu diếm được nữa.

Trọng Quang cũng không lo lắng Minh Tôn sẽ gặp nguy hiểm gì. Chỗ này là Thiên Ma cung có cùng hơi thở với Ma Hoàng, Minh Tôn là nhi tử của Ma Hoàng, từ nhỏ đã là nửa chủ nhân của Thiên Ma cung, cấm chế cùng kết giới có trong Ma cung không chỉ không cãi lời nó, còn có thể bảo hộ nó. Vả lại khí tức của nó

và Ma Hoàng không khác nhau mấy, chỉ cần là Ma thần có chút đầu óc cũng không dám tùy tiện xuống tay với nó. Cho dù thật sự ra tay, Minh Tôn cũng sẽ không chịu thiệt.

Trọng Quang tính toán không hề sai sót, rốt cuộc cũng khiến Ma Hoàng ở trước mặt chúng ma thừa nhận Minh Tôn là nhi tử của y. Một khi thân phận của Minh Tôn đã định, cho dù Ma Hoàng đồng ý, đám Ma tướng kia cũng sẽ không đồng ý để Thái tử của Ma giới đi đến sống ở Thần giới.

Đừng nói đùa. Hàng tỉ năm qua những Ma thần Ma tướng này vì Ma Hoàng không có nhi tử mà nát bao nhiêu tâm, hiện giờ ngại vị Ma Hoàng rốt cuộc có người thừa kế chính thống, sao bọn họ có thể buông tha chứ?

Nhưng Trọng Quang cũng không ngờ Minh Tôn còn biết chọn như thế, lại chạy đến chỗ của Anh Hà có địa vị tôn quý nhất trong hậu cung của Ma Hoàng để khiêu khích, còn đùa dai một hồi, khiến cho Anh Hà chịu thiệt mất mặt.

Thật sự là nhi tử ngoan!

Trọng Quang thầm khen nhi tử một câu, nhin không được hôn một cái lên khuôn mặt bầu bĩnh tròn tròn đang ngủ say của nhi tử.

Hắn đã lén hạ một loại thần thức trên người bàn anh, tất cả những việc bàn anh vừa làm thực ra hắn đều biết rõ trong lòng bàn tay

27. Chương 26

Ma Hoàng tuy rằng cảm thấy Trọng Quang không ‘trong sạch’ như thế, nhưng lại không tìm thấy chứng cứ, đành không truy cứu nữa.

Trọng Quang đặt nhi tử đang ngủ say lên giường, xoay người nhìn Ma Hoàng chăm chăm:

“Hôm nay là ngày thứ ba, ngươi đã nghĩ xong chưa?”

Ma Hoàng vừa rồi đã thừa nhận sự tồn tại của bàn anh ở trước mặt chúng ma, tất nhiên không thể để nhi tử lưu lạc ra bên ngoài, trầm giọng nói:

“Minh Tôn là nhi tử của Ma Hoàng ta, phải ở lại Ma giới.”

Trọng Quang nhíu mày, vẻ mặt không vui:

“Lúc trước ngươi đâu có thừa nhận nó.”

“Nhưng nó kế thừa huyết mạch của ta.”

“Nó cũng là nhi tử của ta.”

Ma Hoàng không chút bận tâm nói:

“Bằng không chúng ta đánh một trận, ai thắng người đó mang nó đi.”

Trọng Quang nhíu mày.

Ma Hoàng hừ lạnh:

“Đừng tưởng ta trọng thương chưa thành sẽ đánh không lại ngươi. Nơi này chính là Ma giới!”

Trọng Quang thở dài:

“Đứa nhỏ là của hai người chúng ta, ra tay vì nó, cũng không ổn. Giống như phụ mẫu chốn nhân gian, cãi nhau vì đứa nhỏ còn có thể hiểu được, nhưng động tay vì đứa nhỏ, sẽ không khỏi làm tổn thương tình cảm, còn khiến cho đứa nhỏ khó xử.”

Ma Hoàng nhú nhú mày:

“Chuyện này thật phiền. Tóm lại, ta sẽ không để Minh Tôn rời đi! Nếu người muốn dẫn nó đi, chính là tuyên chiến cùng với Ma giới!”

Trọng Quang trầm ngâm một lát, nói:

“Người đã kiên trì như thế, ta cũng không miễn cưỡng. Minh Tôn ở lại Ma giới đi, để bên cạnh người nuôi nấng. Nhưng dù sao nó cũng là con ta, chờ nó lớn lên, người phải để nó đến Thiên giới tìm ta một chuyến.”

Ma Hoàng đáp:

“Nó có đi tìm người hay không ta mặc kệ, đây là tự do của nó. Nó muốn đi ta sẽ không ngăn cản, nhưng nếu không muốn đi, ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

Trọng Quang thần nhiên nói:

“Như vậy là đủ rồi.”

Hắn đã máu trong tim mình vào hồn của nhi tử. Phụ tử bọn họ liên tâm, chỉ cần còn giọt máu này ở đó, hắn có thể biết được an nguy của nhi tử. Đồng thời, mặc kệ là qua thời gian bao lâu, Minh Tôn đều đã duy trì được sự kính sợ cùng thân mật với phụ thân là hắn, nhất định sẽ đi tìm hắn.

Lúc này Trọng Quang không hề nghĩ tới, chu kỳ trưởng thành của Minh Tôn lại mất thời gian lâu dài như thế. Đến khi nó chân chính trưởng thành có thể đi qua được đường hầm không gian, ước chừng phải đến... trăm vạn năm sau.

Ma Hoàng nói:

“Người cũng phải hứa với ta, giữ bí mật về thân phận của Minh Tôn, người phải lấy bài vị của người mà thờ, việc này tuyệt đối không thể để cho người thứ ba ngoài ta và người biết.”

Trọng Quang rất là bất mãn. Rõ ràng hắn có nhi tử, vì sao không thể để cho người khác biết?

Bất quá ngẫm lại, nếu để cho đám thần tiên nhàm chán ở Thiên giới biết hắn có nhi tử, chạy tới hỏi lung tung này nọ, chẳng phải sẽ quấy rầy hắn ngủ? Cái này không thể được, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không bằng đừng nói.

“Được.”

Trọng Quang sáng khoái đồng ý, sau đó vung tay lên xuất ra hào quang, từ từ bao phủ lên bàn anh đang ngủ say trên giường, nói:

“Ta đã phong ấn thần tính của nó lại, trước khi nó trưởng thành đến mức có thể khống chế sức mạnh của mình rồi sẽ không thể mở ra được. Như vậy có thể tránh cho linh khí của nó tiết ra ngoài, gây phiền toái khi ở Ma giới.”

Hơn nữa kiềm chế một mặt thần tính kia, tiểu tử này tu luyện ma công cũng sẽ tiến nhanh hơn nhiều.

Ma Hoàng nhú mày, đối với việc này ngược lại không có ý kiến gì.

Trọng Quang nhìn tiểu tử béo mập nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Ôi yêu, đây chính là con hắn mà, còn nhỏ như vậy đã giao lại cho Ma Hoàng, ở lại một nơi loạn thất bát tao giống như Ma giới, thật sự là...

Trọng Quang đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với nhi tử.

Hắn ôm bàn anh đang ngọt ngào ngủ say lên, dùng sức hôn lên đầu nó một cái, lấy từ trong ngực ra một cái hồ lô bằng ngọc, đeo lên cổ nhi tử.

Ma Hoàng đứng một bên lạnh lùng nhìn, không đặt câu hỏi, cũng không có ngăn cản.

Trọng Quang thở dài:

“Được rồi, ta phải đi.”

Đáy lòng Ma Hoàng dâng lên một mặt tình tự khác thường, nói không nên lời là không nỡ hay là phiền muộn. Điều này khiến y càng thêm cảnh giác. Với tu vi của y, sao lại có loại tâm tính yếu đuối như thế này? Huống chi là đối mặt với kẻ địch lâu năm Trọng Quang.

Hai người đều là thần ma tu luyện nhiều năm, tâm chí cũng không giống người thường, cũng có chút cỏi mở. Nếu nói chia tay (khụ, từ này hình như có chút kỳ quái), cũng sẽ không lằng nhằng dây dưa nữa.

Trọng Quang lưu loát lấy lệnh bài huyền diệu mà Ma Hoàng đưa cho hắn ra, cười cười với Ma Hoàng:

“Người sẽ không động tay động chân gì trên cái này chứ?”

Ma Hoàng vô cùng dứt khoát lườm hắn một cái, khinh thường không trả lời.

Trọng Quang nhìn lệnh bài lóe sáng trong tay, nói:

“Lần này rời khỏi Ma giới, sợ rằng sẽ không có cơ hội đến nữa.”

‘Giấy thông hành’ Ma Hoàng cho hắn chắc chắn là duy nhất, không thể để lại một cái chìa khóa vào cửa như vậy trong tay Thần giới. Mà thông đạo hai giới Thần Ma đã bị ba vị Thần đế Đại Chính, Đông Hoa cùng Trọng Quang liên thủ phong ấn, trong vòng mấy trăm vạn năm không thể mở ra. Bởi vậy có thể nói, lần này Trọng Quang rời khỏi Ma giới có thể sẽ không đến nữa.

Ma Hoàng nói:

“Hay là ngươi còn không nỡ từ bỏ?”

Mấy ngày nay y bị chịu thiệt nhiều, tuy rằng vô cùng muốn xoay người ‘ăn’ lại Trọng Quang, nhưng tình thế lại không chiều người. Thực lực của y sau khi trọng thương vừa khỏi đã bị hao tổn, nhất định là không đánh lại Trọng Quang. Nếu triệu tập toàn bộ Ma giới, cũng không phải là không thể giữ Trọng Quang lại, nhưng tất nhiên sẽ phải trả giá đại giới rất lớn. Hơn nữa nếu bức Trọng Quang tức giận, nói phụt ra Minh Tôn là do y cùng Trọng Quang sinh hạ... Y làm Ma Hoàng hàng tỷ năm qua sẽ mất hết thể diện. Huống chi hai vị Thần đế Đại Chính cùng Đông Hoa đang ngồi ở Thần giới nhìn chằm chằm cũng không phải ngồi không.

Bởi vậy Ma Hoàng cân nhắc xong lợi và hại, thật sự không thể xé rách thể diện, đành phải nén giận.

Trọng Quang cười nhẹ nhàng:

“Quả thật là không nỡ.”

Nói xong bỗng nhiên giống như tia chớp, một tay kéo Ma Hoàng vào trong ngực, hôn thật mạnh lên đôi môi của y.

Ma Hoàng kinh ngạc, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, không khí xung quanh vặn vẹo, lập tức muốn phản kích. Ai ngờ Trọng Quang không biết từ khi nào đã sớm lên bày trận Trấn Ma trong tấm điện của y, trấn áp toàn bộ ma lực của Ma Hoàng xuống.

Ma Hoàng hơi kinh hãi, lại lập tức yên lòng. Nơi này là Ma giới, đây là Thiên Ma cung của y, Trọng Quang không thể bày ra đại trận Trấn Ma chân chính, đây chỉ là một loại hình thức ban đầu, nhiều lắm chỉ có thể ngăn cản ma lực của y trong một thời gian ngắn, cũng không tạo ra thương tổn thực sự.

Nhưng mà...

Miệng lưỡi Trọng Quang linh hoạt, như đi vào nơi không người, túy ý làm bảy hút ở sâu trong cổ họng Ma Hoàng, nước miếng cả hai cùng hòa lẫn.

Hỗn đản! Hao hết tâm tư hạ trong tấm điện của y ma trận nhỏ này chẳng lẽ chính là vì muốn chiếm tiện nghi của y đúng không?

Hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản! Quả nhiên Thần giới không một tên nào tốt!!!

Ma Hoàng vừa thẹn vừa giận, hận không thể lập tức thi triển Thiên Ma đại pháp quyết phân thắng bại cùng với Trọng Quang. Nhưng lúc này y bị người khổng lồ chế, nhất thời không có cách nào thoát khỏi. Y nhanh trí nghĩ ra, lập tức phản ‘lưỡi’ tấn công.

Hai người ở trong vòng sáng gắt gao quán quít, chạm vào nhau (cắn xé? Đánh nhau?), khó bỏ khó rời.

Đúng lúc này bàn anh tỉnh lại, xoa mắt xoay người ngồi dậy, thấy một màn trước mắt, không khỏi mở to hai tròng mắt, vẻ mặt hồ đồ.

Sau khi nó nhìn một lúc lâu, có thể là phát hiện thần quang cùng ma lực của hai vị phụ thân gắt gao quán quít, miệng lưỡi hai người giao nhau, ôm chặt nhau, động tác tứ chi vô cùng kịch liệt.

Không biết vì sao, bàn anh càng nhìn càng hưng phấn, cười khanh khách vài tiếng, ‘bịch’ một cái ngã từ trên giường xuống, lăn vài vòng, sau đó lắc lắc đầu, bắt đầu ngao ngao kêu to bò trên mặt đất xung quanh hai vị phụ thân, bàn tay nhỏ bé toàn thịt còn không ngừng vỗ vỗ xuống đất, giống như là đang hoan hô.

Ma Hoàng cảm thấy mình thiếu chút nữa bị Trọng Quang hút khô rồi, đúng là lần đầu tiên cảm nhận được như thế nào là khó thở.

Trọng Quang cũng thấy sảng khoái vô cùng. Chỉ là hôn môi mà thôi, có thể nào lại kích thích như thế, khó trách trong cuộc sống có nhiều người sa vào ái dục như vậy, cho dù là thần tiên trên trời, cũng có rất nhiều kẻ tìm kiếm đồng đạo, đi con đường song tu, thì ra bởi vì có nhiều chỗ tuyệt vời như thế.

Đôi môi của hai người rốt cuộc cũng tách ra.

Trên gương mặt anh tuần tái nhợt của Ma Hoàng hiện lên một mạt đỏ ửng, không biết là tức giận hay xấu hổ:

“Người...”

Trọng Quang cười mỉa nói:

“Chăm sóc Minh Tôn cẩn thận, không cần nhớ nhưng ta.”

Nói xong lệnh bài hóa thành một luồng ánh sáng, cuốn hẩn biến mất vô tung.

Ma Hoàng không kịp làm gì, trơ mắt nhìn hẩn biến mất, trận pháp Trấn Ma trong không gian cũng mất đi tác dụng.

Ma Hoàng im lặng một lát, đột nhiên nổi trận lôi đình, thanh âm xuyên thấu đỉnh Thiên Ma cung, rống to:

“Hỗn đản! Lăn đi rồi đừng có quay về nữa –“

Tất cả chúng ma đều bị chấn động ma hồn, bị tiếng rống giận của Ma Hoàng làm kinh sợ, không khỏi kinh hồn táng đảm, không biết là người nào chọc giận vị đứng đầu Ma giới này.

Chỉ có Minh Tôn, tuy rằng tựa ở dưới chân Ma Hoàng, nhưng không chịu ảnh hưởng gì, nghe được tiếng rống giận của cha chỉ hơi run lên, sau đó dường như không có việc gì lại tiếp tục bò tới bò lui ở trên mặt đất.

Hô hấp của Ma Hoàng dồn dập, qua một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại, phát hiện trên đùi có chút là lạ, cúi đầu liền thấy, bàn anh đang ôm bắp chân y cố gắng trèo lên trên.

Khóe mắt Ma Hoàng hơi giật, xách nhi tử lên, hai mắt nheo lại.

Nhìn bộ dáng không có ý tốt của phụ hoàn, bàn anh sắc bén phát hiện không ổn, nháy mắt liền trở nên ngoan ngoãn, hai má toàn thịt phồng ra thành hai viên tròn, trong đôi mắt to là vẻ khờ dại.

Ma Hoàng nhíu mày, hừ nói:

“Thân là nhi tử của Ma Hoàng ta, sao có thể có bộ dạng yếu đuối giống như thế này!”

Nói xong túm bàn anh, nháy mắt biến mất ở trong phòng.

28. Chương 27

Một vạn năm sau, một hài đồng thấp bé mập mạp có chút chật vật đi ra từ trong huyết động sâu trong ma hải.

Nó có một mái tóc đỏ tươi, làn da trắng nõn, trên gương mặt có một ấn ký kỳ lạ, giống như hoa văn màu đen.

“Ôi, cuối cùng cũng ra được rồi. Phụ hoàng cũng quá độc ác, ném ta ở trong này lâu như vậy. Hừ hừ, xem ta về rồi sẽ quây Thiên Ma cung của người như thế nào!”

Hài đồng mập mạp nhìn qua mới chỉ năm sáu tuổi, bộ dáng bé nhỏ tỏ phỉ phỉ vô cùng đáng yêu.

Năm đó lão tử nó đem nó chưa được một tuổi (thực ra nó ngây người trong ‘bụng mẹ’ đã hơn sáu mươi năm rồi) ném vào trong huyết động ở sâu trong ma hải, nói với nó khi nào nó có thể tự mình đi từ trong này ra, thì hãy quay về Thiên Ma cung.

Cục cưng Minh Tôn đáng thương lúc ấy vẫn chỉ là trẻ sơ sinh béo tròn, tuy rằng Ma Hoàng vì nó thừa kế huyết mạch mà truyền thụ ma công cùng phép thuật tối tinh thâm của Ma giới cho nó, nhưng nó cũng cần thời gian tu luyện a a a!

Lão tử nó nóng nảy kết quả là mấy trăm năm đầu Minh Tôn ở trong huyết động sâu trong ma hải đều bị đánh không ngừng, bị bắt nạt, thậm chí vài lần thiếu chút nữa bị mấy ma yêu ở bên trong ăn luôn. May mắn lão tử nó còn không phải hoàn toàn ‘bỏ mặc’, ít nhiều cũng để lại cho nhi tử vài món pháp bảo bảo mệnh. Lại có cái hồ lô bạch ngọc lúc trước Thần đế Trọng Quang để lại cho Minh Tôn, đó cũng là pháp bảo chân chính của Thiên giới, khắc tinh của Ma tộc, thời khắc mấu chốt liền có tác dụng rất lớn.

Bởi vậy tuy vị phụ thân kia của Minh Tôn đã đi về Thiên giới hơn vạn năm, nhưng đáy lòng vẫn giữ loại tình cảm ham mộ cùng cảm kích với hắn. Về phần một vị phụ thân khác... Hừ hừ, nó không oán hận đã là phúc lắm rồi.

Minh Tôn vỗ vỗ áo giáp da làm bằng da của ma thú trên người, cái yếm hồng kia đã biến thành một kiện áo trong. Nó vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé, triệu hồi ra một con sói lớn ba đầu màu bạc, nhảy lên lưng sói, toàn bộ thân mình nhỏ nhắn đều vùi trong lớp lông sói dày mềm.

Nó vươn một cánh tay trắng nõn toàn thịt lên, chỉ về hướng bầu trời ra lệnh:

“A Triệu, quay về Thiên Ma cung.”

Trên lưng sói lớn đột nhiên mọc ra hai chiếc cánh cực lớn, sói tru một tiếng, bay lên không trung.

Ma Hoàng nằm nghiêng người trên một cái tháp dài ở giữa đại điện, một tay chống thân, một tay cầm ly uống rượu. Anh Hà cùng hai nữ ma thần xinh đẹp khác hầu hạ bên cạnh. Một người bóp vai cho y, một người bóp chân, mà Anh Hà thì nửa dựa trong lòng Ma Hoàng, cười vui vẻ đang nói gì đó.

Đôi chân ngắn nhỏ của Minh Tôn bước từng bước vào đại điện, thấy được một khung cảnh như vậy.

Đối diện với mấy nữ Ma thần kia, trong mắt nó hiện lên vẻ không tốt, nhưng lập tức che giấu đi, cung kính quỳ xuống đất hành lễ.

“Phụ Hoàng, con đã trở về.”

Ma Hoàng thần nhiên quét mắt nhìn nó một cái, ừ một tiếng.

Minh Tôn ngoan ngoãn đứng trên mặt đất, cúi đầu không lên tiếng.

Anh Hà thấy hai phụ tử không nói lời nào, dường như cũng không gần gũi, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui mừng. Một vạn năm qua mặc kệ nàng hỏi thăm như thế nào, cũng không biết người thân sinh ra vị Thái tử Minh Tôn này là ai, đáy lòng sớm đã cân nhắc nhiều lần. Hay là nữ Ma thần kia sau khi sinh con liền rơi xuống rồi bị thiêu cháy? Hoặc là... Bệ hạ bảo hộ nàng ta quá tốt?

Bởi vì Ma hoàng dường như có chút kiêng kỵ với việc này, lúc đầu nàng thử một lần, liền chạm phải đinh, sau đó cũng không dám chạm đến nghịch lân của Ma Hoàng nữa. Từ khi biết Ma Hoàng ném nhi tử vào

huyết động ở ma hải, nàng cũng từng âm thầm muốn xuống tay diệt trừ Thái tử chướng mắt này, nhưng dường như Ma Hoàng đã sớm có phòng bị, hải vực gần ma hải đã bị phong ấn, ai cũng không thể đến gần. Hơn nữa nàng trước đó vẫn chưa sinh hạ được nhi tử nào cho Ma Hoàng, vị Thái tử này cũng không thể động đến, ngược lại còn phải lấy lòng mới được.

Anh Hà thấy không khí lạnh nhạt, cười dịu dàng, hòa ái nói:

“Mấy năm không gặp Thái tử, cao lớn hơn rất nhiều rồi. Bệ hạ, người xem có đúng không?”

Ma Hoàng đáp:

“Vẫn tròn như thế.”

Tròn cũng là ngài sinh!

Minh Tôn thăm bữu môi trong lòng, trên mặt lại tỏ vẻ cung kính nói:

“Phụ hoàng, những thứ này đều là nhi tử cố ý mang từ trong huyết động ở ma hải về để hiếu kính phụ hoàng.”

Nói xong liền xoay vòng tay không gian bên tay trái, đổ ra một đồng đồ vật linh tinh.

Yêu ma ở trong huyết động ở ma hải rất nhiều, thực vật hiếm lạ quý dị ở Ma giới cũng nhiều không đếm xuể, Minh Tôn giằng co ở bên trong nhiều năm như vậy, nó kế thừa Ma Hoàng, biết thứ nào là trân phẩm chân chính, lựa chọn một hồi, lại có được không ít thứ tốt.

Anh Hà cười nói:

“Thái tử thật sự là hiếu thuận. Bệ hạ người nhìn xem? Thái tử thật mang về không ít vật hiếm lạ đó.”

Trong lòng lại âm thầm kinh ngạc, không ngờ Thái tử Minh Tôn tuổi còn nhỏ, lại có bản lĩnh giết được nhiều yêu ma trong huyết động ở ma hải như vậy, có được nhiều chiến lợi phẩm đến thế, thực lực không thể khinh thường.

Ma Hoàng nhìn lướt qua, vuốt nhẹ cằm nói:

“Cũng không tệ. Mấy thứ này người tự giữ lấy đi. Tuy rằng không có nhiều tác dụng lắm, nhưng cũng bổ ích với người.”

Cục cựa Minh Tôn lại lộ ra chút vẻ thất vọng, cúi đầu dùng mũi chân gầy gầy da của ma thú ngân giai bị lột xuống, thấp giọng nói:

“Đều là nhi tử cố ý giữ lại cho phụ hoàng mà, tấm lòng hiếu thảo của nhi tử, phụ hoàng không coi trọng sao?”

Khóe mắt Ma Hoàng hơi giật. Nghĩ thầm tiểu tử này tác quái là cho ai nhìn đây?

Ai ngờ ba vị thị thiếp bao gồm cả Anh Hà, thấy bộ dáng nhỏ bé ủy khuất sắp khóc của Minh Tôn, nhất thời tình thương của mẹ dâng lên, liền tiếp thay phiên nhau khuyên nhủ:

“Bệ hạ, đây là tấm lòng hiếu thảo của Thái tử mà. Khó có được Thái tử nhỏ tuổi như vậy đã biết hiếu thuận, người nên cao hứng mới đúng a.”

“Đúng vậy. Bệ hạ, khó có được Thái tử hiếu thuận như thế, ngài chọn một thứ đi.”

“Thái tử không về nhiều năm như vậy, ôi, mới nhỏ như thế, không biết phải chịu bao nhiêu khổ đau.”

“Bệ hạ...”

“Bệ hạ...”

“Bệ hạ...”

Ma Hoàng bị các nàng người một lời ta một câu, lú lú làm cho đau đầu, không kiên nhẫn phát phát tay, bảo các nàng im miệng, sắc mặt đối với Minh Tôn hơi dịu đi một chút, nói:

“Được rồi, bản tọa biết người hiếu thuận, mấy thứ này cho người giữ thì người cứ giữ đi. Vừa trở về, đi xuống nghỉ ngơi cho tốt.”

Minh Tôn nghe vậy, cũng không miễn cưỡng nữa, cúi đầu thu hồi hết mấy thứ trên mặt đất, hành lễ, rồi khỏi đại điện.

Một trong ba thị thiếp hé miệng cười nói:

“Tuổi Thái tử còn nhỏ, đã rất hiểu cấp bậc lễ nghi. Bệ hạ, Thái tử bế quan trong huyết động ở ma hải quay về, ngài có phải là nên chuẩn bị tiệc tẩy trần chào đón Thái tử không? Cũng để cho con dân Ma giới chúng ta biết Thái tử đã có chút thành tựu.”

Ma Hoàng thân nhiên nói:

“Không cần. Năm nay tuổi còn quá nhỏ, cần tôi luyện thêm.”

Thị thiếp kia cùng người còn lại liếc mắt nhìn nhau, không nói thêm nữa.

Anh Hà thầm cân nhắc, xem ra Ma Hoàng cũng không quá xem trọng nhi tử này a. Chỉ cần mình có thể sinh hạ nhi tử cho Ma Hoàng, thì vẫn còn cơ hội.

29. Chương 28

Lại nói buổi tối khi Ma Hoàng quay về tắm điện của mình, đã thấy Minh Tôn đang nằm trên giường lớn của mình, phơi cái bụng nhỏ trắng tròn lên ngủ say, không khỏi nhú mày.

Từ khi Minh Tôn ra đời đến nay chỉ từng ở trong tắm điện này. Sau khi Trọng Quang rời đi Ma Hoàng liền ném Minh Tôn vào trong huyết động ở ma hải, cũng không kịp sắp xếp cung điện cho nó, bởi vậy sau khi tiểu tử này quay về liền quen thuộc mà đi vào nơi này, không khách khí chiếm lấy giường lớn của lão tử nhà nó.

Ma Hoàng đi qua một cước đạp nhi tử từ trên giường xuống.

Minh Tôn lăn một vòng nhanh như chớp trên mặt đất, xoa xoa mắt ngáp một cái đứng lên.

“Phụ hoàng.”

Ma Hoàng nói:

“Đi theo ta.”

Y đi nhanh phía trước, Minh Tôn mở đôi chân nhỏ sải bước chạy theo sau. Vóc dáng nó chỉ cao hơn đầu gối của Ma Hoàng, bộ dáng vui vẻ, rất giống một cái đuôi nhỏ rủ xuống phía sau Ma Hoàng.

Ma Hoàng đưa nó vào một không gian thần bí, nói:

“Xuất chiêu về phía ta.”

Minh Tôn chớp mắt mấy cái, biết phụ hoàng đây là muốn thử luyện bản lĩnh của nó, liền không chút do dự mang những pháp quyết cùng chiêu số nó lĩnh ngộ được trong huyết động ở ma hải lần lượt xuất ra hết.

Mẹ nó! Ném lão tử đến nơi quỷ quái đó, lão tử đã sớm bắt măn!

Minh Tôn một bên oán thầm, một bên không để lại chút lực thừa nào đánh về phía lão tử nó.

Không biết qua bao lâu, nó rút cuộc xuất ra hết chiêu số, mệt đến mức thở hổn hển không ngừng. Ma Hoàng tỏ vẻ coi như vừa lòng, gật gật đầu nói:

“Xem ra một vạn năm qua của người không tính uổng phí.”

Minh Tôn thầm rơi lệ đầy mặt trong lòng.

Lão tử ở huyết động ma hải chịu cực khổ áp bức nhiều năm như vậy, ngay cả một đầu ngón tay của lão tử nhà lão tử cũng không động đến được, mẹ nó thật suy sụp!

Ma Hoàng không biết trong lòng nhi tử đã tự cho mình một chữ ‘lão tử’, vả lại còn đang mắng to ‘lão tử’ chân chính là y. Y nhìn dáng người thấp lùn của nhi tử, có chút bất mãn mà mặt nhăn mày nhu, trong lòng thầm nói vóc dáng của tiểu tử này phát triển cũng quá chậm.

Nhi tử của ma thần bình thường, một vạn năm đủ để trưởng thành, nhưng Minh Tôn vẫn còn mang dáng vẻ hài đồng. Hơn nữa dáng người tròn tròn mập mập, giống như không có gì tiến bộ hơn so với khi còn là hài nhi.

Nhưng việc này để nói sau.

Ma Hoàng nói:

“Nơi này có một bản bí quyết luyện khí. Người bế quan ở đây, khi nào luyện thành một món pháp bảo thiên địa huyền hoàng cao cấp nhất, khi đó có thể xuất quan.”

Nói xong vung tay lên, một quyển ma văn dùng chữ triện viết thành bay vào trong ngực Minh Tôn.

“Nguyên liệu nơi này thứ gì cần có đều có. Thiếu cái gì, dùng vòng tay này gọi ta, ta sẽ cho người đưa vào cho người.”

Ma Hoàng lại ném cho nhi tử một cái vòng tay, xoay người rời đi, đóng không gian này lại.

Minh Tôn bĩu môi, thầm mắng: Kháo! Vừa trở về đã tra tấn ta, ngài đây là loại lão tử gì chứ!

Hứ! Luyện khí linh tinh gì đó, chờ ta tỉnh ngủ rồi nói sau.

Minh Tôn gọi A Triệu ra, tựa lên cái lưng êm dày thoải mái của A Triệu, nằm trong đám lông sói thật dài ngáp một cái, ngủ mất. Theo phương diện này mà nói, nó thật không hổ là nhi tử của Thần đế Trọng Quang nổi danh lưỡi biếng.

Không biết qua bao nhiêu năm, Minh Tôn rốt cuộc luyện thành một kiện pháp bảo cao cấp nhất Ma giới, thuận lợi xuất quan. Lúc này, nó đã trưởng thành thành bộ dáng của một hài đồng mười tuổi.

Tiếp theo Ma Hoàng lại ném nó vào vực sâu ma khí.

Lúc này, Minh Tôn ngây ngốc ở bên trong hơn mười vạn năm. Khi hắn đi ra lần nữa, rốt cuộc biến thành một thiếu niên.

Lúc này danh hào của Thái tử của Ma Hoàng đã truyền khắp nơi trong Ma giới. Vả lại hắn ở trong vực sâu ma khí không được như ý, nhóm Ma thần ma vật đến vùng đất bên cạnh vực sâu ma khí tìm bảo vật, đều từng bị hắn bắt nạt. Cho đến khi thực lực của hắn thăng cấp, đi vào tầng sâu nhất của vực sâu ma khí, rốt cuộc đám Ma thần đến đây tu luyện, tìm bảo vật cuối cùng mới được giải thoát.

Khi Minh Tôn cuối cùng cũng trưởng thành, Ma Hoàng liền thả hắn vào trong Ma giới du hành học hỏi. Lại không biết qua bao nhiêu năm như thế, chúng ma đều có một tầng nhận thức rất sâu với vị Thái tử Ma giới này.

Minh Tôn quả thực là một kẻ không sợ trời không sợ đất. Thực lực mạnh mẽ, vui giận bất thường, duy ngã độc tôn. Trong mấy vạn năm hắn du hành trong Ma giới, nhóm Ma thần đều bị vây trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. Ngay cả nhi tử của Ma Tôn Hô Nỗ cũng bị ăn đau dưới tay hắn.

Minh Tôn có vài phần nhanh nhạy, biết ma nào có thể mượn sức, ma nào có thể tùy ý chèn ép. Nhi tử của Ma Tôn Hô Nỗ sau khi thua dưới tay Minh Tôn, liền nhận hắn vi chủ, trở thành một người ủng hộ trung thành với hắn. Ngoài ra còn có các Ma thần đủ loại hình dáng địa vị không giống nhau khác.

Không biết từ khi nào, Minh Tôn đã đặt được trụ cột cho ngôi vị Thái tử Ma giới của mình ở Ma giới.

Bất quá quan hệ của hắn và Ma Hoàng vẫn luôn hờ hững. Nói là phụ tử gần gũi... Đây tuyệt đối là lời nói dối. Ma Hoàng giống như ngay cả việc liếc nhìn hắn thêm một cái cũng ngại phiền toái, mà Minh Tôn cũng thích du ngoạn ở những nơi bên ngoài Thiên Ma cung hơn.

Nhưng nếu nói quan hệ của phụ tử hai người xa cách... Cũng lại kỳ quái. Minh Tôn ở trong huyết động ma hải, vực sâu ma khí và đại lực Ma giới mấy lần gặp nạn, Ma Hoàng sẽ phân thân đi xuống, đúng lúc đưa hắn ra khỏi hiểm cảnh. Những Ma thần có ý đồ bắt lợi với Minh Tôn, tức thì bị Ma Hoàng không chút lưu tình hóa thành tro tàn. Có vài gia tộc thậm chí sau khi bị thủ đoạn của Ma Hoàng đánh xuống, hoàn toàn biết mất trong dòng chảy lịch sử của Ma giới.

Đã có những việc như vậy, khiến một số cấp cao của Ma giới ý thức được rõ ràng: cho dù Ma Hoàng không quá thích nhi tử này, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, hơn nữa còn chấp nhận thân phận làm người thừa kế Ma giới của Minh Tôn.

Bởi vậy Minh Tôn ở Ma giới tự nhiên là quây đến vui vẻ tận hưởng. Ngoại trừ vị phụ thân Ma Hoàng của hắn có thể bắt nạt hắn ra, những Ma thần khác đều rất cung kính với hắn.

Dần dần, Minh Tôn bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Vùng đất của Ma giới tuy rằng rộng lớn, vô bờ vô hạn, lại chia thành ba tầng cao thấp. Nhưng Minh Tôn có cuộc sống vĩnh cửu không chịu nổi, dùng thời gian mấy chục vạn năm, vẫn là chậm rãi đánh hết, chơi hết.

Hắn bắt đầu hướng tới thế giới bên ngoài Ma giới.

Có lẽ là trời sinh có một nửa huyết mạch Thần giới, bởi vậy tuy rằng thông đạo Thần Ma vị phong ấn không có ai biết đến, nhưng vẫn để Minh Tôn lần được một chút manh mối, tìm ra.

“Thì ra chính là nơi này.”

Minh Tôn vượt cái cảm trơn bóng của mình, nhìn phong ấn kia, khoe miệng lộ ra một tia hưng phấn.

“Chỉ cần đánh thông được nơi này, có thể rời khỏi Ma giới, đi đến Thần giới đi? Tới Thần giới rồi, có phải là sẽ tìm được phụ thân không?”

Minh Tôn thầm nắm chặt cái hồ lô bạch ngọc đeo trên cổ mình.

Đây là thứ duy nhất phụ thân giao lại cho hắn. (Nói vậy, còn cái yếm hồng đó, người đến giờ vẫn còn mặc đâu)

Bởi vì khi Trọng Quang rời đi đã hạ phong ấn cho Minh Tôn, khiến Minh Tôn không thể sử dụng phần sức mạnh Thần tính của mình, dung mạo của phụ thân trong trí nhớ cũng không rõ ràng, nhưng việc này cũng không ngăn cản thần lực trong huyết thống của hắn theo năm tháng trôi qua mà chậm rãi ngưng tụ. Hơn nữa khi sức mạnh của Minh Tôn tăng cường, lực phong ấn Thần tính cũng bị tiêu mất một phần. Không một ai biết, lúc này Minh Tôn đã có thể sử dụng được một phần ba thần lực.

Vì mở thông đạo ra, nhằm về phía ánh sáng... A không, là nhằm về thế giới kia, Minh Tôn âm thầm chuẩn bị mấy vạn năm. Hắn không phải hạng người hữu dũng vô mưu, hoàn toàn ngược lại, tuy rằng bề ngoài nhìn qua cực kỳ lỗ mãng, nhưng bên trong lại là một người vô cùng cẩn thận, bằng không khi còn nhỏ cũng sẽ không thể sinh tồn được một vạn năm trong huyết động ở ma hải. Huống chi thân là nhi tử của Ma Hoàng, không có chút tâm nhãn thì không biết đã sớm chết bao nhiêu lần.

Minh Tôn vén tay áo lên, hưng phấn bưng bưng, tư thế muốn làm lớn một hồi. Bất quá đứa nhỏ đáng thương này hiện tại còn chưa biết, thông đạo Thần Ma hắn hao hết khí lực mở ra, thông sang bên kia không phải là Thần giới, mà là nhân gian.

30. Chương 29

“Điện hạ, ngài đi đường cẩn thận! Nhất định phải về sớm một chút.”

Cừu Cát về mặt đau khổ, mang theo vẻ mặt không nỡ lại hâm mộ cùng ghen tị nhìn Minh Tôn. Y là con trai độc nhất của Ma Tôn Hô Nỗ, thực lực lớn mạnh, đã đạt cấp bậc Ma tướng Hoàng kim, nhưng nhìn qua

lại mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, hơn nữa dáng người thon gầy, không giống Ma tộc, ngược lại giống Yêu tộc hơn.

Trên thực tế y quả thực là có huyết thống của Yêu tộc. Mẫu thân của y là một nữ Ma thần hỗn huyết yêu ma cực mạnh. Điều này khiến y nhìn qua so với Ma tộc cùng loại có thêm một chút vẻ yêu mị, bởi vậy thường xuyên có chút tin đồn, tung tin vịt y cùng Thái tử có quan hệ ái muội.

Nhưng Ma Hoàng trên cao a! Mặc cho ai từng bị ấn trên đất đánh loạn vô số lần sau đó lại bị áp bức mấy vạn năm, đều nhận rõ bản chất của đối phương, tuyệt đối sẽ không sinh ra tình cảm khác ngoài quan hệ chủ tớ!

Minh Tôn lại dặn dò:

“Nhớ kỹ không được nói cho bất kỳ ma nào là ta đi đâu. Có chuyện gì dùng ma điệp liên hệ, ta đã hạ ấn ký ở trên, chỉ cần ta còn một hơi thở thì sẽ có thể liên hệ được với ta. Nhưng pháp thuật kia cực kỳ hao tổn ma lực, không có chuyện khẩn cấp đừng tìm ta, tránh để ma khác tìm được hướng đi của ta.”

Cừu Cát gật gật đầu, vẻ mặt chờ mong nói:

“Điện hạ, thật sự không thể mang ta đi cùng sao? Mấy năm gần đây, việc tu luyện của ta cũng đã thành công.”

Minh Tôn không kiên nhẫn nói:

“Được rồi. Bản thân ta còn không biết có thể đi qua không, mang theo người vạn nhất để người kẹt lại bên trong, lão tử ngươi còn không hận chết ta.”

Cừu Cát ủ rũ.

Minh Tôn vỗ vỗ vai y, nói:

“Ta còn nhiều chuyện quan trọng như vậy giao cho người ở Ma giới, đều làm tốt cho ta. Chờ ta mở được thông đạo Thần Ma, phá phong ấn chó má kia, liền mang theo các người cùng đi đến Thần giới học hỏi.”

Cừu Cát nghe vậy liền vui vẻ, lập tức nói không ít lời may mắn.

Lần này Minh Tôn đi phá thông đạo Thần Ma, chỉ dẫn theo một tâm phúc là Cừu Cát đến. Hắn giao việc xong xuôi, liền để cho Cừu Cát rời đi trước.

Hắn bày ra trận pháp ở gần phong ấn, thầm đọc chú ngữ. Ma lực thật lớn phát ra từ tay phải của hắn, tay trái chậm rãi phát ra linh lực.

Nhưng chỉ một lát sau, sắc mặt Minh Tôn liền trắng bệch, trán đổ mồ hôi lạnh. Cho dù với thực lực của hắn, bày ra trận lớn như thế cũng hao phí rất nhiều sức mạnh.

Chết tiệt! Không ngờ phá phong ấn này nhiều năm như vậy mà còn khó như thế! Nếu để lão tử biết là ai bày ra, tương lai nhất định sẽ đi tìm hắn đấu một trận!!!

Minh Tôn nguyên rủa trong lòng, nhưng không biết một phần ba sức mạnh trong phong ấn này là của một vị lão tử của hắn – Thần đế Trọng Quang.

Cũng nhờ hắn kế thừa một nửa huyết mạch của Trọng Quang, sức chống cự của phong ấn này với tiên thiên trong hắn liền yếu đi hai phần. Trong dòng chảy của thời gian, lại hao tổn mất hai phần. Phong ấn chỉ còn lại sáu phần sức mạnh, rốt cục dưới trận thế chu toàn Minh Tôn bày ra nứt ra một khe hở nho nhỏ.

Minh Tôn lách mình đi vào, biến mất trong đường hầm thông đến thế giới kia.

Minh Tôn dù sao cũng còn rất trẻ, mất hơn hai mươi năm mới xông qua được thông đạo Thần Ma. Đến khi đến được nhân gian, sức mạnh đã tiêu hao hầu như không còn.

Vì tiết kiệm sức mạnh, hắn hóa thân thành một hài đồng nho nhỏ, lẩn vào trong nhân gian giới.

Không đến được Thần giới chờ mong đã lâu, khiến cho Minh Tôn có chút thất vọng. Nhưng thông đạo từ nhân gian giới đến Thần giới không bị phong ấn, chỉ cần chờ một thời gian sau hắn khôi phục sức mạnh, có thể đi đến Thần giới,

Nghe nói hiện tại ở Thần giới đã thành lập một Thiên đình mới do Ngọc đế cầm đầu, không biết có bộ dáng như thế nào? Bản lĩnh của Ngọc đế có lớn không? Đánh một trận không biết ai thắng ai thua?

Bất quá trước tiên mặc kệ việc này, nhân gian hình như chơi cũng rất vui, tuy rằng có chút lạc hậu, sức mạnh của yêu ma quỷ quái cũng nhỏ đến đáng thương, khiến cho Minh Tôn cũng ngại bắt nạt.

Ai...

Lang thang ở nhân gian mười mấy năm, sức mạnh của hắn khôi phục vô cùng chậm rãi, ngày cũng trôi qua vô cùng nhàm chán. Cho đến một ngày nào đó, hắn ở trong núi sâu hoang dã thấy được một con cự long hoàng kim.

Đứa nhỏ hư hỏng chưa từng nhìn thấy quá coi hậu duệ chính thống của thần long Thượng cổ cuối cùng thành một ma thú bình thường ở Ma giới, một lòng muốn để mỹ nhân có mái tóc dài rậm nắng kia làm vật cưới của mình, vì thế trốn ở trong bụi cỏ ở bên bờ sông lớn Vân Mộng cân nhắc xem làm thế nào để dụ mỹ nhân kia lên bờ rồi khống chế.

Hôm nay Ngao Liên mới từ yến hội bàn đào của Vương mẫu nương nương trên Thiên cung quay về.

Long tộc cùng Phượng tộc vốn đều là Thần tộc đầu tiên sinh ra cùng với đất trời, sức mạnh cường đại, tộc đàn cũng phồn vinh, trời sinh đã có được sức mạnh cấp Thần, sinh mệnh dài lâu, thọ cùng trời đất.

Nhưng bởi vì loại sức mạnh này quá mức nghịch thiên, mà Long tộc thiện chiến trời sinh, sinh sản không dễ. Vài trận đại chiến trong mấy ngàn vạn năm, các Thần long đều thích thú, lại bất hòa với Phượng tộc, thường thường tranh đấu lẫn nhau, cứ thế đến khi trận đại chiến Thần Ma trăm vạn năm trước kết thúc, Long tộc mới phát hiện ra huyết mạch của Thần long Thượng cổ chân chính gần như đã rơi rụng và bị thiếu hụt hầu như không còn.

Thần long Thượng cổ thuần huyết càng ngày càng ít, Long tộc còn lại cũng không thể thông hôn với Long tộc khác chi hoặc tộc khác, kết quả chính là Thần long càng lúc càng thưa thớt. Đến thế hệ của Ngao Liên, Thần long Thượng cổ còn giữ được sức mạnh thuần túy, chỉ còn lại mình y.

Y thế hệ này hoàn toàn xứng đáng làm Tộc trưởng của Long tộc, nhưng nữ Long thần có huyết mạch xứng đôi được với y lại ít ỏi có thể đếm được. Một ngàn năm trước, trải qua ngàn chọn vạn tuyển trong Long tộc, rốt cuộc chọn ra được cho y một vị thư long (rồng cái) có sức mạnh trung thượng.

Bọn họ thành thân đã được ngàn năm, sinh được hai long tử, nhưng sức mạnh của hai long tử này rất bình thường, không giống Long tộc bình thường, cũng không kế thừa được thần lực mạnh mẽ của Thần long Thượng cổ. Đối với việc này, các vị trưởng lão trong Long tộc vô cùng thất vọng, lần nữa thúc giục y sinh thêm một long tử nữa với Vương phi.

Khi mục đích duy nhất của hôn nhân trở thành kéo dài huyết mạch, Vương phi cũng thành công cụ để sinh con nối dõi, phu thê hai người chưa từng nói đến chuyện tình cảm. Huống chi tính tình Ngao Liên lãnh đạm trời sinh, không giỏi ăn nói, Vương phi với y lại có cảm giác khiếp sợ trời sinh khi đối mặt với một Long tộc cao cấp hơn, bởi vậy tuy rằng hai người đã sinh được hai long tử, nhưng tình cảm lại càng kính nhau như ‘băng’.

Muốn nói Ngao Liên không cảm thấy thất vọng với cuộc hôn nhân này là không có khả năng, nhưng muốn y nói y chờ mong cuộc sống hôn nhân là như thế nào, y cũng không nói rõ được. Hơn nữa tính cách y cực kỳ nội liêm tự chủ, tương đối bị động về mặt tình cảm, bởi vậy cũng không nghĩ ra cách nào để thay đổi loại tình trạng này. Nhưng mấy ngày nay y bị các trưởng lão làm cho phiền chán, mỗi lần nghĩ đến khi Vương phi cùng giường thì Vương phi liền nơm nớp lo sợ, bộ dáng giống như giảm thọ mười năm, trong lòng Ngao Liên cũng không thoải mái.

Bởi vì sức mạnh của hai người chênh lệch nhau quá xa, vả lại Vương phi là phái yếu không chỉ phải đối mặt với cảm giác sợ hãi thiên tính với vị trưởng phu Long tộc này, còn phải vì đối phương sinh sản kéo dài huyết mạch vượt xa bản thân, áp lực to lớn này cũng phải lo lắng. Từ khi sinh hạ hai vị Thái tử, thân thể Vương phi liền từ từ suy yếu.

Trăm vạn năm qua, Long tộc cấp thấp có thể sinh ra con nối dõi cho Long tộc cao cấp, ít nhiều sẽ có thể trường thọ.

Ngao Liên không phải là không có loại tình cảm thương tiếc với thể tử, biết năng sợ mình, càng sợ phải cùng phòng với mình, bởi vậy y liền mượn cớ đi dự yến hội bàn đào của Vương mẫu nương nương, trốn lên trời.

Nhưng hội bàn đào vẫn đến lúc phải kết thúc.

Ngao Liên không muốn trở về Long cung Đông Hải nhanh như thế, bởi vậy liền ở nhân gian dạo chơi không mục đích. Y biết chân thân của mình xuất hiện sẽ mang đến chấn động rất lớn cho nhân gian, cho nên mới bay đến sâu trong núi cổ, đúng lúc đi qua con sông lớn Vân Mộng này.

31. Chương 30

Ngao Liên từ rất sớm đã nhận ra có một tầm mắt trốn trong bụi cỏ trên bờ nhìn mình.

Bởi vì hơi thở kia không giống phàm nhân, cũng không phải thần tiên, Ngao Liên chỉ nghĩ là tiểu yêu vừa mới tu luyện thành hình, do vậy cũng không để ý. Nhưng là tiểu yêu này cũng không sợ hãi long áp của mình, khiến cho y có chút tò mò.

Ngao Liên ở trong sông lớn vui chơi thống khoái một hồi, rửa sạch thân thể, liền chậm rãi hóa ra một thân trường sam màu vàng, bên hông đeo trang sức bằng ngọc trai, trên chân là một đôi giày bó làm bằng da cá tinh, mái tóc dài rậm nắng cổ định bằng một chiếc trâm san hô đơn giản.

Y chậm rãi bước về hướng Minh Tôn đang trốn, áo dài nhẹ tung bay, ống tay áo rộng phấp phới, mang theo phong lưu vô hạn cùng biểu tình tao nhã.

Cái miệng nhỏ nhắn của Minh Tôn mở lớn, đột nhiên cảm thấy có chút không thể hô hấp.

Đến gần kia đến gần kia, ta nên làm cái gì bây giờ!?

Minh Tôn biết con rồng kia đi về phía hấn, hấn cảm thấy mình hấn là phải chuẩn bị để chiến đấu, tuy rằng sức mạnh hiện tại chưa khôi phục toàn bộ, nhưng hấn vẫn có tự tin là sẽ thu phục được một con mỹ long này (sau đó hấn cảm thấy vận phần may mắn lúc ấy mình không có làm như vậy). Nhưng mà nhưng mà nhưng mà.... Vì sao hấn lại có loại cảm giác kích động đến mức luống cuống tay chân chứ, tay chân cũng không biết nên đặt như thế nào. Nói với y cái gì bây giờ?

Ha, chào người. Ta tên Minh Tôn, người có đồng ý làm vật cưới của ta không?

Kháo! Thật là ngu X!

Minh Tôn khấn trương ngồi xổm ở bên trong, còn đang do dự không biết nên chào hỏi với con rồng này như thế nào, mỹ long đã nhẹ nhàng đi đến trước mặt hấn.

“A?”

Ngao Liên đến gần nhìn tiểu hài tử trên mặt đất, trong đôi mắt màu vàng kim hiện lên vẻ kinh ngạc. Y thể nhưng lại không thể nhìn ra hài đồng này là loại yêu vật nào.

“Người là vật gì, vì sao lại nhìn trộm bản vương?”

Ngữ khí của Ngao Liên rất thần nhiên, mang theo cảm giác thượng đẳng ưu việt trời sinh của Long tộc. Hơn nữa thân là Long vương, cho dù ngữ khí của y có ôn hòa đến mấy, cũng ẩn chứa một cỗ uy nghiêm không thể bỏ qua.

Lòng tự trọng của Minh Tôn thân là Thái tử Ma giới khiến cho hấn tức giận mà phục hồi tinh thần, nhảy dựng lên kêu la:

“Lớn mật! Vô lễ! Người mới là vật gì! Cả nhà người đều là vật gì!”

Ngao Liên hơi sững sốt. Thăm nghĩ không biết tiểu tử này chạy từ nơi nào tới, lại dám hô to gọi nhỏ với y như thế.

Chẳng qua từ khi y sinh ra đến nay, Long tộc ở xung quanh đều đối với y rất cẩn thận, ăn nói khép nép, chúng tiên của Thiên giới cũng kính y ba phần, Ngọc đế cũng không dám tùy ý gây khó dễ cho Thần long Thượng cổ cuối cùng là y, bởi vậy nghe thấy lời nói cuồng vọng vô tri của Minh Tôn, ngược lại không khỏi cảm thấy có chút mới lạ.

“Người từ đâu đến?”

Tính nết Ngao Liên ôn hòa, không giống những Long thần khác, bởi vậy cũng không tức giận. Huống chi bộ dáng hài đồng của Minh Tôn ngọc tuyết đáng yêu, mặc dù dáng người không còn mập mạp giống như lúc bé, nhưng trên gương mặt tròn tròn vẫn giữ lại vẻ đáng yêu của năm đó.

Ngao Liên sớm làm long phụ, tự nhiên sẽ không so đo với một tiểu tử còn nhỏ hơn cả con mình này. (Đây tuyệt đối là hiểu lầm, tuổi của Long thần đại nhân ngài con chưa cả bằng số lẻ của cục cưng Minh Tôn a)

“Hừ!”

Minh Tôn nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, ngạo mạn nói:

“Vì sao ta phải nói cho người biết? Người là ai? Từ đâu đến?”

Ngao Liên mỉm cười, thẳng thắn nói:

“Ngô là Long vương Đông Hải. Vừa rồi người đi theo ta đến nơi này, chính vì nhìn thấy nguyên hình của ta đúng không?”

Minh Tôn đỏ mặt, không ngờ rằng hành vi của mình đã sớm bị người biết.

Ngao Liên thấy hấn ảo não, không khỏi cười nói:

“Tiểu tử kia, người tên là gì? Là tiên hay yêu?”

Minh Tôn buồn bực nói:

“Nhóc con vô lễ! Người mới là tiểu tử! Ta tên là Minh Tôn, năm nay đã được ba trăm tuổi!”

Hắn cũng không ngốc, không nói ra tuổi thật của mình, mà căn cứ theo khoảng thời gian du dương ở nhân gian, ba trăm tuổi hắn đã là số tuổi tương đối ‘già’.

Ngao Liên mỉm cười:

“Bổn vương năm nay ba nghìn tuổi, người nói xem người còn không phải là tiểu tử sao?”

Nói xong, xòe bàn tay ra, muốn đặt lên đỉnh đầu của Minh Tôn. Y muốn dò xét thêm một chút về linh lực của Minh Tôn, nhìn xem rốt cuộc là vật gì tu luyện thành hình. Ai ngờ phản ứng của Minh Tôn cực nhanh, có thể tránh được long trảo của y chụp lên.

Mắt vàng của Ngao Liên chợt lóe, bàn tay chuyển sang, vẫn đặt trên đỉnh đầu của Minh Tôn trong phạm vi nửa thước.

Minh Tôn tránh trái tránh phải. Hắn cũng không phải là không thể thoát khỏi phạm vi bàn tay của Ngao Liên, nhưng như vậy sẽ khiến con rồng này chú ý. Lúc này hắn đã phát hiện ra sức mạnh của Ngao Liên vô cùng mạnh mẽ, mặc dù không bằng một nửa khi mình mạnh mẽ nhất, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Với sức mạnh còn lại của hắn, không thể trực tiếp đối kháng.

Minh Tôn có chút nhụt chí: Xem ra trước khi khôi phục năng lực thì không có cách nào bắt y làm vật cưỡi cho mình.

Bất quá hắn ngược lại dâng lên hứng thú mới với Ngao Liên.

Ngao Liên thấy hài đồng kia có thể kiên trì lâu như vậy dưới long trảo của mình, không khỏi càng thêm tò mò, tăng sức mạnh lên, long áp đánh tới, rốt cuộc chụp được Minh Tôn dưới bàn tay của y.

“A?”

Ngao Liên kinh ngạc trong lòng, nói:

“Rốt cuộc ngươi là kẻ nào? Vì sao lại có hơi thở của thần linh Thượng cổ?”

Minh Tôn bĩu cái miệng nhỏ nhắn, hừ một tiếng, ngạo mạn nói:

“Ta không nói cho ngươi!”

Hắn từ nhỏ đã quỷ kế đa đoan, giỏi về tâm kế, thực lực ẩn giấu lại chân thật, lộ ra một chút hơi thở của phụ thân Thần đế, liền dễ dàng nói dối Ngao Liên. Vả lại hắn biết rõ có đôi khi càng giả trang bí hiểm, ngạo mạn vô lễ, ngược lại càng có thể có được sự tin tưởng của người khác.

Ngao Liên tuy rằng không phải hạng người không hiểu thế sự, nhưng kinh nghiệm của y so với Minh Tôn đã sống rất lâu, còn không bằng một cái số lẻ, sao có thể dấu lại được Minh Tôn giáo hoạt lớn lên ở Ma giới chứ?

Y quả nhiên mắc mưu, đoán Minh Tôn là tiểu thần tiên đi từ Cửu trọng thiên xuống. Dù sao thần tức Thượng cổ thuần khiết xa xưa như vậy cũng không phải thần tiên của Thiên đình hiện tại có thể có được. Mặc dù không bằng hậu duệ duy nhất của Thần long Thượng cổ đã tuyệt tích là y, nhưng tuyệt đối không đến nông nổi ít ỏi lại mạnh mẽ đến mức khiến chúng tiên phải lễ độ tôn kính.

Bởi vì niên đại quá lâu, ba vị Thần đế Thượng cổ sáng thế, ẩn cư liên ẩn cư (hoặc ngủ?), tu luyện liên tu luyện. Ngoại trừ Thần đế Đông Hoa thỉnh thoảng lộ diện trên Thiên đình, hai vị Thần đế khác mọi người đã sớm quên tên, rất nhiều chuyện thời Thượng cổ đã trở thành truyền thuyết.

Ngao Liên biết Thần đế Đông Hoa, bởi vì tính tình hai người đều thuộc loại ôn hòa, thỉnh thoảng cùng nhau bàn luận con đường tu luyện, cũng hợp ý. Bất quá hơi thở của Minh Tôn cũng hoàn toàn không giống Thần đế Đông Hoa, rồi lại có chút gần gũi, chẳng lẽ là đệ tử môn hạ hoặc là cùng họ?

Bởi vì có chút giao tình với Thần đế Đông Hoa, Ngao Liên vẫn chưa gây khó dễ với Minh Tôn, nói:

“Ngươi đi đi, đừng đi theo bản vương nữa.”

Minh Tôn bĩu môi không nói gì.

Ngao Liên cũng không so đo với sự vô lễ của hắn, chỉ cảm thấy tiểu thần tiên này đã tính chưa hết, tính tình khó thuần, nhưng không mất đi vẻ đáng yêu, cười cười, tự cười mây rồi đi.

Công lực của Minh Tôn chưa khôi phục, mặc dù Ngao Liên vẫn chưa dùng thân rồng bay lên, hắn cũng không đuổi kịp, không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ Long vương Đông Hải sao? Ta nhớ kỹ!

32. Chương 31

Minh Tôn tuy rằng thương nhớ Long thần Đông Hải, nhưng cũng chỉ là hứng thú nhất thời. Nếu bản thân mình hiện tại không có bản lĩnh thu phục được y, cũng không nên làm trước khi suy nghĩ, vậy liền ở trong chốn núi sâu sông rộng này tu luyện, cũng có chút tự tại đắc ý.

Bởi vì nhân gian không có ma khí, chỉ có linh khí nhàn nhạt. Cho nên Minh Tôn không tu luyện Thiên Ma đại pháp, mà là một bộ Thiên pháp Thần giới nằm đó Trọng Quang hạ trong tâm trí hắn.

Hắn sinh ra từ quả Huyền thiên, lại mang trong mình một nửa huyết mạch của Thần đế Trọng Quang, luyện bộ tiên pháp Thần giới này, cũng là làm ít được nhiều, hiệu quả cực nhanh.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã qua năm mươi năm. Minh Tôn ở trong núi thanh tịnh, công pháp có chút thành tựu, thân hình cũng khôi phục dáng vẻ của thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi. Hơn nữa bởi vì thần lực lớn mạnh, ma lực của hắn cũng khôi phục lại bảy tám phần.

Trong lòng hắn tính toán, lúc này đi đến Thiên giới, coi như không thành vấn đề. Cho dù gặp chuyện gì khó giải quyết, lấy công lực của hắn cũng có thể thoát thân ra. Huống chi hắn là đi tìm lão tử, cũng không phải đi đánh nhau (xác định là không?).

Minh Tôn lúc này cũng không còn giống như lúc mới đến nhân gian nữa. Trong núi có vô số yêu tinh linh thú, còn có vài vị tiên tu hành thành công, mấy năm nay hắn đã sớm nghe được tính danh cùng lai lịch của Long thần Đông Hải, thế mới biết lúc trước mình thật sự không biết gì cả. Nhưng là nghĩ đến Thần long chỉ tôn chỉ uy, cao lớn xinh đẹp kia, lại thực sự khiến hắn động tâm. Nếu có cơ hội lại gặp được, Minh Tôn nghĩ vẫn muốn thử một lần, xem có thể đóng gói Thần long mang về Ma giới được hay không. (Quả nhiên là gan to trời sinh...)

Bất quá lúc này Minh Tôn đang chuẩn bị đi Thiên đình, còn chưa có tâm tư đánh chủ ý lên Thần long kia. Nhưng bên trong rõ ràng là có thiên ý, thứ gọi là duyên phận này, có khi không phải người muốn cầu là có. Nhưng khi người để tất cả thuận theo tự nhiên thì, nó lại xuất hiện.

Ngày hôm đó Minh Tôn xuất hiện từ trong chỗ tối, nhảy ra khỏi sơn động, đứng trên đỉnh núi lười biếng vịn vẹo thất lưng, xoay xoay cổ, đang cân nhắc xem buổi tối sẽ ăn cái gì, đột nhiên thấy ở đằng xa cách mấy ngàn dặm mây đen che khuất mặt trời, cuộn cuộn kéo về đây, trong mây thỉnh thoảng truyền ra mấy tiếng rống ngăm.

Minh Tôn nheo hai mắt lại, tầm mắt lợi hại xuyên qua không gian xa xôi, thẳng tắp nhìn thấy tình cảnh trong đám mây đen.

Chỉ thấy một cự long màu vàng đang chiến đấu với hai con hắc giao xấu xí dữ tợn. Trong đó một con hắc giao còn có hai đầu, một cái đầu liên tục phun ra một loại sương mù nào đó, khói đặc cuộn cuộn, hẳn là có kịch độc. Thần long màu vàng giống như trúng độc, sức mạnh cường đại không thể phát huy hoàn toàn, thân rồng xinh đẹp bị cắn xé ra vô số vết thương. Tuy vậy hai hắc giao kia cũng bị thương rất nặng.

Minh Tôn nhận ra Thần long màu vàng kia đúng là Long thần Đông Hải lần trước hắn gặp được, cũng là hậu duệ cuối cùng trên đời này của Thần long Thượng cổ.

Hắn không chút do dự, phóng người lên, nhanh chóng bay về phía đám mây đen kia.

Ngay lập tức hắn đã đuổi đến chiến trường, gọi một đạo thiên lôi đến bắn về phía hắc giao hai đầu. Hắc giao hai đầu vừa vịn bị đánh trúng, phát ra một tiếng kêu thê thảm, thân thể bị đánh bùm bùm cháy đen.

Nhưng bản lĩnh của hắc giao này cũng rất cao. Dưới thiên lôi đến từ thần lực của Minh Tôn mà vẫn có thể tiếp tục chống đỡ được.

Gương mặt Minh Tôn không chút thay đổi lại giơ tay lên.

Hắc giao hai đầu kia phát ra từng hồi tiếng gầm giận dữ, đôi mắt vàng sậm u oán ngoan độc hung hăng trừng mắt liếc nhìn Minh Tôn một cái, đột nhiên phun ra một luồng sương đen, thừa dịp khói đen cuộn cuộn liền bỏ đồng bạn lại chạy trốn.

Lúc này một con hắc giao khác dưới tình huống một chọi một không phải là đối thủ của Thần long, đã bị Thần long cắn một hơi bảy tấc, phát ra từng tiếng rên rỉ, kiên trì không được liền mất đi sức sống.

Thần long bỏ lại hắc giao đã chết, liếc mắt nhìn Minh Tôn một cái, bỗng nhiên thân mình trầm xuống, rơi xuống mặt đất.

Minh Tôn vốn định đuổi theo hắc giao hai đầu kia. Diệt cỏ tận gốc, luôn luôn là quy luật của Ma giới. Hắn vì cứu Ngao Liên đã lộ mặt trước hắc giao kia, mặc dù không sợ đối phương còn thế lực nào đứng sau đến trả thù, nhưng lại tổn thương Ngao Liên nặng như thế, Minh Tôn rất là căm tức.

Phải biết rằng cự long màu vàng xinh đẹp tao nhã này chính là Thần long hắn thềm nhỏ dãi đã lâu. Hắn còn chưa kịp xuống tay, đã bị kẻ khác đã thương.

Nhớ tới phong tư ngày đó của Ngao Liên, trong lòng Minh Tôn thật giống như có một thứ kỳ quái muốn chui ra, trong lòng ngứa ngáy, tê tê, mang theo tưởng niệm cùng chờ mong, cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Bởi vậy đối với hắc giao dám thương tổn Thần Long, hơn nữa còn là một con hắc giao xấu xí ghê tởm như vậy, Minh Tôn thậm chí nghĩ chém chết nó dưới đao.(hắn còn chưa kịp rút đao thì tên kia đã bỏ chạy)

Nhưng cự long đột nhiên rơi xuống khiến cho hắn cả kinh, buông tha việc đuổi giết, lập tức đuổi theo xuống dưới. Bất quá hắn cũng không quên phát tay thu xác chết của con hắc giao kia vào không gian trong vòng

tay của mình.

Thần long ngã từ trên trời ở độ cao mấy ngàn trượng xuống, thân rồng thật lớn dần dần thu nhỏ lại ở giữa không trung, cuối cùng phát ra một luồng kim quang mỏng manh, hóa thành thân người.

Mắt thấy cự long sắp rơi mạnh xuống đất, cho dù là Thần long thân thể mạnh mẽ cũng không chịu nổi, Minh Tôn vội vàng niệm pháp quyết, hóa ra một đám mây trong không trung, trước khi Ngao Liên chạm mặt đất liền kịp thời bao lấy y.

Minh Tôn từ giữa không trung bay xuống, ôm lấy người đang lơ lửng gần mặt đất.

Nhìn gương mặt hôn mê tái nhợt của Ngao Liên, Minh Tôn nhẹ nhàng đưa tay lau đi long huyết vương bên khóe môi y.

“Thật sự là một Thần long từ bi.”

Thân thể nguyên hình của Thần long rất lớn, độ cứng rắn mạnh hơn khi ở hình người mấy chục lần, nếu rơi xuống đất, thương thế cũng sẽ nhẹ hơn nhiều. Nhưng bởi vì khối lượng khổng lồ này, nhất định sẽ tạo ra một cái hố lớn đường kính mấy trăm dặm, sinh linh hoảng sợ cùng hoa cỏ cây cối trong núi sâu, đều sẽ bị chết oan chết uổng.

Tấm lòng từ bi của Ngao Liên, khiến cho y ngay trước khi hôn mê đã dùng một chút sức mạnh cuối cùng còn lại hóa thành hình người, như thế có thể giảm bớt vô số thương vong, nhưng lại sẽ khiến y ngã xuống tan xương nát thịt.

Minh Tôn cảm thấy trong lòng mình sinh ra một cảm giác kỳ quái. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được một loại khí chất có thể gọi là ‘Cao quý’.

Thiện lương thì đại đa số người tu tiên đều có được, nhưng từ ‘Cao quý’ này không phải ai cũng xứng đáng.

Thân là hậu duệ cuối cùng của Thần long Thượng cổ, Ngao Liên có tư cách ngạo thị thiên hạ, không cần để ý đến những sinh linh cấp thấp. Nhưng y không có làm như vậy. Hành động cuối cùng của y là theo bản năng, không chỉ là biểu hiện của thiện lương cùng từ bi, cũng lộ ra một loại khí chất cao quý. Đó là thiên tính cao ngạo, đứng trên thiên hạ mà long tộc khác không thể có được.

Minh Tôn nhìn Thần long trong lòng đang thống khổ hôn mê, trong lòng có một loại cảm giác gì đó phá đất chui ra.

Trong một thời không xa xôi mà thần bí nào đó, Thần đế Trọng Quang đang lười biếng ngủ ngon bỗng nhiên mở hai mắt ra, ‘A’ một tiếng.

33. Chương 32

Minh Tôn đưa Ngao Liên về sơn động mình dùng để tu luyện, thiết lập kết giới, ôm y vào trong phòng ngủ của mình.

Là nhi tử của Ma Hoàng, Minh Tôn tuy rằng vừa sinh ra không được bao lâu đã bị lão cha ném ra ngoài tu luyện, nhưng để lại cho hắn, đồ dùng dùng y phục không có thứ nào không phải là cực phẩm cao cấp nhất của Ma giới.

Hắn có rất nhiều thuộc hạ cùng thần dân cung phụng, Ma Hoàng cũng luôn hào phóng với nhi tử, tư khổ mặc hắn lấy dùng. (điểm này Ma Hoàng đối với nhi tử vô cùng không tồi, hơn nữa y cũng không để ý những vật ngoài thân này. Trong lòng Ma Hoàng, Minh Tôn là thân nhi tử của y, tự nhiên tất cả đồ dùng đều phải là thứ tốt nhất Ma giới)

Cho nên từ nhỏ Minh Tôn đã dưỡng thành tính nết cực kỳ xa hoa, vả lại được lão tử hắn cho một đôi mắt sắc bén, rất biết nhìn đồ. Lần này đi ra khỏi Ma giới, hắn cũng không quên mang theo một đồng thứ tốt.

Trên vách tường của sơn động này toàn bộ đều được khảm bằng ma quang châu không có ở nhân gian, lấp lánh sáng rực, ngay cả dạ minh châu ngàn năm trong Long cung cũng không thể so sánh với.

Chiếc giường vô cùng lớn được làm từ gỗ ma hương u đàn ngàn vạn năm thượng đẳng nhất ở sâu trong vực sâu ma khí, hương khí nhân nhật, có tác dụng ngưng thần định khí. Hơn nữa vật này thần kỳ ở chỗ không phạm biệt là ma lực hay linh lực, đối xử bình đẳng, loại nào cũng có thể nâng cao trình độ tu hành.

Ngoài ra mấy thứ vụn vặt khác trong động, nhỏ là từ chén bát đĩa ăn, lớn là bày biện trên bàn, thậm chí trang sức, không cái nào không phải là vật phẩm tinh mỹ nhất trên thế gian.

Minh Tôn cũng cẩn thận, ngoại trừ giường cùng với ma quang châu kia, những thứ khác đều là vật phẩm của Tiên giới cùng nhân gian, có vài thứ trân quý kiếm được ở Ma giới, có vài thứ là sau khi Minh Tôn đến nhân gian mới có được. Mà gỗ u đàn cùng ma quang châu kia, bởi vì ở các giới đều thuộc loại vật quý giá, cũng có tồn tại, bởi vậy cho nên dù bị người khác nhận ra, cũng sẽ không có quá nhiều hoài nghi, dù sao thông đạo Thần Ma cũng đã bị phong ấn gần trăm vạn năm.

Minh Tôn đặt Ngao Liên lên giường, kiểm tra mạch đập của y. Bất đắc dĩ hẳn không quá quen thuộc với mạch đập của Long tộc, cũng không phân rõ được cái gì, chỉ biết là Ngao Liên bị thương rất nặng.

Linh quang của hắn chợt lóe, hai tay xuất linh lực, chậm rãi đưa vào trong cơ thể Ngao Liên.

Linh lực này Ngao Liên quả nhiên có thể hấp thu, chậm rãi hòa tan dung nhập vào trong cơ thể y.

Thân thể của Long tộc mạnh mẽ, lại có linh lực Thượng cổ thuần khiết của Minh Tôn hỗ trợ, chỉ một lát sau, thương thể trên người Ngao Liên dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khỏi hẳn.

Lại một lúc lâu sau, Ngao Liên than nhẹ một tiếng yếu ớt, mở hai mắt ra.

Minh Tôn đến trước mặt y, chớp mũi gần như chạm vào chớp mũi y, còn hỏi:

“Người có nhận ra ta không?”

Ai ngờ con người vàng sậm của Ngao Liên bỗng nhiên lóe lên kim quang, chuyển thành đỏ rực, miệng phát ra tiếng gầm, bỗng nhiên ôm lấy Minh Tôn, hai tay dùng sức xé rách y phục của hắn.

Minh Tôn hơi kinh ngạc, lập tức phát hiện thần trí của Ngao Liên không tỉnh táo, thân dưới còn bị một vật lớn chọc đến phát đau.

Hắn vừa cúi đầu nhìn, không khỏi huyết sáo một tiếng.

Oa! Không hổ là Long tộc, đủ uy vũ!

Tính khí của Ngao Liên đã cao cao đứng thẳng, giống như muốn xé rách đũng quần, khiến người ta sợ hãi.

Bất quá lấy tính *** nổi tiếng của Long tộc ở trước mặt Ma tộc, chút trình độ ấy còn chưa đáng xem. Nếu như nói bản tính của Long tộc là ‘hùng vĩ’ cùng *** đẳng, vậy dục niệm của Ma tộc cùng với việc này của bọn họ chính là vũ khí để điều võ dương oai, là bản năng sinh tồn. Tuy rằng Ma tộc cấp bậc càng cao thì phương diện này càng kén chọn cùng khắc chế, nhưng không thể phủ nhận, so với loại dục niệm dựa vào bản tính ‘thú’ mà xuất hiện này của Long tộc, Ma tộc đã nâng cao việc này lên thành năng lực cùng thiên phú.

Tình hình này của Ngao Liên xem ra, chính là bị khơi dậy thiên tính long ***.

Minh Tôn nhớ tới màn sương cổ quái có chứa mùi tinh tao mà con hắc giao hai đầu kia phun ra, nói vậy sương mù kia không chỉ có độc, còn có thể kích thích ***.

Lúc này thần trí của Ngao Liên không tỉnh táo, hoàn toàn không thể khắc chế bản tính, tứ chi quần lấy thân thể Minh Tôn, xé rách găm cắn, giống như hận không thể lập tức ‘ăn’ hắn vào bụng.

Minh Tôn há lại ngồi không?

Lúc này hẳn không khỏi cảm thấy may mắn vì năm mươi năm qua vẫn luôn chăm chỉ tu luyện không ngừng nghỉ, rốt cuộc khôi phục được bộ dáng thiếu niên, lại có thể ‘làm’ lớn một hồi. Bằng không cho dù có mỹ vị bực này đưa đến bên miệng, hẳn muốn ném cũng phải cố sức không ít a.

Y phục của Ngao Liên hỗn độn. Mái tóc dài màu trà dày dài tăn ra đầy giường, thân thể xinh đẹp mạnh mẽ đến tận cùng, làn da tuyết trắng nhiễm một tầng ửng hồng nhàn nhạt. Long mâu của y hơi khép, thần trí mơ hồ, miệng phát ra tiếng kêu vô nghĩa, cả người dâng tràn sóng nhiệt.

Nhiệt độ kia chạm lên người Minh Tôn, rất nhanh cũng khiến cho hắn trở nên hưng phấn.

Minh Tôn xoay người lên trên áp Ngao Liên xuống, không chút khách khí mà xé mở xiêm y của y, ‘long khí’ đứng thẳng có chút dọa người kia nhảy a.

Minh Tôn cực có hứng thú mà cẩn thận đánh giá một chút. Không thể không nói, kích thước của Ngao Liên quả thực ngạo nhân, bất quá ở trong mắt Ma tộc liền trở thành bình thường.

Không biết là do Thần long Thượng cổ không giống người thường, hay là có liên quan đến công pháp Ngao Liên tu hành, ‘long khí’ đang sục sôi ‘ý chí chiến đấu’ kia lại sáng bóng lấp lánh.

Khiến cho Minh Tôn ngoài ý muốn chính là, Ngao Liên hình như không có chút ý định ‘tấn công’ nào, ngược lại còn chủ động nâng hai chân lên quần lấy hông hắn, nhiệt tình mà quần quít.

Trong mắt Minh Tôn hiện lên một tia kinh ngạc. Cho dù là trúng xuân dược... bộ dáng này của Long thần cũng không giống như muốn ở phía trên. Hay là...

Tâm thần Minh Tôn khẽ động, ngón tay lần xuống phía dưới, chạm vào lõi vào hoa viên bí ẩn giữa hai mông của Long thần.

Quả nhiên, nơi đó là một mảnh ướt át, theo sự xâm nhập của ngón tay hắn, tiểu huyết kia giống như mời gọi mà lập tức hút lấy, kẹp chặt ngón tay của hắn. Đồng thời trên gương mặt Ngao Liên hiện lên một chút mê mang, thân thể lại không tự chủ được mà càng thêm nghênh đón.

Minh Tôn hiểu được. Ngao Liên trúng không chỉ là xuân dược, còn là loại xuân dược bất nam nhân chủ động ở phía dưới hầu hạ. Loại dược này không phải Ma giới không có (cuộc sống cá nhân ở Ma giới rất hỗn loạn, có nhiều Ma thần còn không phân biệt được giới tính), nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp được ở nhân gian.

Con người đen của hắn co lại, hiện lên một tia không tốt.

Hỗn đản kia dám hạ loại dược này cho Long thần của hắn, lá gan không nhỏ a! Xem tương lai hắn thu thập nó như thế nào! (Long thần trở thành của người khi nào chứ!?)

Ý thức của Ngao Liên mơ hồ, chỉ làm việc theo thói quen bản tính. Nhưng vừa rồi khi cổ thần lực Thượng cổ thuần khiết mạnh mẽ kia truyền vào trong cơ thể, suy nghĩ của y có hơi khôi phục lại một chút.

Thần hồn của y giống như đang bay bổng ở bên ngoài thân thể, nhìn mình giống như một kỹ nữ vô sỉ chủ động cầu ái với thiếu niên kia, tư thế *** dâng cùng vẻ mặt khát khao gấp gấp khiến y xấu hổ đến mức long tâm bất ổn.

Đồng thời, một loại bi phần cùng lửa giận không rõ bắt đầu thiêu đốt trong lòng!

Đây là vì sao? Vì sao lại đối xử với y như vậy? Ái phi của y a...

Vương phi của Ngao Liên chính là công chúa Long tộc ở Nam Hải. Sức mạnh của nàng cường đại, thân thể tuyệt đẹp, là một Thanh long hiếm thấy. Nguyên nhân chính là vì nàng có một chút huyết mạch của Thanh long thượng cổ, sức mạnh ở trong tộc cũng thuộc loại trung thượng, bởi vậy các trưởng lão ngàn chọn vạn tuyển mới chọn nàng cho Ngao Liên.

Chính là không một ai biết vị Vương phi này thế nhưng có tư tình với vị biểu ca thanh mai trúc mã của nàng. Mẫu thân của Vương phi chính là một con hắc giao tu luyện thành rồng, biểu ca Phong Hạo của nàng là nhân tài kiệt xuất nhất trong Giao tộc, trong ngàn năm, đã tu ra hai đầu.

Ngao Liên vẫn luôn biết Vương phi có quan hệ tốt với biểu ca của nàng, cho nên cũng rất thân thiết với Phong Hạo.

Phong Hạo kia bộ dáng cao lớn anh tuấn, lúc làm việc dũng cảm lại không mất văn nhã, lời nói cử chỉ đều là cấp cao, hơn nữa giỏi về nịnh nọt. Tính tình của Ngao Liên vốn là lạnh nhạt nội liêm, mỗi lần Phong

Hạo kia đến Long cung Đông Hải làm khách, lời nói đều vô cùng khách khí, tư thái cũng đúng mực, không khiến cho người ta sinh ra ác cảm.

Bởi vậy Ngao Liên cũng không có lòng phòng bị với gã, thậm chí hai người còn dần dần phát triển thành giao tình không tồi.

Bằng hữu của Ngao Liên không nhiều lắm, nhưng một khi đã nhận định là bằng hữu, liền cực kỳ tin tưởng. Sau đó, Phong Hạo liền coi Long cung Đông Hải giống như nhà của mình, muốn tới liền tới, muốn đi thì đi.

Ngao Liên chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, Vương phi của y sẽ cùng vị biểu ca ‘bạn tốt’ này hợp thành một bọn, ám sát y.

34. Chương 33

Hôm nay Ngao Liên nhận lời mời của Phong Hạo, đến Giao tộc làm khách, Phong Hạo âm thầm bày ra bày rập, lừa y uống hết độc được chứa lời nguyên Phượng huyết. Nhưng gã lại phán đoán sai về sức mạnh của Thần long Thượng cổ. Lời nguyên Phượng huyết kia đối với Long tộc bình thường mà nói là kịch độc, công tâm không cứu nổi. Nhưng với Thần long Thượng cổ mà nói, chỉ có thể khắc chế thần lực, khiến cho sức mạnh của y bị giảm mạnh.

Phong Hạo này ra tay tàn nhẫn, thấy thần lực của Ngao Liên bị phong ấn, lập tức gọi người ra hạ độc thủ. Đáng hận nhất chính là, Phong Hạo kia bộ dáng vô lực của Ngao Liên sau khi trúng độc, lại động tâm *** loạn, phun khói độc hàm chứa một lượng lớn tác dụng thúc tỉnh về phía y.

Ngao Liên suýt nữa bị gã vũ nhục, khó thở công tâm, ra sức thúc giục nội đan giải khắc chế của lời nguyên Phượng huyết kia, liều chết mở đường xông ra.

Y chiến đấu một hồi, cắn chết bốn con độc giao trốn thoát, Phong Hạo liền cùng đệ đệ của gã một đường chạy theo đuổi giết. Ngao Liên vừa rồi đã sắp dầu hết đèn tắt, nếu không phải gặp được Minh Tôn ra tay giúp đỡ, cho dù y là Thần long Thượng cổ, chỉ sợ cũng không tránh được vận mệnh ngã xuống bỏ mình.

Ngao Liên nghĩ đến sự phản bội của Vương phi, sự âm hiểm của Phong Hạo, bị phản cực kỳ, chỉ hận không thể lập tức chạy về Long cung, đánh chết thư long ngoan độc kia dưới móng vuốt của mình.

“A —“

Thân thể đau nhức, gọi Long hồn của Ngao Liên về trong thân thể.

Thứ thật lớn của Minh Tôn đã cắm vào trong cơ thể y, đang ra vào một cách hung mãnh.

Hai tròng mắt của Ngao Liên hiện lên một tia thanh minh, không khỏi cực kỳ cău giận. Nhưng bản tính của Long tộc bị kích thích, mà thứ xuân dược cổ quái kia lại có hiệu lực kinh người, y không khắc chế nổi bản năng của thân thể, gắt gao bám lấy thân thể của thiếu niên xa lạ kia.

“Long Vương điện hạ, người thật đúng là nhiệt tình. Ha ha...”

Đây là lần đầu tiên Minh Tôn ‘làm’ một Thần long, không khỏi cực kỳ hưng phấn. Hắn một tay nâng vòng eo của Ngao Liên lên, một tay vuốt ve bờ mông cánh hoa của y, ‘hung khí’ dưới thân mạnh mẽ ra vào.

Thân thể va chạm, dịch thể tràn ra, phát ra tiếng động ‘chặc chặt’ *** đục.

Minh Tôn tham lam hút da thịt Ngao Liên, miệng lưỡi xẹt qua da thịt trước ngực y, một hơi ngậm lấy đầu nhũ đỏ sẫm kia.

“A —“

Ngao Liên chưa từng biết rằng thân thể của mình cũng mãnh cảm như thế. Y run rẩy kịch liệt, cả người bị loại tình cảm mãnh liệt chưa bao giờ có kích thích đến phát run.

Đầu lưỡi mềm mịn linh hoạt đảo quanh trước ngực y, thỉnh thoảng hút lấy. Thứ thật lớn ở trong cơ thể y không nhanh không chậm mà ra vào, mỗi một lần đều giống như cắm vào nơi sâu nhất trong cơ thể y, một cổ cảm giác kỳ diệu kích thích cảm quan của y, làm cho đại não của y trống rỗng.

Trong năm nghìn năm qua kể từ khi Ngao Liên được sinh ra, chưa bao giờ có được cảm giác như thế. Khoái cảm khi hoan hảo cùng với Vương phi, căn bản còn không bằng một phần mười so với thời khắc này.

Minh Tôn là tay già đời dạo chơi giữa các bụi hoa. Khi còn ở Ma giới không phân biệt giới tính, duyệt ma vô số, cực kỳ quen thuộc với nơi mẫn cảm trong thân thể nam tính. Vừa thấy phản ứng này của Ngao Liên, liền biết là lần đầu, không khỏi càng thêm động tâm, thủ đoạn lại đa dạng biến đổi, rất nhanh Ngao Liên đã bị đánh cho tơi bời, thần hồn điên đảo.

Thân thể Long tộc mạnh mẽ giúp cho Ngao Liên khi Minh Tôn tiến vào cũng không có gì không thoải mái, ngoại trừ chút đau đớn khi mới bắt đầu, phía sau cũng dần dần càng trở nên hòa hợp. Long huyết kia vừa co rút lại, liền tự động phân bố ra long thủy, lại cùng ‘ma khí’ của Minh Tôn phối hợp khăng khít.

Minh Tôn phát hiện ra Ngao Liên đã khôi phục thần trí, không khỏi càng thêm hưng phấn.

Hắn thân là Thái tử Ma giới, tính cách vô cùng kiêu ngạo. Vừa rồi Ngao Liên là trúng độc được mới chủ động cầu hoan, ý thức không rõ, không tính là bản lĩnh của mình. Hiện tại Ngao Liên đã khôi phục thần trí, hắn liền xuất thực lực ra, dùng mị lực của chính mình chinh phục y!

Thủ đoạn của Minh Tôn càng lúc càng cao minh, Ngao Liên chịu không nổi, ở dưới thân hắn thở dốc dồn dập, run rẩy từng hồi.

“A – a...”

Ngao Liên không tự chủ được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Tuy rằng thoát khỏi sự khống chế của xuân dược, nhưng giờ này khắc này y lại không cách nào thoát khỏi dục vọng của chính thân thể mình.

Minh Tôn đè nặng lật y lại, phủ lên cái lưng trơn bóng của y, một bên không nhanh không chậm mà luật động thật sâu, một bên thấp giọng cười nói:

“Long tộc ***, có phải là thích tư thế này hơn không?”

Ngao Liên bị hắn đâm đến không nói nên lời, hai tay nắm chặt gối đầu mềm mại trên giường lớn, miệng bật ra từng trận rên rỉ, hai tròng mắt mê mang.

Minh Tôn vô cùng vui mừng, tính khí thật lớn đẩy nhanh tốc độ.

“Không... Không... Chậm một chút...”

Ngao Liên rốt cuộc thanh tỉnh một chút, giãy dụa nói.

Minh Tôn đáp:

“Người xác định?”

Tính khí kia cọ sát lên chỗ mẫn cảm của y. Ngao Liên kêu thấp một tiếng, cả người run lên, cơ thể co rút lại, ngay cả bắp chân cũng bị cổ khoái cảm này kích thích trở nên căng cứng. Y không tự chủ được mà gục đầu xuống gối, cổ sức thở dốc, mái tóc dài màu trà theo thân thể đong đưa không ngừng.

Trận *** này của Ma cùng Long kéo dài trong thời gian cực lâu. Từ lúc Minh Tôn rời khỏi Ma giới đến giờ, đã gần trăm năm, vẫn luôn không có cơ hội phát tiết dục vọng (sức mạnh chỉ đủ duy trì dáng vẻ của một hài đồng, cũng không còn cái hưng trí kia).

Hiện tại hắn đã khôi phục bộ dáng thiếu niên, mỹ nhân dưới thân lại là người hắn đã sớm nhìn trúng, cơ hội khó có được như thế có thể nào dễ dàng bỏ qua?

Sức mạnh của Ma tộc cường hãn, việc trên giường lại càng rõ ràng. Tuy là Long tộc nổi tiếng *** tính cũng chịu không nổi.

Ngao Liên bị hấn lật tới lật lui, ước chừng bị áp trên giường làm một ngày một đêm. Cuối cùng bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, hôn mê.

Minh Tôn thấy y đang ở trong tình huống trọng thương chưa lành, rốt cuộc cũng lưu luyến mà thả tay.

Ôm Thần long hôn mê đi tắm rửa một cái, bọc vào chăn đơn đặt lên giường, Minh Tôn đi ra khỏi sơn động, thần thanh khí爽 lười biếng vận vẹo thắt lưng.

Nhận thấy được linh lực trong cơ thể hình như có chút tăng trưởng, Minh Tôn sờ sờ cảm:

“Không ngờ hoan hảo với Thần long còn có ưu đãi bậc này nữa.”

Hấn vẫn chưa sử dụng phương pháp song tu, chỉ dựa theo thói quen của Ma tộc, khi hoan hảo liền kích phát ma lực cùng linh lực trong cơ thể, ai ngờ lại có được việc tốt ngoài ý muốn. Thần long chính là chủng tộc thần linh sinh ra cùng trời đất, thân thể của bản thân đã là một thể giới nhỏ tự động tuần hoàn, sản sinh âm dương. Cho dù không có ý chí khống chế, bản năng của thân thể cũng thúc đẩy nó hấp thu thứ có lợi nhất với mình, bởi vậy liền tự động tự phát phối hợp với Minh Tôn.

Loại ưu đãi này đúng là có lợi cho nhau. Thần lực Long tộc của Ngao Liên gia tăng linh lực của hấn, đồng thời sức mạnh thuần khiết của hấn cũng làm dịu đi thân thể của Ngao Liên, giúp thương thế của hấn khỏi nhanh hơn.

Việc tốt ngoài ý muốn này khiến Minh Tôn có chút suy ngẫm.

Xem ra Thần long Thượng cổ này quả nhiên không giống người thường, Long tộc bình thường cũng không thể sánh được, lại càng khác với Ma long ở Ma giới.

Mấy năm gần đây Minh Tôn cũng hiểu biết không ít chuyện. Thân thể của Ngao Liên đã thăm dò rõ ràng. Trong núi sâu tuy rằng mệnh mông không có người ở, nhưng linh thú thần vật địa tiên vân vân cũng có không ít, còn có những yêu tiên đã sống thật lâu, tin tức nhanh nhạy. Bất quá Thần long Thượng cổ đã biết mất hầu như không còn, huyết mạch trực hệ duy nhất còn lại chỉ có một con rồng là Ngao Liên, y lại ở trong Long cung xa xôi ở Đông Hải, cho nên có rất nhiều việc cũng không biết được rõ ràng lắm.

Minh Tôn nheo mắt lại, càng cảm thấy hứng thú với mỹ nhân đang mê man nằm trên giường mình kia.

“A? Thứ không có mắt kia lại tới.”

Minh Tôn phát hiện có một hơi thở xa lạ ở cực xa đang bay đến gần. Trong đó có một con đúng là hắc giao hai đầu bị hấn đánh chạy kia.

35. Chương 34

Phong Hạo bị Minh Tôn đánh cho trọng thương, lại thấy đệ đệ bị Ngao Liên cắn chết, biết lấy sức mình một người không đánh lại được hai người kia, nhanh chóng quay đầu chạy. Nhưng nếu gã đã làm ra loại việc này, sao có thể để cho Ngao Liên còn sống mà chạy thoát? Ngao Liên là Long Vương Đông Hải, trên có Thiên đình, dưới điều khiển Đông Hải, nếu để cho y còn sống trở về, với thực lực của tộc Hắc giao sao có thể chống lại được đòn trả thù của Long tộc?

Vì thế sau khi quay về gã lập tức gọi biểu muội Khanh Văn.

Khanh Văn chính là Vương phi của Ngao Liên, cùng y sinh ra hai long tử, nhưng thật sự không nói đến chuyện tình cảm. Thuở nhỏ nàng cùng Phong Hạo đã là thanh mai trúc mã, sớm có ý yêu, lại bị tộc trưởng cùng phụ vương gả cho Ngao Liên. Cũng phải nói lúc trẻ tuổi nàng không phải là không từng ái mộ Ngao Liên tao nhã. Dù sao Ngao Liên thật sự là tồn tại cao cấp nhất của Long tộc, lại tao nhã, tuấn mỹ phong lưu như thế. Gả cho y, khiến tâm hư vinh của Khanh Văn được thỏa mãn rất lớn.

Nhưng theo thời gian trôi đi, sự nội liễm lạnh nhạt của Ngao Liên, dần dần khiến Khanh Văn cảm thấy nhạt nhẽo không thú vị. Ngao Liên không biết nói lời ngon tiếng ngọt, càng bởi vì thân phận của mình mà

thường xuyên không ở trong Long cung. Hắn không chỉ phải đi tuần tra ở hải vực, đến Thiên đình xã giao, còn chăm chỉ tu luyện, cho nên thời gian có thể ở bên cạnh Vương phi rất ít. Hơn nữa long uy của y quá nặng, mỗi lần Khanh Văn còn chưa đến bên cạnh y, đã cảm nhận được cỗ uy áp kia.

Tuy rằng mỗi lần Ngao Liên đều cực lực khắc chế long uy của chính mình, nhưng đây vẫn ảnh hưởng đến tình cảm của phu thê hai người. Hơn nữa Khanh Văn và y có thể nói là kết hôn chính trị, vốn cũng không có đề tài gì chung. Khanh Văn sinh được hai con, mỗi lần đều là cửu tử nhất sinh, tiêu hao sức mạnh rất lớn, hơn nữa lần sinh thứ hai đúng vào giờ Tý khó sinh, suýt nữa làm nàng chết đi, cho nên khiến nàng oán niệm không thôi.

Gần đây các trưởng lão trong Long tộc lại thúc giục phu thê bọn họ sinh thêm đứa nhỏ thứ ba, nhưng Khanh Văn thực sự không muốn sinh nữa. Nàng vốn là một con thư long ích kỷ hư vinh, sao có thể vì phu quân mình không thương yêu lưu luyến mà mạo hiểm chịu mỗi nguy cửu tử nhất sinh để sinh con tiếp chứ?

Người bị buộc đến tuyệt cảnh sẽ bộc phát ra ý niệm cực hạn trong đầu. Rõ ràng cũng như thế.

Nếu Ngao Liên chết đi là tốt rồi. Nếu Ngao Liên chết đi, nhi tử của nàng có thể trở thành người đứng đầu Đông Hải. Đến lúc đó nàng thân là Thái hậu, cũng có thể theo đuổi cuộc sống mà nàng muốn.

Long tộc cũng không có quy củ phải trung trinh. Vương phi có thể thủ tiết cũng có thể tái giá.

Thực ra ba trăm năm trước, sau khi nhị long tử sinh ra không bao lâu, Khanh Văn đã cùng Phong Hạo nhóm lửa tình cũ, lén cầu kết.

Phong Hạo giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, dễ dàng Khanh Văn đến mức một lòng với gã. Dã tâm của gã rất nặng, thỉnh thoảng lại âm thầm châm ngòi, chậm rãi gợi lên ý niệm giết phu đoạt vị trong đầu Khanh Văn.

Thì ra Phong Hạo vô tình tìm được một quyển văn hiến Thượng cổ, phía trên có ghi chép lại, lấy máu Thần long làm dẫn, xương Thần long làm môi giới, lại dùng bí pháp rèn luyện Long hồn, sẽ trực tiếp hóa giao thành long. Vả lại dùng loại phương pháp này để hóa rồng, sẽ mang đến sức mạnh cường đại, hóa thành Kim long năm vuốt trong Long tộc.

Phong Hạo là đệ tử ưu tú nhất trong bộ tộc Hắc Giao. Tuổi còn cực trẻ đã tu luyện được ra hai đầu, thiên tư hơn người. Nhưng không hiểu vì sao, mấy năm gần đây tu vi của gã trì trệ không tiến bộ, con đường từ giao hóa thành long còn xa xa không hạn trước.

Cho dù tu luyện thành Thần giao hai đầu, nhưng vẫn là giao, không phải long. Long tộc Thượng cổ tuổi thọ dài lâu, nếu tu hành thỏa đáng, sẽ thọ cùng trời đất. Hiện tại Long tộc tuy rằng đã không còn sức mạnh cường đại như thế, nhưng sống trên mười vạn năm thậm chí trăm vạn năm cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng Giao tộc lại thấp hơn nhiều lắm, cho dù tu thành Thần giao chín đầu mạnh mẽ nhất trong Giao tộc, cũng nhiều nhất chỉ có thể sống được mười vạn năm.

Sau khi Phong Hạo tu thành hai đầu, liền dần mất đi hứng thú với thân giao, một lòng theo đuổi con đường thành rồng. Nhưng trong bộ tộc Hắc Giao mấy vạn năm qua, chỉ có mẫu thân của Khanh Văn là tu luyện thành rồng. Đây là bởi vì nàng và Long tộc yêu nhau, có được long huyết cùng long cốt của ái nhân làm vật dẫn, dùng bí pháp tu luyện mà thành. Ngoài ra, mười vạn năm qua trong bộ tộc Hắc Giao không còn giao nào hóa thành rồng.

Bởi vậy khi Phong Hạo có được văn hiến Thượng cổ kia, đọc được bí pháp Thượng cổ ghi ở phía trên, lúc này mới nổi ý không tốt.

Ngao Liên là huyết mạch tài năng nhất trong Thần long Thượng cổ, bởi vì cha của y chính là Thần long Thượng cổ trăm vạn năm trước được sinh ra từ một quả trứng Thần long mạnh mẽ nhất. Quả trứng rồng này được ấp ủ nuôi dưỡng hơn mười vạn năm mới được sinh ra, sau đó bởi vì sức mạnh cường đại khó có thể tìm được một phối ngẫu xứng đôi ở trong Long tộc, một mình quanh quẩn mấy vạn năm. Cho đến sau này yêu thương một vị thần tiên trong Thần tộc, liền lấy thân hùng long (rồng đực) của mình sinh ra con nối dòng.

Nghe nói lúc đầu Thượng cổ Thần long sinh ra thì không phân biệt giới tính, thư hùng đều có thể sinh được con nối dõi. Chỉ là khi Long tộc tự thân tiến hóa trí tuệ liền phân ra thành thư hùng như bây giờ. Nhưng Thần long Thượng cổ vẫn duy trì được huyết mạch nguyên thủy nhất.

Cha của Ngao Liên sau khi sinh hạ hần liền một mình đi ngao du. Thần long Thượng cổ nổi tiếng là hiếu chiến, lại không dễ dàng sinh được con nối dõi, toàn bộ chủng tộc bởi vậy nên dần dần tiêu vong. Cha của Ngao Liên cũng không thoát được vận mệnh của bản thân, rốt cuộc trong một lần đại chiến với Yêu tộc đã ngã xuống. Nhưng cũng may là hần có để lại được hậu tự duy nhất là Ngao Liên này.

Về phần một vị phụ thân khác của Ngao Liên, cũng là Thiên Lang quân trên Thiên đình. Vị Thiên Lang quân này có tiên thể trời sinh, tính tình vô cùng lạnh nhạt, cùng phụ thân Ngao Liên cũng chỉ là duyên phận tình cờ ngắn ngủi. Lúc ấy Ngao Liên vẫn còn là một quả trứng rồng, Thiên Lang quân liền tự mình ôm về ấp nở, đợi đến sau khi Ngao Liên phá trứng chui ra thành rồng, liền coi như hoàn thành tình cảm phụ tử, đưa y thả về Đông Hải, giao cho nhóm trưởng lão của Long tộc nuôi dạy, sau này cũng không thường lui tới.

Tính tình Ngao Liên lạnh nhạt không giống Long tộc, phần lớn là vì kế thừa từ vị phụ thân Tinh quân này.

Vốn Long tộc đều nghĩ rằng nếu Ngao Liên kế thừa huyết mạch Thần long, thông hôn cùng Công chúa của Long tộc chắc chắn sẽ sinh ra được Long tử ưu tú, ai ngờ hai vị long tử tuy rằng năng lực không tồi, nhưng chỉ mạnh hơn so với long tộc bình thường một chút, cũng không có thần lực của Thần long.

Phải biết rằng hiện tại Long tộc giỏi nhất chính là nuốt mây phun sương, kéo mây tưới mưa, những pháp lực khác đều bình thường. Nhưng Thần long Thượng cổ có pháp lực vô biên, thọ cùng trời đất, vật đổi sao dời, phá núi lấp biển không cần phải nói, càng miễn bàn đến sức chiến đấu mạnh mẽ.

Phong Hạo có được bí tịch kia, muốn mưu tính thì một long tộc bình thường cũng có thể đền bù được mong muốn, nhưng gã lại tham muốn sức mạnh của Thần long, chủ ý này liền đánh lên người Ngao Liên, vậy nên mới bày ra cái bẫy này.

Tính toán của gã vốn không có chút sai sót nào, Ngao Liên trúng độc chứa máu phượng, lại bị phục kích, bị trọng thương, mặc dù không cần lo lắng cho tính mạng nhưng nhất định sẽ ngất xỉu, đến lúc đó gã thừa dịp vị này hôn mê mất sức sẽ dùng bí pháp cổ vậy y lại, tự có thể cướp được long huyết cùng long cốt. Ai ngờ giữa đường lại có một Minh Tôn nhảy ra, cướp người đi.

Phong Hạo biết lúc này đã là tình thế không chết không ngừng, bởi vậy không dám chậm trễ thời gian, sau khi trở về lập tức tìm Khanh Văn đến, bí mật thương lượng một hồi, sau khi định ra kế sách liền tiếp tục đuổi giết.

Minh Tôn nhìn mây đen cuộn cuộn từ phía xa đến đây, phát hiện trong đó có sức mạnh dao động, chắc là có mang theo thứ pháp bảo gì đó đến, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp.

Minh Tôn hưng phấn vén tay áo lên, khoe miệng lộ ra một nụ cười tà:

“Lão tử đi vào nhân gian lâu như vậy còn chưa được đánh nhau một trận tử tử, hôm nay xem chừng có thể đánh sáng khoai một hồi!”

Gốc rễ của Ma tộc dưới đáy lòng Minh Tôn bắt đầu rục rịch.

36. Chương 35

Một đời này vinh quang tươi đẹp của người nổi bật nhất trong Hắc Giao tộc Phong Hạo đã gặp một chuyện xui xẻo nhất, không phải là khi gã trăm phương nghìn kế tính kế Thần long Ngao Liên, mà là gã không tính đến việc nửa đường nhảy ra một kẻ tên Minh Tôn.

Tuy rằng lúc ấy bị Minh Tôn giáng một đạo sấm sét xuống đánh chạy, nhưng gã vẫn luôn cho rằng gã lúc đó dưới tình huống bị thương đã sáng suốt lựa chọn không thể lấy một địch hai (lúc ấy Ngao Liên đã cắn chết một con hắc giao khác, nhưng vẫn chưa hôn mê), lấy rút lui làm một loại chiến lược. Cho nên gã cũng không có nhận thức rõ ràng về thực lực của Minh Tôn.

Lần này gã trộm lấy thần khí trong tộc ra, lại có pháp bảo mà Vương phi Khanh Văn cung cấp, liền tràn đầy tự tin một đường đuổi theo.

Gã lo lắng nhất là việc Ngao Liên đã quay lại Đông Hải rồi, nhưng cũng may hơi thở đến giữa đỉnh núi này liền dừng lại rồi biến mất, nói rõ rằng Ngao Liên vẫn chưa quay về. Chưa quay về, cũng nói lên một điều là không có quân tiếp viện, chỉ có một kẻ không biết từ đâu chạy đến đây tu luyện, không đủ làm kẻ địch của gã.

Nhưng sự thật đã nói cho gã biết, gã đã sai mười phần.

Minh Tôn thậm chí còn không lấy Thiên Ma đạo của mình ra, chỉ dùng một thân thần lực vô thượng đã đánh cho Phong Hạo tè ra quần, quỳ rạp trên mặt đất gào khóc cầu xin tha thứ.

Về phần thần khí mà gã mang đến – Phượng Hoàng Thần Linh, giống như một cái gậy bị rút lông, một mảnh đen tuyền, còn tản ra khói đen mà mắt thường có thể nhìn thấy được, vẫn còn ở một bên. Mà pháp bảo của Long tộc mà Khanh Văn cho gã cũng bị Minh Tôn lấy đi.

Minh Tôn nhìn hắc giao đã bị đánh thành đầu heo dưới chân, trong mắt hiện lên tia sáng thị huyết, hắc hắc cười lạnh nói:

“Không biết máu của giao long có uống được không? Hoặc là có thể lột lấy da của ngươi làm hai chiếc giày cũng không tệ.”

Phong Hạo sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Giờ này khắc này gã đã nhận thức được đầy đủ sự đáng sợ của thiếu niên trước mắt. Pháp thuật mà thiếu niên này sử dụng gã chưa từng nhìn thấy. Ngoại trừ sét thần kinh thiên ra, những thứ khác vô cùng xa lạ, hơn nữa thứ hắc sử dụng rõ ràng phải là thần thuật mới đúng, nhưng trong đó lại ẩn ẩn kèm theo một chút ma khí.

Phong Hạo dọc một đường tu luyện đi mãi có chút lệch đường, dần nhập ma đạo, bởi vậy có chút quen thuộc với ma khí. Cho nên cảm giác này càng khiến gã thêm hoảng sợ.

Thiếu niên này đến tột cùng là ai?

Đợi đến khi nghe được Minh Tôn dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ như thế muốn lột da lấy máu gã, Phong Hạo liền cảm thấy linh hồn của mình đều đang run rẩy.

“Xin hãy để gã lại cho ta.”

Một giọng nói thản nhiên vang lên.

Minh Tôn quay đầu lại nhìn, Ngao Liên khoác một kiện áo choàng đang tựa lên vách núi đá của sơn động, vẻ mặt phức tạp đang nhìn mình.

Khi Minh Tôn cùng Phong Hạo đang đánh nhau thì y đã tỉnh lại. Giường lớn trong một sơn động xa lạ khiến y có chút hoảng hốt, sau đó y rất nhanh nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó trên chiếc giường thật lớn này. Điều này khiến cho long tâm chưa từng rung động trong mấy ngàn năm qua của Ngao Liên dao động kịch liệt.

Cảm giác được hơi thở của hắc giao ngoài sơn động, y trần truồng đứng lên, phần nộ cùng cừu hận lập tức bốc lên từ đáy lòng.

Y thấy bên giường có đặt một kiện áo choàng, liền tiện tay cầm lấy mặc vào, bao phủ toàn thân, bước nhanh ra ngoài, bất quá lúc này trận chiến đấu đã gần kết thúc.

Y nhìn Minh Tôn một quyền lại một quyền đánh Phong Hạo trở về nguyên hình, rơi xuống mặt đất, lại một quyền rồi một quyền đánh gã thành đầu heo, cuối cùng đạp đầu của gã nói ra những lời kia.

Đáy lòng của y cũng khiếp sợ giống như Phong Hạo.

Thiếu niên không biết đến từ nơi nào này có thực lực mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi. Cho dù trước đó mình không hề bị thương, Ngao Liên cũng không thể dám chắc mình có đánh thắng được hẳn

không. Hơn nữa y mơ hồ có thể nhận ra thiếu niên này, đúng là hài đồng năm mươi năm trước mình gặp được ở bên một con sông lớn cách đó không xa.

Chỉ năm mươi năm ngắn ngủi, liên tu luyện tới được trình độ như thế, thật sự khiến cho người ta chấn động.

Lại nghĩ tới vừa rồi mình cùng hắn... Ngao Liên nhin không được mặt đỏ ửng lên.

Thân trên Minh Tôn trần trụi, trên cổ chỉ đeo hồ lô bằng ngọc, thân dưới mặc một chiếc quần dài màu đen, trên chân là một đôi giày không biết làm từ da gì, cứ tùy tiện như vậy mà ứng chiến.

Lúc này hắn cứ đứng đó như vậy, làn da hơi đen trần ngập sức mạnh cùng co dãn, dáng người tron dài hoàn mỹ không tì vết, mái tóc đen theo gió phất phơ đằng sau người, cả người phôi bày một loại khí thế cuồng dã.

Hắn đập đầu Phong Hạo, tùy ý nghiền nghiền, cái đầu kia phát ra tiếng kệt kệt, gương mặt của Phong Hạo biến hình rồi hôn mê.

“Gã là kẻ địch của ngươi.”

“Đúng vậy. Cho nên ta muốn tự mình xử trí gã.”

Minh Tôn chắc một tiếng sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình, nheo mắt cười nói:

“Ngươi có quyền lợi này. Nhưng hiện tại hình như gã là tù binh của ta.”

Ngao Liên do dự một chút, nói:

“Ngươi muốn gì?”

Không cần Minh Tôn trả lời, từ trong tầm mắt đánh giá qua lại trên người Ngao Liên của hắn đã bộc lộ ra ý ngầm sở hữu.

Ngao Liên đỏ mặt lên, ngay cả cổ cũng có một tầng hồng nhạt lan đến.

Y cũng không có cảm giác thấy thẹn khi bị vũ nhục. Đối với Long tộc thì *** dục là bản tính, mặc kệ là cùng nam hay cùng nữ, ở trên hay ở dưới, đều là một phần trong cuộc sống của bọn họ. Với Ngao Liên thì tương đối ngoại lệ là vì y kế thừa sự lạnh lùng đậm tình từ một vị phụ thân khác, cho nên bản tính cũng không phải không biết tiết chế giống như những long tộc khác. Nhưng dù sao y cũng mới ‘phá thân’, trải qua *** dị thường nhiệt tình kịch liệt khó có thể tưởng tượng nổi với Minh Tôn, lúc này bị Minh Tôn nhìn chằm chằm như vậy, thật sự không bình tĩnh nổi.

“Ta sẽ dùng phương thức khác để báo đáp ngươi.”

Ngao Liên cực lực duy trì sự tôn nghiêm của Long vương của chính bản thân mình.

Minh Tôn hé miệng cười, đá hắc giao đã hôn mê sang một bên, lập tức đi đến trước mặt Ngao Liên.

Khi hắn từ từ đến gần, Ngao Liên không tự chủ được mà cơ thể trở nên căng thẳng, hai tay giấu trong áo choàng khấn trương nắm chặt lại.

“Nhưng mà, ta chỉ muốn ngươi.”

Minh Tôn nâng cằm y lên, đầu nửa ngẩng tà mị cười nói.

Ngao Liên nhìn thiếu niên còn thấp hơn mình nửa cái đầu, đã có khí thế cường đại mức này, trái tim không khỏi rung động nhẹ nhàng.

Giống như có chút e ngại, có chút khấn trương, có chút không tự chủ được mà thần phục, còn có một chút chờ mong không phát hiện ra.

Tâm thần y rung lên, nghiêng qua, cực lực trấn định nói:

“Điều đó là không thể! Ngươi không biết thân phận của ta!”

“Vậy thì thế nào? Mặc kệ là ai, ngươi đã thuộc về ta.”

Minh Tôn cầm một lọn tóc màu trà của y lên, nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi hít một hơi.

Chỉ một động tác đơn giản thế này, Ngao Liên bị đùa giỡn lập tức cảm thấy máu trong cơ thể sôi trào, thân thể giống như lập tức bị châm lên ngọn lửa nào đó, rất nhanh sẽ có xu thế lửa cháy lan khắp đồng cỏ.

Y có chút chật vật lùi về phía sau hai bước, cách ra một khoảng với Minh Tôn. Nhưng khí thế không cho phép cự tuyệt cùng hơi thở nóng rực kia giống như còn quanh quẩn xung quanh y.

Y hít sâu, nói:

“Đây chỉ là một hồi hiểu lầm. Ta là Long vương Đông Hải, tộc trưởng của Long tộc. Ân cứu mạng của người ta tự nhiên báo đáp, nhưng xin đừng đưa ra điều kiện khiến cho ta khó xử.”

“Ha ha...”

Minh Tôn nở nụ cười.

“Hiểu lầm mà người nói, là chuyện xảy ra trước đó giữa chúng ta đúng không?”

Mặt Ngao Liên lập tức đỏ hơn một chút.

Minh Tôn còn chưa từng thấy qua người dễ dàng thẹn thùng như vậy (hay là rùng?), không khỏi càng thêm nổi lên hứng thú. Hắn cười tủm tỉm nói:

“Thực ra, sau khi trải qua một đêm buổi tối hôm qua kia, ta tuyệt không cảm thấy đây là điều kiện khiến người ‘khó xử’. Nhân gian không phải có câu, là ‘Lấy thân báo đáp sao?’”

37. Chương 36

Trên mặt Ngao Liên hiện lên một chút xấu hổ buồn bực, ánh mắt nhú lại nói:

“Ngoại trừ điều kiện này, người muốn cái gì ta cũng có thể thỏa mãn người.”

“Không được! Ta muốn người!”

Minh Tôn lại gần.

Ngao Liên cảm thấy căm tức với sự cố chấp của hắn, thân hình lướt nhanh sang một bên, tránh ra.

Mắt Minh Tôn lóe sáng, giây lát đã đuổi kịp.

Ngao Liên vừa trốn vừa lùi, không biết từ lúc nào đã lùi vào trong động, quát khê:

“Minh Tôn, ta nể người có ân cứu mạng với ta, nhưng đừng có khinh người quá đáng!”

Minh Tôn a một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng:

“Người còn nhớ rõ ta?”

Lúc hoan ái Ngao Liên đã nhận ra thân phận của Minh Tôn, nhớ rõ hắn là hài đồng gặp được năm mươi năm trước kia. Lúc này dưới tình thế cấp bách mới bật thốt gọi ra, không ngờ Minh Tôn lại lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như điên như thế.

Trong lòng Ngao Liên mềm đi một chút, nghĩ đến thiếu niên này còn nhỏ tuổi hơn nhi tử của mình, cần gì phải đấu võ mồm với hắn chứ?

Y hạ khẩu khí trở lại bình thường, trịnh trọng nói:

“Việc đêm qua ta coi như chưa từng xảy ra. Hắc giao kia có mối thù sâu như biển với ta, chỉ cần người giao gã cho ta, ta có thể tặng người ngàn đầu trâu châu, vạn đồ trân quý cùng với ba món pháp bảo cao cấp nhất, hơn nữa Long tộc Đông Hải từ nay về sau cũng sẽ thiếu người một món ân tình lớn. Ngày khác nếu người có yêu cầu gì, Ngao Liên ta sẽ cùng cả tộc tương trợ.”

Mấy thứ đằng trước thì thôi đi, một câu cuối cùng, là một hứa hẹn rất nặng.

Ngao Liên thân là Long vương Đông Hải, đứng đầu Long tộc, ưng thuận với lời hứa này, liền tương đương với việc đem một nửa vận mệnh của Long tộc Đông Hải giao cho Minh Tôn. Mặc kệ tương lai Minh Tôn có ý tưởng gì không an phận, cho dù khiến Thiên đình xuất binh, chỉ cần có lời hứa này đến tìm Ngao Liên, toàn bộ Long tộc ở Đông Hải đều sẽ cống hiến vì hắn.

Nếu những người khác nghe được một lời hứa hẹn như thế, đã sớm mừng rỡ như điên. Thế lực của Long tộc mạnh mẽ như thế nào? Đông Hải lại là Long tộc đứng đầu, có sự giúp đỡ này, cho dù muốn lập ra một mảnh trời đất, đăng cơ làm vương cũng có thể.

Bất quá đáng tiếc, Minh Tôn là Thái tử Ma giới, địa vị cao thượng. Nếu nói Thiên đình lấy tu hành làm đầu, Ngọc đế chủ trì, mối quan hệ giống như cổ đông cùng với giám đốc chỉ thị điều hành. Vậy Ma giới chính là sản nghiệp của một mình Ma Hoàng, Ma Hoàng là chủ nhân duy nhất nắm giữ quyền cổ đông trăm phần trăm, Minh Tôn chính là người thừa kế duy nhất sau y. (A? Hình như có vài danh từ kỳ quái chen vào...)

Ngọc đế chẳng qua chỉ là một kẻ làm công, Minh Tôn lại là một đệ tử hoàn hảo tiêu chuẩn. Tương lai toàn bộ Ma giới đều là của hắn, Long tộc trong mắt hắn chỉ là một chủng tộc nhỏ thôi, làm sao có thể lay chuyển hắn chứ?

Bởi vậy hắn cười hắc hắc, đang muốn nói gì đó, lại phát hiện trong hồ lô bạch ngọc trước ngực có một tia thần thức, đâm vào trong tâm trí hắn.

Hắn ngừng lại một chút, nhất thời chuyển đề tài:

“Ta không cần Long tộc phải gánh vác một lời hứa hẹn, ta chỉ muốn người đồng ý với ta ba việc.”

Ngao Liên hỏi:

“Chuyện gì?”

Hai mắt Minh Tôn hơi chuyển, nói:

“Ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ ra rồi sẽ nói cho người biết. Bất quá mặc kệ tương lai ta đưa ra điều kiện gì, người đều phải đồng ý.”

Thấy vẻ mặt Ngao Liên hiện lên chút do dự, Minh Tôn bổ sung:

“Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra những việc đại nghịch bất đạo, tổn hại đến lợi ích của Long tộc. Điều kiện ta đưa ra, sẽ chỉ liên quan đến người.”

Ngao Liên nghe xong lời giải thích của hắn không chỉ không thoải mái, ngược lại càng thêm chần chừ.

Chẳng lẽ còn muốn y lấy thân báo đáp?

Lúc này Minh Tôn đã trở nên không kiên nhẫn:

“Rốt cuộc người có đồng ý hay không? Sao lại lè mề giống như nữ nhân vậy? Ta cứu tính mệnh của người, lại đồng ý cho người đổi lấy ba việc, chẳng lẽ rất ủy khuất với người sao? Nếu như vậy, người vẫn là làm người của ta đi, đừng nghĩ đến việc rời khỏi nơi này!”

Nói xong, một cỗ sức mạnh cường đại lan ra, phong tỏa toàn bộ sơn động.

Thương thế của Ngao Liên chưa lành, đánh không lại hắn. Bất quá y tự biết cho dù mình chưa bị thương, cũng chưa chắc đã đánh thắng được thiếu niên cường hãn bá đạo trước mắt này. Vì thế nói:

“Được! Ta đồng ý với người!”

“Hừ! Không đồng ý mới tốt.”

Minh Tôn bĩu môi.

Hắn là vô cùng vô cùng muốn cạy mạnh mà cưỡng ép giữ Ngao Liên lại làm người của hắn. Nhưng vừa rồi trong hồ lô bạch ngọc xuất hiện một đạo thần thức lại nói cho hắn một câu: để lại đường sống, lấy lùi làm tiến, công tâm làm đầu, chậm rãi xâm chiếm!

Đây là lời của vị lão tử thần tiên của hắc xuyên qua hồ lô truyền cho hắc. Ở trong lòng Minh Tôn, lão tử thần tiên rõ ràng là đáng tin hơn lão tử Ma Hoàng nhiều. Lão tử Ma Hoàng chỉ biết cậy mạnh, không phải ném hắc vào huyết động ma hải thì lại ném vào vực sâu ma khí, nếu không phải hắc mạng lớn, cũng không biết còn có thể đi từ bên trong ra hay không. Hừ! Thật là không biết dạy dỗ nhi tử.

Lúc Minh Tôn còn ở trong bụng Ma Hoàng đã có thần thức cùng với ý thức mờ nhạt. Biết rằng khi mang thai mình lão tử Ma Hoàng rất là tức giận, khi sinh cũng bởi vì hình thể của mình có chút béo mập (đó có phải là hơi chút không? Người sinh ra đã hơn hai mươi cân, còn to hơn cả trẻ con nửa tuổi có được không!), khiến cho lão tử Ma Hoàng ăn một phen đau khổ. Bất quá những việc này cũng không phải hắc sai, dựa vào cái gì lại tính lên đầu hắc chứ? Bộ dáng béo tròn cũng là vì dinh dưỡng quá tốt, dinh dưỡng quá tốt còn không phải bởi vì người làm lão tử là ngài lúc mang thai không biết tiết chế sao?

Tóm lại, Minh Tôn đối với vị lão tử Ma Hoàng kia là vô cùng, vô cùng khinh thường, đối với lão tử thần tiên lại tương đối tôn kính. Hơn nữa khi tu luyện ở Ma giới, thần quang trong hồ lô bạch ngọc cùng tiếng nói truyền ra bên trong đã cứu hắc rất nhiều lần.

Đầu óc của Minh Tôn cực nhanh nhạy. Nếu hồ lô bạch ngọc đã nhắc nhở hắc phải lưu lại đường sống, lấy lùi làm tiến, hắc liền đưa ra một yêu cầu như vậy. Sau khi Ngao Liên cân nhắc, rốt cuộc cũng đồng ý.

Minh Tôn nói:

“Được rồi, người người mang đi đi.”

Ánh mắt hắc lướt qua áo choàng Ngao Liên mặc, mỉm cười:

“Bộ quần áo này liền tặng cho người.”

Lời còn chưa nói hết, áo choàng kia liền hóa thành một bộ quần áo, bao lấy thân thể của Ngao Liên.

Ngao Liên hơi kinh hãi, mặt không đổi sắc mà dùng thần thức quét qua một lần, phát hiện áo choàng kia cũng không có sức mạnh gì đặc biệt. Lúc ấy y chỉ tùy tay từ trên giường cầm lấy mặc vào, vẫn chưa kiểm tra qua, hiện tại không khỏi có chút hối hận vì mình sơ suất.

Bất quá lúc này y cũng không phát hiện trong đó có ác ý gì, đành phải tạm thời từ bỏ, lại hóa phép ra một bộ y phục của Long tộc khoắc ra bên ngoài, rốt cuộc cũng ăn mặc chỉnh tề.

Y ngẫm nghĩ, xòe bàn tay ra, phía trên xuất hiện kim quang, lộ ra một mảnh vảy rồng sáng rực.

“Đây là tín vật của ta, phía trên có ấn ký của ta. Tương lai có yêu cầu gì, người có thể cầm nó đến Đông Hải tìm ta.”

Minh Tôn nhận lấy, thuận tay捏捏 bàn tay trắng nõn duyên dáng của Ngao Liên một hồi.

“Vậy ta đây sẽ không khách khí.”

Hắc cười hắc hắc nói.

Mặt Ngao Liên lại đỏ hồng, nhanh chóng rút tay lại, bước ra ngoài sơn động, Phong Hạo vẫn đang nửa chết nửa sống gục ở ngoài này.

Ngao Liên vung tay lên, thu Phong Hạo vào trong không gian phong ấn trong linh vật của mình, thoáng nhìn pháp bảo đã mất đi linh lực rơi trên mặt đất, cũng thu vào trong nhẫn.

Y chỉnh trang lại y phục của bản thân, ôm quyền thi lễ với Minh Tôn đang khoanh tay đứng dựa ở bên cạnh cửa động:

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Tại hạ từ biệt tại đây, ngày sau có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong liền hóa thành một luồng ánh sáng, cùng với từng trận rồng ngâm, biến mất ở phía chân trời xa xôi.

Minh Tôn nhìn ánh mây biến mất kia, khóe miệng nhếch lên mỉm cười:

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Ngao Liên.”

38. Chương 37

Lần này Phong Hạo của tộc Hắc Giao cùng Vương phi Đông Hải làm phản khiến cho Ngao Liên giận dữ. Y quay lại Long cung Đông Hải, không kịp dưỡng thương liền lập tức triệu tập binh mã, bắt toàn bộ tộc Hắc Giao.

Việc này kinh động đến các trưởng lão trong tộc, Ngao Liên vừa lúc tìm đến bọn họ, kể lại từ đầu đến cuối toàn bộ sự việc một lần.

Phong Hạo lòng muốn dạ thú khiến cho chúng long khiếp sợ.

Ở Long tộc, phản bội là một chuyện rất lớn. Bởi vì Long tộc hiện tại đã dần dần suy thoái, đời sau được sinh ra không chỉ có số lượng rất thưa thớt, chất lượng rõ ràng cũng giảm xuống. Ngao Liên là Thần long Thượng cổ cuối cùng, thân phận cùng địa vị ở trong Long tộc không thể khinh thường. Bởi vậy chuyện này đã khiến toàn bộ Long tộc chấn kinh.

Phong Hạo phải chịu cực hình, lột đi da giao, thần thức bị thiêu cháy, biến thành hư vô. Toàn bộ tộc Hắc Giao cũng bị liên lụy, mấy ngàn năm sau cũng khó khôi phục lại nguyên khí.

Ngao Liên tuy rằng tâm tính trong trẻo lại lạnh lùng, nhưng cũng không phải là hạng người nhân từ nương tay. Thân là tộc trưởng của Long tộc, bị người hại đến cùng được, nào có đạo lý không báo thù chứ? Hơn nữa khiến cho y nghĩ mà sợ chính là bản bí tịch Thượng cổ mà sau khi Phong Hạo nhận tội đã nộp ra kia. Nếu phương pháp hóa rồng trên bản bí tịch kia lan truyền ra ngoài, toàn bộ Long tộc có lẽ đều sẽ trở thành vật hi sinh trên con đường hóa rồng của Giao tộc.

Ngao Liên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xử lý Phong Hạo cùng bộ tộc Hắc Giao, vấn đề còn lại chính là Vương phi Đông Hải Khanh Văn.

Khanh Văn trốn ở trong tộc Hắc Giao, cũng bị bắt cùng trở về. Âm mưu của Phong Hạo bại lộ, gian tình của nàng tự nhiên cũng bị lộ ra.

Hai long tử do Khanh Văn sinh ra, Đại Hoàng tử Ngao Cương cùng Thứ tử Ngao Dã đau khổ cầu xin Ngao Liên, muốn Ngao Liên tha cho Khanh Văn một mạng.

Ngao Liên kể một đoạn tình nghĩa vợ chồng, cũng không muốn truy cứu tội của Khanh Văn quá mức. Đầu số Phong Hạo đã trừ, bản bí tịch kia cũng bị phá hủy, Giao tộc cũng đã bị trừng phạt, Khanh Văn nhiều nhất cũng chỉ chịu tội tòng phạm vì bị cưỡng bức. Nhưng nàng thân là Vương phi Đông Hải lại tư thông với kẻ khác, giết phu chưa tạ tội nguyên, đúng là tội chết cũng không tránh khỏi mạng vạ.

Vì thế Ngao Liên viết một phong thư, bỏ Khanh Văn, cũng phong ấn Long hồn của nàng, biếm làm người thường, giam cầm trong Long cung xa xôi.

Trừng phạt như thế, đã là xuống tay lưu tình, hai vị Hoàng tử Ngao Cương cùng Ngao Dã cũng không thể nói gì hơn.

Thực ra tình cảm của hai vị Hoàng tử cùng phụ mẫu cũng không thân thiết. Long tộc trời sinh ích kỷ, chỉ chú trọng đến phạm vi độc lập của mình. Khanh Văn cũng không phải từ mẫu gì, bởi vậy tình cảm với hai đứa con cũng nhạt nhẽo. Ngao Liên mặc dù cũng như thế, nhưng khi ở Long cung chỉ cần có thời gian sẽ gọi hai long tử đến bên cạnh, kiểm tra pháp thuật và việc học của bọn họ, cho nên ngược lại vẫn thân thiết hơn một chút.

Nhưng Khanh Văn vốn là chính phi, hai long tử cũng là danh chính ngôn thuận. Nhưng Khanh Văn phạm tội lớn như thế, mặc dù Ngao Liên tha cho nàng một mạng, Long tộc cũng không thể dung được nàng.

Ngao Dã thấy mẫu hậu bị phong ấn Long hồn, giam cầm trong lãnh cung, không khỏi có chút lo lắng, lên nói với huynh trưởng:

“Hiện giờ mẫu hậu đã thất thế, đại ca tuy là trưởng tử của của phụ hoàng, cũng không còn là con trai trưởng của chính cung. Nếu tương lai phụ hoàng cưới một tân phi, sinh Hoàng tử khác thì phải làm sao bây giờ?”

Ngao Cương vội lạnh lùng nói:

“Đừng có nói bậy! Người đang nói mê sảng cái gì thế! Phụ vương đứng đầu Đông Hải, cho dù cưới một tân phi khác thì có cái gì không được? Hiện giờ ta và người đã trưởng thành, là Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử của Đông Hải, địa vị không có bất cứ gì khác lạ. Cho dù phụ vương tái giá, sinh thêm vài Hoàng tử nữa cũng sẽ không lay động đến địa vị của chúng ta.”

Ngao Dã lại không cho là đúng, lạnh lùng trào phúng nói:

“Mẫu hậu phạm phải tội lớn như thế, mất mặt xấu hổ, không liên lụy đến chúng ta đã là không tệ rồi. Hiện tại phụ vương không tính toán, là vì chỉ có hai Hoàng tử là ta và huynh. Hơn nữa chúng ta trưởng thành chưa lâu, thực lực không đủ, cũng không có người hoài nghi chúng ta tham dự vào việc mưu phản đoạt vị của mẫu hậu. Nhưng nếu sau này phụ vương cưới một tân phi, địa vị của ta và huynh sẽ đáng ngại.”

Ngao Cương nghe như vậy, cũng hiểu được đạo lý mà đệ đệ nói.

Ngao Dã nói:

“Đại ca, huynh phải nghĩ một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Đệ cũng không biết, chỉ là cảm thấy hiện giờ trong lòng có chút bất an... Đại ca, chúng ta có phải hay không hẳn là nên lấy lòng phụ vương nhiều hơn một chút?”

Ngao Cương nghe liền thấy có chút xấu hổ. Bọn họ và Ngao Liên cũng không thân cận, uy của Thần long Thượng cổ trên người Ngao Liên rất nặng, mỗi lần bị y gọi đến kiểm tra việc học, hơi tới gần một chút sẽ thấy khác thường, đối với hai huynh đệ này mà nói là một loại tra tấn, càng đừng nói gì đến việc lấy lòng.

Hiện tại mẫu phi bị phế, địa vị của hai long huynh đệ này quả thật cũng đáng ngại. Tuy rằng Ngao Liên không có ý giận chó đánh mèo lên nhi tử, hai vị Hoàng tử lại không chịu nổi bất an trong lòng.

Ngao Cương ngẫm nghĩ, cắn răng nói:

“Đừng có nghĩ nhiều. Hiện tại quan trọng nhất là chúng ta cần phải tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt được kỳ vọng của phụ vương. Chỉ cần chúng ta là long tử đủ tư cách, địa vị sẽ không bị dao động.”

Ngao Dã cảm thấy đại ca nói rất đúng, ngoài ra cũng không còn cách nào khác, đành phải càng thêm ngoan ngoãn thành thật tu luyện.

Nhưng tính tình của Ngao Dã lại khác với tính cách ổn trọng của Ngao Cương, trời sinh tính hiếu động, thiếu sự kiên nhẫn, thực sự không có nghị lực lớn như vậy với con đường tu luyện.

Hắn thành thành thật thật ở trong Long cung Đông Hải tu luyện vài năm, rốt cuộc không chịu nổi tịch mịch, tìm một ngày trộm chuồn ra khỏi cung.

Mấy ngày này Ngao Cương vì muốn hắn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt phụ vương, mỗi ngày đều thúc giục hắn tu luyện, trông chừng hắn rất chặt. Cho nên hắn không dám dạo chơi trong hải vực ở gần Đông Hải, một đường chạy về hướng tây, bơi vào đất liền.

Ngao Dã tuy rằng không kế thừa nhiều lắm huyết mạch của Thần long Thượng cổ, nhưng rốt cuộc cũng là nhi tử của Long vương, hiện nguyên hình một đường ngao du trong biển, to lớn mạnh mẽ, vạn cá né tránh, nhìn qua có chút đồ sộ. Hắn trời sinh tính tình qua loa, tùy tiện, tuy rằng một lòng không muốn để huynh trưởng tìm được, nhưng cũng không tốn chút khí che giấu long tức của chính mình.

Bơi như thế chẳng biết bao lâu, khi còn cách đất liền rất xa, phía trên hải vực mà Ngao Dã dạo chơi xuất hiện một đám mây trắng bay tới, trong mây trắng có một thân ảnh ngồi khoanh chân, cảm nhận được long tức ở hải vực bên dưới, không khỏi a một tiếng, khiến đám mây chậm lại thăm dò nhìn kỹ.

Thân ảnh này chính là Minh Tôn.

Sau khi hắn thả cho Ngao Liên rời đi, cảm thấy sau một hồi hoan ái với Ngao Liên, công lực liền tăng lên không ít, liền thu thập vài thứ trong sơn động, quyết định lên Thiên đình một chuyến.

Con đường đi lên Thiên đình trong mấy chục vạn năm này có một lần lão tử Ma Hoàng của hắc ngẫu nhiên nhắc qua với hắc, nội dung cũng không rõ ràng tí mĩ, vả lại thời gian đã lâu, đường lên trời kia cũng có rất nhiều biến hóa. Minh Tôn lần mò một hồi, thiếu chút nữa bị con đường gấp ghềnh hiểm ác kia hại chết.

Nơi nơi đều là mặt đất gồ ghề, thỉnh thoảng còn có một khe không gian nứt ra, gió mạnh có thể xé nát nham thạch. Những cái này thì thôi đi, hắc cũng không phải là chưa đi qua thông đạo Thần ma. Nhưng mẹ nó đường lên trời này không thể bay, chỉ có thể dùng chân đi a!!!

Minh Tôn đã thử hết các loại phương pháp, nhưng với khí thể cùng phong ấn không rõ của không gian này, linh lực có thể sử dụng, ma lực miễn cưỡng cũng có thể dùng một chút, nhưng là không bay lên nổi. Vì thế Minh Tôn đành dựa vào hai cái chân của mình, đi mất một năm!

Đây là bởi vì hắc chân dài, thể lực thực sự dư thừa, một đường đi không ngừng nghỉ, mới có thể nhanh như vậy mạnh mẽ xông qua cửa ải này đi vào Thiên đình.

39. Chương 38

Thiên đình hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Minh Tôn.

Hắc nghĩ rằng sẽ nhìn thấy khung cảnh sắc màu rực rỡ, nhạc tiên réo rắt cùng những đám mây bay lượn, sau đó chúng tiên nữ ở trong những đám mây nhẹ nhàng khởi vũ, các nam tiên hoặc chơi nhạc hoặc uống rượu, hoặc là không có việc gì làm sẽ tỉ võ vân vân, tóm lại phải là một cảnh tượng náo nhiệt ca múa mừng khung cảnh thái bình (đứa nhỏ này, ý tưởng của người rất là không nên có biết không?). Cho dù không sánh bằng Thiên Ma cung của lão tử hắc, bộ dáng của các thần tiên cũng không hề tệ hơn các nam nữ Ma Thần mới đúng.

Ai ngờ, cảm giác của hắc sau khi tới Thiên đình rồi chính là: Đây là một cái nghĩa địa cực lớn!

Sạch sẽ! Thực con mẹ nó sạch sẽ!

Im lặng! Thực con mẹ nó im lặng!

Yên tĩnh! Thực con mẹ nó yên tĩnh!

Hắc bay trên không trung trên Thiên đình không biết bao lâu, không có ban ngày cũng không có đêm tối, cũng không gặp được bất cứ thần tiên nào. Mẹ nó chẳng lẽ đi ngủ đông hết rồi?

Minh Tôn vốn đang lo lắng sẽ gặp phải Thiên binh linh tinh gì đó tuần tra khi đến Thiên giới, ai ngờ bay lâu như vậy cũng không gặp được nổi một người.

Thiên giới trống trải, chia làm chín tầng, toàn bộ khu vực còn rộng lớn hơn cả Ma giới, nhưng tiên nhân lại thiếu rất nhiều. Trong đám thần tiên có hai phần ba là từ nhân gian tu luyện mà được, một phần ba là tiên thể trời sinh. Ngoài ra còn có các loại yêu tinh yêu quái tu luyện thành tiên. Mà *** của thần tiên lại mỏng, cảm tình cảm dục, tự nhiên lực sinh sản rất kém.

Đừng xem khi đại chiến Thần ma Thiên đình cũng có trăm vạn trọng binh, những thiên binh này đều là do nhóm Đại Thần có pháp lực cao thâm dùng linh lực điều khiển hoặc gọi linh thể đến, đương nhiên sau khi đại chiến kết thúc liền có rất nhiều linh thể từ từ tán đi quay về hư vô một lần nữa, số tinh anh còn lại không được một phần. Thiên giới rộng lớn như vậy, căn bản không tuần tra hết được.

Bởi vì con đường lên trời mà Minh Tôn đi kia được để lại từ trăm vạn năm trước, hiện tại đã sớm vứt đi không cần đến. Nhân gian còn có những biến đổi lớn lao, trăm vạn năm qua, Thiên giới cũng có những biến hóa rất lớn. Hiện tại tứ đại Thiên môn đều đã thay đổi vị trí, con đường lên trời kia cũng biến thành một nơi hẻo lánh của Thiên giới.

Minh Tôn bay hồi lâu, ngoài lảm bả lảm bảm, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, khiến hắc buồn bực đến mức muốn phá hoại. Thật vất vả mới tìm được một cái động phủ, xông vào đánh nhau. Ai ngờ xem

tin nhắn để lại trên kết giới của vị động chủ kia, chủ nhân nhà này đi tìm bạn, không biết mấy tháng mấy năm mới quay về.

Minh Tôn bắt đắc dĩ, đành phải tiếp tục tìm kiếm. Lại tìm được một Tiên phủ, chủ nhân nơi này là một lão giả có chòm râu còn dài hơn cả tóc, nghe nói hắn muốn ‘giao lưu’ tiên thuật với mình, liền cười a a xua tay nói mình chỉ là một thần tiên chuyên trách về hoa và cây cảnh, nếu so về chuyện trồng hoa còn có thể, mặt khác làm ơn đừng bàn đến.

Minh Tôn lại mất hứng, đành phải rời đi.

Cứ lòng vòng ở Tiên giới hơn một năm như thế, chỉ đánh được hai trận, còn là thần tiên cấp bậc không quá cao, tiên thuật bình thường.

Hai thần tiên bị hắn đánh bại kia tính tình cũng quá tốt, thua liền nhận thua, cũng không buồn bực, ngược lại còn tán thưởng pháp thuật cao thâm của Minh Tôn.

Người ta khách khí lại tôn trọng mình như vậy, Minh Tôn cũng không thể đùa giỡn quá mức được, cũng đành phải khách khách khí khí cáo từ rồi đi.

Con mẹ nó này là có chuyện gì?

Đánh nhau không được thoải mái như vậy, hơn mười vạn năm qua vẫn là lần đầu tiên a!

Bởi vì nơi nơi trên Thiên giới đều tràn ngập linh lực, không có chút ma lực nào quẩn quanh, Minh Tôn liền ẩn giấu ma lực của chính mình đi, chỉ dùng linh lực để ứng phó, cứ như thế như thế loanh quanh ở Thiên đình một vòng, vậy nên không có người phát hiện ra hắn đến từ Ma giới.

Sau khi hắn hiểu được sự nhàm chán của giới khác, liền nghĩ đến việc chính: nhi tử ngoan đi tìm phụ thân!

Nhưng là hắn ngoại trừ có được chiếc hồ lô bằng bạch ngọc kia trong tay, không có chút manh mối nào khác. Năm đó khi hắn còn nằm trong bụng của lão tử Ma Hoàng thì đã có trí nhớ, bởi vậy vô cùng rõ ràng mình được sinh ra như thế nào, nhưng không hiểu vì sao, chuyện liên quan đến một vị phụ thân khác lại hoàn toàn không nhớ rõ.

Hắn hoài nghi vị phụ thân kia trước khi rời đi đã phong ấn một phần trí nhớ của hắn, cho nên bắt kể hắn có cố gắng nhớ lại như thế nào đều không nhớ ra giọng nói và dáng vẻ tướng mạo của phụ thân.

Nhưng theo sức mạnh dần được tăng cường của hắn, phần sức mạnh thuộc về thần tính cũng từ từ khôi phục, có chút trí nhớ mờ nhạt thỉnh thoảng cũng chọt lóe ra trong đầu. Bởi vậy trong ấn tượng của Minh Tôn, vị phụ thân này so với lão tử Ma Hoàng của hắn thì dịu dàng hiền lành hơn nhiều lắm, cũng thích được ông ấy ôm, mặc kệ là cái ôm hay là giọng nói, đều khiến cho hắn quyến luyến hơn.

Thực ra sau khi trở về từ tầng sâu nhất của vực sâu ma khí, thực lực của Minh Tôn đã tăng vọt lên, thần tính bị phong ấn của hắn cũng lập tức được mở ra một nửa. Cùng với thần lực tràn ra, có chút trí nhớ cũng quay về. Sau đó có một lần hắn ở Thiên Ma cung uống nhiều quá, lỡ miệng trước mặt phụ hoàng.

“Con nhớ hồi bé hình như từng cùng phụ hoàng và phụ thân nằm ngủ chung trong một ổ chăn.”

Ma Hoàng nghe vậy rung mình, nhất thời một ánh mắt giết người phóng qua.

Đáng tiếc lúc ấy Minh Tôn ‘uống quá nhiều’, không chỉ không phát hiện ra, còn vò vò đầu tiếp tục nhớ lại:

“Hình như phụ thân từng bón cho con ăn thứ gì đó, sau khi ăn cảm thấy mát mát ngọt ngọt. Phụ hoàng, đó là thứ gì vậy?”

‘Rắc’ một tiếng, Ma Hoàng bóp nát chén rượu, tiếp đó Minh Tôn liền thấy hoa mắt, khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị đá ra khỏi Thiên Ma cung, đang bay ở giữa không trung...

Trải qua lần thử đó, Minh Tôn đã bước đầu hiểu được sự kiêng kỵ của phụ hoàng với phụ thân. Từ đó về sau hắn đã từng thử nói qua với phụ hoàng về chuyện muốn đi Thần giới tìm phụ thân, Ma Hoàng không cho, Minh Tôn đã nghĩ đến chuyện ăn vạ, kết quả lại bị Ma Hoàng một cước đá bay. Lần đó đá tương đối ác, trực tiếp bay đến băng cực của Ma giới, hộc máu không ngừng, mạng nhỏ thiếu chút nữa là mất.

Trải qua vài lần được dạy dỗ này, Minh Tô đã vô cùng thức thời mà không hề ở trước mặt Ma Hoàng nhắc đến một vị phụ thân khác. Bất quá qua phỏng đoán cùng trí nhớ mờ nhạt của hắn, hắn có thể kết luận một vị phụ thân khác của mình nhất định là người trong Thần giới. Không chỉ có như thế, thực lực không hề ở dưới Ma Hoàng, bằng không cũng không thể khiến vị lão tử Ma Hoàng kia lấy thân mang thai rồi sinh ra hắn.

Tuy rằng có thể phỏng đoán ra việc này, nhưng Minh Tô trưởng thành ở Ma giới, không hiểu rõ những việc của Thần giới. Thần tiên có thực lực địch nổi Ma Hoàng cũng chỉ có vài vị, đám ma ở Ma giới không biết rõ ràng. Mọi người nhất trí cho rằng, Thần giới không thể nào có tồn tại lợi hại hơn cả Ma Hoàng.

Không thể có cái đầu mẹ người!!!

Nếu không có tồn tại như vậy, Ma giới đã sớm chiếm lĩnh Thiên đình, nắm giữ Thiên đạo. Nếu không có tồn tại như vậy, Ma Hoàng sao có thể bị người khác ép tới mang thai? Nếu không có tồn tại như vậy, trên người hắn sao có thể có thần lực ngang bằng với ma lực?

Minh Tô hết nói nổi đám Ma thần sùng bái Ma Hoàng một cách mù quáng này ở Ma giới.

Bất quá tuy rằng như thế, rốt cuộc vẫn có một số ít Ma thần từng tham gia trận đại chiến Thượng cổ vẫn đang còn sống. Minh Tô sau khi tìm hiểu nhiều nơi, thuần thực vận dụng các cách hãm hại lừa gạt, đủ loại thủ đoạn cường bức lợi dụ, rốt cuộc từ miệng bọn họ biết được một số chuyện của Thiên đình.

Thiên đình chia làm chín tầng trời, từ thần, tiên, yêu đều cùng ở đó. Các tiên nhân cơ bản đều tập trung ở tầng ba đến tầng bảy, Ngọc đế là CEO cai quản thiên đình (a? Hình như có từ kỳ lạ lẫn vào) ở tầng thứ bảy. Mà tầng trời thứ tám và thứ chín trên cơ bản chính là cấm địa, chỉ có thần tiên ở trên Ngọc đế ở nơi đó.

Trong đó Đại Thần có thể địch lại Ma Hoàng nhiều nhất không vượt qua ba vị (lúc ấy Minh Tô bị con số này làm cho hoảng sợ, thì ra lão tử của hắn trong một khoảng thời gian rất dài đều là lấy một chọi ba a!), phân biệt là Thần đế Thượng cổ Đại Chính, Đông Hoa và Trọng Quang.

40. Chương 39

Tuy vậy ba vị này cơ bản đều không quản đến chuyện của Tiên giới, hơn nữa danh tiếng ‘lười biếng’ của Trọng Quang ngay cả Ma giới cũng biết.

Trước khi Thiên đạo hình thành thì Tiên giới là do Thần đế Đại Chính cai quản, sau khi Thiên đạo dần dần hình thành, Thần đế Đại Chính liền lui ra sau màn. Sau đó Thần đế Đại Chính ham mê việc sáng thế, một đoạn thời gian rất dài không hề lộ diện ở Thần tiên giới.

Tới Thần đế Đông Hoa, làm việc luôn âm thầm, thực sự có rất ít người biết đến hành tung của hắn. Mà Thần đế Trọng Quang thì... trên cơ bản chỉ có ngủ, ngủ, ngủ... Cho nên Minh Tô sẽ loại Thần đế Trọng Quang ra ngoài đầu tiên, lý do: Làm thần tiên mà lại làm biếng như vậy, khẳng định không phải là người đi chơi trò yêu tinh đánh nhau với lão tử nhà hắn. (hài tử người đoán sai rồi = =|||)

Cho nên đối tượng hoài nghi lớn nhất của hắn chính là hai vị Thần đế Đông Hoa cùng Đại Chính. Nhưng hắn lòng vòng hồi lâu ở Thiên đình, cũng không tìm ra được con đường lên tầng trời thứ chín.

Hắn lại lục tục gặp được vài vị tiên nhân, nhưng mấy tiên nhân này nếu không phải vì cấp bậc quá thấp thì căn bản không biết chuyện về Thần đế Thượng cổ, nếu không chính là ẩn cư đã lâu tin tức chậm chạp, hoàn toàn không biết tình hình hiện tại.

Cuối cùng Minh Tô vô tình nghe được một tin tức: Long vương Đông Hải Ngao Liên có quen biết Thần đế Đông Hoa.

Bởi vì Thần đế Thượng cổ ở tầng trời thứ chín đã lâu, rất ít khi xuất hiện, rất nhiều tiên nhân căn bản không biết ba vị ấy, có thể có giao tình với bọn họ lại càng ít. Ngao Liên bởi vì là hậu duệ của Thần long

Thượng cổ, mà trong mấy Thần long Thượng cổ có vài vị từng là bạn cũ của Thần đế Đông Hoa, cho nên sau khi bọn họ ngã xuống, Thần đế Đông Hoa khi rảnh rỗi liền quan tâm chăm sóc hậu duệ duy nhất còn lại của bọn họ. Bởi vì tính tình Ngao Liên bình thản, tao nhã lịch sự, tương đối giống tính tình của Thần đế Đông Hoa, vì thế hai người cũng hết giao tình không lớn không nhỏ.

Minh Tôn nghe được tin tức này, mừng rỡ trong lòng, cũng không chạy loạn ở Thiên đình nữa, lập tức thu dọn hành lý (chiến lợi phẩm có được lúc đánh nhau cùng một ít đặc sản của Thiên đình) quay lại nhân gian.

Nói thật, xa cách vài năm này hẳn thật sự rất nhớ con rồng kia. Đó đúng là Thần long mạnh mẽ nhất, xinh đẹp nhất, hơn nữa lại ‘phù hợp’ với hẳn nhất mà hẳn từng gặp được a.

Nhớ tới thân hình thon dài xinh đẹp kia của Ngao Liên, mái tóc dài mềm mại màu trà, giọng nói trầm thấp khêu gợi, còn có tiểu huyết chắt chẽ nóng như lửa kia...

Minh Tôn cảm thấy nửa thân dưới nóng lên.

Kháo! Vừa nghĩ đến đã muốn động dục!

Dục vọng đối với Long thần khiến Minh Tôn có chút không biết nói gì. Hẳn còn chưa từng khát khao như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới Ngao Liên liền giống như có thể kích phát ra các loại dục vọng của hẳn, hình như không chỉ là *** đâu.

Này không tránh khỏi quá mê muội đi?

Minh Tôn vuốt cằm suy tư.

Đồng thời, một vị Thần đế nào đó ở tầng trời thứ chín cũng vuốt cằm yên lặng mỉm cười: thằng nhỏ ngốc, động chân tình còn không biết, còn tưởng rằng chỉ là nhục dục đâu, thật sự là giống hệt như ‘nương’ của nó. (Ma Hoàng rống: người cũng một vừa hai phải thôi!)

Minh Tôn quay lại nhân gian, một đường bay về Đông Hải. Khi đến nơi sâu nhất ở Đông Hải, đột nhiên phát hiện sâu trong hải vực có một con rắn, hơi thở trên người con rắn kia có chút tương tự với Thần long khiến cho hẳn ngày nhớ đêm mong kia.

Nghĩ đến đây, Minh Tôn không chút do dự, lập tức niệm một cái Thiên Ma bí quyết, tách mặt biển ra, mò con rắn nhỏ vô tri vô giác còn đang vui vẻ chơi đùa kia.

Ngao Dã có cảm giác mình đang mơ.

Hắn đang ở đáy biển chơi đến vui vẻ, đột nhiên pháp lực toàn thân đều bị giam cầm lại, sau đó bản thân mình... Thế nhưng lại giống như cá bị người ta vớt ra khỏi biển, còn là dùng loại lưới giống như lưới đánh cá này.

Nhìn ‘lưới đánh cá’ bên người không biết được hình thành từ loại sức mạnh nào tản ra khí đen nhàn nhạt, Ngao Dã vừa sợ vừa giận, đáy lòng còn có vài phần e ngại, ngoài mạnh trong yếu hô lên:

“Lớn mật! Người là ai? Dám vô lễ như thế với Nhị Hoàng tử Đông Hải ta đây!”

“Nhị Hoàng tử của Đông Hải? Vậy Ngao Liên là gì của người?”

Giọng nói kia dường như có thêm chút hứng thú.

Ngao Dã lúc này mới phát hiện trước mắt mình là một người trẻ tuổi so với mình còn nhỏ hơn.

Một người trẻ tuổi... vô cùng đẹp trai.

Người tuấn mỹ uy vũ Ngao Dã đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng chưa từng có người nào khiến cho hẳn từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đã có loại suy nghĩ này.

Hắn chỉ tùy tiện đứng như vậy, liền có một loại khí chất không cách nào hình dung ra được.

Ngao Dã nhìn mà có chút ngẩn người.

Minh Tôn vươn cái chân thon dài, tùy ý đập ‘lưới đánh cá’ một cái, có chút không kiên nhẫn nói:

“Hỏi thì người nói đi!”

Ngao Dã phục hồi tinh thần, nghi hoặc nói:

“Người quen biết gia phụ?”

Cứ gọi thẳng tục danh của phụ thân như thế, hay người trẻ tuổi trước mắt kia có chút lai lịch không tầm thường sao?

Bởi vì cuộc sống của tiên nhân lâu dài không có giới hạn, cho nên bối phận hay quan hệ gì đó cũng không cần quá nghiêm cẩn. Ngoại trừ phụ tử, sư đồ là những mối quan hệ bắt buộc phải duy trì ra, những loại kết giao khác sẽ không để ý nhiều lắm. Dù sao hai người tuổi tác có kém lớn đến mấy, theo thời gian trôi qua cũng sẽ chậm rãi trở nên không rõ ràng. Cho nên đối với các thần tiên mà nói, kết giao vì tính cách tương tự mới là mấu chốt, tuổi, bối phận hay thứ gì khác đều là mây bay a mây bay.

“Cái gì? Y là phụ thân người?”

Minh Tôn kinh hãi.

Tuy rằng hắn nghe được chút chuyện về Ngao Liên, nhưng những nơi núi sâu sông rộng thì tin tức của đám yêu tinh tu luyện nơi đó có thể linh thông tới mức nào chứ? Cho nên Minh Tôn đối với chuyện Ngao Liên đã lập gia đình, còn có một nhi tử lớn như vậy rồi cũng có chút giật mình.

Hắn đánh giá Ngao Dã cao thấp một phen, không khách khí nói:

“Bộ dạng của người quá xấu, không giống phụ thân người chút nào.”

Thân mình Ngao Dã run lên, bị đả kích lớn, phản bác nói:

“Người chưa từng nghe qua câu nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, các con khác nhau hay sao?!”

“Chưa từng nghe qua. Người chắc không phải là được ôm về đi? Nhìn người không giống như do y thân sinh!”

Một câu vô ý nói ra này của Minh Tôn, lại chột trúng tâm sự của Ngao Dã.

Tiền Vương phi Đông Hải Khanh Văn thông *** với Phong Hạo của tộc Hắc Giao, tuy rằng đã bị Ngao Liên dùng thủ đoạn mạnh mẽ che giấu đè nén, nhưng Ngao Cương cùng Ngao Dã vẫn biết được.

Ngao Cương thì thôi đi. Hắn là trưởng tử do Ngao Liên cùng Khanh Văn sinh ra, lúc ấy hai người mới thành hôn chưa lâu, Khanh Văn chưa phản bội, vả lại sao khi Ngao Cương biến hóa thì nguyên hình miễn cưỡng cũng có ba phần giống với Ngao Liên, cho nên cũng không có bất kỳ điều gì nghi ngờ. Nhưng Ngao Dã năm trăm năm trước mới được sinh ra, khi đó tình cảm giữa Ngao Liên và Vương phi đã lạnh nhạt rất nhiều. Vả lại Ngao Dã cùng Ngao Liên cũng không có chỗ nào giống nhau, vậy rồng là màu đỏ, lại hơi tối màu, sừng long cũng ngắn, có chút khác biệt với long tộc của hắn.

Những điểm khác thường ấy khiến tâm của Ngao Dã có chút bất an. Sau khi Long tộc biến hóa thì trong mắt ngoại tộc có lẽ ngoại trừ lớn nhỏ cùng màu sắc thì không có khác biệt quá lớn, nhưng ở trong cùng một Long tộc lại có thể nhận ra dễ dàng. Bởi vậy sau khi Ngao Dã nghe xong câu nói kia của Minh Tôn, cuồn cuộn.

Hắn gào thét nhằm về phía ‘lưới đánh cá’, rống giận:

“Nói hươu nói vượn! Ngậm máu phun người! Người vũ nhục ta, ta tuyệt không buông tha cho người!”

Minh Tôn duỗi dài chân ra, thoải mái đạp lên lưới đánh cá dưới chân, bàn chân dùng sức, rõ ràng chưa tiếp xúc đến thân thể của Ngao Dã, nhưng Ngao Dã lại cảm thấy một cỗ cảm giác vừa đau vừa tê chạy khắp toàn thân, lưới đánh cá còn có xu thế chặt lại.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, kinh hoảng nói:

“Người muốn làm gì?”

Hai tay Minh Tôn chống ở bên hông, vạt áo bị gió to giữa trời thổi tung, tùy tùy tiện tiện mà đạp Ngao Dã, về mặt mang theo dã tính mà tươi cười:

“Không làm gì cả! Kiểm tra một chút xem người có đúng là do Ngao Liên thân sinh không!”

41. Chương 40

Ngao Dã rung mình trong lòng, vừa định hỏi người muốn kiểm tra như thế nào? Đã thấy Minh Tôn mở bàn tay ra, trên lòng bàn tay là một cái vảy.

Hắn đang cảm thấy miếng vảy kia có chút quen mắt, bỗng nhiên một cỗ linh lực thật lớn đột nhiên xâm nhập, nhất thời trước mắt tối sầm, suýt nữa hôn mê. Hắn cảm rằng vận khí công lực toàn thân chống lại, giây lát sau thân rồng thật lớn đã bị lưới đánh cá co rút lại ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng hóa thành một dáng người trần trụi.

Ngao Dã cảm thấy cực kỳ mất mặt. Bình thường Long tộc biến hóa đều hóa ra quần áo, nhưng hiện tại hắn đang toàn lực chống cự lại cỗ sức mạnh thần bí kia, căn bản không có sức lực dư thừa để hóa ra vật, bị bức bách phải biến thành hình người trần trụi.

Giờ phút này hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhìn không rõ vẻ mặt của Minh Tôn, chỉ cảm rằng chịu đựng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân toát ra một tầng lại một tầng mồ hôi lạnh. Cho dù là long thân mạnh mẽ, hắn cũng có loại cảm giác mình sắp bị héo rũ.

Nhưng đúng lúc này, từ mấy ngàn dặm phía xa truyền đến từng trận rồng ngâm, gào thét xông đến, tốc độ cực nhanh.

Minh Tôn nheo mắt lại nhìn luồng sáng màu vàng đang từ đằng xa dần dần đến đây, cúi đầu cười hắc hắc nói với Ngao Dã:

“Tiểu tử kia, không cần phiền não rồi, xem ra người đứng là do y thân sinh.”

Ngao Dã còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên phát hiện thân mình được buông lỏng, sức mạnh vừa rồi cùng xiềng xích gông cùm nháy mắt đều biến mất không thấy đâu. Mắt hoa lên một cái, phát hiện mình y quan chỉnh tề đứng ở bên cạnh người trẻ tuổi.

Minh Tôn cười hắc hắc khoác vai hắn, còn đưa tay giúp hắn sửa sang vạt áo, bộ dáng một ca ca tốt.

“Này, chúng ta cũng là đánh nhau sau mới thành bạn, vừa rồi chỉ là một hồi hiểu lầm. Vậy ở trước mặt phụ thân người, người biết là phải nên nói như thế nào đi?”

Cái gì mà nói như thế nào?

Ngao Dã choáng choáng váng váng, có chút không thể hiểu nổi.

Minh Tôn thấy vẻ mặt hắn mờ mịt, mắt thấy long mang kia đã tiến đến gần rồi, không kịp nói cẩn thận, liền dùng sức vỗ vỗ bả vai của Ngao Dã.

Ngao Dã vẫn đang ngây ngốc, đã thấy hoa mắt, một thân ảnh đứng lại trên đám mây.

“Phụ vương!”

Không ngờ lại nhìn thấy người thân. Ngao Dã nhớ tới vừa rồi bị người ta khi dễ, hận không thể bỏ nhào vào trong ngực phụ vương khóc lóc kể về một hồi. Nhưng hắn vừa mới muốn động đậy bước đi, lại thấy bả vai nặng trĩu, nhất thời sợ tới mức lùi bước chân lại.

Minh Tôn vẻ mặt không chút thay đổi vỗ bả vai Ngao Dã một cái, giống như muốn thể hiện một chút quan hệ tốt đẹp của cả hai, cười ha ha nói:

“Ngao Liên, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Ngao Liên dạo qua một vòng trên người hắn cùng nhi tử, mỉm cười:

“Đã lâu không gặp. Ấu tử vẫn chưa mang thêm phiền toái cho người đi?”

“Nào có nào có. Chúng ta vừa rồi còn đùa giỡn mà. Hắn... Ách... Ha, nhìn xem, chúng ta vừa gặp đã thân, còn chưa kịp hỏi tên đâu.”

Nửa câu sau là Minh Tôn cười tủm tỉm nói với Ngao Dã.

Ngao Liên cười nhạt nói:

“Ngao Dã.”

“A, thì ra lệnh lang tên là Ngao Dã. Ngao Dã, bản lĩnh của người quả thật không tồi, có thể dẫn khí thực long, xem ra người quả nhiên đã trưởng thành, ta không nên ngăn cản người ra ngoài chơi. Ha ha ha...”

Sắc mặt Ngao Dã một hồi đen lại một hồi xanh. Cái gì gọi là trợn mắt nói dối, hắn đã được thể nghiệm rồi.

Ngao Dã có lòng nghĩ muốn vạch trần lời nói dối của hắn. Nhưng nghĩ người ta cao cường như vậy, vả lại còn có thể gọi tên ngang hàng với phụ vương mình, rõ ràng là đồng trang lứa, mình cũng không dễ dàng cáo trạng. Hơn nữa... Khụ, quan trọng là mình hắn không đánh lại người này a, rất sợ sau này hắn tìm đến mình gây sự.

Ánh mắt của Ngao Liên thần nhiên đảo qua người Ngao Dã, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Xảy ra chuyện gì?”

Ngao Dã run lên, dưới long uy của phụ thân liền có chút run rẩy, cúi đầu nói:

“Vâng, là con lén chạy ra ngoài chơi, gặp được, gặp được vị... vị tiền bối này...”

Hắn lén liếc mắt nhìn Minh Tôn một cái, thấy Minh Tôn đang mỉm cười thân thiết nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập ‘cổ vũ’.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói:

“Vị tiền bối này có lòng tốt ngăn cản con lại, nói muốn, muốn...”

Bịa không nổi nữa a.

Minh Tôn nghiêng mặt:

“Ta phát hiện trên người lệnh lang có khí tức giống người, nghĩ chắc là có quan hệ với người, ta thấy hắn tuổi còn nhỏ đã chạy ra ngoài hải vực xa như vậy, liền ngăn hắn lại hỏi một chút. Hắn nói mình đã trưởng thành, có thể tự do xuất hành. Ta lo lắng, liền dùng miếng vải người cho ta thử thực long khí của hắn, không ngờ lại dẫn người đến đây. Ha ha ha, các người quả nhiên là phụ tử liên tâm, ngược lại ta đây chạy loạn khắp Đông Hải này, cũng tìm không thấy Long cung của người.”

Ngao Liên nghe xong lời giải thích của bọn họ, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ ảm đạm cười nói:

“Thì ra người là đến tìm ta. Khách quý giá lắm, không tiếp đón từ xa. Bốn vương dẫn đường cho người. Thỉnh!”

Minh Tôn cũng chấp tay:

“Long vương khách khí. Thỉnh!”

Hai người cùng đáp lên mây, bay về hướng sâu nhất trong hải vực. Ngao Dã buồn bực mà ngồi ở đằng sau đám mây.

Dọc theo đường đi Minh Tôn nói chuyện rất chừng mực, bộ dáng tương giao ngang hàng với Ngao Liên. Ngao Liên cũng vô cùng khách khí, đối với hắn nho nhã lễ độ.

Ngao Dã nhìn mà không hiểu ra sao, đoán không ra người trẻ tuổi kia rốt cuộc đến đây làm gì.

Sau khi đi vào sâu trong Đông Hải, Ngao Liên bắt tay niệm một pháp quyết, mặt biển tách ra, đám mây chở ba người liền chui thẳng vào.

Tiến vào biển rộng, bốn phía đều là nước biển xanh thẳm, xung quanh đám mây lại giống như được một cái bóng khí vây quanh, có thể nhàn nhã mà ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Trước kia Minh Tôn tu luyện trong huyết động ở ma hải, cũng từng đi vào ma hải, nhưng cảnh sắc không quá giống với biển rộng của nhân gian. Ma hải màu xanh đen, nhưng biển rộng của nhân gian lại là màu xanh lam, nước biển xanh thẳm mà trong suốt, màu các loại cá cũng khác với Ma giới.

Minh Tôn cảm thấy hứng thú.

Ngao Liên nói:

“Đây là lần đầu tiên ngươi xuống biển?”

Minh Tôn ngẫm nghĩ, nói:

“Phải.”

Ngao Liên nói:

“Không bằng đưa ngươi đi dạo chơi một chuyến?”

Minh Tôn cười:

“Làm phiền rồi.”

Ngao Liên liếc mắt nhìn Ngao Dã ngồi ở phía sau đám mây, nói:

“Ngươi đi về Long cung trước đi.”

Ngao Dã bị long uy của phụ vương đè ép một đường, cả người không được tự nhiên, nghe vậy lập tức nói:

“Vâng con đi.”

Nói xong chui ra khỏi bóng khí, hóa thành hình rồng chạy mất.

Minh Tôn đợi hần bơi đến lúc biển mất không thấy đâu, ngón tay niết ra một pháp quyết, bỏ thêm một tầng kết giới xung quanh bóng khí, mới cười hắc hắc nói với Ngao Liên:

“Liên, lâu như vậy không gặp, có nhớ ta không?”

Ngao Liên ngừng một chút, nói:

“Ân công đừng nói đùa.”

“Sao lại là nói đùa.”

Minh Tôn nghiêng qua, đưa tay muốn ôm lấy thắt lưng Ngao Liên.

Ngao Liên nhẹ nhàng nghiêng người, tránh thoát, mắt nhìn bốn phía, nói:

“Đừng lộ mồm.”

Minh Tôn cúi đầu cười:

“Không cần lo lắng, chúng nó không nhìn thấy chúng ta.”

Nói xong lại lao qua.

Ngao Liên vội vàng né tránh, ai ngờ đám mây dưới chân không hiểu vì sao lại đột nhiên nhô lên một khối, y bị vướng chân thân hình nhoáng lên một cái.

Minh Tôn thừa dịp này nhảy qua, bổ nhào lên Ngao Liên.

42. Chương 41

“Ân công không thể như thế!”

Ngao Liên kích động khê kêu lên.

Tuy rằng biết rõ đám mây đã bị Minh Tôn hạ kết giới, nhưng y vẫn vô cùng bất an. Hơn nữa từ trong đám mây có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở bên ngoài, liền có cảm giác kết giới này trong suốt.

“Không cần gọi ta là ân công. Gọi tên của ta.”

Minh Tôn nói xong, cúi đầu ngậm lấy vành tai của Ngao Liên.

Ngao Liên chấn động toàn thân, nhất thời thân thể như nhũn ra.

Lần trước Minh Tôn đã phát hiện, nơi mắc cảm nhất của Thần long này chính là cái tai kia, sau khi hóa thành hình rồng chính là sừng rồng cứng rắn vô cùng của y, chỉ cần chạm nhẹ một cái, toàn thân y đều nhũn hết.

Minh Tôn vươn đầu lưỡi liếm mát, còn dùng răng nanh nhẹ nhàng day cắn.

Ngao Liên run rẩy cả người, bản tính của Long tộc gần như không áp chế được, khàn khàn nói:

“Đừng như vậy...”

“Kêu tên của ta! Cầu ta!”

Minh Tôn bá đạo ra lệnh.

“Không!”

“Vậy ta sẽ không buông ngươi ra!”

Minh Tôn một bên khiêu khích vành tai mắc cảm của Ngao Liên, một bên hai tay sờ soạn thân thể của y, giống như sẽ đè áp y xuống làm việc ở trên đám mây này.

Ngao Liên cảm giác được thân thể đang dán chặt vào mình kia từ từ có biến hóa, nhất là bộ phận khó nói ở thân dưới của đối phương. Y cảm thấy kích động, cắn chặt răng, nhắm mắt khàn giọng nói:

“Minh Tôn... Cầu ngươi.”

Minh Tôn ôm y, có chút buồn rầu nói:

“Làm sao bây giờ? Lại càng không muốn buông ngươi ra.”

“Ngươi!”

Ngao Liên trừng mắt nhìn hắn.

Minh Tôn thân mật mà vuốt ve cái lỗ tai cùng phần cổ của y, nói:

“Muốn ta không? Ngao Liên, ta chính là rất nhớ ngươi đó.”

Trên mặt Ngao Liên dần dần nhiễm lên một mặt đỏ ửng, xấu hổ buồn bực nói:

“Ta đã đồng ý với ngươi ba điều kiện, ngươi cũng đã hứa không làm khó dễ ta!”

Minh Tôn nói:

“Ta chỉ nói không cần toàn bộ Long tộc của ngươi gánh vác một lời hứa, cũng không nói không cần ngươi lấy thân báo đáp.”

Ngao Liên tức giận nói:

“Lúc ấy không có nói như vậy!”

Y tức giận, long uy liền không tự giác mà phát ra, nước biển xung quanh dâng lên từng đợt sóng cao, toàn bộ hải vực đều bị ảnh hưởng.

Nhưng Minh Tôn dường như lại không có việc gì, chỉ là có chút kỳ quái nhìn y, thần sắc vô tội nói:

“Người cũng không phải là không thích ta, vì sao cứ kháng cự như vậy chứ? Người tình ta nguyện, hai bên vui vẻ, không phải là chuyện tuyệt diệu nhất sao?”

Đôi con ngươi vàng nhạt của Ngao Liên tròng lên:

“Nói bậy! Ai nói là ta thích người?”

Minh Tôn nói:

“Ta có thể cảm giác được người có thích ta. Ta đối với người như vậy, trong lòng người cũng thật sự vui mừng, vì sao cứ muốn phủ nhận chứ?”

Nói xong lại thân mật mà sờ sờ vành tai của y, cúi đầu hôn một cái.

Gương mặt Ngao Liên đỏ thắm, nói:

“Không đúng! Không phải như vậy! Buông ra!”

Minh Tôn rất là khó hiểu:

“Long tộc các người cũng là bộ tộc tu tiên. Người tu tiên không phải nói chuyện nghiên cứu đạo pháp tự nhiên, thuận theo tâm ý sao? Người rõ ràng là thích ta, lại không chịu thẳng thắn thừa nhận, chẳng lẽ là cảm thấy ta không xứng với người?”

Ngao Liên nói:

“Là đạo pháp tự nhiên, thuận theo ‘Thiên ý’!”

Minh Tôn cắt ngang, nói:

“Có cái gì khác nhau chứ? Thiên ý cho ta và người ở cùng một chỗ, người không nên cố ý tránh né, sẽ hạ tâm ma.”

Ngao Liên vừa bực mình vừa buồn cười:

“Là người xuyên tạc lung tung!”

Minh Tôn nói:

“Mặc kệ. Ta chính là đến tìm người, ta muốn người.”

“Người...”

Lần đầu tiên Ngao Liên gặp phải loại người vô lại có da mặt dày bực này, không khỏi có loại cảm giác luống cuống bó tay.

Đột nhiên đám mây chấn động nhẹ. Hai người nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy mấy con cá heo nhỏ nghịch ngợm đang vây xung quanh đám mây, mấy cặp mắt đen bóng tò mò dùng sức nhìn vào bên trong đám mây. Đáng tiếc không nhìn thấy gì cả, chúng nó liền dùng cái đầu tròn tròn đẩy vào kết giới mềm mại kia.

Ngao Liên gấp gấp nói:

“Mau! Mau thả ta ra!”

“Chúng nó không nhìn thấy.”

Minh Tôn đột nhiên cảm thấy như vậy rất kích thích.

Ngao Liên cả giận nói:

“Người còn không buông ta sẽ không khách khí!”

Minh Tôn nghĩ thầm, con rồng này sao da mặt lại mỏng như thế chứ? Không phải nói Long tộc đều rất phóng khoáng sao?

Bất quá hẳn biết nặng nhẹ, vì thế cười nhẹ nhàng, buông y ra.

Ngao Liên lập tức nhảy dựng lên.

Y cách khỏi Minh Tôn ba bước (đám mây không lớn, không có chỗ trốn), nói sang chuyện khác:

“Nếu ngươi là lần đầu tiên đến Đông Hải, không bằng ta trước tiên mang ngươi đi du ngoạn một phen, coi như là sự tận tình của chủ nhà.”

Minh Tôn cũng không muốn bức khiến con rồng này nóng nảy, ném dây dài mới có thể bắt được rồng to, liền cười nói:

“Được.”

Ngao Liên đã trấn định trở lại, lái đám mây đi vào sâu trong biển, thỉnh thoảng đưa tay chỉ:

“Nhìn, bên kia có bầy cá đang bơi lại đây.”

Minh Tôn gật đầu:

“Không tồi không tồi, thật là xinh đẹp.”

Miệng nói như vậy, tầm mắt của hắn vẫn tập trung trên người Ngao Liên.

Ngao Liên lại nói:

“Bên kia là dải san hô. Bên trong có Giao nhân sinh sống. Thuật may vá của bọn họ ở Hải tộc ta là độc nhất vô nhị. Giọt lệ dưới ánh trăng, sẽ ngưng kết thành ngọc châu.”

Minh Tôn nhẹ giọng thở dài:

“Quả nhiên là độc nhất vô nhị trên đời.”

Ngao Liên lại khụ một tiếng, đám mây chậm rãi trôi nổi trong biển sâu.

Mỗi lần y nói một chỗ, Minh Tôn liền khen một tiếng. Mỗi khi y chỉ một vật, Minh Tôn lại khen một câu. Nhưng là Minh Tôn ngay cả đầu cũng không chuyển một chút, tầm mắt vẫn luôn chăm chú nhìn y, những lời này cũng không biết là nói với ai.

Ngao Liên sống đến tuổi này rồi, còn chưa từng bị người theo đuổi như thế, không khỏi dần dần chịu không nổi. Khi lời nói của Minh Tôn càng ngày càng rõ ràng, mặt của y không khỏi cũng chậm rãi nhiễm lên một tầng sương hồng.

Cuối cùng y dứt khoát không dẫn hắn chạy loạn nữa, trực tiếp quay về Long cung.

“Đến rồi. Nơi này chính là Long cung của bốn vương.”

Minh Tôn nhìn Long cung bằng thủy tinh huyền lệ sáng rực trước mắt, nhật tình khen một câu:

“Chỗ ở của ngươi không tồi.”

“Mời đi theo ta.”

Ngao Liên muốn đi ra khỏi đám mây, ai ngờ kết giới trong suốt kia lại không có cách nào mở ra được. Y hơi hơi nhú mồm, quay đầu nói:

“Mở kết giới ra.”

Minh Tôn nói:

“Đừng nóng nảy. Ngươi dẫn ta đi cả một quãng đường như vậy, không thấy mệt sao?”

Ngao Liên cảnh giác nhìn hắn:

“Không mệt.”

Minh Tôn nghiêng đầu nói:

“Ta không biết ngươi đã có nhi tử.”

Ngao Liên đáp:

“Ta đã thành thân nhiều năm.”

Minh Tôn nói:

“Nhi tử của ngươi không hề giống ngươi một chút nào a. Chẳng lẽ là giống mẫu thân?”

Chủ đề này khiến Ngao Liên nhớ tới Vương phi của y, vô cùng không vui nói:

“Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì!?”

Minh Tôn gãi gãi cằm, đáp:

“Không biết.”

Đây là loại trả lời gì chứ!

Ngao Liên chán nản.

Minh Tôn nói:

“Ta chính là không muốn thả ngươi đi nhanh như vậy!”

Thế giới hai người, thật đẹp dễ tuyệt vời a. Nếu như có thể ở trong đám mây này làm thêm vài thứ gì đó, vậy càng tốt.

Ngao Liên sững sốt một hồi mới kịp phản ứng, giận dữ:

“Nhanh mở kết giới ra!”

Y nóng giận, hai má đỏ lên, con ngươi màu vàng so với trần châu quý giá nhất nơi đáy biển còn sáng ngời hơn, lông mi thật dày hoàn toàn xòe ra, đôi mày rậm nhạt màu giống như kiếm nhúng cao, cả người tản ra một loại khí thế sắc bén.

Minh Tôn nhìn và vô cùng thích, ngứa ngáy trong lòng. Hắn có chút vô tội nói:

“Ta nói thật, vì sao ngươi lại giận? Dù sao cũng đã đến cửa nhà ngươi rồi, ngươi khẩn trương như vậy làm cái gì? Ta dù sao cũng sẽ không làm gì với ngươi ở ngay trước cửa nhà ngươi.”

Ngao Liên hít sâu, nói:

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Minh Tôn nói:

“Được rồi được rồi, ngươi đừng nóng giận. Hay giận sẽ dễ già, già rồi không đẹp nữa.”

Ngao Liên quả thực không muốn nói chuyện tiếp với hắn.

43. Chương 42

Minh Tôn mở kết giới ra, lấy lòng mà nhảy ra ngoài trước một bước, xoay người làm một động tác ‘mời’ với Ngao Liên.

Ngao Liên dừng một chút, nhắc chân bước xuống khỏi đám mây. Đám mây kia mất đi sự bảo hộ của kết giới, lập tức hóa thành một đám bọt khí, biến mất trong nước biển.

Ngao Liên đi phía trước, Minh Tôn đi theo phía sau y, nhỏ giọng nói:

“Ngao Liên, ngươi thích dạng nam tử nào?”

Ta không thích nam tử!

Ngao Liên cắn răng trong lòng.

Minh Tôn không có được câu trả lời của y, lại hỏi:

“Ngao Liên, vì sao người lại không thừa nhận là thích ta? Hay là bộ dạng của ta không đủ anh tuấn tiêu sái? Hoặc là người cảm thấy ta không đủ lợi hại? Nhưng mà ngày đó ở trên giường...”

Ngao Liên đột nhiên quay đầu lại che miệng của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Câm miệng!”

Lính tôm tướng của trông coi Long cung vừa rồi đột nhiên thấy một nam tử xuất hiện trước đại môn của Long cung, đang muốn ngăn cản, đã thấy Long vương cũng đột ngột xuất hiện, hai người một trước một sau chậm rãi đi vào Long cung. Bọn họ không dám ngăn cản, chỉ thấy nam tử trẻ tuổi xa lạ kia đi theo đằng sau Long vương, không biết nói gì đó, Long vương đột nhiên quay đầu lại che kín miệng của hắn.

Long vương luôn luôn tao nhã lịch sự đột nhiên làm ra chuyện không bình tĩnh như vậy, không khỏi khiến cho đám lính tôm tướng của này há to miệng.

Ngao Liên thấp giọng uy hiếp nói:

“Người còn dám nói hươu nói vượn trong Long cung của ta, đừng trách ta không khách khí với người!”

Trong mắt Minh Tôn khê chuyển, gật gật đầu.

Lúc này Ngao Liên mới chậm rãi buông tay ra, một đôi mắt rỗng vắng cảnh giác theo dõi hắn.

Minh Tôn đưa tay kéo bên môi một cái, làm động tác ý bảo sẽ câm miệng.

Ngao Liên mặt không đổi sắc, nói:

“Đi bên này.”

Minh Tôn theo sau Ngao Liên, mắt sắc phát hiện vành tai cùng cổ của y đều nhiễm một tầng đỏ ửng.

Quả nhiên là một Long thần mặt mỏng mềm lòng a.

Ngao Liên mang theo Minh Tôn đi vào trong đại điện Long cung, tể tướng vừa chậm rãi đi ra đón:

“Bệ hạ.”

Ngao Liên ngồi trên vương vị, mời Minh Tôn ngồi xuống bên cạnh mình, giới thiệu:

“Vị này chính là khách quý của bốn vương, Minh Tôn. Minh đại nhân sẽ ở trong Long cung mấy ngày, người đi sắp xếp một phòng tốt nhất, sau đó chuẩn bị đồ ăn cùng rượu ngon, bốn vương muốn khoản đãi khách nhân.”

“Vâng.”

Tể tướng vừa chậm rãi lui ra.

Ngao Liên nói với Minh Tôn:

“Nếu người đã đến đây, liền ở lại trong Long cung của ta mấy ngày đi. Ta còn chưa hỏi, lần này người đến tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?”

Minh Tôn cười, đang muốn nói chuyện, đã thấy nước gợn một trận dao động, có một thanh niên cao lớn mạnh mẽ đi đến.

Thanh niên kia một thân hoa phục màu đen, trang sức trân châu, đầu đội kim quan, dáng vẻ long mi mắt phượng, anh tuấn trầm ổn.

Minh Tôn liếc mắt một cái liền nhìn ra, thanh niên này có quan hệ huyết thống với Ngao Liên.

Quả nhiên, thanh niên kia nhìn không chớp mắt, cung kính hành lễ với Ngao Liên:

“Hài nhi kiến quá phụ vương.”

Ngao Liên thản nhiên nói:

“Sao ngươi đến đây?”

“Con nghe nhị đệ nói có khách quý đến, đặc biệt đến bái kiến.”

Ngao Liên dừng lại một chút, nói với Minh Tôn:

“Đây là trưởng tử Ngao Cương của bốn vương. Cương nhi, vị này chính là... bạn cũ của bốn vương, Minh Tôn.”

Ngao Cương cung kính thi lễ với Minh Tôn:

“Ngao Cương kiến qua tiền bối.”

Minh Tôn liếc mắt đánh giá hần một lượt, mỉm cười nói:

“Đại Hoàng tử thật sự là một nhân tài a.”

Ngao Cương mỉm cười, kính cẩn nói:

“Không dám nhận lời khen như vậy của tiền bối. Xin hỏi tiền bối ở Thiên đình thân cư chức gì? Tiểu chất nên xưng hô như thế nào?”

Nói như vậy, là do đến Long cung còn được Ngao Liên gọi là bạn, mặc kệ tuổi lớn nhỏ bao nhiêu, đều là trưởng bối của Ngao Cương cùng Ngao Dã. Bởi vì phần lớn thần tiên đều có thuật trú nham, không thể dựa vào tướng mạo bên ngoài để luận định thân phận. Mà có thể xưng là bạn với Ngao Liên, cũng chỉ có Long tộc cùng người của Thiên đình. Ngao Cương vừa hỏi chức vị ở Thiên đình của Minh Tôn, là muốn hỏi chức vị tương xứng, như vậy càng có vẻ tôn trọng. Ví dụ như một thượng tiên nào đó, một đế quân nào đó, một động chủ linh tinh nào đó. Bất quá xưng hô như thế cũng sẽ để lộ ra một chút mới lạ.

Vấn đề này của hần cũng là điều mà Ngao Liên muốn biết. Mỗi lần ở cùng với Minh Tôn, y luôn không kịp tìm hiểu những vấn đề đứng đắn như thế.

Minh Tôn cười nói:

“Ta chỉ là một Tán tiên, ở Thiên đình cũng không có chức vị gì. Ta và phụ thân ngươi có quan hệ không giống bình thường, người gọi ta ‘Minh thúc’ là được rồi.”

Ngao Cương sửng sốt.

Xưng hô thân mật kiểu như ‘thúc thúc’ này, đều là giữa những rồng trong cùng một Long tộc có quan hệ huyết thống chân chính sử dụng. Kết giao giữa các tiên nhân thường nhẹ như nước, bình thường đều trực tiếp lấy tiên chức hoặc tiên danh tương xứng, nhiều nhất thì thêm ở đằng sau tôn xưng là ‘Đại nhân’, ‘Điện hạ’ linh tinh gì đó. Nào có xưng hô như vậy? Hay là phụ vương thực sự quen biết hần đến tận bậc này?

Ngao Cương không khỏi quay đầu nhìn về phía Ngao Liên.

Ngao Liên bỗng nhiên cảm thấy khó giải quyết.

Y vẫn cảm thấy Minh Tôn bất quá là tâm tính tiểu hài tử, nhân duyên tình cờ lần trước chỉ là một lần ngẫu nhiên, quần quít đối với mình chỉ là hứng thú nhất thời, tuyệt đối không thể coi là thật. Cuộc sống lâu dài của thần tiên giống như một con đường dài không có điểm cuối. Trên con đường tu luyện thanh tịch vĩnh hằng như thế, dù sao thỉnh thoảng cũng sẽ xảy ra một số chuyện đặc biệt, mới có thể thấp sáng sinh mệnh buồn tẻ.

Bởi vậy tuy rằng Ngao Liên cảm thấy xấu hổ buồn bực với sự khiêu khích cùng theo đuổi của Minh Tôn, nhưng cũng không có để ở trong lòng, cũng không có thực sự động tình. Cho dù lần này Minh Tôn đi vào Đông Hải, Ngao Liên cũng không tin hần thật sự chỉ là muốn gặp mình, chắc chắn còn có chuyện khác (đoán đúng rồi).

Chính là nghe thấy Minh Tôn bảo Ngao Cương gọi hần là ‘thúc thúc’, Ngao Liên có chút không bình tĩnh.

Loại thân phận này một khi đã xác định rồi, giống như còn có một chuyện gì đó đã xảy ra.

Ngao Liên không cách nào hình dung được loại cảm giác này. Minh Tôn rõ ràng nhìn qua còn nhỏ hơn Ngao Cương, nhưng thực lực quả thực mạnh mẽ, so với y còn mạnh hơn vài phần. Vả lại thân phận của Minh

Tôn không rõ, Ngao Liên không biết hắn đến từ đâu, không biết hắn bái người nào làm sư, cũng không biết năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi. Một thiếu niên có thân phận thần bí như thế, lại kiên trì xưng hô ngang hàng với mình, thậm chí còn bảo nhi tử của y gọi hắn là thúc phụ....

Ngao Liên không muốn để cho quan hệ của hai người tiến gần thêm một bước, thần nhiên nói:

“Cương nhi, người gọi đại nhân là được rồi.”

Ngao Cương biết nghe lời phải, lập tức nói:

“Minh đại nhân.”

Minh Tôn đưa mắt liếc Ngao Liên một cái, cũng không phản đối. Dù sao thân phận của hắn tôn quý, khi hoành hành ở Ma giới đều được xưng một tiếng Thái tử điện hạ, thỉnh thoảng gặp được Ma thần không biết hắn, bị thực lực của hắn chấn động, cũng đều xưng hô là ‘Đại nhân’.

Đơn giản mà nói, đây là một cách xưng hô phổ biến nhất ở Ma giới, chỉ cần là kẻ mạnh có thực lực cao hơn, đều được người có thực lực thấp hơn mình xưng hô như thế, không liên quan đến địa vị chân chính.

Ngao Liên thấy Minh Tôn tiếp nhận rồi, cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc nhỏ này nữa, trực tiếp nói với Ngao Cương:

“Đã chào hỏi xong rồi, người quay về đi.”

Ngao Cương có chút khó xử nói:

“Vâng, nhưng mà phụ vương... Nhi thần vừa rồi gặp nhị đệ, hình như nhị đệ bị thương một chút, ngài không nhanh đến xem sao?”

Ngao Liên nhú mày nói:

“Nó lên chuồn ra ngoài chơi, bị Minh Tôn đại nhân gặp được, ra tay dạy dỗ một chút, vẫn chưa chịu trọng thương gì. Người cẩn thận trông chừng nó tu luyện, không được để cho nó ham chơi nữa. Nếu bị ta biết nó lại chuồn ra ngoài, tuyệt không tha nhẹ!”

44. Chương 43

Ngao Cương dụ ngoan nói:

“Vâng, nhi thần cáo lui.”

Minh Tôn nhìn tiểu kim long kia lui ra, sờ sờ cằm có chút suy ngẫm.

Xem ra hai nhi tử của Ngao Liên không thể nào thích mình được a. Vừa rồi Ngao Cương mặt không đổi sắc mà ném cho hắn một cái liếc mắt cao ngạo, dường như tưởng rằng hắn không phát hiện ra. Hừ, tiểu tử kia vẫn còn chút non nớt, dám chơi thủ đoạn như thế ở trước mặt hắn. Đừng nói bọn họ, dù là lão tử của bọn họ, nhưng ở trong mắt mình bất quá cũng chỉ là một tiểu Thần long vừa mới trưởng thành thôi.

Đây cũng không phải khoa trương. Minh Tôn bắt đầu được thai nghén trong đại chiến Thần Ma Thượng cổ, từ khi sinh ra đến hiện tại, đã qua ước chừng một trăm vạn năm. Tuy rằng phần lớn thời gian trong đó hắn đều ở trạng thái vị thành niên, nhưng sau khi thành niên trẻ tuổi cùng đủ để nhiều tuổi hơn tất cả các Long tộc hiện hữu.

Minh Tôn cười nhìn Ngao Liên, cảm thấy vẫn là thực thân của Ngao Liên đẹp nhất. Uy vũ, lại sáng lạn, nhìn qua cực kỳ chói mắt. Bất quá tính cách lại cổ hủ nhạt nhẽo, không giống với Long tộc bình thường mà.

Ngao Liên bị ánh mắt quỷ dị của hắn nhìn đến mức không được tự nhiên, thẹn nhú mày trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười thần nhiên nói:

“Minh Tôn, người lặn lội đường xa đi vào Đông Hải, nói không chừng cũng đã mệt mỏi, không bằng đi xuống chỉ ngồi một lát, đến khi dùng bữa ta sẽ phái người đến gọi người.”

Minh Tôn không hề mệt chút nào. Tinh lực của hắn chính là siêu cấp tràn đầy. Bất quá lúc này hắn lại rất biết nghe lời nói:

“Được.”

Ngao Liên vỗ vỗ tay, gọi một con cá chép tinh đến, đưa Minh Tôn đi tắm diện mà tể tướng rùa đã sắp xếp ổn thỏa.

Chờ Minh Tôn rời đi, Ngao Liên mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Một thần tiên có thực lực lớn mạnh như thế lại có thái độ ụp mở mở, điểm chết người chính là còn từng cùng mình xuân phong nhất độ, thật sự là khiến cho Ngao Liên đau đầu.

Minh Tôn đi vào khách phòng dành cho mình, sau khi đuổi người hầu hạ đi, vẫn chưa lên giường nghỉ ngơi, mà đánh giá bốn phía một chút, thiết lập một kết giới.

Hắn triệu hồi ra mấy con ma điệp, làm một thần chú huyền thân, sau đó ngón tay búng một cái, mấy ma điệp này nhanh chóng bay ra khỏi kết giới, biến mất trong Long cung.

Minh Tôn cúi đầu cười, lẩm bẩm:

“Ngao Liên a Ngao Liên, người mặc Thiên lộ thần chức phong vũ y của ta, sao có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta chứ.”

Thì ra ngày ấy chiếc áo choàng Ngao Liên tiện tay lấy mặc lên khi tỉnh lại ở trong sơn động, chính là cái yếm đỏ năm xưa Thần đế Trọng Quang để lại cho bàn anh Minh Tôn.

Chiếc yếm đỏ này chính là thần vật Thượng cổ, tên là Thiên lộ thần chức phong vũ y, nước lửa bất xâm, đao thương khó nhập, hơn nữa được thai nghén ra linh tính, còn có thể căn cứ theo tình hình của chủ nhân mà thay đổi.

Minh Tôn từ lúc còn là trẻ sơ sinh đã mặc nó, hiện tại đã được trăm vạn năm. Thiên lộ thần chức phong vũ y từng làm cái yếm của hắn, sau đó làm ngoại sam, rồi khôi giáp đủ loại. Lần trước khi hắn hoan hảo với Ngao Liên thì, đã cởi phong vũ y này ra, tùy tiện ném ở bên giường. Mỗi lần chỉ cần khi hắn có yêu cầu, phong vũ y này sẽ tự động quay lại trên người hắn, hơn nữa thứ này có linh tính, tự động nhận chủ, cho dù bị những người khác đoạt mất, cũng không thể mặc nó vào.

Nhưng ngày đó Ngao Liên thế nhưng lại dễ dàng mặc nó vào, khi Minh Tôn thấy đáy lòng cũng thầm cả kinh. Sau đó hắn lại có hứng thú với Ngao Liên, liền biết thời biết thế mà đưa chiếc áo đó cho Ngao Liên.

Nói là ‘đưa’, thực ra Thiên lộ thần chức phong vũ y vẫn nhận Minh Tôn là chủ. Chỉ cần tâm niệm của hắn hơi động, tức khắc sẽ quay về bên cạnh hắn. Nếu lúc ấy trùng hợp có người mặc nó, nhất định cũng sẽ chạy lại đây.

Bất quá Minh Tôn vẫn chưa gọi phong vũ y này về, hắn chính là không hiểu vì sao lúc ấy Ngao Liên lại mặc được nó lên?

Thực ra việc này Ngao Liên cũng không biết. Sau khi hắn quay về Đông Hải thì, lúc đầu bận rộn việc phản loạn của Hắc Giao tộc, còn có việc phản bội của Vương phi, nhất thời không nghĩ đến việc này. Thẳng đến khi xử lý xong tất cả mọi chuyện, y mới nhớ tới thứ Minh Tôn để lại cho y.

Bản thân y cũng từng muốn cởi bộ y phục trên người ra, nhưng kỳ quái chính là bất kể y làm như thế nào, y phục trên người đều giống như dính lên người y, không thoát ra được. Mặc dù là khi y tắm rửa, y phục kia cũng sẽ biến hóa thành một cái khăn lụa, chấp nhất mà khoát lên đầu vai của y...

Ngao Liên từng thử biến về chân thân. Nhưng khi y hiện ra chân thân thực long thì, bộ y phục kia liền biến mất không thấy đâu, không biết giấu ở chỗ nào, nhưng Ngao Liên biết rõ nó vẫn chưa rời khỏi thân thể của mình.

Chuyện này khiến Ngao Liên buồn rầu một thời gian. Nhưng sau đó y phát hiện ra bộ y phục kia không có gì đáng ngại, vả lại nước lửa bắt tâm, công hiệu kéo dài, cũng không còn mâu thuẫn như trước nữa.

Lần này Minh Tôn đến Đông Hải, Ngao Liên đang muốn tìm cơ hội bảo hấn giúp mình cởi bộ y phục này ra (ha ha, người xác định?)

Có một con ma điệp bay ra khỏi phòng của Minh Tôn, đập dờn bay về phía nơi của Ngao Liên.

Lúc này Ngao Liên đang nói chuyện với tể tướng rùa ở thư phòng, con ma điệp kia liền lén lút dán chặt lên cửa sổ.

“Điện hạ, vị Minh đại nhân kia rốt cuộc là ai? Điện hạ cũng biết một phần?”

Ngao Liên lắc đầu:

“Không có việc sẽ không lên điện Tam Bảo. Lúc trước bốn vương từng đồng ý chấp nhận ba thỉnh cầu của hấn, nói vậy hôm nay chắc là đến muốn bốn vương thực hiện lời hứa.”

Tể tướng rùa vuốt vuốt chòm râu của mình, run rẩy nói:

“Đại nhân kia có ân cứu mạng với ngài, theo lẽ thường thì Long cung chúng ta phải dốc toàn lực hồi báo. Nhưng vị đại nhân kia lai lịch không rõ, lại có một thân tu vi cao thâm, cự thần vẫn cảm thấy có chút bất an a.”

“Thực không dám giấu diếm, bốn vương cũng có lo lắng như thế.”

Ngao Liên lộ ra vẻ lo lắng nhàn nhạt, dừng lại một chút nói:

“Bất kể như thế nào, y là khách quý của bốn vương, mấy ngày này tể tướng người cần cẩn thận khoản đãi hấn. Đừng để Cương nhi cũng Dã nhi tiếp cận hấn.”

Tể tướng rùa sững sốt, vội hỏi:

“Đây là vì sao? Chẳng lẽ nhị vị long tử đã đắc tội vị đại nhân kia?”

Ngao Liên cười khổ:

“Đúng là như thế. Dã nhi khờ khạo thẳng tính, hôm nay trùng hợp gặp được hấn, cũng không biết rõ là có đắc tội hấn không. Nhưng là Cương nhi thích tự cho mình là thông minh, vừa rồi lời nói có chút không ổn, chỉ sợ hấn đã phát hiện. Người trông chừng hai bọn chúng cho tốt, đừng để bọn chúng đắc tội với khách quý, vị kia cũng không phải là đèn cạn dầu đâu. Bất quá chỉ cần Long cung chúng ta dùng thành ý để đối đãi, hấn cũng không phải là không biết.”

Tể tướng rùa nói:

“Như vậy, cự thần đã biết. Nếu vị đại nhân kia có yêu cầu bất lợi gì với đại vương, Long vương ngài có thể nói cho cự thần. Cự thần bất tài, nhưng có thể giúp điện hạ nghĩ cách, phân ưu một phần.”

Ngao Liên nói:

“Sao bốn vương lại không tin người chứ? Bằng không cũng sẽ không nói chuyện hấn có ơn cứu mạng nói cho người biết. Người đi xuống trước đi, cẩn thận sắp xếp tiệc rượu buổi tối. Bốn vương muốn thận trọng suy nghĩ lại.”

“Vâng.”

Tể tướng rùa mang theo cái mai nặng nề chậm rãi lui xuống.

Ngao Liên ngồi một mình ở trong phòng một lát, đột nhiên đứng dậy xoay một vòng, quần áo trên người biến mất, chỉ để lại một kiện nội sam đơn bạc, gắt gao bao lấy thân thể, da thịt bên trong như ẩn như hiện.

Cánh của ma điệp kia kích động run rẩy một chút, rất nhanh đã an tĩnh.

Ngao Liên cau mày, duỗi dài cánh tay có chút buồn rầu mà nhìn một thân y phục, thử một lát vẫn là không cởi ra được, lại niệm vài pháp quyết, vẫn không có hiệu quả, không khỏi thở dài, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Lúc này ma điệp ngoài cửa sổ đã biến thành một làn khói mờ, biến mất không thấy đâu.

Minh Tôn ở trong phòng mở mắt ra, lau cằm, vẻ mặt đáng khinh lộ ra biểu cảm thèm nhở dãi.

45. Chương 44

Mấy ma điệp khác lần lượt đưa tin tức về, liền biến mất không thấy đâu.

Minh Tôn đã có hiểu biết đại khái về Long cung, đồng thời cũng vì biện pháp an toàn của Long cung mà cảm thấy lo lắng. Khinh địch như vậy đã bị ma điệp của hắn tìm được tin tức, cũng không biết Long thần thiện lương lại mềm lòng kia bình thường quản lý Long cung như thế nào. (trừ ma đầu người ra, ai có bản lĩnh có thể dễ dàng tìm hiểu tin tức ở Long cung như thế chứ!)

Minh Tôn tính toán trong lòng, rồi ngã xuống chiếc giường ngọc trai rộng lớn khảm vô số trân châu nhắm mắt dưỡng thần. Qua một canh giờ, liền nhận ra hơi thở của tể tướng rùa kia lan đến cửa.

Tể tướng rùa gõ cửa, Minh Tôn không có lên tiếng trả lời.

Tể tướng rùa chờ một lát, lại gõ gõ cửa, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi có chút hoài nghi, cao giọng nói:

“Minh Tôn đại nhân, Long vương điện hạ chuẩn bị tiệc rượu, mời ngài đến dự tiệc. Minh Tôn đại nhân! Minh Tôn đại nhân?”

Bên trong lặng im không một tiếng động, sắc mặt tể tướng rùa khê biến, bàn tay vung lên, đại môn mở ra. Nhưng bên trong cũng không phải là khung cảnh trống không như lão tướng, mà có một lớp chắn giống như sương mù mênh mông ở trước mặt, khiến lão không nhìn thấy tình hình bên trong.

Tể tướng rùa liền thử vài pháp quyết, nhưng như thế nào cũng không thể phá được lá chắn sương mù mờ ảo kia, sắc mặt không khỏi thay đổi, trong lòng lại có một nhận thức mới với thực lực của Minh Tôn.

Đúng vào lúc này, lá chắn kia bỗng nhiên tản ra một luồng sáng nhẹ, hóa thành hư vô, Minh Tôn y phục chỉnh tề hiện ra trước mắt.

Hắn ngáp một cái, nói:

“Thì ra là tể tướng rùa. Ngại ngần, vừa rồi ta đang ngủ, không có nghe thấy tiếng của người.”

Tể tướng rùa lúc này không còn dám khinh thường thanh niên này nữa, khê mỉm cười nói:

“Không có việc gì không có việc gì. Minh đại nhân là khách quý của Long vương, đường xa đến đây, hẳn là nên nghỉ ngơi đầy đủ. Điều là tại hạ lo lắng không chu toàn.”

Minh Tôn lười biếng duỗi duỗi thắt lưng, cười hắc hắc nói:

“Ta đã ngủ no rồi, lúc này tinh thần tốt lắm, chúng ta đi thôi, đừng để cho Ngao Liên đợi lâu.”

Tể tướng rùa đối với chuyện hắn gọi thẳng tặc danh của Long vương rất biết điều mà coi như không nghe thấy, đi phía trước dẫn đường.

Ngao Liên quả nhiên là chuẩn bị tiệc rượu cùng ca múa, chỉ chiêu đãi một mình Minh Tôn, phải nói là chiêu đãi cực kỳ xa hoa.

Minh Tôn nâng chén rượu hỏi:

“Sao lại không thấy Đại Hoàng tử, Nhị Hoàng tử?”

Ngao Liên cười nhạt nói:

“Bọn chúng còn phải tu luyện, bổn vương không cho bọn chúng tới.”

Minh Tôn nói:

“Nhân gian có một câu là ‘Mong nhi tử hóa rồng’. Nhi tử của ngươi đã là rồng, làm gì cần phải khắc nghiệt với bọn chúng như thế? Khó có được hôm nay có đủ rượu ngon, mỹ nữ ca múa, gọi bọn họ cùng đến vui vẻ thoải mái một chút được không?”

Ngao Liên nói:

“Con đường tu luyện, không tiến tất lùi, ngày đêm không thể lười biếng. Ta đã căn dặn bọn chúng chuyên tâm luyện công, nếu lúc này kêu bọn chúng ra, chỉ khiến cho tâm luyện công bị xao nhãng. Vẫn là thôi đi.”

Minh Tôn phùng mặt lên giống như cái bánh bao, nói:

“Nhưng chỉ có hai người ta và ngươi, ngươi lại lạnh nhạt như thế, ta cảm thấy rất tịch mịch a.”

Tể tướng rùa đang muốn nói chuyện đỡ giúp Long vương liền cứng đờ, nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Ngao Liên cũng hơi ngừng lại một chút. Dưới đại điện nhiều người ca múa như vậy, lại có tể tướng rùa cùng ở đây, sao lại nói là chỉ có hai người bọn họ? Còn tịch mịch chỗ nào?

Ngao Liên hạ quyết tâm không cho hai nhi tử đến gần Minh Tôn, lúc này càng sẽ không gọi bọn họ đến xem náo nhiệt ở đây. Nhưng thấy Minh Tôn rõ ràng là không chịu bỏ qua, ần ần đoán được ý tứ của hắn, không hỏi ướm thử:

“Hay là bốn vương còn chưa đủ nhiệt tình? Ngươi còn chỗ nào bắt mẫn nữa?”

Minh Tôn hơi hơi nghiêng người, tới gần long tọa của y, dùng thanh âm chỉ để cho hai người bọn họ nghe được nói:

“Nếu để cho bọn họ lui ra, ngươi một mình ở cùng ta, ta mới vừa lòng.”

Khóe miệng Ngao Liên hơi co rút, mặt không đổi sắc nói:

“Bốn vương đã biết. Tể tướng, ngươi cho các nàng lui ra đi, ngươi cũng lui ra.”

Tể tướng rùa không nghe thấy hai câu nói nhỏ cuối cùng của hai người, nhưng một câu ‘rất tịch mịch a’ của Minh Tôn khiến cho lão cảm thấy trong này có gì đó không ổn. Nhưng cái không ổn này rốt cuộc là cái gì, cho dù lão đã sống hơn vạn năm, cũng nhất thời không nghĩ ra (lão rùa đáng thương cũng là không nghĩ tới có người dám có chủ ý với Long thần nhà lão).

Ca múa chấm dứt, tể tướng rùa cũng chậm rãi lui ra, rốt cuộc chỉ còn có Long thần cùng Minh Tôn hai người.

Minh Tôn âm thầm thiết lập kết giới, kích động nâng chén rượu lên nói:

“Rốt cuộc chỉ còn lại hai người chúng ta. Liên, ta mời ngươi một ly.”

Khi nào thì quan hệ của chúng ta đã thân mật đến mức độ có thể gọi thẳng một chữ trong tên chứ?

Ngao Liên oán thầm trong lòng, cũng không muốn chấp nhận với hắn ở vấn đề nhỏ này, liền nâng chén rượu lên nói:

“Mời.”

Hai người đều uống cạn chén của mình, trong lòng Minh Tôn lại vui vẻ, nói:

“Liên, ta biết ngươi không cho hai nhi tử của mình đến đây, là vì sợ ta có ý gì khác với bọn họ. Ngươi thật không hiểu ta. Minh Tôn ta tuy rằng tính tình có chút tùy tiện, cũng sẽ không làm khó tiểu bối. Huống chi bọn chúng là nhi tử của ngươi, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, không những thế ta còn phải quan tâm một phần đâu.”

Ngao Liên cân nhắc một chút, nhưng thật ra tin tưởng lời của hắn. Mặc dù thời gian ở chung không lâu, nhưng tính cách của Minh Tôn cao ngạo, Ngao Liên vẫn có thể cảm nhận được. Hơn nữa thực lực của Minh Tôn cao hơn y rất nhiều, cũng không cần thiết phải lừa gạt y chuyện này.

Có những lời này của Minh Tôn, Ngao Liên liền yên tâm hơn không ít, thái độ cũng càng trở nên ôn hòa, mỉm cười nói:

“Là ta nghĩ nhiều, người đừng để ý. Hai tiểu tử kia nghịch ngợm bướng bỉnh, không biết nặng nhẹ, ta cũng là sợ bọn chúng làm người không vui.”

Minh Tôn phát tay:

“Tâm tư của người ta hiểu được, lo lắng cho nhi tử là chuyện thường tình, người thật sự có tâm của từ phụ. Bất quá người cũng nên tin tưởng ta vài phần. Chẳng lẽ ta là loại người bạo ngược không để ý người khác nói gì sao?”

Mấy lời sau vẫn như cũ, lại lộ ra vài phần ủy khuất nho nhỏ.

Ngao Liên tự biết mình đuối lý, bưng chén rượu lên:

“Là ta sai lầm rồi, mời người một ly. Sau chén này, mong rằng Minh Tôn sẽ không trách ta nữa.”

Minh Tôn hiểu được chuyện có chuyển biến tốt, cười ha ha nói:

“Ta cũng không phải là người hẹp hòi như thế. Đến, cạn!”

Hai người lại uống một chén, quan hệ rõ ràng có chuyển biến tốt, Ngao Liên cũng bỏ xuống tâm đề phòng.

Quả nhiên tình bạn giữa nam nhân đều được bồi dưỡng ở trên bàn rượu.

Minh Tôn có mấy chén rượu nhỏ vào bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên, lại tạo cảm giác có vài phần non nớt đáng yêu. Bộ dạng của hắn vốn tuấn mỹ tà mị, nhưng bởi vì công phu chưa khôi phục đến thời kỳ mạnh mẽ nhất, nhìn qua bộ dáng giống như chỉ tầm mười tám, mười chín tuổi, lúc này nhìn thấy có chút ngây ngô non nớt.

“Liên, người có phải hay không tò mò vì sao ta đến Đông Hải tìm người a?”

Ngao Liên ngừng lại một chút, nói:

“Cũng đang muốn hỏi.”

Minh Tôn thành thật nói:

“Thực ra chưa có nói với người, ta đối với người quả thực là vô cùng nhưng nhớ. Nhưng lần này đến tìm người cũng là có chuyện quan trọng muốn nhờ.”

Ngao Liên nghe hắn nói thẳng là có chuyện quan trọng muốn nhờ, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, thành khẩn nói:

“Người có ân cứu mạng với ta, chỉ cần là việc Ngao mỗ có thể, nhất định sẽ dốc sức tương trợ. Vượt lửa qua sông, không hề hối tiếc.”

Hai trông mắt tà mị của Minh Tôn hơi hơi nhú lại, mỉm cười nói:

“Bất người vượt lửa qua sông, ta sẽ luyến tiếc.”

Về mặt của hắn mị hoặc, ngữ khí lại vô cùng nghiêm trang, Ngao Liên không khỏi sửng sốt, tim đập có chút tăng tốc.

Minh Tôn lại nói:

“Mặc dù người đã đồng ý với ta ba việc, nhưng ta tuyệt sẽ không lấy chuyện khiến tính mệnh người gặp nguy hiểm đến nhờ. Ở trong lòng ta, người so ra còn quan trọng hơn mấy chuyện này.”

Cho dù là Ngao Liên có chút quen với miệng lưỡi không gì cản nổi của hắn, lúc này vẫn cảm thấy mặt mình nóng lên, thúc giục nói:

“Người vẫn là mau nói xem có việc gì đi.”

Minh Tôn cười, cân nhắc một chút, nói:

“Người có từng nghe nói qua về Thần đế Thượng cổ không?”

Ngao Liên nói:

“Người muốn hỏi về vị đế quân nào?”

“Ba vị ấy người có biết không?”

Ngao Liên ngẫm nghĩ, nói:

“Chỉ có Thần đế Đông Hoa là biết được một phần thôi. Thần đế Đại Chính và Thần đế Trọng Quang biến mất đã lâu, ta cũng không biết nhiều lắm.”

Minh Tôn nói:

“Vậy người kể về người người biết một chút cho ta nghe đi.”

46. Chương 45

Ngao Liên cũng không hỏi hấn vì sao lại hỏi thăm về ba vị Thần đế Thượng cổ kia, chỉ dùng chất giọng êm tai kể lại cho hấn.

“Tam quân Thượng cổ phân biệt là Thần đế Đại Chính, Thần đế Đông Hoa và Thần đế Trọng Quang. Nghe nói tam quân này được sinh ra từ trong một vùng khí hỗn độn của vũ trụ thuở ban sơ, trời sinh cấp Thần nên là Thần đế. Trước khi ý thức tỉnh táo thì bọn họ đã ngủ say ít nhất là hơn ba nghìn vạn năm, khi đó vũ trụ còn chưa hình thành. Cho đến khi bọn họ tỉnh lại, mới có lửa sinh ra, vạn vật bước đầu có biến hóa, Thiên giới bắt đầu được hình thành. Sau đó lại là một đoạn thời gian rất dài, thế giới này của chúng ta thai nghén ra Đại thần Bàn Cổ, lại từ Đại thần Bàn Cổ mới sinh ra trời đất, thành lập nên thế giới, lôi kéo được sự chú ý của ba vị Thần đế, cũng dừng lại ở thế giới này.”

Rồi Ngọc đế đăng cơ, Thiên giới dần dần rộng ra, thiên đạo cũng đi vào quỹ đạo, ba vị Thần đế liền đi lên tầng trời thứ chín, không còn can thiệp vào thế sự. Trong đó Thần đế Đại Chính vào mấy ngàn vạn năm trước liền có ý tưởng sáng thế, nghe nói đã mở ra một không gian, đi đến thế giới khác. Thần đế Trọng Quang... Tính cách có chút lạnh nhạt (là chây lười đi?), phần lớn thời gian đều ẩn cư ở nơi nào đó không rõ, cũng đã gần trăm vạn năm không hề lộ diện. Chỉ có Thần đế Đông Hoa, hiện nay lĩnh một hư chức ở Tiên giới, thỉnh thoảng sẽ đến Tiên giới, tính cách cũng rất ôn hòa, bình dị gần gũi, có giao tình với các vị tiên khác. Ta chỉ biết nhiều đó thôi.”

Lời giải thích của Ngao Liên cũng có thể tính là kỹ càng tỉ mỉ. Bất quá hiểu biết của y về hai vị Thần đế Đại Chính cùng Trọng Quang không nhiều lắm, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, chỉ nói được qua loa. Đến Thần đế Đông Hoa, hai người xác thực có vài phần giao tình, bất quá cũng không có điều gì rõ ràng quan trọng với Minh Tôn.

Minh Tôn trầm ngâm một lát, nói:

“Nói như vậy, nhị vị Thần đế Đại Chính cùng Trọng Quang không một ai trên Tiên giới có thể tìm được bọn họ? Ngọc đế cũng không thể?”

“Ngọc đế tuy rằng cai quản Thần Tiên giới, nhưng vẫn ở dưới ba vị Thần đế, không có quyền tuyên gọi ba vị Thần đế Thượng cổ. Bất quá nghe nói giữa Thần đế Đông Hoa và hai vị Thần đế kia có cảm ứng đặc biệt nào đó, toàn bộ Thiên đình này, có thể tìm ra bọn họ chắc chỉ có Thần đế Đông Hoa thôi.”

Minh Tôn nghĩ thầm, nếu Thần đế Đông Hoa chính là vị phụ thân kia của của hấn, vậy quá tiện lợi rồi. Nếu người đó không phải, còn phải nghĩ cách nhờ ông ta tìm kiếm hai vị Thần đế khác, thật sự là phiền toái.

Hắn thở dài trong lòng, cảm khái hai vị lão tử của hấn có lai lịch quá lớn, mình là loại hạnh tai nào đây! (người xác định là ‘hạnh tai’?)

Ngao Liên uống cạn một chén rượu, thấy Minh Tôn này giờ không nói gì, nói:

“Hiện tại người còn chưa nói ra chuyện thứ nhất? Rốt cuộc muốn yêu cầu ta làm gì?”

Minh Tôn phục hồi tinh thần, mỉm cười với y, nói:

“Đa tạ người đã nói thẳng với ta. Ta quả thực có một việc muốn nhờ người giúp đỡ. Sau việc này, người chỉ còn lại hai việc phải làm cho ta thôi.”

Ngao Liên gật đầu.

Minh Tôn nói:

“Nghe nói người có quen biết với Thần đế Đông Hoa, không biết có thể dẫn ta đến gặp được không?”

Trong lòng Ngao Liên cũng đã ẩn ẩn đoán được, nghe vậy xác nhận nói:

“Yêu cầu thứ nhất của người chính là nhờ ta dẫn người đến ra mắt làm quen với Thần đế Đông Hoa?”

“Đúng là như thế.”

Ngao Liên ngẫm nghĩ, nói:

“Việc này không có vấn đề gì. Nhưng Thần đế Đông Hoa thân ở tầng trời thứ chín, bình thường cũng không hạ giới, chỉ sợ là phải đợi một khoảng thời gian nữa.”

“Chờ bao lâu?”

“Ta cũng không biết. Trước kia mỗi khi ta lên Thiên đình báo cáo công việc mới có thể ngẫu nhiên gặp được Thần đế Đông Hoa. Nhưng những năm gần đây Thần đế Đông Hoa luôn ở yên trong nhà, ngay cả ta cũng gần ba trăm năm nay không gặp qua ngài ấy.”

“Này phải làm thế nào mới được đây?”

Mắt Minh Tôn nhú lại.

Hắn đến nhân gian đã gần trăm năm, tuy rằng vị lão tử Ma Hoàng kia bình thường cũng không để tâm đến hắn, nhưng nếu thời gian quá dài, sớm muộn gì cũng sẽ khiến ông ấy chú ý. Huống chi Minh Tôn cũng không muốn ở lại nơi này quá lâu như vậy. Thế lực của hắn đều ở Ma giới, một hai trăm năm, thậm chí một hai ngàn năm không thấy bóng dáng, Cửu Cát đều có thể giúp hắn xử lý được tất cả. Nhưng nếu biến mất thời gian quá dài, sợ thuộc hạ sẽ có suy nghĩ khác.

Ngao Liên thấy gương mặt Minh Tôn luôn đường hoàng đắc ý thế nhưng lại nhiễm lên một chút buồn rầu, tâm không khỏi căng thẳng, giống như không muốn nhìn thấy một chút không vui của hắn.

Loại cảm giác này khiến Ngao Liên kinh ngạc một lát, lập tức thu liễm tâm thần, im lặng cúi đầu.

Ngón tay thon dài trắng nõn của y chậm rãi vuốt ve chén rượu bằng hổ phách trên tay một phát, đột nhiên nghĩ ra:

“Sang năm Vương mẫu nương nương muốn mời ta dự hội bàn đào. Có lẽ Thần đế Đông Hoa cũng sẽ đến tham gia.”

“Hội bàn đào là cái gì?”

Về mặt Minh Tôn thoáng động. Hắn dạo một vòng khắp Tiên giới, chỉ cảm thấy buồn tẻ chán nản, rầm rừ không có, nơi nơi đều yên yên tĩnh tĩnh, chưa từng nhìn thấy cái yến hội nào, không khỏi vô cùng tò mò.

Ngao Liên thấy hai mắt Minh Tôn sáng rực lên, mỉm cười nói:

“Truyền thuyết kể khi thế giới này mới hình thành từng có một gốc cây thần Huyền Thiên, trái của cây thần kia sau khi rơi xuống liền sinh ra cây bàn đào, tiếp tục sinh sôi, đó là những cây đào trong vườn bàn đào của Thiên đình. Những cây đào này ba ngàn năm mới ra lá, ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả. Những cây bàn đào này sinh ra đã có tác dụng trường thọ bất diệt, còn được gọi là đào tiên trường thọ. Sau khi Ngọc đế cùng Vương mẫu nhập chủ Thiên đình, vườn bàn đào này liền do Vương mẫu cai quản. Mỗi

lần những cây bàn đào này chính, Vương mẫu nương nương sẽ mời chúng tiên đến nhăm nháp, chính là một sự kiện cực lớn ở Thiên giới.”

Minh Tôn vốn được sinh ra từ quả Huyền thiên, trời sinh đã có mối liên hệ không rõ nào đó cùng với vật thần Huyền Thiên, tâm không khởi khê động, sinh ra cảm giác cơ duyên nào đó, giống như tò mò hỏi:

“Ta nghe nói cây thần Huyền Thiên mỗi giới chỉ có sinh ra một gốc cây, vậy gốc cây Huyền Thiên này có còn tồn tại trên thế gian hay không?”

Ngao Liên nói:

“Cái này ta không biết. Cây Huyền Thiên là linh vật được sinh ra trong linh khí hỗn độn, xuất hiện khi thế giới mới được sinh ra. Mỗi cây thần Huyền Thiên đều không giống nhau, thai nghén ra quả, cũng là linh bảo không tầm thường. Hơn nữa bởi vì sau khi cây này trưởng thành sẽ kết quả, sau khi kết quả sẽ tản ra một lượng linh khí rất lớn tẩm bổ cho vạn vật, nếu đúng lúc ấy không thể cẩn thận thai nghén, sẽ thấy linh khí từ từ tan hết, héo rũ mà chết. Bởi vậy phạm là thời gian thế giới được sinh ra quá dài, sớm không còn bóng dáng của cây thần Huyền Thiên. Ta nghĩ cây Huyền Thiên của thế giới này, cũng đã mất đi rồi.”

Minh Tôn có chút thất vọng:

“Vậy thật là đáng tiếc, nếu như có thể, ta rất muốn được nhìn thấy vật Huyền Thiên này mà.”

Bất kể là thế giới mới sinh ra nào cũng đều có rất ít sinh vật tồn tại, khi sinh vật biến đổi, tiếp đó tiến hóa thành người, tiên, thần cũng cần có thời gian chậm rãi, khi đó linh khí của cây thần Huyền Thiên đã sớm tan hết, héo rũ rồi biến mất.

Ngao Liên dịu dàng nói:

“Giới này có cây bàn đào lưu lại, đã là chuyện may mắn. Cây thần Huyền Thiên kia là linh bảo có cùng trời đất, không phải ai cũng có duyên phận được nhìn thấy. Ngay cả bất hạnh của chúng ta, có khi, cũng chưa chắc là việc xấu.”

Tâm tư Minh Tôn khê động, khóe mắt hơi cong, vui vẻ ra mặt:

“Liên, ngươi là đang an ủi ta sao?”

Ngao Liên nghe vậy, lập tức quay mặt đi nói:

“Ta là sợ ngươi sinh ra tâm không nên có.”

Trông mắt Minh Tôn khê chuyển:

“Dáng vẻ của cây bàn đào kia như thế nào? Có thể nhìn thấy không?”

Ngao Liên lắc đầu:

“Vườn bàn đào có người chuyên trông giữ, xung quanh có bố trí kết giới nghiêm mật, bất kể tiên nhân nào không được phép cũng không thể vào trong.”

Minh Tôn bĩu môi:

“Thật sự rất không thú vị.”

Ngao Liên không khỏi cười nói:

“Được thưởng thức bàn đào trường thọ, đã là một chuyện đại may mắn. Sau khi ném được bàn đào, có thể thọ cùng trời đất. Nếu ngươi tò mò, năm sau đến hội bàn đào, ta có thể đem phần bàn đào kia của ta tặng cho ngươi.”

Minh Tôn nói:

“Ngươi không ăn?”

Ngao Liên thần nhiên nói:

“Ta từng ném qua một quả.”

“Vậy người không để lại cho hai nhi tử sao?”

“Cảnh giới của bọn chúng không đủ, không thể tùy tiện ném đào tiên, nhẹ thì kinh mạch bạo liệt, nặng thì nổ tan xác bỏ mình.”

“Người vẫn là giữ lại cho mình ăn là được rồi, đào tiên có thể thọ cùng trời đất bậc này, ăn vào với người cũng có trợ giúp.”

Ngao Liên cười nói:

“Ta là huyết mạch của Thần long Thượng cổ, nếu tu luyện thích đáng, tự nhiên có thể thọ cùng trời đất, không nên tiếp tục dẹt hoa trên gấm. Con đường tu luyện, vẫn là nên làm đến nơi đến chốn, mỗi ngày tu luyện không ngừng sẽ đảm bảo hơn. Dựa vào linh đan diệu dược sẽ giúp tăng cảnh giới lên, tuy là phương thức nhanh chóng, nhưng dù sao cũng không ổn.”

Minh Tôn không biết Ngao Liên để lại phần đào tiên kia cho mình, là vì báo ơn cứu mệnh của mình, hay là còn có ý khác, nhưng trong lòng vẫn vô cùng cao hứng. Đây nói rõ trong lòng Ngao Liên có nhớ đến mình a.

47. Chương 46

Ngao Liên thấy thời gian không còn sớm, liền khuyên nhủ Minh Tôn nên đi nghỉ ngơi. Nhưng Minh Tôn còn chưa thỏa mãn, có chút lưu luyến.

Ngao Liên thấy bộ dáng hần muốn ở lại nơi này, không khỏi đau đầu. Long cung ở nơi sâu nhất trong hải vực, không thấy mặt trời, cũng không có cảm giác ngày đêm. Hơn nữa với những người tu luyện đến bậc này như bọn họ, ngủ cũng là chuyện không có ý nghĩa.

Minh Tôn còn đang lè mề, chợt thấy tể tướng rùa giống như một cơn gió cuốn tiến vào, tốc độ hoàn toàn ngược với khả năng mà lão có, Minh Tôn ghen hờn nhìn trân trối.

“Long vương! Long vương không tốt, không tốt!”

Lão rùa vác mai chạy vào, thở dốc dồn dập, gương mặt già nua trướng đỏ bừng.

Ngao Liên nhíu mày:

“Làm sao vậy? Có việc gì từ từ nói, cái dạng này còn ra thể thống gì!”

Lão rùa thở hổn hển, vội la lên:

“Long vương, Nhị Hoàng tử và Đại Hoàng tử cãi nhau, vừa rồi lao ra khỏi Long cung, đi về hướng lạch sâu!”

Ngao Liên nói:

“Càng ngày càng không nói được! Vừa rồi bảo nó đi bế quan tu luyện, nó lại dám chạy ra ngoài!? Đưa nó về đây cho ta, bốn vương không tha cho nó!”

Lão rùa vội la lên:

“Điện hạ, Đại Hoàng tử đã đuổi theo. Nhưng quan trọng không phải cái này, vừa rồi cá voi tinh đóng ở gần lạch sâu báo lại, gió lốc biển sâu hai mươi năm xuất hiện một lần sắp bắt đầu rồi, hơn nữa vị trí ở ngay cạnh lạch sâu!”

“Cái gì!?”

Ngao Liên đột nhiên biến sắc, đứng bật dậy, long uy tản ra:

“Gió lốc biển sâu sắp đến, vì sao không có ai báo trước cho bốn vương? Hiện tại Ngao Cương cùng Ngao Dã đều đi về phía đó?”

Tể tướng rùa nói:

“Gió lốc biển sâu luôn đến vô tung đi vô ảnh, thuộc hạ cũng là vừa mới được thông báo. Long vương, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng tìm hai vị Hoàng tử về. Gió lốc biển sâu có sức mạnh cường đại, lại tụ ở chỗ lạch sâu đó, với tu vi của hai vị Hoàng tử thì không đủ chống cự a!”

“Lập tức tức bảo cá voi ở gần lạch sâu tiếp ứng. Người canh giữ ở Long cung chuẩn bị phòng ngự, bốn vương tự mình đi tìm hai xú tiểu tử này về!”

Ngao Liên vẻ mặt bình tĩnh vội vàng dặn dò một câu, liền hóa thành một cự long màu vàng, bay ra khỏi Long cung bơi về phía xa.

Minh Tôn thấy vậy, lập tức đi theo. Hắn hành động cực nhanh, tể tướng rùa ngăn cản không kịp.

Thân rồng thật lớn của Ngao Liên di chuyển trong biển sâu, lớp vảy màu vàng chiếu rọi một tầng sáng vàng nhạt ra xung quanh, cung cấp cho biển sâu u tối một mặt sắc màu ấm áp.

Minh Tôn đuổi theo mặt kim quang kia, di chuyển trong vùng biển sâu, chỉ cảm thấy áp lực nước biển xung quanh càng ngày càng mạnh, đồng thời một cái lốc xoáy thật lớn ở sâu dưới đáy biển phía xa đang cấp tốc cuốn về hướng tây, mà phương hướng của bọn họ chính là phía đó.

Minh Tôn từng gặp người trong huyết động ở ma hải mấy vạn năm, cũng từng lên vào nơi sâu nhất trong ma hải, nguy hiểm trong đó càng hơn như thế này gấp mấy trăm lần. Bởi vậy loại tình huống này với hắn mà nói không hề áp lực. Bất quá hắn nhìn Long thần màu vàng kia ở sâu trong đáy biển có vẻ nhỏ bé dị thường, không khỏi nhủ mảy.

Thần thức của hắn cường đại đến nghịch thiên, có thể sắc bén cảm nhận được long uy quanh thân Ngao Liên ở trong luồng nước nơi đáy biển này trở nên có chút yếu kém. Xem ra dưới uy lực của thiên nhiên nơi đây, cho dù là hậu duệ của Thần long Thượng cổ cũng chịu áp lực rất lớn.

Lạch sâu là một đường đáy biển dài sâu nguy hiểm nhất trong Đông Hải, chiều dài vượt qua cả hai hải vực của Đông Hải cùng Nam Hải, sâu không thấy đáy, bên trong không có bất cứ loại cá hay sinh vật, càng đi vào sâu bên trong thì áp lực nước biển càng cao, linh lực càng ít, vô cùng nguy hiểm. Mà điểm chết người chính là sinh vật ẩn giấu bên trong, bên trong nơi này có một vài nơi tràn đầy ma khí. Những ma thức này một khi đạt tới số năm nào đó, tu luyện thành công, sẽ lan đến bờ lạch sâu, làm hại hải vực. Vả lại một ít ma tu hành cũng thường xuyên ‘biết tên’ mà đến, lên vào đáy biển tu luyện. Bởi vậy hai vị Long vương Đông Hải và Nam Hải phân biệt phái một đội cá voi tinh có thực lực nhất đóng quân ở đây.

Lúc này đã đến gần lạch sâu, vùng hải vực gần đó tối tăm không có ánh sáng. Cho dù là thân rồng long lánh màu vàng của Ngao Liên cũng có vẻ âm đạm đi không ít.

Cá voi tinh không chịu nổi gió lốc nơi đáy biển, bởi vậy chúng nó rút khỏi lạch sâu, tiếp ứng ở vùng hải vực gần đó.

Mấy bóng đen từ trong lạch sâu thoát ra, cấp tốc di chuyển về phía mặt biển. Thần thức của Ngao Liên quét tới, biết là mấy ma cấp cao lên vào lạch sâu dưới đáy biển tu hành, phát hiện gió lốc xuất hiện liền chạy trốn lên phía trên, cũng không để ý đến. Y đã cảm nhận được hơi thở của trưởng tử Ngao Cương, nhưng thứ tử Ngao Dã lại không có chút tung tích nào.

“Ngao Cương!”

Ngao Liên cũng không phát ra âm thanh, mà là phun ra một loại sóng âm, ở trong biển sâu truyền đi cực xa. Loại thanh âm này của Long tộc, người ngoài tộc nghe cũng không hiểu.

“Phụ vương, con ở trong này!”

Chỉ thấy một con rắn nhỏ màu vàng thân hình chỉ bằng một phần mười của Ngao Liên bơi từ dưới đáy biển tối tăm lại đây, trên vảy ẩn ẩn có vết máu, thân sắc kích động, nhìn qua có chút chật vật.

Minh Tôn gắt gao đi theo phía sau Ngao Liên, tuy rằng nghe không hiểu tiếng rồng ngâm nơi đáy biển, nhưng trong chấn động rất nhỏ lan ra xung quanh cũng có thể cảm nhận được là bọn họ đang nói chuyện với nhau.

“Ngao Dã đâu?”

“Nhị đệ vừa rồi chạy vào lạch sâu, con không ngăn được đệ ấy.”

Sắc mặt Ngao Cương tái nhợt (mặc dù là mặt rồng, nhưng Ngao Liên có thể thấy được sắc mặt của hắn), một đôi mắt rồng trũng lên thật to, bên trong không che giấu được lo lắng cùng hoảng sợ.

“Người lập tức quay về Long cung, ta đi tìm Dã nhi!”

Gương mặt Ngao Cương lộ ra vẻ chần chừ.

Ngao Liên phát ra long uy, quát:

“Mau cút! Đừng cản trở!”

Ngao Cương không hề do dự, lập tức đứng đưa thân rồng nhỏ bé đi về hướng Long cung.

Ngao Liên thấy Ngao Cương đã bơi đi xa, nhìn thoáng qua gió lốc dần dần đến gần đáy biển, không chút do dự vung vuốt về hướng lạch sâu không thấy đáy ở phía trước.

Minh Tôn đi theo phía sau. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy gió lốc đáy biển ở hải vực nhân gian, tò mò không biết thứ này có uy lực gì, liền dùng thần thức dò xét, chỉ thấy có vài ma nhân gian tu vi rất khá còn chưa chạy ra khỏi trăm dặm, đã bị uy lực của gió lốc hút vào, cuốn sâu bên trong, xé rách nát bấy.

Thật là đáng tiếc. Mấy ma tu hành kia có bản lĩnh lên vào lạch sâu nơi đáy biển này, bản lĩnh đã không nhỏ, qua vài năm nữa có thể nhập ma đến Ma giới. Tới Ma giới rồi lại tu luyện mấy ngàn năm nữa, trở thành một Ma thần trung phẩm cũng không thành vấn đề.

Sau khi hắn điều tra một lúc liền phát hiện gió lốc nơi đáy biển uy lực rất bình thường, so sánh với ma triều dâng cao cùng với động tâm thực trong ma hải ở Ma giới thì, thật sự là nhỏ bé. Bất quá hắn lo lắng cho sự an nguy của Ngao Liên, liền tăng tốc đuổi theo.

Ngao Liên vẫn luôn biết Minh Tôn đi theo phía sau y. Nhưng y sốt ruột vì hai nhi tử, không ngăn cản. Lúc này thấy hắn đuổi theo, liền dùng thần thức nói:

“Phía dưới nguy hiểm, người nhanh đi về đi!”

Minh Tôn mỉm cười nói:

“Không sao, ta có thể đối phó được. Trước tiên cứu con rắn nhỏ kia quan trọng hơn.”

Ngao Liên thấy gương mặt hắn là một bộ nhàn nhã, giống như dù ở trong nơi sâu nhất dưới đáy biển này vẫn rất thành thực, lại nhớ ra thực lực của hắn cường đại, có hắn giúp đỡ có thể tìm được Ngao Dã nhanh hơn, dứt khoát nói:

“Người cười lên người ta đi, ta mang người đi xuống. Phía dưới có rất nhiều ma thực, không cẩn thận sẽ bị lạc mất.”

Hai mắt Minh Tôn sáng lên, lập tức cười lên người y, ôm lấy bờm bên cổ y, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói:

“Ta cảm thấy ba trăm dặm bên dưới có long tức.”

48. Chương 47

Tư thế này dường như quá mức thân mật, Ngao Liên bị hắn làm cho ngứa lỗ tai, không khỏi lay động nhẹ nhàng thân rồng cực đại một chút, cũng không nói gì, nhanh chóng bơi đến phương hướng hắn chỉ.

Lạch sâu đáy biển này có công dụng che chắn thần thức, cho nên mặc dù là Long tộc xưng vương ở biển rộng có tung thần thức ra tra xét cũng không đến được phạm vi trăm dặm. Nhưng Minh Tôn lại có thể dễ dàng nói ra nơi Ngao Dã đang ở, có thể thấy được thần thức của hắn vô cùng cường đại.

Tốc độ của Ngao Liên cực nhanh, chỉ mất mấy giây đã đi sâu xuống dưới của lạch sâu, mắt rồng vô cùng lợi hại, quét mắt liếc một cái, đã thấy vảy rồng màu đỏ sậm của Ngao Dã đang run rẩy trên một tảng đá thật lớn dưới đáy biển.

“Dã nhi!”

Lúc này gió lốc biển sâu đã cuốn vào trong lạch, tiếng rồng ngâm khó có thể phát ra, Ngao Liên đành lấy thần thức để kêu gọi.

Ngao Dã nhìn thấy phụ vương, nhất thời mắt rồng to như hai cái đèn ***g lóe ra ánh nước, sợ hãi mà kêu gọi:

“Phụ vương cứu con!”

Ngao Liên lúc này mới phát hiện, Ngao Dã không phải đang nằm trên tảng đá, mà là bị một gốc cây ma thực dưới đáy biển cuốn lấy. Ma thực kia rất lớn, giác hút phát triển, gắp gao hút lấy thân thể của Ngao Dã, hấp thu long lực của hắn.

Ngao Dã thần sắc suy yếu, mắt thấy sắp không chống đỡ được.

Gió lốc đáy biển gào thét xông đến, lạch sâu vốn tịch mịch mà ma lực cuồng loạn bốn phía, vô số thảm ma thực vật bị thôn tính bên trong, biến mất không thấy đâu.

Ngao Liên khẩn trương, quát đuôi rồng lên, nặng nề quét về phía gốc cây ma thực kia.

Toàn bộ vách đá đều run rẩy, vô số đá tảng rơi xuống, ma lực xung quanh càng thêm bạo loạn. Nhưng gốc cây ma thực kia tuổi thọ đã hơn vạn năm, ma lực mạnh mẽ. Vả lại gió lốc đáy biển đến gần, vì muốn sống, nó càng gắp gao hút lấy Ngao Dã không buông. Chỉ có hấp thu được tất cả sức mạnh của con rắn vừa mới trưởng thành này, nó mới có thể vượt qua được trận gió lốc.

Ngao Liên liền quát đuôi rồng qua ba lượt, vách đá xung quanh rơi rụng, cây ma thực kia lộ ra phần gốc bám rất sâu. Ngao Liên vươn vuốt rồng cực lớn, xé rách chùm rễ, mỗi lần xé ra một chút liền có những tảng đá lớn màu đen từ trên vách đổ xuống.

Mà gốc cây ma thực kia cũng không phải ngồi không. Bỗng nhiên vô số dây leo thoát ra, quấn quanh bốn phía Ngao Liên, khí đen lượn lờ, hấp thụ linh lực của Long thần, ngay cả Long chủ Đông Hải cũng muốn làm thành thức ăn cho vào bụng.

Mắt rồng của Ngao Liên chợt lóe, mở to miệng rồng, phát ra từng tiếng rồng ngâm khiến vạn vật run rẩy, đánh tan khí đen xung quanh, vô số dây leo kia giống như bị một vách tường ngăn cản, không thể đến gần thân rồng màu vàng.

Đúng lúc này gió lốc biển sâu khủng bố đã đến, sức mạnh cực lớn có thể xé nát mọi vật đánh sâu vào khiến Ngao Liên chao đảo không ngừng, nếu không phải hai vuốt rồng của y đang nắm chặt gốc của cây ma thực kia, gần như sẽ bị cuốn đi.

Long mang trên người Ngao Dã càng lúc càng ảm đạm, ngay cả hai mắt cũng không thể mở ra.

“Dã nhi!”

Ngao Liên lo lắng kêu gọi, nhưng Ngao Dã đã rất suy yếu không còn sức để trả lời.

Ma thực kia giống như phát hiện ra sức mạnh của Ngao Dã đã cạn, đột nhiên thu lại lực hút, toàn lực đối phó với Ngao Liên.

Mất đi lực hút của ma thực kia, Ngao Dã nhất thời bị gió dữ hất tung lên.

“Không!”

Ngao Liên mở to hai mắt, tuyệt vọng hô lên.

Một khi bị gió lốc biển sâu cuốn vào, con rắn nhỏ đã mất phần lớn sức mạnh lại ngã đi kia chỉ có một con đường chết.

Ngay tại thời điểm nguy cấp này, chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ rất nhanh dễ dàng đột phá sức mạnh của gió lốc, vây quanh Ngao Dã, luồng sáng đỏ nhanh chóng thu hồi lại. Đồng thời bên tai Ngao Liên truyền đến giọng nói của Minh Tôn:

“Không cần lo lắng, ta đã thu nó vào đan điền.”

Ngao Liên còn chưa kịp phản ứng trong sự chênh lệch của mức nước, Minh Tôn đã nói tiếp:

“Người không thể ở lại trong này lâu. Ta đến giúp người!”

Ngao Liên chỉ cảm thấy áp lực xung quanh nhẹ hẫng đi, gốc cây ma thực kia bỗng nhiên héo rũ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

“Này, đây là...”

Ngao Liên khiếp sợ trừng to mắt, ma lực của gốc cây ma thực kia rõ ràng là bị người khác nhanh chóng hút khô rồi.

Minh Tôn đột nhiên lớn tiếng nói:

“Mau hóa thành hình người!”

“Nhưng mà...”

Ngay cả thân rồng của y cũng không thể ngăn cản sự tấn công của gió lốc nơi đáy biển, huống chi là thân người?

“Tin tưởng ta! Mau hóa thành hình người!”

Ngao Liên chỉ do dự trong một cái chớp mắt, cuối cùng quyết định tin tưởng Minh Tôn. Cấn rắng một cái, kim quang biến đi, chỉ trong nửa khắc hóa thành hình người. Sau đó y chỉ cảm thấy sống lưng căng thẳng, thân thể bị người khác gắt gao ôm chặt, giống như thân thể bị đẩy vào trong một không gian nhỏ hẹp.

“Có thể mở mắt ra rồi.”

Hô hấp nóng bỏng sát bên tai, y mở to mắt, chỉ thấy dung nhan tuấn mỹ gần như dán lên mặt y, nụ cười tím tím, chóp mũi cao thẳng gần như chạm vào mũi y.

“Người –“

Ngao Liên hơi nghiêng đầu sang, muốn tránh đi.

“Đừng nhúc nhích!”

Minh Tôn thấp giọng quát một tiếng, ngăn y lại.

Ngao Liên thử một chút, phát hiện nơi này thế nhưng không thể sử dụng thần thức, đành phải bất đắc dĩ mà chuyển đầu, dùng hai mắt quét qua một vòng khắp bốn phía, phát hiện hình như hai người đang tránh trong một khe hở trên vách lạch sâu, nước biển màu đen bên ngoài bắt đầu cuồn cuộn bạo khởi động.

Minh Tôn cười hắc hắc nói:

“Đây là cái khe tạo ra do cây thực ma kia bám vào, ta phong ấn một tầng bên ngoài, hẳn là có thể ngăn cản gió lốc biển sâu kia.”

Ngao Liên có chút mất tự nhiên hơi giật giật nói:

“Nơi này... có chút quá mức chật hẹp, người có cách nào không...”

“Đừng nhúc nhích!”

Minh Tôn lại siết chặt y, thần sắc có chút cổ quái, thấp giọng nói:

“Kêu người đừng tùy tiện lộn xộn.”

Lúc này Ngao Liên mới chợt cảm giác được thứ cứng rắn đang chạm lên bụng dưới của mình, khuôn mặt tuấn tú không khỏi đỏ thắm, lúng túng nói:

“Được được, ta không động.”

“Có hơi chậm...”

Minh Tôn ôm chặt thắt lưng y kéo y dán chặt lên người mình, lại nhin không được cọ cọ hai cái, lẩm bẩm:

“Nơi này quá mức chật hẹp.”

Toàn thân Ngao Liên cứng ngắc, nghiêng qua, gương mặt tuần tử đỏ bừng như sắp bốc cháy, mắng to Minh Tôn trong lòng: như vậy cũng có thể động dục sao!?

Bất quá y cũng lo lắng trong lòng: nơi này có muốn tránh cũng không tránh được, này phải làm sao mới được chứ?

Minh Tôn giữ chặt tay y lần xuống thân dưới mình, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói:

“Người sờ sờ giúp ta một chút được không? Quá khó chịu ư?”

“Người –”

Ngao Liên buồn bực xấu hổ không thôi.

Minh Tôn tội nghiệp nói:

“Coi như ta cầu người đi. Cứng rắn như thế cũng không được a, ai biết trận gió lốc này bao giờ mới đi qua chứ?”

Ngao Liên ngẫm nghĩ, không khỏi có chút tuyệt vọng. Căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, gió lốc biển sâu này phải mất thời gian ba năm mới có thể chấm dứt. Mà lần này nó cuốn vào lạch sâu dưới đáy biển, ở mảnh đất hẹp dài này, thời gian gió lốc duy trì nói vậy sẽ càng lâu. Như thế... loại tình trạng này của Minh Tôn cũng sẽ kéo dài thật lâu a (trải qua kinh nghiệm lần trước, Ngao Liên vô cùng tin tưởng vào lực kéo dài của Minh Tôn = =|||)

Y cân nhắc lợi hại một chút, rốt cuộc vẫn bất đắc dĩ vươn tay, do do dự dự cầm lấy thứ cách một lớp quần áo kia của Minh Tôn.

Minh Tôn phát ra một tiếng than nhẹ, lại không quá thỏa mãn, lưu loát cởi quần, ấn tay Ngao Liên trực tiếp nắm lấy thứ vừa cứng lại vừa nóng kia của mình.

“Liên, mau sờ!”

Đây là lần đầu tiên Ngao Liên nhận thức được rõ ràng cái gì gọi là ‘Khoai lang bỏng tay’! Nhưng y hiện tại đâm lao phải theo lao, đành cứng ngắc ngây ngốc mà thông thả bắt đầu luật động.

“Ấn hừ...”

Minh Tôn phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng, không quá thỏa mãn với sự có lệ của Ngao Liên, thúc giục nói:

“Nhanh lên a. Bình thường người tự mình làm như thế nào, hiện tại liền giúp ta làm như thế thôi.”

Ngao Liên buồn bực nói:

“Bằng không người tự làm đi!”

Còn dám ngại này ngại kia. Nếu không nể hần đã cứu phụ tử bọn họ một mạng, y tình nguyện đi ra ngoài đối diện với gió lốc biển sâu nguy hiểm kia, cũng không muốn tránh ở trong không gian nhỏ hẹp này đối phó với thứ khó chơi kia của hần.

Ai ngờ Minh Tôn đột nhiên cúi đầu cười:

“Được rồi, ta tự mình làm.”

Nói xong, bàn tay lần xuống phía dưới, chậm rãi lướt qua vòng eo mảnh khảnh của Ngao Liên, khi lướt qua hông y liền nhẹ nhàng néo một cái, sau đó quay về thân dưới của y.

49. Chương 48

Ngao Liên quả thực xấu hổ muốn chết. Bởi vì bản tính Long tộc của y... thật sự quá khó để khống chế. Minh Tôn ngược lại không cần dùng thủ đoạn gì, chỉ vừa mới chạm phải, y liền cứng rắn.

“Nơi đó của người dường như cũng rất cứng a.”

Minh Tôn ghé vào lỗ tai y trên đầu, hơi thở nóng hằm hập càng khiến Long tính thêm *** dâng.

Ngao Liên xấu hổ giận dữ giãy ra:

“Buông ra! Ai cho người chạm vào ta!”

Nếu giọng nói của y không hơi hơi phát run, sẽ càng có sức thuyết phục.

Minh Tôn cười nhẹ:

“Loại tình huống này, dù không muốn chạm cũng khó mà.”

Hai người gần như là mặt kề mặt cuộn mình trong vách tường nhỏ hẹp này, ngực, cánh tay, đùi, gần như toàn bộ các bộ phận đều chạm vào nhau.

Ánh mắt Ngao Liên né tránh, sau đó quay đầu đi nói:

“Người, người không có cách nào đổi một nơi khác à?”

“Đổi nơi này sao?”

Minh Tôn đột nhiên tiến lên ngậm lấy vành tai của y, đầu lưỡi mềm mại khiêu khích hút lấy. Nơi đó là nơi mẫn cảm nhất của Ngao Liên, bị kích thích như vậy, sao còn có thể chống lại, nhất thời tay chân như nhũn ra, thân dưới cũng càng thêm cứng rắn.

“Không... Ta không có ý này... Đừng, đừng như vậy...”

Thanh âm của Ngao Liên trở nên khàn khàn trầm thấp, khó nén được ý cầu xin yếu đuối.

“Người không thích sao?”

“Không... A, ân...”

Ngao Liên ồ ồ thở dốc.

Ngón tay của Minh Tôn linh hoạt sờ soạn chỗ thân dưới của y, dường như còn hiểu rõ chỗ mẫn cảm của Ngao Liên hơn cả y. Đồng thời miệng lưỡi còn đang đùa bỡn vành tai y, răng nanh trắng ngần thỉnh thoảng gặm cắn nhẹ nhàng, lại hút lấy hai cái.

“A...”

Ngao Liên ngẩng đầu lên, không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, thân thể bắt đầu dần dần tuân theo bản năng, dựa sát lên thân thể Minh Tôn. Y vốn đang nắm lấy phần thân của Minh Tôn, lúc này không khỏi động tay, lấy lòng lẫn nhau.

Hai người ồ ồ thở dốc, trong không gian nhỏ hẹp tản ra hơi thở *** dâng ái muội, hoàn toàn trái ngược với gió lốc đầy biến mãnh liệt khủng bố ở bên ngoài.

“Ân, ân... A—”

Đầu óc Ngao Liên trống rỗng, thở gấp bắn ra.

Long tính vương đầy tay Minh Tôn, hướng về phía sau của y tìm kiếm, thừa dịp Thần long còn chưa tiêu dư vị sau tình cảm mãnh liệt, xoa lên hậu huyệt của y.

Ngao Liên đột nhiên kịp phản ứng, run rẩy cầm lấy tay hắn:

“Đừng, đừng...”

“Ta còn chưa thỏa mãn đâu. Người xem.”

Nói xong Minh Tôn cọ cọ thân thể, thứ ‘ma khí’ cứng rắn như sắt kia của hắn chạm khắp nơi trên bụng Ngao Liên.

Đây rốt cuộc là cái giống gì a? Thế nhưng so với Long tộc nổi tiếng cường tráng cùng tính *** còn muốn cứng rắn hơn...

Dưới tình huống như vậy mà Ngao Liên còn có thể miễn cưỡng duy trì một chút lí trí để suy nghĩ về vấn đề này, không thể không nói huyết mạch Thần long của y vô cùng mạnh mẽ, so với Long tộc tầm thường cũng tự chủ hơn nhiều.

Nhưng thủ pháp Minh Tôn đùa bốn hậu huyết của y vô cùng khéo léo, chỉ một lát sau, trong long huyết kia đã tràn ra *** thủy.

Hô hấp của Minh Tôn càng thêm ồ ồ, ngón tay nhanh hơn, đồng thời còn hưng phấn nói:

“Liên, thân thể của người lại mở ra cho ta mà.”

Ngao Liên nghe những lời nói *** đáng như vậy của hắn, thế nhưng lại càng thêm hưng phấn, giọng nói rung lên:

“Người, người tiến vào như thế nào? Nơi này không, không được...”

Cái khe này thật sự rất hẹp, hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ, khó có thể làm gì được.

Sâu trong mắt Minh Tôn lóe lên tia sáng đỏ, cười nói:

“Bản tôn tự có biện pháp.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngao Liên chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một mặt sáng trắng, ngũ quan mất hết, nhưng chỉ lát sau liền khôi phục lại, hình như đang nằm ngã xuống đất. Nhưng y còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy hậu huyết căng lên đau xót, thứ thật lớn kia đang cắm vào.

“A...”

Y kêu khẽ một tiếng.

Thứ của Minh Tôn mới tiến vào một nửa, nâng bắp đùi của y lên đẩy ép về phía trước, đồng thời khàn khàn nói:

“Thả lỏng. Liên, ta muốn vào toàn bộ.”

“Không, đừng... A –“

Ngao Liên thiếu chút nữa là nẩy bật lên.

Lần trước khi hai người hoan ái, Ngao Liên bởi vì trúng độc, thần trí mơ hồ, vả lại bị *** mê hoặc, có rất nhiều chi tiết đều không nhớ rõ. Sau đó khi y thoáng khôi phục lại thần trí, Minh Tôn không biết đã làm bao nhiêu lần trên người y, năng lực khôi phục của Long tộc vô cùng mạnh mẽ cũng sớm khiến đau xót trước đó biến mất gần hết. Nhưng lúc này thần trí của y thanh tỉnh, thân thể bị mở ra từng chút một, cảm giác liền vô cùng rõ ràng.

“Quá, quá lớn...”

Khóe mắt Ngao Liên tràn ra nước mắt.

Giọt nước mắt đọng trên lông mi dài màu trà của y, nhẹ nhàng run rẩy. Minh Tôn không chút suy nghĩ, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên.

Khi đầu lưỡi mềm mại thật cẩn thận liếm lên khóe mắt của mình, Ngao Liên không khỏi sinh ra một loại cảm giác được quý trọng được thương tiếc, được trân ái. Ngay một khắc đó, trong lòng Ngao Liên vang lên một tiếng nổ lớn.

Y đã yêu Minh Tôn.

Chỉ vì nụ hôn nhẹ nhàng này.

Sự tình phía sau tự nhiên nước chảy thành sông.

Ngao Liên hoàn toàn mềm nhũn xuống, đặc tính của Long tộc khiến cho thân thể y trở nên dị thường mềm mại, thể chất mạnh mẽ giúp cho long huyết chặt chẽ co rút kia chậm rãi nuốt vào thứ thật lớn của Minh Tôn, giống như trời sinh nên kết hợp cùng một chỗ.

Mái tóc dài dày màu trà của Ngao Liên tản ra, chiếc cổ rắn chắc cùng xương quai xanh gầy gò lộ vẻ gợi cảm vô cùng. Quần áo trên người y đã không cánh mà bay, da thịt màu mật ong, thân hình mê người, ở trước mặt Minh Tôn không hề giữ lại mà mở ra.

Minh Tôn đưa hai chân y quấn lên lưng mình, cúi người chuyển động, cơ thể khỏe đẹp dưới ánh mặt trời lóe sáng, vóc người đẹp đến mức khó tin. Hắn vì Ngao Liên xinh đẹp ở dưới thân mà mê muội thật sâu, giờ khắc này, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Ngao Liên cũng liên tục lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Y đột nhiên dùng một tay chống người, một tay ôm lấy cổ Minh Tôn, hôn lên đôi môi của hắn.

Trong mắt Minh Tôn hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng mỹ nhân chủ động yêu thương ôm ấp, sao lại không nhận ngay chứ? Hắn nhiệt tình đưa miệng lưỡi ra, nghênh đón Thần long ngượng ngùng khó có được một lần nồng nhiệt hôn môi.

Giờ khắc này, hai người không chỉ cảm thấy thân thể gắn kết, dường như trong khoảnh khắc kia, ngay cả tâm linh cũng hòa vào nhau.

Trái tim của hai chủng tộc khác nhau, đều đang đập mạnh mãnh liệt.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Minh Tôn mơ hồ nghĩ. Hắn nhất định đã trúng một loại độc được tên là ‘Ngao Liên’ rồi.

Lúc này, trong một không gian xa xôi khác, một thanh niên áo tím yên lặng chú ý Ma Thái tử tóc đỏ, rốt cuộc nhìn không được khoe miệng gợi lên ý cười.

“Một trăm vạn năm. Cái thằng nhỏ ngốc này, dùng thời gian lâu như vậy rốt cuộc mới tìm được một người có thể mang vào hồ lô tình ý.”

Hắn sờ sờ cằm, cười nhẹ nói:

“Tuy rằng chủng tộc khác nhau, nhưng là hậu duệ của Thần long, cũng xứng đôi với nhóc con béo ú nhà người.”

Hắn đứng lên, một thân y phục dài màu tím hoa lệ đến cực điểm tung bay trong gió, đường thêu tinh mỹ phía trên giống như đang sống, mây tiên chuyển động, hoa ý dạt dào.

Ổng tay áo của hắn tung bay, không gian đột nhiên vặn vẹo một hồi, chậm rãi xuất hiện một cái huyệt động tối om.

Trận pháp rốt cuộc cũng thỏa mãn được điều kiện. Khi Minh Tôn đưa Ngao Liên vào trong hồ lô bạch ngọc thì đồng thời, một cánh cửa bí mật ở Ma giới cũng nhận được chìa khóa để mở ra.

“Trường Đình, nhiều năm như vậy ngươi có từng nhớ ta hay không? Thật đúng là chờ mong được xem thần sắc của ngươi khi nhìn thấy ta mà. Ha ha ha...”

Thần tiên áo tím ngửa đầu cười to, mái tóc đen dày tung bay phía sau lưng.

Hắn không chút do dự bước từng bước dài tiến vào bên trong hắc động. Không gian lại vặn vẹo một hồi, xung quanh liền khôi phục sự yên tĩnh lúc trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

50. Chương 49

Ma giới, Thiên Ma cung.

Chúng Ma tướng đang tụ họp cuồng hoan, Ma Hoàng Trường Đình lười biếng ngồi trên hoàng tọa cao cao tại thượng, ôm một mỹ nhân trong ngực, dưới gối có một mỹ nhân đang nửa nằm, phía sau còn một mỹ nhân ôm bờ vai rộng lớn của y thò tay vào trong ngực xoa nắn. Tư vị này, quả nhiên là tỉnh nắm quyền thiên hạ, say mỹ nhân gối đầu a.

Thiên Ma cung chỉ cần Ma Hoàng không bế quan, không đánh nhau, không nổi giận, gần như là hàng đêm sinh ca, kiêu diễm mất hồn. Đó cũng chính là nguyên nhân sau khi Minh Tôn đến Thiên giới liền bị sự lạnh lẽo của Thiên giới làm cho chán ghét.

Nhưng đừng nhìn sự náo nhiệt mất hồn trong Thiên Ma Cung, thực ra Ma giới không thể yên bình. Với tính tình mạnh mẽ thích đánh nhau của người trong Ma tộc, gần như mỗi ngày đều xảy ra chuyện có chủng tộc bị chém giết diệt sạch, đất phong thay đổi triều đại. Nhưng những chuyện này không ảnh hưởng đến Thiên Ma cung. Chỉ cần có Ma Hoàng ở đây một ngày, Ma giới sẽ tiếp tục phồn hoa, Ma tộc cũng sẽ không tiêu vong.

Lại nói Ma Hoàng đang ôm mỹ nhân nghe ca hát nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mi gian hơi động, phát hiện ra một chút khác thường. Nhưng sự khác thường này chỉ lướt qua trong giây lát, không thể tìm được.

Y không khỏi mở mắt ra, suy nghĩ sâu xa một lát, đẩy sủng cơ đang dựa sát người, đứng lên.

Y động thân, ca múa lập tức dừng lại, chúng Ma tướng phía dưới cũng dồn dập hạ chén rượu xuống nhìn lại đây.

Ma Hoàng phát phát tay, không nói một lời nào, tự động rời đi.

Mọi người đứng dậy cung tiễn, đợi đến khi thân ảnh của Ma Hoàng biến mất cuối hành lang, mới ngồi lại tiếp tục ca múa cười nói vui vẻ.

Mỹ nhân vốn được Ma Hoàng ôm trong lòng kia, lúc này mặt mày nhú nhẹ, hơi lộ ra vẻ thất vọng.

Nữ tử vừa rồi đứng ở phía sau Ma Hoàng vuốt ve ngực y đứng thẳng người, cười lạnh nói:

“Bệ hạ đã đi rồi, Liên Cơ làm ra bộ dáng chọc người thương tiếc này là muốn để cho ai nhìn chứ?”

Nữ Ma thần được gọi là Liên Cơ khoe môi hơi nhếch, dịu dàng cười nói:

“Anh Hà tỷ tỷ hiểu lầm rồi. Muội muội cảm thấy mấy ngày nay dường như tâm tình của bệ hạ không tốt, đã khá lâu không để cho bọn tỷ muội thị tẩm, không khỏi cảm thấy lo lắng, không biết phải làm thế nào mới phân ưu được với bệ hạ a.”

Anh Hà vốn là cơ thiếp đi theo Ma Hoàng lâu nhất, được sủng ái nhất trong Thiên Ma cung, địa vị cũng là cao nhất. Nhưng từ sau năm đó bàn anh Minh Tôn chạy đến Thừa Tôn điện của nàng nháo một phen, vì kiêng dè tục danh của Ma Thái tử, cung điện nàng ở liền đổi tên thành ‘Thừa Hoan điện’, hơn nữa từ đó về sau, Ma Hoàng liền rất ít khi cho gọi nàng thị tẩm.

Anh Hà bởi vậy mà hận Thái tử Minh Tôn thấu xương, nhưng trên mặt vẫn luôn giữ dáng vẻ từ mẫu.

Minh Tôn làm sao không rõ tâm tư của nàng chứ? Hẳn chính là rất không vừa mắt, trước khi bị lão tử Ma Hoàng của hắn ném xuống vực sâu ma khí, liền góp ý với Ma Hoàng về thực lực xuất chúng của Anh Hà, có thể làm Ma Tôn mới.

Lúc ấy Ma Hoàng cười lạnh nhìn nhi tử, nói:

“Đừng cho là ta không biết chút tâm tư này của ngươi. Nếu kiêng kị, cần gì phải để cho nàng ta ở địa vị cao?”

Minh Tôn cũng không che giấu tâm tư của mình. Đây chính là chỗ thông minh của hắn. Có một lão tử khôn khéo cường hãn như Ma Hoàng ở đây, chỉ có bộc lộ thẳng thắn ra, mới có được sự tín nhiệm của tình cảm phụ tử.

Hắn bữu môi nói:

“Con chính là ghét bà ta! Cả ngày trông mắt cứ như dính lên người ngài vậy. Cho bà ta làm Ma Tôn, thân ở địa vị cao thì có thể làm gì? Làm thị thiếp của ngài chỉ có thể ở trong Thiên Ma cung này, không thể quay về đất phong thì sẽ không phát triển được thể lực của mình. Hơn nữa coi như bà ta thâm tình với ngài, cho dù ngài thả bà ta về đất phong bà ta cũng không chịu.”

Chủ yếu chính là, hắn hiểu lão tử nhà mình. Với tính nết của Ma Hoàng, công tư rõ ràng, một khi phong Anh Hà làm Ma Tôn, sẽ không còn tư tình với nàng ta, thị tẩm hay gì đó, tự nhiên cũng sẽ không có.

Ma Hoàng nói:

“Đầu óc của người cũng không tính là ngu ngốc. Bất quá người nhớ kỹ, việc riêng trong hậu cung của bổn tọa không phải là việc người có thể nhúng tay! Bổn hoàng sủng ái ai, lạnh nhạt ai, không phải người có thể hỏi đến!”

“Yên tâm! Con còn chưa có cái hứng thú kia. Ngài cho dù muốn tìm cho con mấy trăm mấy ngàn kế mẫu con cũng không có ý kiến.”

Minh Tôn khinh thường mà bữu môi, thâm nghĩ không biết lão tử Ma Hoàng và phụ thân thần tiên của hắn, người nào lợi hại hơn đây? Nhưng mà phụ thân thần tiên của hắn khiến lão tử Ma Hoàng sinh ra hắn, có thể thấy được vẫn là phụ thân thần tiên mạnh hơn.

Trên đời này tâm tình của đứa con chính là như vậy. Mặc kệ quan hệ với phụ mẫu thân sinh xa cách hờ hững như thế nào, đều không hy vọng người khác thay thế được vị trí của hắn hoặc nàng. Minh Tôn nhìn không vừa mắt đám cơ thiếp của Ma Hoàng, hơn nữa có vài kẻ còn muốn đến câu dẫn hắn, lại khiến cho hắn chán ghét. Về phần Anh Hà kia, có thực lực xuất chúng nhất trong đám cơ thiếp này, uy hiếp lớn nhất, bởi vậy là mục tiêu đả kích đầu tiên của hắn.

Anh Hà lúc đầu được phong làm Ma Tôn, mừng thầm trong lòng, nghĩ rằng kể từ đó mình đã có được sự tín nhiệm của Ma Hoàng, khoảng cách với Ma Hoàng càng gần hơn, ngôi vị Ma hậu nói vậy cũng không còn xa.

Ai ngờ sau khi thành Ma Tôn, Ma Hoàng ngược lại càng bất hòa với nàng. Thậm chí còn xác định rõ với nàng, từ nay về sau quan hệ giữa bọn họ chỉ còn là chủ thượng và thuộc hạ, không còn gì khác.

Nhưng Anh Hà đã ngây ngốc ở bên cạnh y hơn một ngàn vạn năm, sao có thể cam tâm tình nguyện chấp tay dâng ngôi vị Ma hậu lên chứ? Huống chi nàng đối với Ma Hoàng thâm tình tận xương, bất kể như thế nào cũng sẽ không bỏ cuộc. Nàng cứ quần quít bên người Ma Hoàng như vậy, Ma Hoàng cũng không đuổi nàng đi, nhưng lại không còn để cho nàng thị tẩm nữa.

Lúc này nàng nghe Liên Cơ nói Ma Hoàng lâu rồi cũng cho từng cho nàng ta thị tẩm, tâm tình không khỏi tốt hơn một chút, nhưng nhìn bộ dáng quyến rũ tận xương của Liên Cơ, nhớ tới hơn mười vạn năm gần đây tiện nhân này được Ma Hoàng yêu thích nhất, lại không khỏi cău giận trong lòng.

Nàng lạnh lùng cười, nói:

“Bệ hạ làm việc tự có đạo lý, còn không đến phiên cấp bậc Bạch ngân nhà người đến quan tâm. Quay về nơi của người đi, đừng có phát tao ở nơi này!”

Nói xong nàng xoay người rời đi, không nhìn sắc mặt của Liên Cơ.

Cung điện Liên Cơ ở tên là ‘Lạc Anh điện’. Vừa nghe cái tên này liền biết, nàng và Anh Hà chính là đối đầu không ngừng cho đến chết. Liên Cơ tuy rằng tu vi chỉ đến cấp Bạch ngân, kém bậc với Anh Hà, nhưng nàng ta cơ trí xảo hoạt, trên tay có không ít ma khí bảo mệnh, vả lại cấm chế trong Thiên Ma cung vô cùng nghiêm cẩn, không thể thoát khỏi tầm mắt Ma Hoàng dù chỉ một chút. Mấy năm gần đây Ma Hoàng sủng ái Liên Cơ, bởi vậy Anh Hà cũng không dám xuống tay với nàng, chỉ có thể âm thầm ngáng chân một chút.

Liên Cơ nhìn Anh Hà rời đi, âm thầm bữu môi cười lạnh, vẻ mặt làm như không có việc gì mà quay về cung điện của mình.

Ma Tôn Anh Hà mặc dù làm nhục được Liên Cơ vài câu, nhưng trong lòng vẫn không thoái mái, đi về Thừa Hoan điện của mình. Khi đi đến Ngự hoa viên, bỗng phát hiện một thân ảnh đi vào trong cổng vào phía Tây Nam.

“Ai ở bên kia? Lăn lại đây!”

Thần thức của Anh Hà cường đại, dù chưa nhìn thấy mặt mũi của ma ảnh kia, nhưng đã phát hiện ra thực lực của hắn không cao, đại khái chỉ đến cấp bậc Bạch ngân. Nàng đối diện với Liên Cơ đã cảm tức, trong lòng tràn đầy sự không thoái mái, liền muốn đập phá. Cũng là vận khí của ma ảnh đi ngang qua này không tốt, bị nàng tóm được.

Ma ảnh kia dừng lại một chút, không nhanh không chậm đi đến, thái độ khiến cho lửa của Anh Hà càng bốc cao hơn.

“Người là thủ hạ của Ma tướng nào? Sao dám đi loạn ở trong Ngự hoa viên? Quy củ của Thiên Ma cung người không biết sao?”

Anh Hà đi lên trách cứ mấy câu.

Diện tích của Thiên Ma cung vô cùng rộng lớn, thực ra tương đương với một tòa thành, chia làm hai tầng trong ngoài. Bên trong là nơi diễn ra cuộc sống hàng ngày của Ma Hoàng cùng nhóm phi tần, tầng bên ngoài thì có rất nhiều Ma tướng cùng Ma thần, gần như các quý tộc quan lớn được Ma Hoàng sủng ái đều mang theo gia quyến đến ở đây.

Bởi vì Thiên Ma cung quá mức rộng lớn, bọn ma thị vệ dù có tuần tra như thế nào cũng không tuần tra hết được, cho nên bọn họ có hơn phân nửa thời gian đều đóng ở bên ngoài, số ít được sắp xếp trong thành từ từ tuần tra. Thực ra đây cũng chỉ là hình thức, toàn bộ Thiên Ma cung đều nằm trong kết giới của Ma Hoàng, không còn nơi nào an toàn hơn nơi này. Bởi vậy nhóm Ma thần có thể ra vào nội thành tùy ý đi lại, chỉ cần không tiến vào phạm vi hậu cung, cũng không có quy củ gì đáng nói.

Lúc này Anh Hà lên tiếng hỏi Ma thần kia, rõ ràng là lòng dạ không thuận giận chó đánh mèo, không có việc gì liền tìm việc thôi.

51. Chương 50

Ma thần kia nghe vậy, cúi đầu nói:

“Tại hạ là Thiệu Ma úy trong Ma tộc Thiên Giác thủ hạ của Ma Tôn Hô Nỗ, vừa rồi uống rượu ở tiền điện, không ngờ sau đó lại lạc đường, quấy rầy đến Ma Tôn Anh Hà, thỉnh Ma Tôn bớt giận.”

Anh Hà vừa nghe nói hắn là thủ hạ của Ma Tôn Hô Nỗ, liền thu bớt sự kiêu ngạo lại. Lại nghe nói hắn là Thiệu Ma úy trong Thiên Giác tộc, liền nhìn thêm vài lần.

Thiên Giác tộc là một trong những chủng tộc lớn mạnh nhất ở Ma giới, thực lực mạnh mẽ, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vẫn luôn là đối tượng mượn sức của ba vị Ma Tôn. Ma Tôn Phong Hoàng trước đây cũng xuất thân từ Thiên Giác tộc. Sau khi Ma Tôn Phong Hoàng ngã xuống, Thiên Giác tộc vẫn luôn không có bất kỳ một ma nào tiếp nhận được ngôi vị Ma Tôn, khi Ma Tôn Giác Sắc cùng Cự Thái phản loạn thì vô số Ma tộc đã bị cuốn vào, chỉ có Thiên Giác tộc chỉ lo thân mình, bảo tồn lực lượng. Sau đó Ma Tôn Hô Nỗ thượng vị, toàn tộc bọn họ liền đi theo, nhưng này chỉ là bên ngoài. Anh Hà biết thực tế thì bọn họ nguyện trung thành với Ma Thái tử đứng đằng sau Ma Tôn Hô Nỗ – Minh Tôn.

Hiện nay Ma Tôn Hô Nỗ bởi vì quan hệ của nhi tử độc nhất Cừu Cát, đã ẩn ẩn đứng ở bên Minh Tôn. Mà một vị Ma Tôn khác là Văn Á thì chỉ thể hiện là đi theo Ma Hoàng, vẫn chưa có xu hướng đầu quân cho Minh Tôn.

Về phần Anh Hà, nàng còn đang mơ mộng một ngày mình có thể sinh hạ nhi tử cho Ma Hoàng, làm Ma hậu của Ma giới, cho nên tự không cần phải nói.

Anh Hà nghe thấy giọng nói của Ma úy này nhu hòa trong trẻo, không nhanh không chậm, vô cùng êm tai, không khỏi khẽ động trong lòng, nghĩ đến Ma tộc Thiên Giác nổi tiếng về sự anh tuấn, người trong tộc kẻ càng mạnh thì dung mạo càng động lòng người, năm đó phong thái của Ma Tôn Phong Hoàng cũng không thua kém Ma Hoàng chút nào, nhân tiện nói:

“Người tên là gì? Ngẩng đầu lên!”

Ma úy kia chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt cực kỳ tuấn mỹ lịch sự tao nhã, thần nhiên nói:

“Tại hạ Vô Danh.”

“Vô Danh? Đây tính là tên gì?”

Anh Hà nhú mày, lại cẩn thận đánh giá gương mặt của hấn một phen, khóe môi nhếch lên cười nói:

“Bộ dáng này của người, cũng không giống Ma úy, ngược lại có phong thái của Ma tướng hơn.”

Đám Ma thần trong Ma tộc, khi thực lực đạt đến mức thượng thừa liền phân định dựa theo các cấp bậc Linh, Ủy, Giáo, Tướng, Vương, Tôn, Hoàng. Ma Hoàng từ trước đến nay cũng chỉ có một vị, sau đó là tam Tôn. Tam Tôn ngoại trừ Ma Tôn Anh Hà, Hô Nỗ và Văn Á đều có đất phong. Ngay dưới, hiện nay Ma giới có chín Vương. Chín vị Ma vương này là tộc trưởng của chín chủng tộc mạnh mẽ nhất ở Ma giới, đều đã ở lại trong tộc mình. Trên thực tế, chỉ có Ma tộc sinh ra Ma vương mới có thể trở nên mạnh mẽ, cho nên theo số lượng Ma vương tăng giảm, thế lực giữa các Ma tộc khác nhau ở Ma giới cũng có thay đổi.

Thiên Giác tộc kẻ càng mạnh thì dung mạo càng đẹp, Anh Hà là đang nghi ngờ thực lực của Vô Danh.

Trọng Quang thầm bắt đầu dĩ. Hấn đã che giấu dung mạo của bản thân bớt đi hai phần ba, chỉ để lại một phần ba để che giấu tài năng khác, không ngờ rằng vẫn bị Anh Hà hoài nghi.

“Người đến Thiên Ma cung này lúc nào? Bản tôn trước đây hình như chưa từng nhìn thấy người.”

Trọng Quang không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

“Tại hạ mới vừa được điều từ đại lục Đông Tinh đến gần đây, đi theo Ma Tôn Hô Nỗ chưa lâu, Ma Tôn Anh Hà không biết tại hạ cũng không có gì lạ.”

Anh Hà cười giòn, vươn tay nâng cằm Vô Danh lên, đôi mắt đẹp nheo lại nói:

“Một Ma úy nho nhỏ như ngươi thật ra cũng rất thú vị, nói chuyện trước mặt bản tôn lại không khấn trương chút nào, Ma Tôn Hô Nỗ thật sự biết cách dạy dỗ mà.”

Ma áp cường đại xông đến, Trọng Quang bắt đầu dĩ phải phối hợp làm ra bộ dáng trán đổ mồ hôi lạnh, khó có thể chống cự phải cắn răng kiên trì, nói:

“Không dám. Thực ra trong lòng tại hạ vô cùng sợ hãi, nhưng nơi này là Thiên Ma cung của Ma Hoàng, ma thức của Ma Hoàng bệ hạ không nơi nào không có, tại hạ cũng không có chỗ nào sợ.”

“Yên tâm, chút việc nhỏ ấy Ma Hoàng không có thì giờ để ý tới. Cho dù bản tôn xử lý người ở đây, cũng sẽ không có ma nào hỏi nhiều một câu.”

Anh Hà cười lạnh. Nàng đánh giá gương mặt tuấn mỹ lịch sự lại tao nhã của Vô Danh, bỗng nhiên dâng lên một ý niệm trong đầu, xách Vô Danh dùng di chuyển tức thời đi về phía Thừa Hoan điện của mình.

Trọng Quang thầm kêu không hay ho. Năm đó khi Ma Hoàng sinh sản làm rơi xuống một chút máu đã được hấn ngưng đọng lại thành mấy viên huyết châu giấu đi, khi rời khỏi Ma giới đã để lại một cái tâm nhân, lấy một viên huyết châu làm môi giới để lại một chút khe hở nối tới Ma giới. Nhưng khe hở này vô cùng nhỏ bé mỏng manh, cũng không đủ để mở ra thông đạo Thần Ma. Minh Tôn thân là nhi tử của hai người, mang đủ hai loại huyết mạch Thần Ma, có thể tạo thành một thông đạo. Hồ lô bạch ngọc mà Trọng Quang đưa cho nhi tử là thần khí Thượng cổ, mấy trăm vạn năm trước sau khi được hấn dùng chính máu của mình rèn luyện qua, đã là linh khí có hồn. Hấn đem một viên ngọc châu khác đặt vào trong hồ lô bạch ngọc kia, khi Minh Tôn mang theo người ngoài đi vào hồ lô thì, khí tức hỗn loạn sẽ thức tỉnh hồn của thần khí, hồn phách kia sẽ khiến hai giọt huyết châu hợp lại cùng một chỗ. Như vậy Trọng Quang có thể phá vỡ một khe hở Thần Ma, đi vào Ma giới.

Mà hồ lô bạch ngọc kia đã được thông linh, chỉ có người được Minh Tôn chấp nhận thì mới cho phép hẩn mang vào hồ lô, nếu không sẽ từ chối không chào đón. Bởi vì trước đây Minh Tôn vẫn luôn bị lão tử Ma Hoàng của hẩn tùy ý ném loạn đi khắp nơi để tu luyện, cũng không có đối tượng nào kết giao đủ để được hẩn chấp nhận có thể mang vào trong bảo vật bí mật nhất của mình, cho nên hồ lô bạch ngọc kia vẫn luôn ngủ say. Cho đến khi Minh Tôn ôm Ngao Liên trốn vào bên trong...

Hơi thở của Thần long kích thích linh hồn của Thần khí, hai viên huyết châu của Ma Hoàng kết hợp lại, Trọng Quang liền nhân cơ hội đến Ma giới này. Nhưng vận khí của hẩn không tốt, thật vất vả mới thăm dò được con đường đến Thiên Ma cung, ai ngờ thế nhưng lại bị Anh Hà tóm được.

Ấn tượng cuối cùng của Trọng Quang về Ma giới dừng lại ở tình huống khi rời khỏi Ma giới vào trăm vạn năm trước, tương đối quen thuộc với Thiên Giác tộc của Ma Tôn Phong Hoàng, hơn nữa thông qua một tia thần thức cùng loại trên người nhi tử Minh Tôn, cũng ẩn ẩn biết được tình hình gần đây của Thiên Giác tộc, bởi vậy mới liều lĩnh dùng thân phận này, ai ngờ lại bị Anh Hà nhìn trúng.

Anh Hà vừa lòng nhìn Ma tộc tuần mỹ trước mắt, nói:

“Trên người người đã bị ta hạ một loại ma cổ độc chỉ ta có, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ định kỳ cho người thuốc giải.”

Sau khi Anh Hà đưa Trọng Quang đến Thừa Hoan điện, liền thiết lập kết giới, hạ trong người hẩn một loại ma cổ.

Trọng Quang bày ra bộ dáng vừa sợ vừa giận lại không dám phản kháng, cứng rắn nói:

“Không biết Ma Tôn có chuyện gì yêu cầu tại hạ đi làm.”

Anh Hà mỉm cười, làn váy tuyệt đẹp khẽ lay động, xoay người ngồi trên hương tháp, khen:

“Không tồi, có cốt khí. Đối diện với bản tôn mà không hề sợ hãi, tương lai nhất định là có triển vọng. Bất quá điều kiện tiên quyết là, người không làm trái ý ta.”

Nàng đắc ý che miệng cười.

Trọng Quang âm thầm bĩu môi. Nữ nhân này sao lại dong dài như thế chứ? Rốt cuộc kéo hẩn đến đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn bí mật yêu đương vụng trộm sao?

Nghĩ như vậy, hẩn không khỏi cảm thấy đồng tình với Ma Hoàng. Cũng không biết trong hậu cung của Thiên Ma cung này, có bao nhiêu ma nữ cho Ma Hoàng đội mũ xanh (cắm sừng!) nữa.

Ai ngờ Anh Hà cười vui vẻ một hồi, bỗng nhiên im lặng nói:

“Ta muốn người đi quyến rũ một nữ Ma thần. Nàng cấp bậc Bạch ngân, thực lực tương xứng với người. Chỉ cần người có thể khiến nàng ta yêu thương người, bản tôn có thể giúp người trực tiếp thăng lên chức Tướng!”

Không cần trải qua giai đoạn đấu ma mà trực tiếp thăng lên chức Tướng, là việc tốt bao nhiêu Ma thần tha thiết ước mơ.

Trọng Quang bày ra thần sắc mừng rỡ như điên, có chút dao động nói:

“Nàng là ai?”

Anh Hà thu liễm thần sắc, nói ra từng chữ một:

“Liên Cơ của Lạc Anh điện!”

Thì ra Liên Cơ kia là người tộc Xà Mãnh. Tộc Xà Mãnh là chủng tộc *** đáng nhất trong các ma, thiên tính yêu thích hoan ái, hơn nữa dùng con đường song tu có thể tăng tiến công lực cao nhất. Liên Cơ là sủng thiếp của Ma Hoàng, bản tính khó sửa đổi, Ma Hoàng trong hơn mười vạn năm gần đây đều tương đối tu thân dưỡng tính, rất ít khi cho gọi thị thiếp đến thị tẩm, Liên Cơ tuy rằng được sủng ái, nhưng bình thường khẳng định là cực kỳ trống vắng. Anh Hà vốn muốn bắt được nhược điểm của Liên Cơ, nhưng Liên Cơ quả thực không có hành vi quá trớn, vả lại làm việc luôn cẩn thận, không thể tìm được sơ hở của nàng.

Chủ ý ngày hôm nay vốn đã được Anh Hà tính toán thật lâu, nhưng Thiên Ma cung hoàn toàn bị nắm trong tay Ma Hoàng, nàng thật sự tìm không ra người thích hợp để chọn, trùng hợp hôm nay gặp được Ma úy của Thiên Giác tộc lần đầu đến Thiên Ma cung. Vô Danh không chỉ có ngoại hình cùng thực lực đều là cấp cao, còn là thủ hạ của Ma Tôn Hô Nỗ. Như vậy vừa có thể hủy diệt Liên Cơ, lại có thể thuận tiện giá họa cho Hô Nỗ, chẳng phải là một công hai việc?

Nàng cũng không lo Vô Danh sẽ không đồng ý. Phải biết rằng, cấp bậc ở Ma giới vô cùng rõ ràng, áp lực của Ma thần cấp cao với Ma thần cấp thấp hơn vô cùng lớn, Anh Hà vừa rồi hạ lên hẳn một loại ma cổ chỉ mình có, thao túng sự sống chết trong tay, vả lại có lợi ích cực lớn hấp dẫn, không sợ hẳn không đồng ý.

“Ma Tôn nói chuyện sẽ giữ lời?”

Anh Hà giận dữ nói:

“Người dám coi khinh bản tôn!”

Trọng Quang ngoan ngoãn nói:

“Tại hạ chỉ là tò mò Ma Tôn có cách nào có thể khiến cho tại hạ tăng từ Ma úy trực tiếp lên Ma tướng. Thăng cấp có ba giai đoạn, nếu tuân theo chất lượng mà tiến hành thì tại hạ còn cần luyện ít nhất vạn năm nữa.”

Anh Hà cúi đầu cười, khinh thường nói:

“Tiểu bối ngu dốt biết cái gì. Bản tôn đã có tuổi thọ ngàn vạn năm, Trùng Hư đan bản tôn luyện chế đã đạt cấp độ tuyệt phẩm, dùng một viên có thể giúp người tăng lên một bậc. Huống chi bản tôn còn có thủ đoạn khác, tự có thể giúp người đạt đến cấp Tướng.”

Trọng Quang khinh thường trong lòng, thầm nghĩ Ma Tôn Anh Hà thực sự coi hẳn là kẻ ngốc sao? Nếu hẳn thật sự là một Ma thần cấp Ủy, nói không chừng sẽ bị những lời này của Anh Hà lừa dối. Nhưng hẳn lại không phải. Thân là một trong ba vị Thần đế Thượng cổ, hẳn hiểu biết rất nhiều về việc tu luyện của Ma giới. Cấp bậc của Ma giới vô cùng rõ ràng, mỗi lần thăng cấp đều phải trả giá cùng cố gắng rất lớn. Hơn nữa phẩm cấp của bọn họ phần lớn có liên quan đến huyết thống. Cấp bậc của phụ mẫu càng cao, hài tử sinh ra trời sinh cũng có cấp bậc càng cao. Khởi điểm cao, tu luyện sẽ dễ dàng hơn chút, nhưng cũng yêu cầu phải tiến hành theo chất lượng. Thứ đan dược giúp thăng lên đẳng cấp cao giống như Trùng Hư đan kia quả thực nghịch thiên, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp ma tăng lên hai cấp, mà sau này sẽ bởi vì bản lĩnh không đủ vững chắc, việc thăng cấp ngược lại càng thêm khó khăn.

Trên thực tế, mấy lời ‘thiên đạo sẽ báo đáp sự cần cù’ cũng được áp dụng ở Ma giới. Trên đời không có món ăn nào đến không, muốn một bước lên trời vẫn là giấc mơ của phần lớn ma, nhưng làm đến nơi đến chốn từng bước tu luyện một mới là con đường thành ma đúng đắn nhất.

Nhưng Trọng Quang lại bày ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ lại mừng rỡ như điên, loại ánh mắt sùng bái này, không cần lên tiếng cũng sẽ nịnh hót khiến Anh Hà vô cùng thoải mái.

Anh Hà dặn dò hẳn vài câu xong, còn tặng hẳn mấy món ma khí, liền thi pháp đưa hẳn đến bên ngoài Lạc Anh điện của Liên Cơ.

Trước khi đi Trọng Quang không nhịn được lại hỏi một câu:

“Không biết vì sao Ma Tôn đại nhân lại lựa chọn tại hạ?”

Hắn thật sự muốn biết mình đang thành thành thật thật mà đi đường, không hiểu vì sao lại bị trúng đạn chứ?

Anh Hà suy nghĩ cẩn thận một chút, nói:

“Có lẽ là cơ duyên vừa khéo đi. Khí tức của người và những ma khác không quá giống nhau, dường như... càng khiến các ma nữ thích hơn. Hơn nữa người còn có được vài phần phong thái giống như Ma Tôn Phong Hoàng năm đó.”

Anh Hà bỗng nhiên dừng lại một chút, lập tức che miệng cười khê, một đôi mắt quyến rũ nhẹ lướt qua Trọng Quang, thốt tha vô hạn, đùa giỡn nói:

“Người chính là nhân tài khó có được a. Nếu không phải bản tôn cổ kỹ điều khác, thật muốn tự mình thu người về. Ha ha ha... Bản tôn cũng không tin tiện nhân Liên Cơ kia nhìn thấy người lại không động tâm!”

Khóe miệng Trọng Quang không khỏi âm thầm run rẩy, thầm nghĩ ánh mắt này của ma nữ nhà người là có ý gì? Ngô đường đường là Thần đế, khí tức trời sinh tương khắc với Ma tộc, người lại cảm thấy sẽ khiến ma thích... Thật sự là hết chỗ nói rồi. Nữ Ma thần có thể được Ma Hoàng coi trọng lại luôn một lòng với tên kia quả nhiên là ánh mắt không tốt!

Mặc kệ Thần đế Trọng Quang không may mắn oán thầm như thế nào, hắn vẫn bị Anh Hà đưa đến bên ngoài cung điện của Liên Cơ.

Trọng Quang neho mắt đánh giá cung điện u tĩnh xinh đẹp trước mắt này, nhớ trời trước đó hắn loanh quanh trong hậu cung của Thiên Ma cung nửa ngày cũng không tìm được tấm điện của Ma Hoàng, có thể thấy được phạm vi của hậu cung này còn rộng lớn hơn nhiều. Bởi vậy có thể phỏng đoán, cái tên Ma Hoàng kia rốt cuộc là thu bao nhiêu cơ thiếp.

Ánh mắt Trọng Quang lạnh lùng. Trăm vạn năm qua này phần lớn thời gian hắn đều ngủ say, trong mơ thường sẽ quay lại dưới gốc cây Huyền thiên đại thụ năm đó điên loạn đảo phượng cùng với Ma Hoàng, cũng không có làm gì khác, chỉ ôm thân hình thon dài hoàn mỹ của Ma Hoàng thỉnh thoảng thì thầm, giống như bọn họ vốn nên như vậy mới đúng.

Trong lòng hắn biết rõ ràng, mình đã động chân tình với Ma Hoàng. Với tu vi cùng sự thông hiểu tâm tính của hắn, cũng sẽ không phủ nhận điểm này, nếu không năm đó hắn cũng sẽ không để lại chuẩn bị cho tương lai, lợi dụng máu trộm được của Ma Hoàng mở ra một thông đạo Thần Ma.

Lúc trước hắn rời khỏi Ma giới, một là bởi vì tính tình hiếu thắng đến chết của Ma Hoàng Trường Đình, tuyệt sẽ không để hắn ở lại làm chứng mất (huống chi còn có bàn anh Minh Tôn khắc khắc đều nhắc nhở Ma Hoàng nhớ tới ‘khuyết nhục’ mình từng chịu). Thứ hai, Trọng Quang cảm thấy hai người bọn họ đều cần yên tĩnh một chút, hơn nữa hắn cũng cần thời gian suy nghĩ xem quan hệ với Ma Hoàng tương lai nên tiếp tục như thế nào.

Sinh mệnh của Thần và Ma đều là vô hạn. Tuy rằng Minh Tôn chậm chạp lâu như vậy mới dẫn theo người ngoài đi vào trong hồ lô bạch ngọc, nhưng thời gian một trăm vạn năm đối với Trọng Quang mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Nhưng là lúc này nhìn hậu cung đông đúc của Ma Hoàng. Thần tâm của Trọng Quang tuy rằng hiểu, nhưng cũng không tránh khỏi mắng sự *** mỹ trụ lạc của Ma Hoàng vài câu.

Cho người thu cơ thiếp, sủng ma nữ! Hừ hừ, lần này không dọn dẹp sạch sẽ hậu cung của người, bản đế sẽ không là Thần đế Thượng cổ!

Khóe môi Trọng Quang chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười, nhắc chân rảo bước đi vào Lạc Anh điện.

Sau khi Ma Hoàng quay lại tắm điện liền triển khai ma thức thăm dò một lần, cũng không phát hiện Thiên Ma cung có chỗ nào khác thường.

Sinh mệnh của y dài lâu, làm bạn mà sinh cùng với Ma giới, đừng nói chỉ là một Thiên Ma thành, ngay cả toàn bộ ba tầng cao thấp của Ma giới, chỉ cần y muốn, sẽ không có nơi mà Ma thức của y không đi đến được. Giờ phút không phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, ngược lại khiến cho Ma Hoàng cảm thấy bất thường.

Y tin rằng một tia dao động vừa rồi lúc ở trên yến hội y cảm được kia tuyệt đối sẽ không sai. Bởi vì dao động kia... thật sự quen thuộc đến mức khiến cho y có muốn phủ nhận cũng khó. Nếu là tình huống bình thường, y cũng sẽ không để ý. Mỗi ngày ở Ma giới đều xảy ra nhiều chuyện như vậy, y sao có thể quản hết được? Nhưng vừa nghĩ tới có thể có liên quan đến người nợ, tâm của Ma Hoàng liền không thể bình tĩnh được.

Nếu như nói trong một vạn năm này Trọng Quang thường thường nhớ đến Ma Hoàng, trong mơ gặp lại cũng chỉ là thuần khiết ôm ấp thì thầm nói chuyện, nhưng tình hình của Ma Hoàng so với hắn thì nghiêm trọng hơn. Dù sao năm đó khi Ma Hoàng sinh con, bởi vì Đại diện mê huyền thuật của Trọng Quang mà không tự giác hạ xuống tâm kết.

Cái gọi là tâm kết, thật sự là một thứ gì đó huyền diệu khó giải thích, mặc dù lấy tu vi cấp bậc Thần đế này của Ma Hoàng, cũng không thể nói rõ được. Có vài người cả đời cũng không thể hiểu rõ bản thân mình, tình cảm đã xảy ra, lại lừa mình dối người mà cho rằng không biết. Tâm kết của Ma Hoàng vì lý do nào đó khó có thể nói rõ, nhưng có thể từ việc bên cạnh mà chứng minh, y đối với Trọng Quang cũng sinh ra chân tình. Mà loại chân tình này dưới áp lực từ lý trí của y, liền thẩm thấu toàn bộ vào trong tâm kết, trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất cho tâm kết kia mọc rễ nảy mầm.

Gần trăm vạn năm qua này, chỉ cần Ma Hoàng rảnh rỗi lúc nào, lúc đó khắc khắc đều có thể nhớ đến Trọng Quang. Mặc kệ là bộ dáng của hắn khi đối chiến với mình, hay phong tình lúc trầm mê trong bể dục, hoặc là vẻ mặt lãnh mi đậm tiếu, gần như không có lúc nào là không xuất hiện trong đầu Ma Hoàng.

Loại tình huống này quả thực khiến cho Ma Hoàng phát điên. Cho nên gần trăm vạn năm qua chuyện y làm nhiều nhất, chính là bế quan tu luyện. Chỉ có đi vào trạng thái nhập định, mới có thể đuổi bóng dáng đáng ghét kia đi sạch sẽ. Nhưng mà y cũng không thể luôn luôn bế quan, bởi vậy liền thường xuyên tìm cho mình chút chuyện để làm.

Lấy thân phận bậc này của y, trừ khi đại chiến Thần Ma lại nổ ra, nếu không chắc chắn không thể tham dự vào chuyện phân tranh của Ma giới. Cho nên thời gian nhàn rỗi y cũng chỉ có thể gây sức ép cho nhi tử, sủng ái cơ thiếp, hoặc lại mời dự yến hội vui đùa (đây chính là nguyên nhân cho sự không may mắn của Minh Tôn cùng với việc hậu cung của Ma Hoàng ngày càng đông đúc).

Tuy rằng như thế, nhưng nhớ nhung (khụ, có thể dùng cái từ này đi?) vẫn thường xuyên chui vào trong tâm trí Ma Hoàng, khiến cho y thấy phiền muộn không thôi. Hơn nữa tuy rằng y nạp thêm rất nhiều cơ thiếp, nhưng khi ôm những ma nữ xinh đẹp mỹ mạo này, cũng rất khó có được tình cảm mãnh liệt lúc trước. Bởi vậy y dần dần càng trở nên lãnh đạm với hậu cung.

Hôm nay ở trên yến hội y đột nhiên cảm nhận được một tia dao động mỏng manh, quen thuộc, đáy lòng không khỏi đập mạnh. Nhưng qua vài ngày, Ma Hoàng triển khai ma thức cẩn thận tìm hiểu, cũng không phát hiện ra nửa điểm khác thường, việc này ngược lại càng khiến y cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế.

Ma Hoàng bức bối! Chẳng lẽ y nhạy cảm với tên kia như vậy? Thật sự là do mình đa tâm sao?

Ma Hoàng bắt đầu có chút hối hận năm đó định ra hiệp nghị đình chiến. Sớm biết thế nên mang theo Ma quân vọt lên Thần giới đánh mấy trận, cả ngày nghen ở Ma giới khiến y đều có chút nghi thần nghi quỷ.

Trên thực tế thì phạm vi của Ma giới rộng mở, đại lục đông lên, còn có mấy hòn đảo nhỏ không đáng kể. Ma thức của Ma Hoàng tuy rằng có thể dò xét đến các nơi, lại không có khả năng tìm hiểu cực kỳ cẩn thận, nếu như có tâm giấu diếm, rất nhiều việc vẫn sẽ có thể giấu diếm được. Hơn nữa thực lực của đối thủ lại không hề dưới Ma Hoàng, cho nên càng không thể phát hiện dễ dàng.

Ví dụ như lúc này, Thần đế Trọng Quang đang ở ngay dưới mí mắt của Ma Hoàng, cùng cơ thiếp Liên Cơ được y sủng ái nhất uống rượu vui vẻ trò chuyện.

“Ha ha a, Vô Danh người thật sự rất khôi hài. Ôi, ta cười đến mức đau bụng rồi.”

Liên Cơ cười đến run rẩy cả người, mấy ma nữ hầu hạ bên cạnh cũng cúi thấp đầu xuống khẽ cười, bả vai hơi run lên.

Thần đế Trọng Quang nâng chén rượu ngon, khoe miệng mỉm cười, lưỡi biếng mà dựa lên ghế dài mềm mại, giờ tay nhấc chân đều hiển lộ sự phong lưu tiêu sái.

“Có thể chiếm được nụ cười của mỹ nhân, là vinh hạnh của tại hạ.”

Mấy ngày nay, hắn đã thành công khiến Liên Cơ vui vẻ. Đương nhiên, hắn không có ngu như vậy để cho Anh Hà lợi dụng, chẳng qua hắn đã có quyết định của riêng mình.

Không khí ở Ma giới vô cùng cởi mở, cũng không có nhiều nam nữ chuyên tình với một người, chỉ cần nhìn nhau vừa mắt, chuyện vui tận tình miệt mài, thỏa sức yêu thích. Trên thực tế Ma Hoàng cũng không có quá nhiều hạn chế với hậu cung của mình, nếu có cơ thiếp yêu thương ma nào khác, chỉ cần thành thực bẩm báo với y, y cũng sẽ thoải mái thả người ra khỏi cung. Nếu như tâm tình tốt, còn có thể tặng thêm một

phần của hồi môn. Nếu không ngàn vạn năm trôi qua, hậu cung của y đã sớm chật chội không chứa được nhiều cơ thiếp như vậy.

Điều này cũng coi như nói rõ, Ma Hoàng chỉ coi nữ nhân trong hậu cung như vật tiêu khiển, cũng không để ở trong lòng. Nhưng nếu đang được y sủng ái mà lại thông đồng với ma khác, sẽ không được dễ dàng tha thứ. Bình thường chỉ có nhóm ma nữ đã lâu không được Ma Hoàng gọi đến, mới có thể được thả ra khỏi cung.

Liên Cơ hiện nay coi như được sủng ái, mỗi lần yến hội Ma Hoàng đều sẽ gọi nàng đến, thỉnh thoảng cũng sẽ được thị tẩm, bởi vậy nàng trăm triệu lần không thể thông đồng với ma khác. Chỉ khi nào Ma Hoàng mất đi hứng thú với nàng, vắng vẻ nàng ít nhất trên vạn năm, mới có thể có suy nghĩ khác. Bất quá tâm của Liên Cơ với Ma Hoàng tuyệt đối không hề kém hơn Anh Hà, vả lại đi theo Ma Hoàng đối với mình cùng bộ tộc đều có lợi ích rất lớn, bởi vậy nàng cũng không có ý định rời khỏi Ma Hoàng.

Khi lần đầu tiên Thần đế Trọng Quang xuất hiện trong Lạc Anh điện của nàng, tuy rằng hắn nói mình do lạc đường mới công vào, nhưng trực giác của ma nữ Liên Cơ nói cho nàng biết, thanh niên tộc Thiên Giác tên Vô Danh này cũng không đơn giản. Nàng vốn nghĩ muốn thuận thế thử một chút, nhìn xem Vô Danh là do thần thánh phương nào phái đến. Ai ngờ Vô Danh có tác phong nhanh nhẹn, tuấn mỹ tao nhã, giờ tay nhắc chân đều mang theo mị lực khác với Ma Hoàng, hơn nữa kiến thức uyên bác, đa tài đa nghệ, tài ăn nói lại rất cao, có nhiều việc nhỏ thuận miệng nói tới liền có thể lôi cuốn trở nên vô cùng hấp dẫn. Liên Cơ dù sao cũng ở trong thâm cung tịch mịch, nhện không được giữ hắn lại để nói chuyện.

Phạm vi của hậu cung bình thường cấm ma tùy ý ra vào, nhưng nếu như có người trong hậu cung yêu cầu, lại có thể tiếp nhận. Lúc đầu Liên Cơ chỉ định giữ Vô Danh lại giải buồn, ai ngờ sau vài ngày, lại thật sự bị tài hoa của Vô Danh hấp dẫn. Nhưng nàng vẫn có cảnh giác, liền hỏi thử:

“Vô Danh, người ở lại Thiên Ma cung như vậy thật sự là tài hoa lớn lại chỉ sử dụng được ít. Không bằng có cơ hội ta giúp người cầu Ma Hoàng nhé?”

Trọng Quang lập tức từ chối:

“Đa tạ Liên Cơ đã coi trọng. Bất quá thực lực của tại hạ thấp kém, không dám hy vọng xa vời.”

Liên Cơ che miệng cười khê, ánh mắt hơi chuyển:

“Ta thấy người rất tốt, tương lai sẽ có tiền đồ. Ma Hoàng bề hạ thật sự rất thích những ma thiếu trẻ tuổi đầy hứa hẹn giống như người, chờ ngày nào đó có cơ hội, ta sẽ giúp người mở lời.”

Trọng Quang lại thành khẩn nói:

“Cũng không phải là tại hạ muốn đùn đẩy mà nói vậy, Vô Danh tự biết thực lực không đủ, tài hèn học ít, không xứng đáng hầu hạ ở bên cạnh Ma Hoàng. Tại hạ tính toán mấy ngày nữa sẽ bế quan tu luyện tập trung cho việc thăng cấp, nếu có thể thành công, sẽ quay về nhờ Liên Cơ giúp đỡ tiến cử.”

Liên Cơ có chút ngoài ý muốn, cẩn thận đánh giá hắn một phen, bỗng nhiên thở dài:

“Người là kẻ có chí lớn, tính tình thế này, ngược lại có chút tương tự với Ma Tôn Phong Hoàng năm đó.”

Đây là lần thứ hai Trọng Quang nghe được cái tên ‘Phong Hoàng’ này từ miệng của ma nữ trong hậu cung của Ma Hoàng. Ấn tượng của hắn với Ma Tôn Phong Hoàng không nhiều, năm đó Thần đế Đông Hoa đối chiến, mặc dù có thể đánh gục Ma Tôn Phong Hoàng, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, bởi vậy có thể thấy được thực lực của Ma Tôn Phong Hoàng.

Trọng Quang mơ hồ nhớ lại thì hình như Phong Hoàng là Ma Tôn đi theo Ma Hoàng lâu nhất. Hơn nữa bộ dáng cực kỳ tuấn mỹ, tư thế oai hùng hơn người. Năm đó ở Ma giới, chân chính là dưới một Hoàng trên vạn ma, nếu như sống tới ngày nay, sợ rằng ngay cả Ma Thái tử Minh Tôn hiện giờ đều khó có thể nổi bật được như thế.

Thần tâm của Trọng Quang hiểu rõ, bỗng nhiên có chút rung động, nói:

“Tại hạ ngưỡng mộ Ma Tôn Phong Hoàng từ lâu, nhưng lại không có duyên nhìn thấy. Không biết Liên Cơ biết được bao nhiêu về Ma Tôn Phong Hoàng?”

Liên Cơ vui đùa nói:

“Ma Tôn Phong Hoàng chính là tấm gương sáng của tộc Thiên Giác các ngươi, ngươi không biết chuyện về hắn sao? Ngược lại còn đến hỏi ta?”

Trọng Quang đáp:

“Sau khi tại hạ được sinh ra không lâu liền đi theo sư phụ du lịch khắp nơi, rất ít khi quay về trong tộc, không biết nhiều chuyện lắm về tiền bối Phong Hoàng.”

Liên Cơ cũng không để ý. Ma giới nhiều ma chỉ vì tư lợi, lo cho chính mình, không quan tâm đến những việc khác cũng là việc làm bình thường. Nàng nói:

“Ta cũng chưa từng gặp qua Ma Tôn Phong Hoàng. Chỉ nghe nói sự sùng ái của Ma Hoàng đối với Phong Hoàng năm đó, dù là cơ thiếp trong hậu cung cũng kém hơn. Vả lại nhìn trong phong hào Ma Hoàng ban cho hắn có một chữ ‘Hoàng’ chỉ tôn, cũng có thể hiểu được một phần.”

Trọng Quang nghe đến đó, không còn để ý đến câu nói kế tiếp của Liên Cơ. Tâm thần của hắn đều dừng lại ở câu ‘dù là cơ thiếp trong hậu cung cũng kém hơn’ kia.

Lại nói vừa rồi thần tâm của hắn khẽ động, chỉ sợ là có một chút bóng ma suy đoán thoáng lướt qua, mà bóng ma này... có thể gọi là ‘Tình địch’? Đương nhiên, Trọng Quang chắc chắn không có lòng ganh tỵ gì với một ma đã chết, nhưng lòng hiếu kỳ thì vẫn phải có. Hay là Ma Hoàng trước khi có hắn từng thích qua đồng tính nam mà?

Điều này khiến trong lòng Trọng Quang sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Đúng vào lúc này, bên ngoài Lạc Anh điện có một trận rung động rất nhẹ, trên mặt Liên Cơ liền xuất hiện một mặt đỏ ửng tên là kích động.

Ma Hoàng đến đây.

52. Chương 51

Nói ra cũng là trùng hợp. Sau khi Ma Hoàng quay về dùng ma thức tra xét Ma giới một lần, cũng không tìm ra nơi nào khác thường, nhưng y chỉ cần nghĩ tới Trọng Quang liền thấy đủ loại buồn phiền, dứt khoát tìm đến phi tần mình sùng ái nhất để giải buồn.

Mấy vạn năm nay Liên Cơ sở dĩ có được sự sùng ái của Ma Hoàng, cũng là bởi vì nàng dịu dàng chu đáo, rất hiểu ý người, cho nên Ma Hoàng nghĩ đến nàng đầu tiên.

Ma Hoàng giá lâm cùng với uy áp cực lớn, toàn bộ Lạc Anh điện đều bị vây trong khí thế khổng lồ của Ma Hoàng. Thân hình cao lớn đẹp đẽ kia tràn ngập sức mạnh cùng uy nghiêm, khí thế cường đại của người ở địa vị cao khiến đám ma hầu hạ không khỏi run rẩy.

Liên Cơ ở trong uy áp thần phục khom người xuống, cung kính quỳ gối ở giữa đại điện, dịu dàng nói:

“Tỳ thiếp cung nghênh Ma Hoàng giá lâm.”

Ma Hoàng vừa đến, liền phát hiện có chút không đúng. Ma thức đảo qua, phát hiện có một thân ảnh vừa biến mất ở cửa hông sau đại điện.

“Đứng lên đi.”

Ma Hoàng đi lướt qua người Liên Cơ, âm thanh lạnh lùng nói:

“Vừa rồi có ai ở đây?”

Liên Cơ hơi sửng sốt, sau khi đứng dậy liền nhìn trái phải xung quanh, phát hiện trong điện thiếu mất Vô Danh, trong lòng không khỏi nhảy dựng, vội nói:

“Có một Ma úy của tộc Thiên Giác bởi vì lạc đường, xông nhầm vào Lạc Anh điện của tỳ thiếp. Tỳ thiếp thấy hấn là thủ hạ của Ma Tôn Hô Nỗ, lại mới đến Thiên Ma cung, liền giữ hấn lại trò chuyện. Vừa rồi hấn vẫn luôn ở trong đại điện này, đám ma hầu hạ tỳ thiếp đều có thể làm chứng. Không hiểu sao bây giờ lại không thấy đâu rồi?”

Nói xong liền lộ ra vẻ mặt mờ mịt lại vô tội.

Ma Hoàng nhíu mày:

“Ma úy của tộc Thiên Giác? Tên gọi là gì?”

Liên Cơ đáp:

“Hấn tên là Vô Danh.”

“Hừ!”

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo chấp sau lưng, đi về phía sau điện.

Liên Cơ lúc này ần ần cảm thấy kỳ lạ, sợ liên lụy đến mình, liền đuổi theo sát phía sau.

Ở đằng sau Lạc Anh điện có một vườn hoa, cảnh sắc u nhã, sắc màu rực rỡ, các loại hoa ở Ma giới không phân biệt mùa nở rộ.

Ma Hoàng bước vào vườn hoa, liền thấy giữa một mảnh hoa Ma nguyệt có một thân ảnh cao gầy duyên dáng đang lặng lẽ đứng đó.

Ma Hoàng nheo mắt. Người nọ tuy rằng đưa lưng về phía y, nhưng chỉ với tấm lưng kia, cho dù có hóa thành tro Ma Hoàng cũng có thể nhận ra.

Y không ngờ rằng người mình dò xét thế nào cũng không tìm thấy lúc này lại dễ dàng xuất hiện trước mắt, hơn nữa còn là trong vườn hoa phía sau điện của ái phi của y, này thật sự là... Phát điên!!!

Cơn tức giận của Ma Hoàng phát ra không chút do dự, uy áp cường đại lập tức tràn ngập toàn bộ Lạc Anh điện. Liên Cơ không chịu nổi ma uy cường đại như thế, nhất thời hai chân mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, đám ma thị nữ phía sau hai mắt đã trợn trắng hôn mê.

“Bệ, bệ, bệ hạ...”

Liên Cơ run giọng cầu xin tha thứ, nhưng khớp hàm trên dưới va vào nhau, một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời, chỉ có thể sợ hãi vô hạn mà nhìn bóng dáng cường đại cao cao tại thượng kia của Ma Hoàng.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, giống như một trận gió nhẹ thổi tan bão cát, trong không khí truyền đến dao động nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp nháy mắt tràn ngập bốn phía, ấm áp dạt dào khiến cho thể xác lẫn tinh thần của người ta đều bình tĩnh trở lại.

Liên Cơ bỗng dưng cảm thấy áp lực nhẹ đi, ma uy của Ma Hoàng cũng bị thổi tan một nửa.

“Đừng dọa thị thiếp của người.”

Giọng nói kia dịu dàng nhu hòa, là giọng nói đám ma nữ chưa từng được nghe qua, tựa như một luồng gió dịu dàng nhất thế gian này.

Khí tức của Ma Hoàng ngưng lại, hai tròng mắt màu tím đột nhiên tinh quang tăng vọt, bộ dáng vận sức chờ phát động, lúc nào cũng có thể ra tay. Giọng nói lạnh lùng của y nói ra từng chữ, từng chữ một:

“Vì sao người lại ở nơi này!?”

Trọng Quang cầm trong tay một đóa hoa Ma nguyệt vừa mới hái xuống, chậm rãi xoay người, lộ ra gương mặt hoàn mỹ thanh nhã. Gương mặt này không phải là dung mạo vốn có của Trọng Quang, vẫn giữ vẻ đặc thù của Ma tộc Thiên Giác, nhìn qua vẫn là bộ dáng của ‘Vô Danh’, nhưng nhìn lại, liền thấy có thêm vẻ gì đó không thể nói nên lời.

“Vấn đề này, chúng ta vẫn là đổi sang nơi khác nói thì tốt hơn, người nói xem?”

Trọng Quang mỉm cười, nhất thời như ánh trăng hé lộ, toát ra ánh sáng soi tỏ vạn vật.

Ma Hoàng ghét nhất chính là bộ dáng này của hắn, đúng là làm bộ làm tịch.

Nhớ năm đó khi y mới quen biết với ba vị Thần đế Thượng cổ, Đại Chính giống như ánh mặt trời ban ngày, tỏa ra ánh sáng nóng rực mà công chính, nghiêm cẩn, vô tư, khiến Ma Hoàng âm trầm bị ‘phơi nắng’ quá mức. Nhưng tốt xấu gì bản thân Đại Chính cũng là một vị thần công chính nghiêm cẩn lại vô tư, Ma Hoàng tuy rằng là Hoàng của Ma giới, nhưng cũng không ghét vầng sáng Đế và hào quang Thần của Đại Chính. Mà Thần đế Đông Hoa oai hùng uy nghiêm, tràn ngập sức mạnh, vả lại vô cùng thiện chiến, tính cách lại ôn hòa hiếm thấy. Khi đó tính tình của Ma Hoàng cũng không phải là không tốt như bây giờ, bởi vậy cũng coi như là trò chuyện với nhau rất vui, thỉnh thoảng còn cùng nhau luận bàn một chút võ nghệ. Nhưng chỉ có Trọng Quang này, từ lần đầu tiên gặp mặt đã bắt bẻ mình, hờ hững, thỉnh thoảng nói cái gì đó cũng là bộ dáng mắt nhắm mắt mở, khiến cho trong lòng Ma Hoàng vô cùng ghen ghét.

Năm đó vũ trụ mới được sinh ra, vốn không có được mấy thần ma, mọi người cũng coi như đồng tâm hiệp lực, mà Ma Hoàng khi đó còn là một thanh niên năm tốt có lòng cầu tiến, đối với sự lười nhác của Trọng Quang cũng có chút nhìn không vừa mắt. Nhưng y lại không có quan hệ gì với Trọng Quang, không quản được hắn, mặc dù nhìn không vừa mắt, nhưng cũng không ở chung mấy (dù sao phần lớn thời gian Trọng Quang đều đang ngủ = =|||). Ai ngờ y bên này rộng lượng, Trọng Quang bên kia lại ba năm lần thỉnh thoảng gây khó dễ cho y, luôn lơ đãng mà châm chọc y vài câu. Ma Hoàng nể mặt mũi của hai vị huynh trưởng của hắn đều nhịn xuống, nhưng quan hệ ác liệt từ đó cũng bắt đầu.

Sau đó bốn người không giống nhau, đều có giới riêng của mình, dần dần không còn lui tới. Nhưng đối với bọn họ mà nói, sinh mệnh vô hạn, trong quãng thời gian dài đằng đằng dù sao cũng có thời điểm tình cờ gặp nhau. Khi gặp lại, Trọng Quang đã có khí chất độc đáo của chính mình, loại bộ dáng thanh nhàn ung dung này, khiến cho Ma Hoàng có ấn tượng tương đối ác liệt với hắn không ngừng oán thầm: làm bộ làm tịch!

Bởi vậy Ma Hoàng ghét nhất là bộ dáng này của Trọng Quang. Hơn nữa lúc trước hai người phát sinh loại quan hệ này, Ma Hoàng không chỉ có rơi xuống hạ phong chật vật không thôi, thậm chí còn sinh hạ nhi tử cho Trọng Quang, mà Trọng Quang từ đầu đến cuối vẫn là loại bộ dáng vân đạm phong khinh, bình tĩnh thông dong này, sao có thể không khiến Ma Hoàng tức đỏ hai mắt chứ?

Bất quá lời nói của Trọng Quang lại nhắc nhở y.

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, không gian bốn phía vặn vẹo một chút, cảnh sắc lập tức biến hóa, chỉ trong nháy mắt, y đã đưa mình và Trọng Quang quay về Thiên Ma điện. Tiếp đó y đột nhiên biến hóa ra một trận pháp thật lớn dưới chân, vây Trọng Quang ở bên trong.

Thần đế Trọng Quang vẫn đang cầm đóa hoa Ma nguyệt vừa hái xuống kia, không chút hoang mang mà nhẹ nhàng động tay, đóa hoa hạ xuống, giống như một giọt nước rơi vào trong hồ nước, nháy mắt đã bình tĩnh phá tan trận pháp dưới chân, khiến từng cơn gợn sóng dâng lên.

Ma Hoàng giống như không hề ngoài ý muốn mà khéo môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt đến mức không thể nào nhạt hơn, ánh mắt hơi lóe, trận pháp phát ra từng mạt sáng màu nâu, trên bầu trời ầm ầm có tiếng ma nhạc tiêu điều vang lên.

Trọng Quang nhẹ nhàng thở dài, đặt hoa Ma nguyệt ở dưới môi, đôi môi hồng nhạt nhẹ nhàng hé ra, phun ra một hơi tiên khí, tiếp đó hắn nhẹ nhàng nhấc hoa Ma nguyệt lên, ném lên vào khoảng không. Tiếng ma nhạc tiêu điều lạnh lẽo thoáng cái thay đổi, lại ầm ầm có xu thế chuyển điệu thành tiếng nhạc tiên dễ nghe.

Chỉ một thoáng kia, một ma một thần đã giao thủ mấy chiêu.

Hiện nay thực lực của Ma Hoàng cùng Thần đế Trọng Quang coi như ngang nhau, nhưng nơi này dù sao cũng là Ma giới, xung quanh tràn ngập ma khí dày đặc, mặc kệ thiên thời, địa lợi hay nhân hòa, Ma Hoàng đều chiếm thế thượng phong. Bởi vậy y cực kỳ tự tin, đối với sự hưởng ứng Trọng Quang chỉ là cười lạnh, coi như mèo vờn chuột, ôm tâm tính trên chọc trả thù không nhanh không chậm lại ra chiêu.

Nhưng Ma Hoàng đã tính sai một chuyện: Nếu như không nắm chắc mười phần, với tính cách lười nhác cẩn thận của Trọng Quang, tuyệt sẽ không dễ dàng đặt chân vào Ma giới.

Ma giới tuy là sân nhà của Ma Hoàng, nhưng trong tay Trọng Quang lại có một đại sát khí đối phó với Ma

Hoàng, đó là vài giọt huyết châu năm đó khi Ma Hoàng sinh con làm rớt xuống. Phải biết rằng, đối với Thần, Tiên, Ma, Yêu tuy luyện mà nói, máu của chính bản thân mình là nơi gốc rễ, không những trọng tổ thân thể, thậm chí còn có ảnh hưởng rất lớn đến tu vi, tuổi thọ. Cho dù là phương pháp cổ nguyên rửa thấp nhất của dân chúng nhân gian, chỉ cần có da tóc cùng ngày sinh tháng đẻ của đối phương cũng có thể đạt được hiệu quả, khiến cho người ta hoặc điên hoặc dại thậm chí tử vong cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Đến đẳng cấp bậc nhất như của Trọng Quang cùng Ma Hoàng, sự nguy hại này lại thăng cấp lên mấy ngàn vạn lần, Trọng Quang lợi dụng một giọt máu của Ma Hoàng ngưng luyện thành Huyết ngưng châu, đã đem mở ra được một cái khe trên thông đạo Thần Ma bị phong ấn hơn trăm vạn năm, bởi vậy có thể thấy được lợi hại đến mức nào.

Lúc này một thần một ma đấu pháp, Ma Hoàng chặt chẽ chiếm thượng phong. Trên bầu trời của Thiên Ma cung gió cuốn mây dồn, một lượng lớn ma khí dày đặc đen thui đang ngưng tụ điên cuồng, chúng ma trong Thiên Ma thành cũng sôi nổi đi ra từ khắp các nơi, ngửa đầu trợn mắt há hốc mồm. Có ma cuồng tu luyện không khỏi cười ha ha, lên tiếng hô to:

“Đây là Ma Hoàng đệ hạ đang tu luyện ma công, đưa đến ma khí từ vực sâu ma khí. Mau thừa dịp này bế quan hút khí, theo ma khí mà Ma Hoàng đệ hạ đưa tới tu luyện có thể đạt được thành tựu không nhỏ! Ngô hoàng vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế!”

Những Ma tướng cấp cao có kinh nghiệm phát hiện ra trong đó có sự cổ quái:

“Ma Hoàng đệ hạ tuy rằng đã hơn mười vạn năm không ngưng tụ ma khí dưới vực sâu ma khí để tu luyện, nhưng cảnh tượng lúc này hình như có chút không giống lắm...”

Chỉ có hai vị Ma Tôn Hô Nỗ cùng Anh Hà là rõ ràng biến sắc. Ước chừng là hai ngàn vạn năm trước, Ma Tôn Phong Hoàng đã từng — lúc ấy cấp bậc là Ma vương, đến Thiên Ma thành khiêu chiến với Ma Hoàng, Ma Hoàng từng triệu tập ma khí trong vực sâu ma khí đến đánh một trận. Trận chiến ấy quả nhiên khiến trời đất biến sắc, ngay cả hai mặt trời của Ma giới cũng ảm đạm không tỏa sáng. Sau trận chiến ấy, Ma Hoàng chiến thắng không thể nghi ngờ, nhưng từ đó về sau Ma Tôn Phong Hoàng cũng thành thủ hạ số một dưới trướng Ma Hoàng, được đặt lên địa vị vô thượng ở Ma giới.

Chẳng lẽ lại có ma đạt cấp bậc Ma vương đến khiêu chiến ngô hoàng?

Ma Tôn Hô Nỗ cùng Anh Hà đều thầm đoán, nhưng bọn họ vẫn chưa cảm nhận được thứ gì khác ngoài ma khí cường đại của Ma Hoàng, không khỏi nghi hoặc trong lòng.

Lúc này Ma Hoàng đã dự tính trước mọi việc mà nhìn Trọng Quang, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai đắc ý.

Trọng Quang nhìn đám mây ma thật lớn tụ tập trên đỉnh đầu, không khỏi lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

“Trường Đình, ta và ngươi là bạn cũ đã nhiều năm mới đoàn tụ, ngươi liền tiếp đón ta như vậy? Không khỏi quá hưng sư động chúng rồi.”

Ma Hoàng cười lạnh:

“Là ngươi quên hiệp nghị năm đó Ma giới ta định ra với các ngươi, hai bên phong bế, vĩnh viễn không chạm đến nhau! Hiện giờ ngươi tự tiện xông vào Ma giới, sẽ phải trả giá đại giới!”

Khóe môi Trọng Quang đột nhiên nhếch lên, lộ ra một nụ cười hoài niệm, ái muội nói:

“Ngươi cũng đã quên, sau lần đó ta có tới Ma giới một lần, lúc ấy xảy ra chuyện gì, ngươi còn nhớ rõ không?”

Lời hắn nói ra chậm rãi, giọng nói tao nhã mà mềm nhẹ, nhưng nghe vào trong tai đối phương cũng là đang giận dữ.

Ma Hoàng vốn nhìn thấy hắn đã tức giận, hiện tại bị hắn gợi lại chuyện năm đó, lại thẹn quá thành giận.

“Vô liêm sỉ! Ngươi muốn chết!”

Ma Hoàng rống to một tiếng, đám mây ma thật lớn trên bầu trời hạ xuống.

Ma khí dày đặc đen đúa nhất trong vực sâu ma khí giống như một đám mây nắm khi bom nguyên tử nổ (A? Hình như có thứ kỳ quái lẫn vào...) ầm vang đánh về phía Trọng Quang. Nháy mắt, toàn bộ khu vực

mấy ngàn dặm xung quanh Thiên Ma thành bị bao phủ dưới khí thể của Ma Hoàng. Chúng ma đang sôi nổi bên trong Thiên Ma thành biến sắc, những kẻ thực lực không đủ dĩ nhiên chảy máu thất khiếu, chết ngất hôn mê, ngay cả hai vị Ma Tôn Anh Hà và Hô Nỗ, cũng không khỏi phải xuất công lực toàn thân để chống đỡ cỗ sức mạnh cực đại này.

Đây mới là sức mạnh cực đại của Ma Hoàng dưới tình huống bình thường, nhưng vẫn chưa đạt đến cực hạn.

Trong nháy mắt đám mây nắm hạ xuống, Trọng Quang đột nhiên ngưng khí toàn thân thành một đạo ánh sáng màu tím, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Ma Hoàng cười lạnh, thầm nghĩ: Người cho rằng làm như vậy là có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta sao?

Y khoanh tay đứng đó, chờ thần quang của Trọng Quang bị mây ma đánh ra, ai ngờ đột nhiên, y cảm thấy bên hông căng thẳng, bị người từ phía sau ôm chặt lấy.

Điều này là không thể!!!

Ma Hoàng đột nhiên biến sắc.

Trên đời này không có vị thần nào có thể không hay không biết phá được ma thức của y cùng với kết giới kẻ sát quanh thân y, cho dù là Thần đế Đại Chính thực lực cực mạnh của Thần giới cũng không làm được.

Chỉ nghe thấy một giọng nói dịu dàng gần như trêu tức bên tai nhẹ nhàng nói:

“Không chơi nữa, đi cùng ta thôi.”

Khi nói chuyện, Ma Hoàng còn chưa kịp xuất sức mạnh phản ứng lại, chỉ thấy hoa mắt, cảnh sắc trời đất liền thay đổi.

Đám mây nắm màu đen trên bầu trời biến mất, vách tường dày cứng màu đen của Thiên Ma thành cùng mái hiên hoa lệ đã biến mất. Ma Hoàng phát hiện ra mình đang đứng giữa khoảng không trong xanh.

Khác với bầu trời tối sẫm của Ma giới cùng hai mặt trời bên đen bên đỏ, xa xa là một mặt trời vàng kim đang tỏa sáng, không trung xanh thẳm trong suốt, đám mây trắng noãn tinh thuần như tuyết. Phía trước là một mảnh núi non kéo dài không dứt, linh khí tràn đầy, linh vụ mỏng manh vờn quanh, trong sự yên lặng thỉnh thoảng lại có tiếng gió tiếng nước tiếng chim chóc trong núi rừng, bừng bừng sức sống.

Ma Hoàng mở to mắt há hốc miệng, lập tức phát hiện mình giống như bị chủ nhân của đôi tay kia giam cầm, lại vẫn bị người nọ ôm thật chặt từ phía sau, muốn động cũng không thể động.

“Buông!”

Ma Hoàng gầm nhẹ, toàn thân căng thẳng, âm thầm vận hành ma lực, lại phát hiện sức mạnh của mình dường như bị phong ấn. Đây không khỏi khiến y cả kinh trong lòng, không biết người nọ đã động tay động chân làm cái gì.

Trọng Quang cúi đầu cười, có chút đắc ý nói:

“Chơi được không?”

Hắn cách Ma Hoàng quá gần, hơi thở nhẹ nhàng phun lên vành tai của Ma Hoàng, tạo ra cảm giác tê dại rất nhỏ, lại khiến y vô cùng không thoải mái.

Ma Hoàng quy kết việc này chính là do linh khí có tác dụng khắc chế tự nhiên với ma khí, hít sâu nói:

“Đây là nơi đâu? Người đã làm thế nào?”

“Ha ha a...”

Trọng Quang cười không ngừng, đầu tựa lên vai Ma Hoàng, giảo hoạt nháy mắt mấy cái, nói:

“Không nói cho người.”

Ma Hoàng chán nản. Đều đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái trò này? Trọng Quang người đang giả non nết cái gì chứ!!!

Trọng Quang thấy Ma Hoàng tức giận đến mức sắc mặt cũng thay đổi, cũng không tiếp tục nói giỡn nữa, buông tay ra lách đến trước người y nói:

“Ta chỉ là muốn vui vẻ nói chuyện với người. Người xem nơi này thế nào?”

Ma Hoàng là một người vô cùng thức thời. Năm đó mới vào Thần giới, gặp được ba vị Thần đế Đại Chính, Đông Hoa và Trọng Quang, y lập tức đoán được lấy tình thế một chọi ba đối với mình không ổn, bởi vậy biểu hiện rất tao nhã, thậm chí kết giao bằng hữu với bọn họ. Cho đến sau đó y lập ra Ma giới, thực lực từ từ cường đại, quan điểm không giống nhau, mới trở mặt với Thần giới. Bởi vậy có thể thấy được, tâm cơ của y thâm trầm, giỏi về ẩn nhẫn.

Chính là những năm gần đây y thân ở ngôi vị Ma Hoàng, ở Ma giới nhất ngôn cửu đỉnh, tính tình cũng lớn hơn, hơn nữa với Trọng Quang là uất ức nói không nên lời, bởi vậy nhất thời khó có thể nhẫn nại, mới biến sắc vài lần. Lúc này y thâm quyết tâm, ẩn hết tâm tư xuống, mặt không thay đổi nói:

“Người rút cuộc đã động tay động chân cái gì? Đưa ta đến đây là muốn làm gì? Đừng quên, cho dù nơi này là Thế giới do người sáng lập ra, cũng vẫn còn đang ở trong phạm vi Ma giới của ta.”

Tới cấp bậc này giống như Ma Hoàng rồi, đúng là sẽ không bị nhốt trong không gian của người khác quá lâu. Một khi y xông ra ngoài được, lực phá hoạt rất kinh người, không gian này coi như cũng bị phế đi. Chỉ là như thế sẽ khiến lương bại câu thương, tổn thất của cả hai bên đều rất lớn.

Trọng Quang mỉm cười, nói:

“Năm đó khi người sinh con, rơi xuống vài giọt máu, đã bị ta góp nhặt lại.”

Ma Hoàng trừng đôi mắt tím:

“Người –“

Câu nói kế tiếp cũng không cần hỏi. Trong tay Trọng Quang có máu của y, tự nhiên có thể luyện ra pháp khí khắc chế được y, sau khi đến bên cạnh y lại có thể đưa y đi vào không gian này, cũng không có gì kỳ quái.

Trọng Quang lại chậm rãi nói:

“Ta mang người đến nơi này, cũng là để dễ dàng cho chúng ta nói chuyện. Ai, Trường Đình, vài năm không gặp, tính tình của người sao lại càng lúc càng lớn? Nhớ năm đó khi chúng ta mới quen biết, tính tình của người không phải là tốt lắm sao?”

Ma Hoàng chế giễu nói:

“Khi đó kẻ tính tình không tốt chính là người! Nếu không nể mặt Đại Chính cùng Đông Hoa, ta cũng không biết là sẽ đánh người bao nhiêu lần!”

Trọng Quang cười nhạt, phong nhã hơn người:

“Được rồi, không nói đến chuyện trước đây, chúng ta bây giờ có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

Ma Hoàng hiện tại bị nhốt trong lãnh địa của người khác, tạm thời rơi xuống thế hạ phong, đành phải nói:

“Người muốn nói chuyện gì?”

Trọng Quang nói:

“Nói về vấn đề giáo dục nhi tử đi.”

“Ai?”

Ma Hoàng nhin không được nhú mi một cái, lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Trọng Quang nói:

“Người hỏi cái gì mà kỳ lạ vậy? Minh Tôn là nhi tử của ta, ta quan tâm nó cũng là bình thường thôi.”

Ma Hoàng trầm mặt:

“Nó là nhi tử của ta, không có bất cứ quan hệ nào với người!”

Trọng Quang trêu đùa:

“Không có ta một mình người có sinh ra được nó không?”

“Đừng nói nhảm! Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Ma Hoàng thật sự nổi giận. Đừng có khiêu khích cực hạn của y như vậy.

Trọng Quang phát phát ồng tay áo, nói:

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đã. Đi theo ta.”

Hắn hóa thành một luồng ánh sáng bay về phía bầu trời. Ma Hoàng ngáp ngừng một chút, tuy rằng không vui lòng, nhưng vẫn bay theo hắn lên trên.

Một thần một ma bay về hướng một ngọn núi cao ở hướng Đông, trên đỉnh núi, có một tòa đại điện hoa lệ xinh đẹp, cực kỳ khí phái.

Trọng Quang mời Ma Hoàng đi vào, hạ xuống một mảnh đất trống ở vườn hoa, nói:

“Mời ngồi.”

Giữa vườn hoa có một cái chòi nghỉ mát, xung quanh toàn là hoa tiên cỏ lạ, cảnh sắc cực kỳ xinh đẹp.

Bọn họ vào trong lương đình ngồi xuống. Ông tay áo của Trọng Quang vung lên, trên bàn tròn bày đầy rượu tiên ngọc nhưỡng, còn có các loại quả tiên cực phẩm quý hiếm cùng điểm tâm.

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

“Những thứ như thế này cũng lấy đến để tiếp đãi ta?”

Trọng Quang cử chỉ tao nhã mà giúp y rót một chén rượu, mỉm cười nói:

“Người đừng bắt bẻ. Máy thứ này ở Thần giới ta cũng là khó có được. Đáng quý nhất chính là, nó không có chỗ nào có hại cho tu vi của người, ngược lại còn có lợi ích tăng tiến.”

Ma Hoàng biết Thần giới có vô số thứ tốt, đối với Ma tộc mà nói cũng có đủ loại tác dụng thần diệu, tuy rằng Thần đế Thượng cổ giống như Trọng Quang được sinh ra từ vũ trụ không quá chịu hạn chế của quy tắc, nhưng bản thân bọn họ đã đại biểu cho một loại ý chí của vũ trụ, càng có khuynh hướng thân thiết với tự nhiên, sự sống cùng yên bình. Cho nên bọn họ sẽ không chủ động tổn thương bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả ma.

Ma Hoàng nâng chén rượu lên gửi gửi, nhận ra thứ trong đó quả nhiên vô hại với ma, là vật quý hiếm khó có được, liền thần nhiên uống cạn.

Trọng Quang đối ẩm với y một ly, tiến vào chính đề nói:

“Khoảng cách từ lần trước ta với người chia tay, đã có gần trăm vạn năm. Ta không nghĩ rằng chu kỳ trưởng thành của hài tử Minh Tôn kia lại chậm rãi như thế, lúc này mới trưởng thành được không lâu. Ta để nó lại Ma giới, cũng không có nhúng tay vào việc giáo dục nó, nhưng lại biết được một phần tình hình của nó. Trương Đình, người có khi quá mức hà khắc với nó rồi.”

Lời nói của Trọng Quang ý vị sâu xa, hơn nữa câu cuối cùng, ẩn ẩn có ý chỉ trích.

Ma Hoàng nói:

“Sao nào, người muốn lôi chuyện cũ ra nói với ta? Năm đó đã nói rõ hài tử ở với ta!”

“Tuy nói như thế, nhưng người cũng không thể bởi vì ta không có đó liên đới với nó khắc nghiệt như vậy. Nói đến đây, người có lỗi với người là ta, Minh Tôn vô tội.”

Khóe mắt Ma Hoàng khẽ cong lên, âm thầm nắm thật chặt tay. Sao y lại cảm thấy hướng nói chuyện của bọn họ lại đi vòng quanh theo hướng quỷ dị thế chứ? Cảm thấy có chút không được tự nhiên mà.

“Ta dạy dỗ con ta như thế nào, không liên quan đến người!”

Ngữ khí của Ma Hoàng cứng rắn.

Trọng Quang bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, nói:

“Vậy người có biết hài tử kia hiện tại ở chỗ nào không?”

Khóe miệng Ma Hoàng hơi nhếch:

“Người thực sự cho rằng ta thờ ơ với nhi tử của mình như vậy sao? Không có sự cho phép của ta, nó có thể rời khỏi thông đạo Thần Ma chắc?”

Trọng Quang thầm nghĩ, Ma Hoàng làm phụ thân cũng không đến nỗi nông nổi không biết gì a.

Khóe môi hần gợn lên mỉm cười, nói:

“Hài tử kia hiện tại đang yêu, người biết không?”

Trọng giọng nói có một loại kiêu ngạo vì nhi tử của mình đã bắt đầu trưởng thành.

Ai ngờ thế nhưng về mặt Ma Hoàng lại mờ mịt nói:

“Cái gì?”

Cái từ ‘yêu’ này đối với Ma Hoàng mà nói là quá mức xa lạ. Vả lại Ma Hoàng chỉ phụ trách việc nắm giữ hành tung cùng sự an toàn của nhi tử, cũng không quan tâm đến thế giới tình cảm của hắn.

Trọng Quang lại bất đắc dĩ. Vừa rồi còn khen Ma Hoàng, liền phát hiện vẫn là mình đánh giá y quá cao.

“Nó đã yêu một Thần long Thượng cổ. Đưa y đi vào trong hồ lô tình ý mà ta đưa cho nó.”

Ma Hoàng đã sớm phát hiện ra bí mật của hồ lô bạch ngọc trên cổ Minh Tôn, biết trong đó có một không gian rất lớn, vả lại còn có lực bảo vệ cường đại. Nhưng bởi vì đây là thứ lúc gần đi Trọng Quang tự mình đeo cho nhi tử, cho nên y vẫn chưa can thiệp vào. Lúc này y hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra biểu tình nghi hoặc còn có chút chán ghét nói, nói:

“Thần long Thượng cổ không phải đã sớm bị diệt sạch rồi sao? Hơn nữa loại sinh vật thấp kém nguyên hình lại xấu xí giống như Long tộc, há có thể xứng đôi với nhi tử của ta!”

Trọng Quang nhin không được liếc mắt xem thường, kiên nhẫn giải thích:

“Thần long Thượng cổ chính là linh vật của trời đất, thực lực mạnh mẽ, địa vị cũng không dưới Ma thần. Nhưng chúng trời sinh hiếu chiến, không dễ sinh sản, mới dần dần bị diệt sạch. Hiện giờ cùng ở chung với Minh Tôn, là Thần long Thượng cổ cuối cùng trên thế gian này. Trên người y còn có một nửa huyết mạch của Thiên Lang quân đến từ Thiên đình, có thể nói là hỗn huyết của hai tộc Thần, Long, cũng không tính là Long tộc hoàn toàn.”

Về mặt Ma Hoàng cũng đầy chán ghét nói:

“Ta đây tuyệt đối sẽ không cho phép nhi tử của ta ở cùng một chỗ với sinh vật thấp kém hơn!”

Trọng Quang bình tĩnh nói:

“Người vẫn là nên xem qua rồi nói sau.”

Nói xong hắn nhẹ nhàng vung tay lên, không gian bên ngoài chòi ngổm mát bỗng vụn vụn nhẹ nhàng, xuất hiện một vòng tròn giống như một mặt gương, trong vòng tròn kia dao động từng hồi, dần dần huyền hóa thành một nơi có cảnh sắc cực kỳ tương tự nơi này.

Hình ảnh chậm rãi kéo gần, ở bên cạnh một cái hồ xinh đẹp rộng lớn, hai thân ảnh trần trụi đang quấn quýt.

Ma Hoàng lúc đầu có chút không để ý. Y đối với việc nhi tử hoan ái với nữ nhân nào cũng không có hứng thú quá lớn, nhưng thân phận của Thần long này khiến y có chút để ý, bởi vậy còn thật sự nhìn lướt qua. Ai ngờ vừa nhìn thấy, nhất thời tức giận đến mức y thiếu chút nữa nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên.

(Nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên có nghĩa là chết đi sống lại, trong đạo Phật, thế giới mỗi khi kinh qua một kiếp nạn đều có một vị Phật xuất thế, ra đời. Xuất thế nghĩa là sinh, thăng thiên nghĩa là tử.)

“Nực cười! Thứ vô liêm sỉ này! Quả thực buồn cười!”

Ma Hoàng đứng bật dậy, dùng sức bóp nát chén ngọc trong tay.

Trọng Quang đứng dậy đến bên cạnh y, đưa tay đặt lên bờ vai của y, ôn hòa an ủi:

“Không cần kích động như vậy. Con lớn sẽ rời mẹ... Khụ, hài tử kia đã trưởng thành, biết nên lựa chọn thế nào!”

Ma Hoàng trong cơn phẫn nộ không để ý đến lời nói của Trọng Quang, nắm chặt tay sắc mặt tái mét nói:

“Ta nhất định phải lời cái đứa bất hiếu này về dạy dỗ cẩn thận một chút! Bằng không nó sẽ không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm!”

Trọng Quang lập tức quay mặt, cao giọng nói:

“Trường Đình, ta còn đang đứng ở nơi này! Người muốn dạy dỗ nhi tử có phải hay không nên hỏi ta một chút chứ!”

Ma Hoàng chỉ vào hình ảnh trên không trung, đầu ngón tay cũng phát run, kích động nói:

“Người nhìn xem! Người nhìn xem! Nó tìm một con rồng ta không nói gì, nó lại đi tìm một con đực!? Nó đây là muốn làm cái gì? Nếu vui đùa một chút thì thôi, nhưng người không phải vừa mới nói là nó yêu sao? Còn đem con rồng kia đi vào thế giới riêng, đây là muốn làm cái gì? Thái tử của Ma giới ta, chẳng lẽ muốn kết hôn với một con hùng long hay sao!?”

Trọng Quang nói:

“Nó bằng lòng thú ai liền thú người đó, đây là tự do của nó! Sao nào? Kẻ làm cha như người còn có thể cùng một nam thân ta đây sinh nhi tử, sao lại không cho phép nhi tử cùng một con hùng long trải qua một đời?”

Ma Hoàng cả giận nói:

“Đây là hai chuyện khác người, người đừng đánh đồng vào! Lại nói ai tìm người? Đầu óc ta điên rồi mới đi tìm người!”

Trọng Quang trầm mặt, khí chất toàn thân lập tức trở nên âm trầm nguy hiểm. Hắn hơi hơi nheo mắt, nói từng chữ từng chữ một:

“Người không cùng ta hòa hợp rồi sao? Người chưa từng sinh nhi tử với ta sao?”

Sắc mặt Ma Hoàng xanh mét:

“Đó là ngoài ý muốn! Tóm lại, ta quyết không cho phép nhi tử của Ma Hoàng ta tìm một nam...”

Y không nói được nữa, đột nhiên bên hông căng thẳng, thân hình cao lớn nhất thời bị thân thể cao gầy kia ôm chặt.

Ma Hoàng trừng mắt, còn chưa kịp nói gì, cảm thấy gương mặt trước mắt phóng to gần sát, tiếp đó môi nóng lên, một vật mềm mại linh hoạt ầm ập xông vào trong khoang miệng của mình.

Ma Hoàng ngây ngốc rồi!

Tuy rằng gần trăm vạn năm qua, y thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ đến triển miên khi ở cùng với Trọng Quang (thật sự chỉ là ‘thỉnh thoảng’ à?), hơn nữa không thể không thừa nhận cảnh triển miên đó tuy rằng khiến cho y buồn bực, nhưng không chống lại, thậm chí khi cùng những tân phi ở cùng một chỗ lại có cảm giác tế nhị vô vị. Đó cũng là một trong những nguyên nhân những năm gần đây y lạnh nhạt với hậu cung.

Ma Hoàng không phải không từng nghĩ đến việc tìm một ma nam để thử xem, có lẽ có thể đuổi Trọng Quang ra khỏi đầu mình. Nhưng vấn đề là... khi y ở cùng với Trọng Quang thì mình mới là người bị áp. Nào y bị co rút rồi mới có thể tìm một kẻ khác đến áp mình. Cho dù y muốn, đám ma nam này cũng không dám. Chính là nếu không làm thế, tìm một ma nam đến sủng hạnh, thì có khác gì với đám tân phi ma nữ đâu? Cho nên Ma Hoàng cũng dứt khoát bỏ qua cái ý niệm này trong đầu.

Nhưng là khi tâm ma mấy năm gần đây của y thành hiện thực, triệt triệt để để hiện ra trước mắt thì, cho dù Ma Hoàng bình tĩnh đến mức nào, cũng không khỏi nhất thời há hốc miệng.

Trọng Quang ôm y hung hăng hôn môi, trong lòng hiềm thấy có một chút tức giận.

Hắn sớm biết sự kiêng kỵ của Ma Hoàng với những gì bọn họ đã trải qua rất thâm sâu, hận không thể chưa bao giờ xảy ra. Nhưng khi chính tai nghe Ma Hoàng nói ra câu ‘Đầu óc ta điên rồi mới đi tìm người’ kia, vẫn là khơi lên cơn tức giận của hắn.

Mấy năm gần đây Ma Hoàng nuôi nhi tử kiểu buông thả vốn khiến cho hắn có chút không vui, sau khi đi vào Ma giới lại phát hiện hậu cung của Ma Hoàng lại mở rộng, tâm càng thêm bất mãn. Sau đó nghe được câu nói kia, liền giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Tục ngữ nói, tượng đất cũng có ba phần tức giận, Phật tổ cũng có lúc phát hỏa, huống chi Trọng Quang vốn là kẻ có tính cách không tốt nhất trong ba vị Thần đế. Là Thần Thượng cổ, từ lúc hắn mở mắt ra đi vào thế gian này, vẫn chưa gặp phải chuyện gì không vừa ý. Cho dù có, hai huynh trưởng Đại Chính cùng Đông Hoa cũng chống đỡ thay hắn. Cho nên gặp phải một tên càn rỡ thích làm theo ý mình giống như Ma Hoàng, thật đúng là gặp khắc tinh. Lúc này Trọng Quang đã nghĩ phải hung hăng dạy dỗ y một chút! Cho y biết chính mình cũng không phải ngồi không!

Trong tay hắn có pháp khí được rèn nên từ máu của Ma Hoàng. Pháp khí kia tên là Chỉ xích châu, có thể đưa hắn cùng với chủ nhân của huyết châu kéo lại gần trong nháy mắt, mặc kệ khoảng cách có bao xa, và lại còn có thể khắc chế chủ nhân của máu kia. Cái gọi là gần nhau trong gang tấc mà cách mặt trời biển, chính là như thế.

Ma Hoàng đang ở trong không gian của Trọng Quang, lại rơi xuống hạ phong, đại bộ phận ma công toàn thân đã bị Chỉ xích châu khống chế, lại thua thêm một bậc, bởi vậy bị Trọng Quang ôm lấy hôn môi, cũng không thể tránh được.

Trong lòng y chán nản, cũng rất không cam lòng bị Trọng Quang nắm giữ chủ đạo, nghĩ xem y đường đường là Ma Hoàng, hậu cung vô số, há có thể thua ở trong tay ngụy quân tử Trọng Quang luôn ra vẻ đạo mạo này? A không, là trong miệng!

Mắt tím của Ma Hoàng chợt lóe, sau khi bị động mở to mắt nhìn liền chuyển thành chủ động, ôm lấy bờ vai của Trọng Quang, dùng sức đáp lại nụ hôn của hắn.

Đây là một trận chiến!

Trọng Quang cùng Ma Hoàng đều không cam lòng, nổi lên tâm tranh đấu, mãnh liệt kích thích lẫn nhau, từ môi đến lưỡi, cắn mút đến mức tình cảm mãnh liệt bốn phía, lửa chiến hừng hực.

Ma Hoàng tuy rằng có kinh nghiệm phong phú, nhưng trăm vạn năm này Trọng Quang cũng không bỏ không. Phải biết rằng năm đó Trọng Quang bởi vì kỹ thuật hôn vụng về từng bại dưới miệng của Ma Hoàng, cho nên những năm gần đây dốc lòng nghiên cứu, lợi dụng thần kính thông thể gian của mình, không ít lần nhìn xem nam nữ ở giới khác hoan ái, tích lũy được không ít tri thức lý luận, hiện tại đang cần tập luyện thực tế.

Một thần một ma quấn quýt lấy nhau trong lương đình, không khí không biết từ lúc nào dần dần nóng lên.

Nếu đã nói kỹ thuật hôn của hai người đều rất tốt, khiêu khích nhau như vậy, nào có đạo lý không lấy giả thành thật?

Vốn lần này Trọng Quang đi vào Ma giới, là bởi vì không thể nào quên đi tình cảm với Ma Hoàng, có tâm nổi lại duyên lúc trước. Thần tâm của hắn rõ ràng, sau khi nhận rõ tình cảm của mình liền không có lý nào lại phủ nhận, ngược lại còn dũng cảm tiến tới, không sợ hãi chút nào, nhất định muốn biến suy nghĩ trong lòng thành hiện thực mới được. Huống chi hắn biết Ma Hoàng đối với mình cũng không phải là không có tình ý, nhưng tính cách Ma Hoàng không được tự nhiên, không chịu thừa nhận thôi. Hiện giờ, hắn phải giúp Ma Hoàng nhận rõ tâm mình.

Chính là Ma Hoàng lúc đầu hôn trả là vì tranh đoạt ‘chiến trường’ với hắn, không cam lòng rơi xuống hạ phong, có một cổ bá đạo cùng mãnh liệt của Ma giới. Nhưng tới sau đó thì, Trọng Quang cảm thấy nụ hôn

của Ma Hoàng càng lúc càng dịu dàng.

Thì ra năm đó Ma Hoàng dưới Đại diễn mê huyền thuật của Trọng Quang đã hạ xuống tâm kết, tâm kết kia thần bí khó lường, bình thường ẩn đi không thấy, nhưng một khi đã có cơ hội khởi động, liền càng không thể cứu vãn.

Ma Hoàng vốn nghĩ muốn ở trong nụ hôn kích thích với Trọng Quang mà chiếm thượng phong, nhưng không hiểu sao tâm tình xảy ra biến hóa. Y dần dần cảm thấy hoa mắt thần mê, có một loại tình cảm tốt đẹp xông thẳng lên đại não.

Cánh tay của Trọng Quang có lực như thế, hơi thở nóng rực như vậy, cơ thể lại rắn chắc... rõ ràng là thân hình nam tính có cấu tạo giống như y, Ma Hoàng không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác an toàn kỳ lạ, cùng với ham muốn chiếm giữ mãnh liệt.

Thân thể này là của y, người này cũng hoàn toàn thuộc về y.

Cánh tay Ma Hoàng co lại, chậm rãi dùng sức ôm lấy Trọng Quang, thân thể lại giống như không thể gánh được tình cảm kịch liệt như vậy mà từ từ trở nên mềm nhũn.

Hai người gần bó hồi lâu cuối cùng cũng tách ra, chất lỏng màu bạc *** mỹ nối tiếp giữa môi hai người, môi cánh hoa sừng đỏ bóng loáng của cả hai đều cho thấy sự kịch liệt vừa rồi.

Trọng Quang cảm thấy Ma Hoàng đã mềm người đi, trong lòng có chút kỳ quái, đây không phải là phong cách của Ma Hoàng mà?

Hắn hơi cách ra một khoảng, nhìn về phía Ma Hoàng, lại kinh sợ phát hiện ra trong đôi mắt tím của Ma Hoàng lại xuất hiện một tia sáng có thể gọi là... mơ màng cùng say đắm!

Này, này, đây là loại biểu hiện gì chứ?!!!

Trọng Quang kinh ngạc.

Ma Hoàng rõ ràng là còn có chút không tỉnh táo, vẫn si mê mà nhìn Trọng Quang như thế, hai tay gắt gao ôm lưng vai hắn không chịu buông ra.

“Khụ... Trường Đình.”

Trọng Quang bị y nhìn đến mức có chút ngửa ngáy.

Ma Hoàng sững sốt một chút, lập tức trong mắt khôi phục lại lý trí. Y có chút kinh hoảng mà đẩy Trọng Quang ra, lui về phía sau mấy bước.

Làm cái gì? Vừa rồi mình trúng tà gì chứ?!

Về mặt Ma Hoàng tràn đầy hoảng sợ rồi chuyển sang biểu tình giống như ăn phải ruồi bọ.

Trọng Quang nhanh trí nghĩ ra, bỗng nhiên nhớ tới sai lầm năm đó. Sau khi Ma Hoàng sinh hạ Ma Tôn, Đại diễn mê huyền thuật cũng không lập tức mất đi tác dụng, thậm chí cho đến khi trở lại Thiên Ma cung cũng vẫn khiến cho tâm thần của Ma Hoàng mê muội. Hay là...

Hắn mơ hồ có chút phát hiện, không khỏi thầm vui sướng. Nếu như Ma Hoàng thật sự vì vậy mà hạ tâm ma, hoàn toàn nói rõ rằng y có tình cảm với mình, bằng không sẽ không bị việc này quấy nhiễu.

“Trường Đình.”

Khóe môi Trọng Quang nhếch lên khe khẽ gọi.

Ma Hoàng giống như bị giật mình lui lại về phía sau một bước, vươn tay phải ngăn cản Trọng Quang, quát:

“Người đừng tới đây!”

Hiện tại y có chút hỗn loạn, cau mày trầm tư.

Trọng Quang nhin không được cười nhẹ:

“Trường Đình, người còn chưa phát hiện ra tâm ý của mình sao? Người...”

Trọng Quang thở dài, nói:

“Ma các người không phải chỉ để ý nhất đến tận tình tùy ý, thuận theo ma tâm bản năng sao? Người đối với ta cũng không phải là không có cảm giác, vì sao phải phủ nhận chứ? Như vậy với việc tu luyện của người cũng không có lợi, cẩn thận tẩu hỏa nhập ma.”

Ma Hoàng cả giận nói:

“Ta vì người mà tẩu hỏa nhập ma? Côn Hạo, người cũng đừng quá tự cho là đúng đi!”

Trọng Quang chỉ vào ***g ngực của y, chậm rãi nói:

“Vậy tìm người lúc này vì sao lại đập nhanh như vậy? Vừa rồi vì sao lại thần hồn điên đảo?”

Sắc mặt của Ma Hoàng như bị kiềm hãm, sau đó ngậy người một lúc lâu, đột nhiên hét lớn:

“Nói hươu nói vượn! Vô liêm sỉ!”

Y trong cơn thịnh nộ vung một chưởng qua, một tiếng ‘ầm’ thật lớn vang lên, lương đình liền sập mất một nửa.

Trọng Quang bay lên giữa không trung, tiếc hận nói:

“Đây chính là lương đình được xây bằng ngọc thạch huyền thiên vạn năm mà, thật đáng tiếc.”

Ma Hoàng cũng bay lên giữa không trung, trên mặt vẫn còn mặt đỏ ửng vừa rồi, hỗn hển nói:

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì!?”

Trọng Quang bỗng đứng nghiêm mặt nói:

“Người cũng phát hiện rồi đi? Trường Đình, người còn muốn phủ nhận tâm ý của mình sao?”

Ma Hoàng đang muốn phủ nhận, Trọng Quang lại nói:

“Lần này ta đến Ma giới, không phải vì muốn chọc cho người nổi giận. Trường Đình, ta không quên được người.”

Ma Hoàng ngẩn ngơ, nhất thời không kịp phản ứng, nhìn Trọng Quang không nói gì.

Trọng Quang bình tĩnh nói:

“Mấy năm gần đây, ta vẫn luôn không thể quên khoảng thời gian năm đó ở cùng một chỗ với người. Trường Đình, ta muốn ở cùng một chỗ với người.”

Ma Hoàng ngậy người một lát, cau mày nói:

“Người có biết mình đang nói cái gì không?”

Trọng Quang trầm tĩnh nói:

“Ta đã suy nghĩ rất rõ ràng.”

Ma Hoàng lẳng lặng nhìn hấn một lát, bỗng nhiên cất tiếng cười to. Tiếng cười của y tùy ý to rõ, tràn ngập chế giễu, hay là tự giễu?

Y cười nửa ngày, mới nói:

“Côn Hạo, người là Thần đế Thượng cổ, ta là Hoàng của Ma giới, chúng ta trời sinh đã là thiên địch khắc chế nhau, sao có thể cùng ở một chỗ?”

Những lời này là đang hỏi Trọng Quang, giống như cũng là đang hỏi chính y. Không thể phủ nhận, khi Trọng Quang nói câu thổ lộ trong lòng kia, sâu trong đáy lòng của Ma Hoàng cũng tràn ra vui sướng sâu đậm, giữa tâm kết kia dường như cũng mọc ra một đóa hoa rực rỡ, khiến cả người Ma Hoàng đều đắm chìm trong một loại vui sướng cùng ngọt ngào. Nhưng lý trí theo đó mà đến, lại nói cho Ma Hoàng đây là một chuyện hài tức cười đến mức nào.

Ai ngờ Trọng Quang lại nghiêng đầu, vẻ mặt còn rất nghiêm túc nói:

“Vì sao không thể? Chúng ta không phải ngay cả nhĩ tử cũng đều có rồi sao?”

Câu hỏi của hắn còn vô cùng hiển nhiên, hiển nhiên đến mức khiến cho Ma Hoàng ghen hờn, lại không thể phản bác.

“Này, đây là hai việc khác nhau... Lại nói đó là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn...”

Giọng nói của Ma Hoàng nhạt nhẽo.

Trọng Quang tới gần y, cùng y bốn mắt nhìn nhau, giữa hai người chỉ có khoảng cách nửa tấc, chớp mũi gần như đụng nhau.

“Trường Đình, ta biết nụ hôn vừa rồi ngươi cũng rất có cảm giác. Hay là ngươi sợ?”

Ma Hoàng nhú mi:

“Phép khích tướng vô dụng với ta!”

Trọng Quang đột nhiên ngửa đầu cất tiếng cười dài, giọng nói phóng khoáng:

“Tuy rằng ta và ngươi tương sinh tương khắc, nhưng ngươi đường đường là Hoàng của Ma giới, ta là Thần đế Thượng cổ, hai người ta và ngươi nếu muốn ở cùng nhau, thế gian này ai có thể ngăn cản!?”

Một câu cuối cùng, hai tròng mắt của Trọng Quang đột nhiên phát ra tia sáng bức người, phong phạm của Thần đế lộ ra không sót chút gì, khí phách ngạo nghễ.

Ma Hoàng sửng sốt, thần sắc trên mặt thay đổi.

Y đột nhiên phát hiện Trọng Quang nói rất có đạo lý. Bọn họ một thần một ma, đã là tồn tại cao cấp nhất trên thế gian này, ai thềm để ý y tương sinh tương khắc chứ, chỉ cần bọn họ muốn ở cùng nhau, ai có thể ngăn cản?

Nghĩ thế, Ma Hoàng không khỏi sáng tỏ thông suốt, tim đập thành thịch.

Y vốn là Hoàng của các ma, đúng như lời của Trọng Quang, chính là tấm gương của việc muốn làm gì thì làm. Y không phải là không có cảm giác với Trọng Quang, nhưng y đối với việc mình luôn bị rơi xuống hạ phong cảm thấy bất mãn mãnh liệt cùng không cam lòng. Lòng tự trọng cùng háo thắng của y, khiến cho y không thể tiếp nhận việc trên đời này có tồn tại y không thể nắm trong tay, mà tồn tại này còn là người y ngưỡng mộ trong lòng. Bởi vậy y luôn lấy cái có thần, ma không thể hòa hợp, chống lại sự gần gũi của Trọng Quang.

Nhưng lúc này y đột nhiên nghĩ thông suốt. Y đến gần Trọng Quang, đưa tay chạm lên sườn khuôn mặt hắn, hai tròng mắt màu tím thâm thúy trở nên đen thẫm giống như màn đêm yên tĩnh. Ánh mắt nặng nề kia, giống như đọng lại một chỗ, chăm chú mà nhìn người trước mắt.

Trọng Quang trầm mặc nhìn lại y, khóe miệng hơi nhếch lên vẫn đang lưu lại ngạo khí vừa rồi.

Tay Ma Hoàng nhẹ nhàng trượt theo đường nét khuôn mặt của hắn xuống, tay Ma Hoàng trắng nõn như ngọc, rồi lại tràn ngập sức mạnh, hoàn mỹ đến không thể tưởng tượng nổi. Chủ nhân của bàn tay kia cầm lấy lọn tóc dài của hắn, từ từ kéo lại gần. Trọng Quang thuận theo mà tiến đến gần một chút. Sau đó đôi môi mang theo chút cảm giác lạnh như băng của Ma Hoàng dán lên da thịt của hắn.

Sau khi chạm nhẹ, Ma Hoàng dường như có chút vừa lòng mà rời đi, khóe miệng nhếch lên thành một mặt ý cười ngạo nghễ.

“Ngươi nói đúng! Trên đời này không tồn tại kẻ có thể ngăn cản hai người ta và ngươi! Ngươi đã có tâm ý này, ta há có thể không tiếp nhận?”

“Ngươi đồng ý?”

Trọng Quang sớm đã thăm dò tính tình của Ma Hoàng, kết quả này cũng nằm trong dự kiến, khóe môi không khỏi nhếch lên, chủ động đến gần, ái muội nói:

“Vậy chúng ta không bằng chúc mừng một chút?”

“Người muốn chúc mừng như thế nào?”

Ánh mắt Ma Hoàng thâm trầm nhìn chằm chằm Trọng Quang.

Y vẫn luôn làm hướng. Muốn thắng được Trọng Quang, không nhất định phải dùng vũ lực đánh bại hắn. Điều đó với bọn họ mà nói, nhiều nhất là kết quả lưỡng bại câu thương. Ngược lại không bằng đồng ý với đề nghị của Trọng Quang, hai người thông thống khoái khoái mà thân mật một hồi, xem trận chiến tình cảm này ai có thể lấy được thắng lợi cuối cùng!

Trọng Quang đã có ý với y, mình cũng không phải là vô tâm với hắn. Như thế, chẳng phải là một cơ hội tốt lắm? Hơn nữa thổ lộ trước tiên, vẫn là tên Thần đế cao ngạo lại lười biếng kia.

Nhìn ánh mắt của hắn nhìn mình, Ma Hoàng thực vừa lòng rằng mình đã thắng được một ván ngay từ đầu. (Đó là người không nhìn thấy ánh mắt của mình khi nhìn hắn, tám lạng nửa cân được không?)

Ma Hoàng đã quyết định tạm thời đặt chuyện phiền phức của nhi tử sang một bên, vẫn là chinh phục vị Thần đế trước mắt này quan trọng hơn, dù sao y vẫn còn rất nhiều thời gian để thu thập nhi tử.

Trọng Quang sao lại không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ham muốn chiếm lấy muốn một hơi nuốt sạch mình lại ẩn ẩn mang theo chiến ý kia của Ma Hoàng chứ. Hắn nháy mắt mấy cái nói:

“Đi theo ta.”

Cảnh sắc nháy mắt biến hóa, Ma Hoàng tập trung nhìn lại, chỉ thấy hai người đã đi vào bên trong một đại điện hoa lệ tảo nhâ. Một loạt bình phong được chạm khắc gỗ mài tinh mỹ màu tímthượng đẳng trên vạm năm mở ra, bên trong là một chiếc giường rộng lớn được đặt nằm ngang, tường vân nhâ thụ, đồ châu báu chạm trổ cùng lụa tơ tằm mềm mại không chút tì vết trải rộng. Trong một góc sáng sủa có một cái đỉnh màu xanh, hương tiên bên trong tản ra hương thơm thanh tâm tẩy tủy.

Một nơi khá là lịch sự tảo nhâ. Ma Hoàng thâm tán thưởng trong lòng một câu.

Trọng Quang khoanh chân ngồi trên giường, chỉ vào chỗ ngồi ở đối diện cách một chiếc bàn mỉm cười:

“Ngồi đi.”

Ma Hoàng lướt đến, chân dài co lên, nghiêng thân ngồi xuống, động tác vô cùng tiêu sái.

Trọng Quang thường thức nhìn y một cái, cầm rượu cùng chén trên bàn rót một chén cho y, nói:

“Mời.”

Rượu vẫn là tiên nhượng hiếm có ở trong lương đình kia. Ma Hoàng vừa rồi còn chưa kịp uống thỏa thích đã bị chuyện của nhi tử làm cho tức đến giờ chân, lúc này vừa lúc giải cơn nghiện rượu, cũng không nói nhiều nữa, cùng Trọng Quang đối ẩm.

Vài chén rượu xuống bụng, Trọng Quang vung tay áo lên, trên chiếc bàn nhỏ lại xuất hiện một mâm quả tiên, quả kia đỏ au, mượt mà đáng yêu, tản ra linh khí nhẹ nhẹ, nhìn qua liền khiến cho ngón trỏ của người ta đại động.

Trọng Quang nói:

“Đây là linh quả lần trước ta lấy được từ chỗ Trọng Quang, hương vị vô cùng ngọt ngào, lại có tác dụng tẩm bổ tâm thần, mau nếm thử chút đi.”

Nói xong cầm lấy một quả nhẹ nhàng cắn xuống, trong không khí nhất thời tản ra một mùi hương ngọt ngào nhân nhạ của loại quả kia.

Ở Ma giới các loại ma quả cần gì có đấy, nhưng bởi vì ma khí tung hoành ở Ma giới, khí hậu trời sinh cũng khác với Tiên giới, bởi vậy dương ra hương vị của ma quả cũng là khác lạ. Không phải nói là không thể ăn, chính là Ma Hoàng đã ăn mấy ngàn vạn năm, dù có ăn ngon thì cũng đến lúc chán ngấy, cho nên thật ra lại có chút hứng thú với quả tiên mà Trọng Quang chuẩn bị.

Ma Hoàng thấy Trọng Quang thần nhiên ăn vào, cũng cầm lấy một quả cắn một miếng, quả nhiên ngon lành ngọt dịu, hương thơm vẫn vít, vả lại linh khí toát ra lại vô hại với ma, liền ăn một một miếng. Đồng

thời trong lòng cũng tính toán xem phải làm thế nào mới có thể đẩy ngã Trọng Quang, cứu vãn lại tình thế xấu hổ của mình lúc trước.

Trọng Quang thấy tâm tình của Ma Hoàng không tệ, chuyện của nhi tử dường như cũng đã quên, liền mỉm cười, đẩy bàn nhỏ ra đến bên cạnh y, lấy từ trong ngực ra một quyển trục cũ màu sắc xám xịt, đẩy về thần bí đưa qua:

“Trường Đình, người xem cái này đi.”

Ma Hoàng tùy tiện nhìn lướt qua, mi dài không khỏi nhướng lên, nhìn về phía Trọng Quang.

Thì ra bên ngoài phía trên quyển trục kia viết bốn chữ cổ — Thần Ma song tu đại pháp.

Cái gọi là [Thần Ma song tu đại pháp] vốn là một truyền thuyết. Nghe nói là từ Thượng cổ có một vị yêu mến ma viết ra. Vì kia lúc đầu chỉ là một phạm nhân bình thường ở giới khác, cùng người yêu thanh mai trúc mã của y tu luyện thành tiên. Chỉ là người yêu của y sau này bị ma hấp dẫn, nhập ma đạo. Vì kia không cam lòng sau này cùng người yêu mỗi người đi một ngã, sau khi tu đạo thành công liền nhọc lòng mà nghiên cứu ra công pháp này. Cũng không biết y có cùng người y yêu tu luyện theo phương pháp này không, tóm lại trước khi đại pháp này được lưu truyền, y đã ngã xuống. [Thần Ma song tu đại pháp] cũng biến thành một truyền thuyết.

Trọng Quang cũng là vô tình có được vật này. Vị tu hành thời Thượng cổ kia thực ra mới chỉ tu luyện đến cấp bậc ‘Tiên’, còn một khoảng cách nữa mới thành Thần. Nhưng y vì muốn có thể ở cùng người yêu một lần nữa, khổ tâm lấy mục tiêu thành Thần mà phấn đấu, bởi vậy công pháp này cũng là nhọc lòng dựa theo tiêu chuẩn sau khi thành Thần sáng lập ra. Chính là không có người thử qua, không biết hiệu lực như thế nào.

Nhưng với Trọng Quang mà nói, nhìn thấu công dụng của công pháp này cùng ưu khuyết điểm là một chuyện dễ như trở bàn tay. Với hắn mà nói, môn công pháp này chính là cung cấp một ý tưởng, một phương pháp có tính khả thi có thể khiến thần, ma thức tỉnh, yêu nhau cùng tồn tại.

Hắn đã sửa chữa phần nội dung của công pháp, tiến thêm một bước hoàn thiện lý luận của vị tu tiên Thượng cổ kia, đề cao một bước lớn giá trị thực dụng của nó, chỉ là thiếu thực hành. Hơn nữa ái nhân của vị tu tiên Thượng cổ kia là nữ Ma tướng, cho nên đây thực ra là công pháp cho nam nữ song tu. Trọng Quang trong khi sưu tầm cũng lật xem vô số bản bí tịch nam nam tu tiên, sau đó liền đem sửa thành công pháp long dương. Đây, cũng thiếu thực hành!

Cho nên, tóm lại, giờ này khắc này, mục đích của Trọng Quang đã rất rõ ràng: Hắn muốn song tu với Ma Hoàng!

Ma Hoàng không cần đoán cũng có thể biết Trọng Quang này là có ý gì, hướng chi trong mắt vị Thần đế Thượng cổ này toát ra khát vọng tha thiết vô cùng không phù hợp với thân phận của hắn... Đó có thể gọi là ánh mắt chứa đầy ***.

Đời này của Ma Hoàng còn chưa từng bị người khác dùng ánh mắt này nhìn qua. Hậu cung của y tuy rằng có vô số tần phi, nhưng mấy ánh mắt này đều là tràn ngập kính sợ, ngưỡng mộ cùng yêu say đắm, không có ai dám dùng loại ánh mắt tình yêu trắng trợn này nhìn y. Ma Hoàng vốn còn đang tính toán làm thế nào để đẩy ngã được Thần đế đột nhiên cảm thấy mình giống như biến thành một khối đậu hũ mềm mềm nộn nộn, đang chờ người khác kiểm tra nếm thử... A không không không!

Ma Hoàng không chịu thua người khác, sắc mặt bình tĩnh mà tiếp nhận quyển trục kia, dùng Ma thức quét tới, rất nhanh đã đọc qua một lần.

“Người đã sửa qua bộ công pháp kia?”

Ma Hoàng liếc mắt nhìn về phía Trọng Quang.

Trọng Quang hất cằm lên, có chút đắc ý cùng kiêu ngạo nói:

“Sao nào?”

Một bộ dáng chờ đợi khích lệ.

Phỏng chừng là tên lười biếng nhất lại không biết phần đầu nhất trong ba vị Thần đế Thượng cổ, đây là việc chịu khó nhất mà hắn làm đời này.

Ma Hoàng hừ một tiếng khinh thường, dùng ánh mắt ‘chuyên nghiệp’ chỉ ra vô số lỗi sai, sau đó dùng ma thức sửa văn tự trên quyền trục.

Sau khi đặt công pháp mới trước mắt, Trọng Quang không thể không tán thưởng Ma hoàng ở phương diện này đúng là thiên phú.

“Nếu phương pháp này kết hợp sự nghiên cứu thành công của hai ta, không bằng chúng ta liền tranh thủ thời gian thử một lần đi.”

Trọng Quang cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

Ma Hoàng đã sớm đoán được suy nghĩ của hắn, hướng chỉ trong lòng mình cũng đã sớm có chủ ý, há có thể ở hạ phong? Nghe vậy y lập tức ném quyền trục trong tay đi, ngạo nghễ nói:

“Được! Nhưng mà ta muốn ở trên!”

Trọng Quang lộ ra biểu tình, nói:

“Là ta đề nghị trước.”

Ma Hoàng cười tà mị:

“Vậy dùng thực lực để nói chuyện đi!”

“Thật hợp ý ta!”

Trọng Quang cũng không nói lời vô ích nữa, bật người thu dọn toàn bộ đồ vật trên giường, nghiêng người ‘tấn công’ Ma Hoàng.

Ma Hoàng sớm có phòng bị, ôm lấy cổ Trọng Quang trước một bước, dùng lực khéo léo áp hắn xuống dưới thân.

Mái tóc màu đen bình thường biến thành đen thẫm đến mức tận cùng, ngược lại còn tản ra ánh sáng u ám màu tím. Ma Hoàng lúc này hưng trí tăng vọt, đôi mắt tím càng thêm thâm thúy...

Sau đó không lâu Minh Tôn bị Cửu Cát dùng pháp thuật truyền âm ngàn dặm xuyên không gian vội vã gọi về Ma giới mới biết được, thì ra vị phụ thân Thần đế thần bí kia của mình thế nhưng lại khiến cho lão tử Ma Hoàng của mình lại chơi ra ‘Mạng người’. A không, phải là ‘Mạng ma’, hoặc là ‘Thần tích’ đi?

Thật sự là đủ các loại rối rắm a.

—— Bộ thứ nhất – Kết thúc ——

53. Chương 52: Phiên Ngoại 1 : Lễ Tình Nhân

Ma Hoàng đi vào tắm diện liền nhìn thấy cả phòng là hoa hồng đỏ tươi ướt át, nhất thời bị shock, nội tâm phun trào rống giận: Khốn kiếp đây là Ma giới, sao lại có hoa hồng của của nhân gian? Đừng tưởng rằng lão tử không biết là ai đem vào!

Y cười lạnh một tiếng, đang muốn phát tay khiến cho hoa hồng tan thành tro bụi, Trọng Quang cầm một đóa hoa hồng xuất hiện, xinh đẹp quyền rũ vô hạn nói:

“Những thứ này đều là tâm ý yêu thương của ta”

....Qe!

— Ma Hoàng ói ra.

Trọng Quang bình tĩnh nói:

“Thân ái, người lại có sao?”

Ma Hoàng: Ta đã biết là người không yên lòng mà!

54. Chương 53: Phiên Ngoại 2 : Phiên Ngoại Chi Ma Hoàng

Trọng Quang quen biết Ma Hoàng đã được ngàn ngàn vạn năm, dường như là bắt đầu từ lúc sinh ra, đã biết đối phương.

Nhưng sự thật thì, khi ba vị Thần đế Đại Chính, Đông Hoa và Trọng Quang được sinh ra ở mặt trước của ánh sáng thì, trong một khoảng thời gian thật dài lúc đầu đều không biết đến sự tồn tại của Ma Hoàng. Bởi vì Ma Hoàng được sinh ra ở mặt trái của ánh sáng – trong bóng tối.

Vũ trụ chia thành sáng và tối, âm và dương, là tồn tại không thể nào nghịch chuyển được. Trong hỗn độn của vũ trụ thai nghén ba vị Thần đế được linh khí vận chuyển, ánh sáng bao trùm, là đại diện của ánh sáng. Mà ở nơi sâu nhất trong bóng tối của vũ trụ, một thể giới hoàn toàn tương phản cũng đang thai nghén.

Ba vị Thần đế ngủ say nhiều năm, chỉ biết được bên cạnh là tồn tại giống như huynh đệ với mình. Đến khi bọn họ tỉnh lại, vũ trụ mới thành lập, trời đất được thai nghén, một ít linh khí tràn đầy trên bề mặt mới bắt đầu sinh ra thiên thần. Những vị thần này có phẩm cấp thấp hơn ba vị Thần đế tự sinh ra, nhưng ở sở trường của mình cũng vô cùng mạnh mẽ.

Cho đến khi một thể giới lớn nhất được khai sinh, vạn vật hợp nhất, ba vị Thần đế mới dừng chân ở đó, cũng phát hiện một thứ gọi là Thiên đạo được hình thành. Mà trước khi Thiên đạo hình thành, bọn họ liền phát hiện trong một thể giới khác hoàn toàn tương phản với mình, có một loại bóng tối toàn diện, cùng một loại ma có đặc tính hoàn toàn trái ngược với mình mới sinh. Đó chính là Ma Hoàng – Trường Đình.

Có lẽ là vì tà không thắng chính. Phía ánh sáng mới sinh ra ba vị Thần đế, nhưng phía bóng tối lại chỉ thai nghén ra một Ma Hoàng. Cho nên nói, Ma Hoàng trong một khoảng thời gian rất dài là lấy một địch ba, vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng khi đó bọn họ còn chưa hình thành lập trường đối lập, cho nên ba vị Thần đế chỉ là cảm thấy tò mò vạn phần với một Ma giới mới sinh. Mà Ma Hoàng có lẽ là trời sinh tính cách giáo hoạt, mẫn cảm phát hiện có vẻ bất lợi với mình (chỉ cần đếm số, y liền biết một với ba cái nào lớn hơn), cho nên y khéo léo che giấu dã tâm và bản tính của mình, thể hiện ra một mặt hoàn toàn vô hại.

Lần đầu tiên hai bên gặp mặt thực sự là một tình cờ trùng hợp. Khi đó Ma Hoàng đã ở Ma giới đến chán ngấy, liền phát hiện ra một loại sức mạnh hoàn toàn tương phản với mình, nhưng y từ đầu đã không thích cổ sức mạnh kia, bởi vậy sau khi cân nhắc, cũng không tùy tiện tiến vào (Cho nên Ma Hoàng là một ma cực kỳ ổn trọng và cẩn thận đó.)

Nhưng sau đó y trong lúc du lịch không gian gặp phải một cơn cuồng phong trong vũ trụ. Đối với một Ma Hoàng mới sinh ra không bao lâu mà nói, sức mạnh của y to lớn, nhưng hoàn toàn không có đủ kinh nghiệm, bởi vậy không thể nghĩ ngờ là y bị cuốn ra ngoài, rồi mới xuất hiện trên địa bàn của ba vị Thần đế.

Khi ấy ba vị Thần đế đang làm cái gì vậy? Để chúng ta đến giới thiệu một chút.

Bởi vì thể giới lúc này thuộc loại ánh sáng mới sinh ra từ hỗn độn, tất cả đều không hề theo quy luật. Mặt trời cách mặt đất rất gần, nhiệt độ cực cao, những loài có thể sống sót không nhiều, nhưng đều có tu vi cực kỳ lớn mạnh (không lớn mạnh thì đã sớm bị ánh mặt trời phơi nắng đến khô). Hơn nữa lúc này linh lực vô cùng dồi dào, cho nên tu luyện cũng dễ dàng hơn, bởi vậy mới sinh cũng không thiếu tiên linh cổ quái kỳ lạ, ví như bộ tộc thần long, bộ tộc thần phượng, còn có những thần tiên dự trữ làm lính canh cổng.

Lúc này ba vị Thần đế còn chưa cao cao tại thượng, biểu hiện cực kỳ thân thiện (chủ yếu là vì Thiên đình còn chưa thành lập, ba vị thuộc loại nhân khẩu chạy khắp nhân gian), thường xuyên di chuyển trên mặt đất. Nhưng tính cách của ba vị Thần đế cũng đã lộ ra phần nào.

Thần đế Đại Chính vui vẻ chạy bốn bể, giúp đỡ quan sát sự sinh tồn và tu hành của những sinh linh trên mặt đất. Thần đế Đông Hoa vui vẻ tu luyện, thường xuyên bế quan không xuất hiện, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đi ngao du với Thần đế Đại Chính. Hơn nữa hai vị Thần đế đều hứng thú với thế gian rộng lớn, đối với mấy việc luyện khí luyện được cũng là dám nghĩ dám thử.

Mà Trọng Quang thì sao? Chỉ có một chữ có thể hình dung hần: Trạch! Rất trạch! Siêu cấp trạch! (Đây là mấy chữ rồi?)

(Trạch: chỉ người chỉ thích ở trong nhà.)

Hần không chỉ trạch, còn lười. Vui vẻ đi ngủ. Đối với Đại Chính và Đông Hoa ngủ sau vô số năm tháng mới tỉnh lại mà nói, thật sự là không thể hiểu nổi vì sao hần còn có thể tiếp tục ngủ được. Cuộc sống quả thực là không hề có mục tiêu gì cả.

Khi Ma Hoàng rơi xuống phía bên này thì, bởi vì cuồng phong vũ trụ có quy tắc sức mạnh ngang nhau sẽ va chạm, cho nên y nhất định phải va chạm với một sức mạnh to lớn nhất ở phía bên này. Mà khi ấy Đại Chính cùng Đông Hoa vừa lúc thu liễm tu vi toàn thân dạo chơi ở thế gian, cho nên duy nhất còn lại Trọng Quang vẫn nằm trong động phủ ngủ khò khò tuyệt không hề có ý kìm nén mà phát tán sức mạnh của mình, liền trở thành lựa chọn tốt nhất. (Đây chính là số mệnh định trước rồi ^0^)

Tiếng nổ thật to. Trong nháy mắt khi Ma Hoàng va phải kết giới thì, Trọng Quang cuối cùng cũng ngái ngủ mà tỉnh dậy.

Là ai quấy rầy hần ngủ?

Hần còn chưa kịp phản ứng lại, một cỗ sức mạnh bóng tối to lớn lập tức lao đến.

Ừ ừ —

Ánh sáng và bóng tối va chạm, uy lực cực lớn, trong vòng một trăm dặm mặt đất đều vỡ vụn thành một cái hố to. Động phủ mà ba người Đại Chính, Đông Hoa và Trọng Quang vất vả dựng lên cũng thành phế tích.

“Kháo! Cái gì đây?”

Trọng Quang mở to hai mắt nhìn tên ma ngã xuống trước mặt mình.

Ma Hoàng (thực ra lúc này y còn chưa tự phong mình là ‘hoàng’) lúc này bởi vì kinh nghiệm không đủ, bị sức mạnh trụ cột tuyệt đối của cuồng phong đùa giỡn quá mức, dáng vẻ vô cùng chật vật, tứ chi cùng chống quỳ rạp trên mặt đất, mặt bị ụp xuống đất, muốn khó chịu bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Nhưng không thể không nói Ma Hoàng là một ma từ nhỏ đã biết giả bộ ngây thơ. Mặc dù khi đó y cũng không biết giả bộ ngây thơ là gì. Nghe thấy tiếng của Trọng Quang, Ma Hoàng lấy tốc độ một phần mười vạn khắc nháy mắt đã bò dậy nhanh chóng sửa sang lại bề ngoài cho tốt cùng đuôi tay áo có chút tươi tắn.

“Ta là Trường Đình. Ngươi là người nào?”

Về mặt Ma Hoàng uy nghiêm. (Đây là trời sinh, không phải giả bộ.....)

Trọng Quang nhìn y, vẻ mặt là như vậy: o . Đồng thời cũng nghĩ rằng thứ này rốt cuộc là thứ gì mà có thể sửa sang lại dáng vẻ nhanh chóng như thế?

Hần vừa mở miệng muốn nói chuyện, liền thấy hai luồng sáng lóe lên, Đại Chính và Đông Hoa nghe thấy tiếng động kịp thời chạy về xuất hiện, cùng lên tiếng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ma Hoàng hơi rùng mình, từ việc đối phương có thể sử dụng thuận di nhẹ nhàng này liền lập tức phán đoán ra ba người trước mắt đều có sức mạnh cực lớn, không chênh lệch với mình bao nhiêu. Nếu đơn độc một đấu một, y có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng nếu ba người này hợp sức lại..... Chỉ cần không ngốc, liền biết phải làm thế nào.

Ma Hoàng ho nhẹ một tiếng, tao nhã lễ phép nói:

“Thật ngại, ta là Trường Đình của Ma giới, trong lúc du lịch không gian thì gặp phải cuồng phong vũ trụ, bị cuốn lạc vào đây, chen ngang việc tu hành của ba vị. Không biết ba vị đây xưng hô thế nào?”

Ba vị Thần đế cùng nhìn về phía Ma Hoàng, không khỏi cùng tán thán, thì ra ngoài bọn ọ còn có người tuấn mỹ văn nhã như vậy trên đời, phong độ phiêu dật, thật sự là một đại thần mạnh mẽ mà.

Không tệ, đây là ấn tượng đầu tiên của ba vị Thần đế tối cao tối thượng nhất trên thế gia này, với một tồn tại song song trong vũ trụ là Ma Hoàng.

Không thể không nói, Ma Hoàng sinh ra có dáng vẻ rất tốt. Xem đi, ba vị Thần đế Thượng cổ đều bị lừa rồi?

Ba vị Thần đế lần lượt giới thiệu mình, chỉ có giọng nói của Trọng Quang có chút không tình nguyện, vẻ mặt cùng dáng vẻ đều khó chịu. Phải biết là hắc đang ngủ ngon lành đâu, cái tên này đột nhiên rơi từ trên trời xuống, đánh thức mình khỏi giấc ngủ không nói, còn phá hủy kết giới và cả động phủ, tổn thất này cũng quá lớn.

Hắn vừa nghĩ đến việc xây dựng lại động phủ phải tiêu phí nhiều thời gian và tinh lực, liền đủ loại nhìn Ma Hoàng không thuận mắt. Nhưng ấn tượng của Đại Chính và Đông Hoa với Ma Hoàng lại rất tốt, nói chuyện với y cực kỳ hợp ý, nên cũng không tiện nói chen vào.

Thế giới này mới sinh ra chưa lâu, mọi người đều là thần ma trẻ tuổi đơn giản, không có quá nhiều suy tính lòng vòng, đều chỉ một lòng tăng cường tu vi của chính mình. Đại Chính cùng Đông Hoa khó có được một lần gặp được một vị thần có sức mạnh tương đương với mình, liền cùng y tìm hiểu chuyện tu luyện.

Thần Đại Chính hỏi:

“Ma giới nằm ở đâu? Nhìn sức mạnh của ngươi quả thực là không tầm thường, không biết là tu luyện như thế nào?”

Ma Hoàng cảm thấy linh khí của thế giới này so với ma khí mình quen dùng khác nhau rất lớn, mà dường như ẩn ẩn có bài xích, cảm giác tương khắc, không khỏi thầm rung mình. Chỉ là lúc này hai bên còn chưa phải địch ta đối lập, bởi vậy y chỉ giấu diếm một mặt bất lợi, những mặt khác đều thản nhiên nói ra, thậm chí còn thi triển một chiêu.

Ánh mắt của Đại Chính và Đông Hoa không tầm thường, lập tức nhìn ra sức mạnh này tương phản với những thứ mình thường sử dụng, không khỏi đều cảm thấy hứng thú. Ma Hoàng cũng đang muốn biết rõ nơi này là nơi nào, ba đại thần có sức mạnh to lớn này như thế nào, liền bắt đầu trò chuyện với bọn họ, có cảm giác là vừa gặp đã thân.

Ba người trò chuyện đến vui vẻ, dứt khoát thiết lập kết giới, lại ngồi ngay trên đồng phế tích này bắt đầu tìm hiểu.

Trọng Quang ở bên cạnh xem thấy không có gì thú vị, liền lặn ra thành một đồng, không đến bao lâu sau liền khò khò ngủ say.

Ma Hoàng không để lại dấu vết mà liếc nhìn hắn, trong lòng thầm khinh thường, thật là đang khinh thường trên đời này lại có thứ không bận tâm đến thiên phú của mình còn lãng phí thời gian đi ngủ. Bởi vậy trong lần đầu Ma Hoàng mới quen biết với ba vị Thần đế, y hoàn toàn không chú ý đến thiếu niên Trọng Quang lười biếng này.

Mà lần trao đổi này thành lập trên cơ sở hữu hảo, lấy sức mạnh khác biệt thế giới khác biệt làm trung tâm, đến vấn đề phát triển tu luyện đủ loại hình thức và các loại sức mạnh, hai bên đều tiến hành xâm nhập điều tra hữu hảo, thu được đột phá và tiến bộ cực lớn.

Bọn họ lần này là gặp mặt lần đầu, kéo dài đại khái trong thời gian khoảng năm trăm năm. Sau khi việc bề quan thăm dò trong kết giới kết thúc thì, Ma Hoàng còn đi theo Đại Chính và Đông Hoa vòng một vòng quanh thế giới này, thuận tiện góp nhặt không ít linh khí và linh vật. Đồng thời y còn nhiệt tình mời hai vị Thần đế đến Ma giới của y chơi một chuyến. Trong khoảng thời gian này, Trọng Quang vẫn đang ngủ. =
=|||

Đại Chính và Đông Hoa đã quen với thói lười biếng của hắn, mà ấn tượng của Ma Hoàng với hắn thì càng ngày càng kém. Nhưng khiến Ma Hoàng không ngờ nổi là, khi y theo Đại Chính và Đông Hoa quay lại trên động phủ bị phá hủy lúc trước thì, nhìn Trọng Quang lười biếng tỉnh lại ở trong kết giới, liền giật mình phát hiện tu vi của hắn có tăng tiến.

Ma Hoàng mở to hai mắt nhìn.

Thần đế Đông Hoa ôn hòa cười, nói:

“Trọng Quang chính là một tên như vậy, đi ngủ cũng có thể tu luyện, khác với người bình thường.”

Ma Hoàng lúc ấy liền âm thầm, âm thầm mà ghen tị. Trên đời thế nhưng còn có thiên phú như thế? Đúng là kẻ lười có phúc lười. Thế là khi nhắc đến trong ba vị Thần đế không vừa mắt ai nhất, không thể nghi ngờ là Trọng Quang. Mà ấn tượng không tốt này, còn kéo dài đến mấy ngàn vạn năm.

Còn Trọng Quang.... Hắn vẫn luôn nhìn không vừa mắt kẻ đến phá đám giấc ngủ ngon của mình. Huống chi lần đầu tiên Ma Hoàng gặp hắn liền phá hoại động phủ của hắn, chen ngang giấc ngủ của hắn, còn giả bộ ngây ngô ở trước mặt hắn, bởi vậy ấn tượng đã tệ lại càng tệ. Thậm chí khi thế giới của hai bên hoàn toàn trở mặt thì, Trọng Quang mỗi khi nhắc đến Ma Hoàng đều chỉ có một vẻ mặt, đó chính là: tròng, mắt, xem, thường!

—— Phiên ngoại Ma Hoàng – Kết thúc ——

55. Chương 54: Phiên Ngoại 3 : Phiên Ngoại Chi Bàn Anh

Minh Tôn khi còn nhỏ bởi vì rất béo, giống như một quả bóng, cho nên Ma Hoàng rất không muốn nhìn thấy. Nhưng khi Thần đế Trọng Quang vẫn còn ở đây thì, tâm tình của Ma Hoàng còn chưa lộ rõ. Ví dụ như lúc này, Ma Hoàng thừa dịp Trọng Quang đi tắm thì nhắc Bàn Anh đặt lên hai đùi mình, cái yếm màu đỏ đeo ngược, che khuất cái đầu to của Bàn Anh, lộ ra cái bụng trắng nhỏ tròn tròn, còn có một tiểu kê kê đáng yêu ^^.

“Béo thế này! Người lớn lên béo thế này làm gì!? Ta cảnh cáo ngươi, nhanh chóng học đi đường, giảm béo cho ta!”

Làm hại bốn hoàng khi sinh người thì phải chịu tội nhiều như thế! Đủ loại bất mãn tràn ngập trong lòng Ma Hoàng.

Bàn Anh bĩu môi, kháng nghị:

“Ô nha nha nha –“ Ngài bắt nạt người khác!

Ma Hoàng cười lạnh:

“Ngươi dám phản kháng lão tử?”

Bàn Anh phát hiện không tốt, vội vàng kéo cái yếm đỏ đắp trên mặt ra, nhét bàn tay nhỏ đầy thịt vào trong miệng, chớp đôi mắt to làm ra vẻ đáng yêu.

Ma Hoàng dựng thẳng nó dậy ôm vào trong lòng, nhéo nhéo hai má đầy thịt của nó, nói:

“Ngoan, nói cho phụ hoàng biết, ban ngày ngươi ở cùng phụ thân thì làm những cái gì?”

Bàn Anh chớp chớp đôi mắt to, tròng mắt đảo loạn.

Ma Hoàng cười lạnh nói:

“Đừng có chơi trò tâm nhãn với ta. Người nói dối một câu bốn hoàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra!”

Bàn Anh lập tức thu hồi vẻ mặt vừa rồi, mặt béo nghiêm chỉnh, bi ba bi ba nói:

“Học, học tập.”

“Học cái gì?”

Ngũ quan của Bàn Anh nhả lại, mặt béo nhả lại thành một đoàn, cố gắng nghĩ nghĩ, nói:

“Học..... Gì đó.”

Nói thừa! Nhi tử này sao lại ngu xuẩn như vậy chứ!

Mắt Ma Hoàng trừng lên.

Bàn Anh thấy sắc mặt phụ hoàng không tốt, vội vàng ô nha nha nói:

“Đây..... Đây!”

Vừa nói cánh tay đầy thịt nhỏ bé vừa hợp lại thành pháp quyết, một luồng linh quang lóe lên, trên mặt đất xuất hiện một đồ án.

Ma Hoàng nói:

“Thì ra là thuật lập trận pháp của Thần giới.”

Bàn Anh vận vẹo thân mình, vùng vẫy muốn xuống. Ma Hoàng nhíu mày, thả nó xuống. Bàn Anh vừa chạm xuống đất, lập tức dùng cả tay lẫn chân đi vào trong trận pháp, miệng mơ hồ không rõ hô lên:

“Khởi!”

Chỉ thấy một luồng ánh sáng xuất hiện, Bàn Anh bị nhấc lên giữa không trung. Nó vui vẻ nhanh chóng lộn một vòng, cái móng nhỏ chúi xuống, luồng ánh sáng kia giống như có lực đàn hồi, bắt đầu tung hứng nó lên.

Bàn Anh cười khanh khách, ở giữa không trung không ngừng nhảy nhót. Luồng ánh sáng kia liên tục nó lên xuống, vui vẻ đến quên trời đất.

Khóe miệng Ma Hoàng run rẩy. Đây mà là pháp thuật gì chứ, rõ ràng chỉ là món đồ chơi nhảy nhót giường thôi.

“Kỳ lạ, còn có thứ này sao?”

“Xuống đây!”

Ma Hoàng quát khê một tiếng, luồng ánh sáng lập tức biến mất, Bàn Anh không kịp đề phòng, ‘bịch’ một tiếng rơi xuống đất. Cũng may nó nhiều thịt, thân thể mạnh mẽ, cũng không bị thương gì cả, nhưng lúc rơi cũng thấy đau, gương mặt nhỏ mếu máo, trong đôi mắt to tràn đầy ánh nước ảm ức.

Ma Hoàng thấy đáng vẻ đáng thương của nhi tử, không khỏi cảm thấy mềm xuống, lại hiếm có được cảm thấy hối hận.

Đúng lúc ấy thì, Trọng Quang cảm nhận được tình hình của nhi tử, đi từ động tiên của mình ra, thấy Bàn Anh ầm ầm ứ ứ ngồi ở dưới đất, vẻ mặt đáng thương muốn khóc, không khỏi buồn bực nói:

“Trường Đình! Người làm cái gì chứ!”

Vừa nói vừa ôm Bàn Anh vào lòng, hôn lên cái mặt phúng phính của nó:

“Minh Tôn của phụ thân ngoan, con sao rồi?”

Ma Hoàng trầm mặt nói:

“Người cũng chiều nó quá đấy! Không phải chỉ là ngã một cái sao? Nếu chút đau này mà không chịu được, nó sinh ra làm nhi tử của Ma Hoàng ta cũng vô ích!”

Đuôi mày dài của Trọng Quang hơi nhướn, cười lạnh nói:

“Ma Hoàng thật oai phong. Vui vẻ dạy dỗ nhi tử như thế, lại nuôi thêm một đứa đi! Nhi tử của Trọng Quang ta cũng không phải để người tùy tiện làm ngã!”

Ma Hoàng trừng mắt, hít một hơi thật sâu, vẫn là đề nén thu lửa giận lại, vung tay lên nói:

“Đêm rồi, nghỉ ngơi.”

Y không phải là không muốn ra tay với Trọng Quang, nhưng nếu đánh thật thì không có lợi gì. Hơn nữa bản thân mình cũng chưa khôi phục tốt, ra tay chưa chắc đã thắng được còn mất lợi lớn.

Ma Hoàng chưa bao giờ thiếu lý trí, bởi vậy y sáng suốt tránh khỏi đề tài này, dẫn đầu lên giường đi ngủ.

Nói cũng kỳ lạ. Bọn họ một thần một ma, thực ra cũng không cần nghỉ ngơi gì cả. Cái gọi là ban ngày ban đêm, với bọn họ mà nói cũng không có gì khác nhau. Nhưng trong mấy ngày này, hai người dường như giống một đôi phàm nhân bình thường, mặt trời lặn đi nghỉ, mặt trời mọc liền dậy.

Ban đêm ở Ma giới dài vô cùng, tốc độ thời gian trôi qua chậm hơn ngoại giới gấp ba lần, bởi vậy đêm thực sự là rất dài.

Trọng Quang thấy Ma Hoàng nghiêng người nằm xuống giường, ôm lấy cục cưng Minh Tôn béo múp xoa nắn một hồi, thấp giọng cười nói:

“Ngày mai phụ thân sẽ nghĩ cách giúp cục cưng trút giận. Cục cưng đừng có giận phụ hoàng con nữa.”

Bàn Anh Minh Tôn cọ cọ trong lòng phụ thân, ngáp một cái gật gật cái đầu nhỏ.

Ngày hôm sau Ma Hoàng rời giường liền đi xử lý chính sự. Trọng Quang xách Bàn Anh đến trước mặt châu đầu ghé tai thì thầm một hồi, sau đó thả nó ra ngoài. Chính là vào ngày này, Bàn Anh chạy vào điện Thừa Tôn của Anh Hà, náo loạn một hồi, khiến Ma Hoàng phải thừa nhận thân phận và địa vị của nó trước mặt chúng ma.

Hừ hừ. Người không phải là không coi nhi tử này ra gì sao? Bản đế cố tình muốn người phải thừa nhận nó.

Trọng Quang âm thầm cười lạnh. Muốn bắt nạt nhi tử của hần? Có thể! Nhưng cái giá phải trả cũng đủ lớn!

Đây chính là chân tướng chuyện Minh Tôn béo lần đầu đi ra đã đến phá điện Thừa Tôn.

—— Phiên ngoại chi Bàn Anh – Kết thúc ——

56. Chương 55: Phiên Ngoại 4: Phiên Ngoại Chi Hiện Đại

Kể từ khi Minh Tôn bị phụ thân là Thần đế Trọng Quang một cước đá xuống nhân gian, sau khi phạt hần trong lúc ấy phải làm đạo đồng trông coi để quan thì, trong cuộc sống của Thần đế Trọng Quang có thêm một niềm vui thú, đó chính là quan sát cuộc sống của nhi tử ở nhân gian.

Nhìn hần mặc mấy thứ quần áo hiện đại kia, ăn mặc không ra làm sao, lại bấm lỗ tai rồi nhuộm tóc, còn say mê loại kính sát tròng đủ loại màu sắc, Trọng Quang cảm thấy vô cùng thú vị. Hơn nữa màu sắc đồng tử ban đầu của nhi tử rõ ràng có thể chuyển đổi giữa ba màu đen, tím, đỏ, nó lại cố tình trộn thêm chút màu lục, màu lam, thậm chí còn có mấy loại màu cổ quái, thường thay đổi dáng vẻ của mình thành đủ loại khác nhau.

Trọng Quang nhìn lâu, bất giác có chút hâm mộ, liền giật dây Ma Hoàng cùng hần đến nhân gian dạo chơi một lần.

Ma Hoàng không hề có hứng thú với việc này. Nhưng là Thừa Thiên tu luyện ở Huyền Hải trên Thần giới, Kế Tô ở vực sâu ma khí hái nấm, hai hài tử đều không ở bên người, Ma giới gần đây lại không có chuyện gì lớn, Ma Hoàng đã đóng cửa hậu cung liền cảm nhận được một loại cảm giác không có việc gì làm.

Đến giai đoạn này của y, đã không còn cần phải tăng tiến thêm không gian, tu luyện đối với y mà nói đã không có cách biệt quá lớn, bởi vậy một mặt ảnh hưởng phụ do sinh mệnh quá dài dần dần lộ rõ ra. Cũng may Ma Hoàng còn có một ái nhân như Trọng Quang, bởi vậy không cần lo lắng chuyện bản thân sẽ biến thành tồn tại giống như một khối thịt trống rỗng.

Ma Hoàng lúc đầu không có hứng thú lắm với việc đến nhân gian chơi đùa. Tồn tại nhỏ yếu hơn Ma giới gấp bao nhiêu lần, ở trong mắt y quả thực là không có chút sức hút nào, không biết vì sao nhi tử lại ở trong đó lưu luyến không muốn về, ngay cả ái nhân cũng muốn đi dạo chơi một lần. Nhưng y không chịu nổi bị Trọng Quang ghé bên tai thì thầm nói mãi, mà Trọng Quang vừa nhìn chính là một tên ngu ngốc kích động, bất kể mình đồng ý hay không đồng ý, đoán chắc rằng hắn đều sẽ chạy xuống đó chơi. Ma Hoàng cân nhắc lợi hại một hồi, cuối cùng vẫn là đồng ý với hắn.

Lúc này đại quyền của Ma giới phần lớn đều đã giao cho Minh Tôn, mà ái nhân Ngao Liên của hắn ở Ma giới cũng có địa vị vô cùng quan trọng.

Phải nói rõ một chút, Minh Tôn dùng pháp thuật phân thân chia bản thân mình làm hai thân phận thần tính và ma tính, bị phụ thân Trọng Quang một cước đá đến nhân gian trông coi để quan là Minh Tôn ma tính, mà ở lại trông chừng Ma giới là Minh Tôn thần tính. Việc này khiến cư dân Ma giới phải chịu đủ loại khổ bức. Mỗi lần các vị Ma Tôn, Ma Vương và Ma Tướng nhìn thấy Ma Thái tử loại thần tính ngồi trên chính điện của Thiên Ma cung, toàn thân phát ra khí tức ôn hòa, khiêm nhã, cao quý, tràn đầy ánh sáng thì, đều phải hoài nghi một lần bản thân mình rốt cuộc là thần dân của Ma giới hay là thần của Thần giới? Loại cảm giác hỗn loạn này rốt cuộc là sẽ còn đến mức nào nữa?

Nhưng không thể không nói, Minh Tôn thần tính vẫn là tương đối đáng tin. Mặc dù hắn không có giây phút nào là không muốn chuồn ra khỏi Ma giới đến nhân gian trao đổi với ma tính của mình một chút, nhưng bị ái nhân Ngao Liên trông chừng nghiêm ngặt, một chút cơ hội chuồn êm cũng không có, bởi vậy hắn cũng chỉ đành chịu đủ loại khổ bức mà xấn tay áo lên đi quản lý Ma giới. Đám Ma thần không chịu nghe lời thích đánh nhau, không có chuyện gì làm đi diệt tộc khác hoặc là nghĩ đến chuyện xông ra khỏi Ma giới tấn công Thiên đình, đều bị Minh Tôn lấy đủ loại danh nghĩa để ‘dạy dỗ’.

Bởi vì Ma giới có nhi tử và nhi tức (có lẽ là nam nhi tức? Long nhi tức?) quản lý không tệ, Ma Hoàng đã ở trạng thái nửa về hưu tự nhiên là thoải mái đủ đường, đến nhân gian dạo chơi cũng không có trở ngại gì.

Y hẹn với Trọng Quang, hai bên tự đi từ nơi của mình ra, sẽ gặp mặt ở nhân gian. Nhưng hai vị này rõ ràng là đã quên đường đến nhân gian từ hai giới Thần, Ma là khác nhau. Hơn nữa bởi vì năng lực của bọn họ lớn mạnh, nếu xuất hiện ở nhân gian, sức mạnh cực lớn sẽ phá hoại phép tắc của không gian kia, khiến cho thế giới bị hủy diệt, bởi vậy khi đi qua thông đạo đến nhân gian thì, năng lực của bọn họ tự động bị phong ấn. Cho đến lúc ở lại nhân gian đến một thời gian nhất định, thích ứng được với quy luật yếu ớt mỏng manh để vỡ vụn của nhân gian rồi, mới chậm rãi hồi phục.

Lần đầu đến nhân gian tự do khiến cho một thần một ma rõ ràng là không có kinh nghiệm. Năm ấy Thần đế Đông Hoa đến nhân gian du ngoạn học hỏi tu luyện là trải qua mười thế luân hồi, chính là rời khỏi thân xác ban đầu dùng phương thức lấy hồn phách đầu thai qua nhục thể để hoàn thành. Mà Minh Tôn ma tính chính là bị Trọng Quang trực tiếp phong ấn phần lớn năng lực rồi ném xuống, tự nhiên được quy luật của nhân gian chấp nhận. Cho nên khi Trọng Quang và Ma Hoàng xuất hiện ở nhân gian thì, phát hiện năng lực trên người mình bị phong ấn hơn chín phần.

Với năng lực của bọn họ muốn phá bỏ phong ấn chỉ là việc nhỏ rất dễ dàng, nhưng cứ như vậy nhân gian này có thể sẽ không chịu nổi. Ma Hoàng là đến đây để giải buồn, không phải đến phá hoại thế giới, tuy rằng y là người đứng đầu chúng Ma Vương, nhưng còn chưa đến mức động tâm tư với một nhân gian nhỏ yếu như thế này.

Thôi thôi, phong ấn thì phong ấn đi, dù sao cũng không phải là không có sức mạnh. Nhưng mà..... Nơi đây rốt cuộc là địa phương quỷ quái nào chứ!?

Ma Hoàng bệ hạ lạc đường trong rừng rậm đô thị, lần đầu tiên khổ não đến mức đôi mày nhíu lại.

Một ngày này, Minh Tôn chuồn ra khỏi đế quan, lấy một tấm thẻ Black Gold mà đám tín đồ xem như tiền hương khói quyên tặng (các thân ái xem qua ‘Thập Thế Luân Hồi chi Thương Hải Trường Ca’ có cảm thấy cảnh này nhìn quen mắt không?) lượn qua một vòng quanh thành phố buôn bán phần hoa nhất này, đột nhiên một giọng nói thu hút sự chú ý của hắn.

“Ông chủ, điện thoại di động này có vấn đề, tôi muốn đổi một chiếc khác!”

Minh Tôn quay đầu, phát hiện có một người đàn ông cao ngất đang đứng trong cửa hàng bán đồ điện tử trước mặt, một thân áo phục màu đen vừa người toát ra khí thế cực lớn, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy bóng người chứ không nhìn đến được gương mặt và vẻ mặt của y, nhưng nhìn vẻ mặt của nhân viên bán hàng ở phía đối diện run rẩy căng thẳng cẩn thận chỉ hận không thể quỳ xuống, người này có lẽ là xã hội đen?

Nhân viên trong cửa hàng run rẩy lắp bắp nói:

“Quý, quý khách, điện thoại di động của ngài không, không có vấn đề gì, chúng tôi không, không, không thể đổi hàng.”

Người mặc đồ đen cao lớn kia nói chuyện không nhanh không chậm, bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm giác được y không vui.

“Vì sao ta không lên được QQ?”

Minh Tôn __ một cái.

Nhân viên của cửa hàng kia vẫn run rẩy nói:

“Vâng, có lẽ là ngài nạp, nạp phí điện thoại không đủ. Hoặc là QQ của ngài đang cập, cập nhật.”

Người áo đen kia nói:

“Không hiểu. Ông kiểm tra một lần cho ta! Nó phải khôi phục lại chức năng cũ mới được!”

Loại cách nói như đang mệnh lệnh kia, khiến Minh Tôn không hiểu sao có chút nóng nảy. Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, bỗng nhiên nhếch miệng cười, đi qua cực kỳ tự nhiên vỗ vỗ vai người áo đen kia, cười hắc hắc nói:

“Ông anh, tôi xem giúp anh..... A a a—“

Sau khi Minh Tôn nhìn thấy rõ mặt của người áo đen kia mắt liền trừng lớn, dáng vẻ giống như là gặp phải quỷ, giọng nói cũng giống như có thứ gì đó tắc trong mũi.

Trên gương mặt người áo đen kia có đeo một chiếc kính đen cực kỳ tàn bạo, chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng cùng đôi môi nghiêm túc mím chặt, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Minh Tôn thì, đôi môi mỏng kia nhếch lên thành nụ cười mỉm không có ý tốt.

“A, con trai, con đến thật đúng lúc, xem giúp ta cái điện thoại di động này đi.”

Nhân viên cửa hàng ở đối diện thiếu chút nữa thì quỳ xuống. Người mặc áo đen này mặc dù có khí thế đáng sợ, nhưng vẻ ngoài cũng anh tuấn vô cùng, da thịt cũng căng bóng, nào giống người có con trai lớn như vậy rồi chứ?

Toàn thân Minh Tôn cứng lại, hận không thể xoay người bỏ chạy, lúc này chỉ có thể cười gượng đáp:

“Ha, ha, lão cha, ngài sao lại đến đây?”

Người áo đen cũng không nói lời dư thừa, trực tiếp ném điện thoại di động trong tay vào tay hắn.

Khóe miệng Minh Tôn co rút, cúi đầu nghiêng cứu một chút, nói:

“Phần mềm đang nâng cấp. Con xem xem..... Ừm, như vậy, sau khi cập nhật còn mất thêm..... Được rồi, có thể sử dụng rồi.”

Minh Tôn đưa trả lại điện thoại di động, cúi đầu, xấu hổ đến mức hận không thể giả vờ như không nhận ra người thân.

Lão cha của hắn đã nhiều tuổi như thế, lại còn đi chơi nông trại vui vẻ..... Thậm chí hắn vừa rồi bất cẩn còn nhìn thấy lão cha hắn mở một tài khoản weibo nữa!!!?

Minh Tôn cúi thấp đầu trông mắt đảo loạn nhanh như chớp, nghĩ làm cách nào có thể chạy trốn thoát khỏi lão cha.

Đáng chết, đều là do liên hệ máu mủ của Ma giới này không có cách nào làm phai mờ được nên mới vô thức bị lão cha hấp dẫn, muốn chết hay sao lại còn chạy đến đây hỏi chuyện. Huyết mạch kỳ diệu của Ma giới

luôn tạo liên hệ gắn bó nhất giữa phụ thân và hài tử đầu tiên, những tử nữ phía sau lại khác biệt rất lớn. Hơn nữa là trưởng tử của vua ở Ma giới, Minh Tôn còn là Ma Thái tử đệ nhất được Ma giới thừa nhận, địa vị người kế thừa không thể lay chuyển, cho dù hai đệ đệ Thừa Thiên và Kế Tô mới sinh bên dưới cũng không thể thay đổi điểm này.

Ma Hoàng xác nhận điện thoại di động của mình đã khôi phục lại chức năng lên mạng như cũ, trong lòng rất thỏa mãn, thần nhiên nói với nhi tử:

“Được rồi, đi thôi.”

Minh Tôn hỏi:

“Đi đâu cơ?”

“Mời ta ăn cơm!”

Khóe miệng Minh Tôn co rút, nói:

“Thứ của nhân gian ngài có thể ăn sao? Còn nữa, lão cha ngài sao lại đến nhân gian vậy? Thế giới này có phải là sẽ bị nổ toi bất cứ lúc nào hay không?”

Vừa nói hần vừa đảo mắt cảnh giới nhìn sang xung quanh, vẻ mặt giống như thế giới này sẽ không còn nhìn thấy ngày mai nữa.

Ma Hoàng trừng mắt liếc nhìn nhi tử một cái, ẩn ẩn có sát khí. Minh Tôn liền ngậm miệng không nói gì nữa.

Phẩm vị của Ma Hoàng cực cao, trực tiếp tiến vào một khách sạn lớn cấp độ năm sao xa hoa nhất ở tòa nhà thương mại bên cạnh, đi vào phòng ăn ngồi xuống, nhân viên phục vụ gần như phải quỳ xuống mà đưa thực đơn đồ ăn lên.

Minh Tôn nhịn không được dùng thần thức truyền âm nói:

“Phụ hoàng, ngài thu liễm khí thế một chút, cẩn thận lại dọa đến người khác.”

Ánh mắt lạnh lùng của Ma Hoàng liếc một cái lên kiểu tóc, khuyên tai cùng quần áo của nhi tử một cái, nói:

“Ta đã bị ngươi dọa trước rồi.”

Minh Tôn lại ngậm miệng lại.

Ma Hoàng cũng không hỏi ý kiến của nhi tử, tự gọi đồ ăn. Trong lúc đợi đồ ăn hai phụ tử mắt to trừng mắt nhỏ, không có ai nói chuyện. Ma Hoàng đã bỏ kính đen xuống, lộ ra gương mặt cực kỳ anh tuấn, lập tức thu hút đến vô số sự chú ý của người đi vào khách sạn, thậm chí có một nhân viên phục vụ bởi vì nhìn quá chăm chú mà lúc bưng khay đã đụng vào cây cột, còn là nam. (nữ thì khỏi cần nói đi |||)

Cảm giác tồn tại của Minh Tôn thực ra cũng là vô cùng mạnh mẽ. Về ngoài tuấn mỹ âm nhu của hần hoàn mỹ đến mức không thuộc về con người, một đôi mắt thâm thúy hẹp dài tản ra khí thế đường hoàng cùng hơi thở nguy hiểm, ngũ quan trên mặt rất hợp với mái tóc ngắn màu đỏ, còn có loại trang phục kiểu dáng khác thường kia nữa, không có giờ phút nào là không thu hút ánh mắt của người bên cạnh. Chỉ là ở trước mặt người cha Ma Hoàng của mình, hần cố ý thu lại khí chất của bản thân, liền trông giống như một người bình thường, không hề thu hút sự chú ý của người khác.

Ma Hoàng thực ra cũng dùng cách như thế, làm nhạt đi ma quang cùng dung mạo của bản thân. Nhưng dù vậy, sự quyến rũ của hần cũng không phải loại mà người thường có thể thừa nhận.

Minh Tôn oán thầm trong lòng: Đây đúng là đại khí của hormone giống đực mà!

Ma Hoàng đột nhiên lên tiếng:

“Ngươi không thành thật ở trong đế quan của phụ thân ngươi, chạy ra đây làm cái gì!”

Minh Tôn còn tưởng là y nhìn thấu mấy lời mình vừa mắng thầm ở trong bụng chứ, không khỏi giật mình một cái, có chút chột dạ mà nhìn sang chỗ khác, nói:

“Con cũng không thường xuyên đi ra. Gần đây đúng lúc không có chuyện gì làm, đi ra ngoài hít thở một chút, thuận tiện mua vài thứ.”

Ma Hoàng liếc mắt một cái nhìn mấy thứ hần mua, từ lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Minh Tôn nhện không được trừng mắt, thầm nghĩ: Khinh thường cái gì chứ? Bản thân ngài còn không phải là mua một chiếc điện thoại di động táo tùm để chơi trò chơi trên mạng sao!

Tóm lại, hai cha con này thực ra là người tám lạng người nửa cân.

Đồ ăn được bưng lên, Ma Hoàng cử chỉ ưu nhã bắt đầu dùng cơm, Minh Tôn lại thờ ơ như không cầm đĩa ăn từng miếng bít tết. (Tên nhóc này răng miệng tốt, không cần cắt cũng có thể ăn sống thịt bò.)

“Cha, ngài đến nhân gian bao lâu? Phụ thân đâu? Không cùng đến với ngài sao?”

Minh Tôn đã thông qua thuật phân thân tìm hiểu được chân tướng Ma Hoàng đến nhân gian từ một nửa kia của mình ở Ma giới. Nhưng bởi vì tốc độ thời gian trôi qua ở Ma giới và nhân gian không giống nhau, ở Ma giới hiện tại chỉ qua nửa ngày, mà lão tử của hắn không biết là đã đến nhân gian bao lâu rồi.

Ma Hoàng thần nhiên nói:

“Hơn nửa năm đi. Hắn ở Châu Âu, không ở cùng với ta.”

Minh Tôn muốn hỏi: ‘Hai ngài không phải là đến nhân gian hưởng tuần trăng mật sao? Sao lại không ở cùng nhau chứ?’, nhưng nghĩ đến tính cách của lão tử hắn, Minh Tôn không có hứng thú bị y một cước đạp đến Bắc Cực, bởi vậy sáng suốt không có đi hỏi, sửa lời nói:

“Phụ thân làm gì ở Châu Âu? Ngài gần đây ở nhân gian sống thế nào?”

Bởi vì cấp bậc của Ma Hoàng và Trọng Quang quá cao, Minh Tôn mặc dù thật sự mạnh mẽ, nhưng bị Trọng Quang giam lại chín phần năng lực ném vào để quan để tu luyện, bởi vậy hiện tại không hề có một chút cảm ứng nào với hơi thở của hai vị phụ thân. Nếu không phải hôm nay xui xẻo bị huyết duyên hấp dẫn gặp nhau, chỉ sợ đến lúc Ma Hoàng rời đi rồi Minh Tôn cũng sẽ không biết được là y từng đến đâu.

Ma Hoàng vừa ưu nhã xất bít tết, vừa không nhanh không chậm nói:

“Hắn ở Italy trà trộn vào đảng Bàn Tay Đen, ta hiện tại đang làm công chức trong chính phủ.”

“Phụt –“

Rượu đỏ trong miệng Minh Tôn phun thẳng ra ngoài.

Ma Hoàng bình tĩnh thi pháp, khiến phạm vi đám rượu đỏ này bắn tới tránh xa khỏi mình.

Minh Tôn hoàn toàn thất hồn lạc phách. Nói thẳng ra là không biết phụ thân Thần đế của mình đi vào đảng Bàn Tay Đen khiến hắn chấn động, hay là lão tử Ma Hoàng của hắn lại vào chính phủ làm ‘nô bộc của nhân dân’ khiến hắn kinh hoàng hơn.

Hắn ngây ngốc một lát, cuối cùng bình tĩnh trở lại, thật cẩn thận nói:

“Ngài..... không định hợp mặt với phụ thân sao?”

Ma Hoàng thông thả ung dung ăn một miếng thịt bò, lại uống một ngụm rượu đỏ, có vẻ là rất hài lòng với thức ăn của khách sạn này, trả lời bằng một câu khác:

“Khi nào quay về Ma giới thì nhớ nhắc nhở ta mang theo đầu bếp này về.”

Khóe miệng Minh Tôn giật nhẹ, nói:

“Thân thể của con người yếu ớt, không đến Ma giới được. Cho dù là dẫn hồn phách đi, đến Ma giới cũng không có cách nào hòa nhập với thân thể của ma.”

Ma Hoàng nói:

“Ta tự có cách.”

“Cha, con hỏi ngài chuyện của phụ thân mà. Các ngài không phải là cùng đến đây sao? Sao giờ lại như vậy chứ?”

Như vậy là có ý gì? Nếu hắc với Ngao Liên nhà hắc cùng đến nhân gian đi hưởng tuần trăng mật, thật không biết là đẹp biết bao nhiêu đâu.

Minh Tôn ở nhân gian và Minh Tôn ở Ma giới cùng tiếc nuối mà thở dài than.

“Gấp làm gì, sớm muộn cùng sẽ gặp lại.”

Ma Hoàng có chút thờ ơ. Thời gian đối với y là chuyện không có ý nghĩa nhất, cho dù tính là y nghèo đến mức không có gì cả, cũng có thời gian nhất. Lại nói, y một chút cũng không muốn gặp lại cái tên lưỡi biếng khốn kiếp kia! Thật, sự, không, nhớ, một, chút, nào!

Minh Tôn đột nhiên nghĩ đến, vị phụ thân Thần đế kia của hắc nếu cũng đến nhân gian, bản thân mình sau này chỉ sợ sẽ không dễ chuẩn em nữa.

Không cần đâu! Hắc không muốn cả ngày phải ngồi trong đế quan tu luyện! Có gì mà cần phải tu luyện chứ? Hắc đã là người thừa kế của Ma giới, là ma có thực lực mạnh mẽ nhất chỉ sau Ma Hoàng, vì sao còn phải khổ bức tu luyện pháp thuật của thần tiên? Tương lai hắc cũng không phải là đi đến Thiên đình làm Ma Hoàng.

Ma nào mới có thể đuổi được vị phụ thân Thần đế kia đi đây? Đúng rồi, chỉ cần để phụ thân và lão cha ở cùng với nhau, ông ấy sẽ không có thời gian trông chừng mình. Với tính cách tàn bạo lưỡi biếng của phụ thân, một lần chỉ có thể nhìn thẳng một người. Hơn nữa ở cùng một chỗ với phụ thân, lão tử Ma Hoàng của hắc đại khái cũng không có thời gian để quản hắc.

Minh Tôn nhanh chóng tìm được điểm quan trọng, không khỏi lộ ra một nụ cười tươi có chút xảo trá.

Phụ tử hai người dùng cơm xong, Ma Hoàng bình tĩnh đợi Minh Tôn thanh toán. Minh Tôn không còn đường lựa chọn lấy thẻ Black Gold ra tính tiền cơm hơn vạn đồng. Thẻ Black Gold này vẫn là do tín đồ lần trước đến được đế quan hoàn nguyện dâng làm phí hương khói, nếu không có tiền của tập đoàn Lư thị, tài sản của hai phụ phụ kia cũng đến góp một nửa, bằng không sẽ không chịu nổi mức độ tiêu tiền như thẻ này của Minh Tôn đâu. (Tình hình cụ thể xem bản sách đặc điển của ‘Thập Thế Luân Hồi chi Thương Hải Trường Ca’)

Xem ra năng lực tiêu tiền của lão tử hắc cũng không thấp. Minh Tôn nếu không muốn bị ăn đến sụp đổ, thì phải mau mau nghĩ cách đuổi lão tử của hắc đi.

Ra khỏi khách sạn, Ma Hoàng lấy điện thoại di động ra:

“Đưa số di động và QQ của ngươi cho ta.”

Minh Tôn không khỏi lộ ra vẻ mặt ồ ồ. Hắc vốn muốn nói rằng mình không có, nhưng nhìn dáng vẻ cười như không cười của lão tử hắc nhìn mình chằm chằm, vẫn là ngoan ngoãn dâng số của mình lên.

Ma Hoàng phát phát tay:

“Giữ liên lạc!”

Rồi mới thành thạo gọi một chiếc taxi rời đi.

Minh Tôn sau khi ngây người ra hồi lâu, lập tức thuận di phi về đế quan của Thần đế Trọng Quang, lật ra ngọc bội liên lạc mà phụ thân để lại cho hắc, tìm kiếm vị trí của phụ thân.

Ba ngày sau, Thần đế Trọng Quang bị Minh Tôn khẩn cấp gọi về lưỡi biếng đi xuống máy bay, hai tay trống không đi ra khỏi sân bay, Minh Tôn đang dựa bên cửa khẩu chờ hắc.

Trọng Quang để tóc dài đến bả vai, trên mặt đeo kính đen. Thân trên mặc một chiếc sơ mi màu tím đậm, ngực và cổ tay áo đều thêu hoa văn vàng kim tinh xảo, cổ áo hơi mở rộng, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp bên trong, trên cổ đeo một sợi xích bằng bạch kim tao nhã, phía trước có ***g một mặt bạch ngọc. Thân

dưới hần mặc một chiếc quần âu dài màu đen thẳng tắp vừa người, dưới chân cũng đi một đôi giày da màu đen.

Cách ăn mặc như thế này thật ra rất bình thường, nhưng mặc ở trên người hần liền lộ ra khí chất vô cùng cao nhã, hơn nữa vai rộng eo nhỏ, chân dài thẳng tắp, giống hệt như người mẫu, tản ra khí chất vô cùng mạnh mẽ của ngôi sao hàng đầu, vô cùng thu hút người khác. Đi qua sân bay không có người nào là không ghé mắt nhìn, thậm chí còn có mấy paparazzi cầm máy ảnh lên chụp liên hồi, vừa tìm kiếm trong ký ức là dáng vẻ của vị đại minh tinh nào trong làng giải trí? Dáng vẻ đẹp như thế không có lý nào không phải là ngôi sao hạng nhất!

Minh Tôn cũng kể thừa thể chất quyến rũ người khác của hai lão tử. Hần tùy tiện mặc bên trong một chiếc áo ba lỗ màu trắng, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác lửng màu đen bình thường, thân dưới mặc một chiếc quần quân phục màu đen, chân đi một đôi bốt cao cổ của nam kiểu dáng mới nhất năm nay, toàn thân tản ra hơi thở phóng khoáng tràn đầy thanh xuân.

Trên mặt hần đeo một chiếc kính đen siêu lớn, còn lớn hơn cả chiếc kính đen của lão tử hần, che khuất hơn nửa gương mặt tuấn mỹ tinh xảo của hần. Mái tóc ngắn màu đỏ vĩnh lên, vành tai đeo hai chiếc khuyên hình đầu lâu bằng bạc lấp lánh.

“Ha, nhi tử.”

Đôi chân dài của Trọng Quang không nhanh không chậm đi qua, lười biếng gọi.

Minh Tôn chạy qua, không nhịn được nói:

“Sao lại lâu như vậy? Con đã đợi hơn một giờ rồi.”

“Máy bay cất cánh muộn.”

Trọng Quang nhún vai.

“Sao ngài không tự mình bay đến đây, còn ngồi máy bay làm gì chứ!”

Minh Tôn nhin không được oán giận. Là vị thần cai quản thời gian và không gian, Trọng Quang chỉ mất chút thời gian là có thể di chuyển từ Italy đến đây, ai ngờ lại nhất định muốn ngồi máy bay gì đó, còn dốt khoát phải là nhi tử tự mình đến đón. Trong mắt Minh Tôn, đây chỉ là trò của đám ăn chơi trác táng, lảm nhảm trò vẽ chuyện như thế!

“Như vậy đỡ phí sức rất nhiều. Còn có thể đánh một giấc ở trên máy bay.”

Trọng Quang tháo kính đen xuống nheo mắt cười nhìn nhi tử, đưa tay lên đầu hần xoa xoa, khen nói:

“Ai da, kiểu tóc không tệ.”

“Đừng có sờ loạn!”

Minh Tôn vỗ tay hần gạt ra, thực sự cảm thấy tuyệt vọng với độ lười biếng của lão tử hần, nói:

“Nhanh nhanh đi thôi, phí đồ xe rất đắt.”

“Tiền hương khói không đủ để người tiêu sao nhi tử? Ta nhớ rõ đám tín đồ của ta đều rất hào phóng.”

Minh Tôn hừ nói:

“Hiện tại vật giá rất đắt, có thể giảm liên giảm, lãng phí là đáng xấu hổ!”

“Quả nhiên là có tiến bộ.”

Trọng Quang khen thưởng. Cũng không phí công ném nhi tử đến nhân gian học hỏi, xem, thói quen xa xỉ bị Ma Hoàng dưỡng từ nhỏ đã sửa được không ít rồi.

Trọng Quang có chút đắc ý trong lòng, nói:

“Con đợi đã, ta còn có một người bạn đến cùng.”

Minh Tôn nhíu mày:

“Không phải chỉ có một mình ngài sao? Còn bạn bè gì nữa?”

“Đến đến. Ly Tranh, bên này bên này!”

Trọng Quang nhiệt tình vẫy vẫy tay.

Minh Tôn đưa mắt nhìn theo hẳn, thiếu chút nữa ngã lún ra đất. Cha của ta ơi, ngài mang Thần đế Đông Hoa cùng với cái tên miệng rộng nhà hẳn đến làm gì vậy?

Một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ ôm một người có gương mặt xinh đẹp độ tuổi giữa thiếu niên và thanh niên đi đến đây.

“Chào, Thần đế Đông Hoa, Thổ Nhi Thần, đã lâu không gặp.”

Khóe miệng Minh Tôn giật nhẹ.

Người đàn ông tuấn mỹ cười ôn hòa, nói:

“Đã lâu không gặp. Ngao Liên gần đây khỏe không?”

“Y rất khỏe, Ngao Mộng và Doanh Thái cũng khỏe, cả nhà chúng ta đều rất khỏe!”

Minh Tôn gật đầu, nói:

“Ngài và Thổ Nhi Thần đến đây chơi sao? Chào mừng chào mừng. Nhưng lão tử nhà ta cũng ở trong thành phố, nhờ như đụng phải các người sẽ không đánh nhau một trận chứ?”

Vừa nói hẳn vừa u oán liếc mắt nhìn Trọng Quang một cái.

Trọng Quang cười ha ha:

“Có ta ở đây, sao bọn họ có thể đánh nhau chứ? Nhi tử ngươi hiện tại càng lúc càng lo nhiều, cẩn thận nhanh già.”

@#\$%^&!!! Minh Tôn nhin không được mắng to trong lòng. Ngài coi đây là chuyển đạo chơi của thần ma chắc? Cả đám nhập vào sẽ náo nhiệt như thế nào!

Thổ Nhi Thần chơi đùa lộn tóc dài buông xuống trước ngực, cười khê, chậm rãi nói:

“Ngươi dường như có chút không chào đón chúng ta? Chắc là không phải đang thăm mắng chúng ta trong lòng là phiền chứ?”

Thổ Nhi Thần kiêu ngạo nhà ngươi nữa, không có việc gì không ở nhà ôm con, chạy ra đây muốn gây họa hại ai!? Minh Tôn nhìn Thổ Nhi Thần cao ngạo khó gần lại tùy ý phát tán khí chất cùng dùng mạo kiêu diễm, liền nhin không được muốn trừng mắt. Trong lòng là thật sự khâm phục Thần đế Đông Hoa, còn thật sự không hiểu vì sao Thần đế Đông Hoa lại coi trọng Thổ Nhi Thần kiêu ngạo tự yêu bản thân lại có chút vui giận bất thường này nữa. Cho dù Thổ Nhi Thần là thần tiên cai quản nhân duyên đồng tính, cũng không có bản lĩnh lớn đến mức bề cong được một vị Thần đế Thượng Cổ đâu.

Minh Tôn cuối cùng chỉ có thể tổng kết: Thần đế Thượng Cổ đều không có mắt nhìn tốt! Nhìn vị lão tử Thần đế nhà hẳn xem, còn không phải là coi trọng phụ vương Ma Hoàng cầu kính lãnh ngạo kia của hẳn sao.

Minh Tôn cũng không so đo với Thổ Nhi Thần, nhẹ nhàng mỉm cười nói:

“Ngài nghĩ nhiều rồi, nhiều người mới náo nhiệt. Các ngài muốn đi đâu? Nếu cùng đường ta có thể đưa các ngài một đoạn.”

Bốn người ra khỏi sân bay, một đường bị vô số người ghé mắt nhìn, thật sự là rất chói mắt. Nhưng bốn người đã sớm quen với những ánh mắt này, vô cùng bình tĩnh.

Minh Tôn lái một chiếc Land Rover bóng loáng đến, Trọng Quang cười nói:

“Con ngoan, ánh mắt người không tệ.”

Phụt một tiếng, Thổ Nhi Thần không chút lịch sự bật cười. Con ngoan? Có lẽ y về nhà cũng có thể gọi đám bảo bối nhà mình như thế, hơn nữa thật chờ mong về mặt của Thanh Chiêu lúc đó.

Minh Tôn đã miễn dịch với biệt danh mà phụ thân thỉnh thoảng gọi, mặt không chút cảm xúc nói:

“Bình thường bình thường. Lên xe thôi.”

Thần đế Đông Hoa khách sáo nói:

“Đa tạ người. Đưa chúng ta đến khách sạn là được rồi.”

Minh Tôn hỏi:

“Các ngài là đi tu hành?”

“Du lịch. Thổ Nhi nghe nói gần đây nhân gian rất phồn hoa, nhất định phải đi thử cho biết.”

Thổ Nhi Thần nói:

“Chúng ta vừa quay về từ Châu Âu, ở bên kia vừa gặp được Thần đế Trọng Quang. Không ngờ rằng Thần đế Trọng Quang cùng vị Ma Hoàng bệ hạ kia cũng đến nhân gian giải sầu.”

Trọng Quang cười nói:

“Chủ yếu là đến xem nhi tử thôi.”

Mắt hạnh quyền rũ của Thổ Nhi Thần hơi nheo lại, liếc nhìn về phía Minh Tôn đang lái xe ở đằng trước, mím môi cười:

“Thật là tấm lòng của từ phụ.”

Minh Tôn vừa lái xe khoe miệng vừa run rẩy. Thổ Nhi Thần này rất có bản lĩnh biến một câu nói bình thường thành quái lạ, không khiến người ta cảm thấy bị uy hiếp thì chính là bị cười cợt chế nhạo, tóm lại là có thể khiến người tức chết.

Tiến Thần đế Đông Hoa và Thổ Nhi Thần đến khách sạn rồi, Minh Tôn kéo Trọng Quang muốn quay về đế quan, Trọng Quang nói:

“Từ từ đã, đến thẳng tìm Trường Đình đi, cho y một kinh hỉ.”

Minh Tôn mừng thầm trong lòng, chỉ cần phụ thân và phụ vương ngăm mình ở cùng nhau, sau này sẽ không có thời gian đi quản hần. Ngoài miệng còn rất đứng đắn nói:

“Vậy ngài tự đi là được rồi, con không đi. Con muốn quay về trông coi đế quan nữa.”

Trọng Quang túm cổ nhi tử xách lên:

“Gấp cái gì chứ. Khó có được một nhà ba người chúng ta họp mặt, cùng ăn một bữa cơm đi.”

Minh Tôn cười gượng nói:

“Không tốt đâu. Con cũng không muốn làm bóng đèn chen giữa ngài với phụ hoàng.”

Trọng Quang nói:

“Không sao. Người chính là bảo bối trong lòng chúng ta mà, các phụ thân sao có thể ngại người cản trở chứ.”

Khoe miệng Minh Tôn sắp rút gân, cắn răng nói:

“Con thấy sau này nên để Kế Tô đến trông coi đế quan giúp ngài đi. Liên gần đây có mang, con muốn rút thêm chút thời gian ở bên cạnh y.”

Trọng Quang không chút bận tâm nói:

“Người không phải là luôn ở bên cạnh nó ở Ma giới sao?”

Vậy thì ngài đừng có tách một nửa của con ra nhốt ở trong này nữa, còn bắt người ta ở Ma giới giữ nhà, lại kêu người ta đi trông coi đế quan, sao có thể sai bảo nhi tử như thế chứ!

Minh Tôn lặng lẽ cầu khẩn hai đệ đệ Thừa Thiên và Kế Tô có thể sớm ngày trưởng thành, nhanh nhanh đến giúp hắn làm việc đi!

Đến chỗ Ma Hoàng làm việc, Minh Tôn nhìn bên ngoài cánh cổng kia treo sáu chữ lớn ‘Trụ Sở Công An Hoàng Thành’, không khỏi nằm gục trên bàn thờ dốc.

Phụ hoàng, ngài còn việc gì kích thích hơn nữa không? Làm công chức thì thôi đi, lại còn là cảnh sát.....

Minh Tôn vào một giây này cuối cùng cũng nhận ra Ma Hoàng là boss có sức mạnh lớn nhất. Liệu có thể bị nổ đến mức máu thịt tung tóe hay không đây!?

Ma Hoàng đứng năm giờ ba mươi thì tan tầm. Thay đổi đồng phục thành thời trang thời đi ra khỏi phòng làm việc, dọc một đường đi đồng nghiệp, cấp trên, bác gái quét dọn, ngay cả mấy tên trộm vặt và nát rượu làm bậy bị bắt về cũng đều dùng ánh mắt si mê nhìn theo y đi xa.

Ma Hoàng cực kỳ bình tĩnh trước mấy ánh mắt này. Mặc dù lúc đầu y đối với mấy nhân loại nhỏ bé như con dế này cũng không có chút bận tâm, nhưng sau khi ở chung với nhau một thời gian, loại cuộc sống của cảnh sát lúc nào cũng bận rộn với mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, thế nhưng lại khiến tâm ma bất động đã lâu của y sinh ra một chút hứng thú.

Xem ra cuộc sống ở nhân gian quả thực là thứ hao mòn thời gian tốt nhất.

Ma Hoàng chậm rãi đi ra cổng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc xe Land Rover kiêu ngạo ngang ngược kia của nhi tử đỗ ở bên đường. Trọng Quang từ trong xe vươn đầu ra, mỉm cười với y, ngón tay nhẹ nhàng điểm nhẹ một cái lên môi mình, rồi mới thổi một hơi, làm động tác thổi sang đây.

Ma Hoàng đã coi như nhìn không thấy loại hôn gió mờ nhạt này của Trọng Quang (thực ra trong lòng vẫn rất vui vẻ đi?), bình tĩnh kéo cửa xe ra đi vào, nói:

“Sao người lại đến đây?”

Ngữ khí của Trọng Quang vô cùng thản nhiên nói:

“Vốn từ đầu chúng ta nên ở cùng một chỗ. Ta đến muộn, gần đây người thế nào rồi?”

Ma Hoàng trả lời ngắn gọn:

“Rất tốt.”

Trọng Quang nắm chặt tay y vuốt ve, khóe miệng lộ ra ý cười dịu dàng:

“Nhớ chết ta rồi.”

Ma Hoàng nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Trọng Quang chậm rãi nghiêng qua.

“Khụ khụ khụ –“

Tiếng ho khan kịch liệt vang lên chen ngang không khí màu hồng phấn giữa hai người. Gương mặt Minh Tôn cũng sắp co rút, cắn răng nói:

“Các ngài sẽ không quên là con còn ở trong này đi?”

Ma Hoàng lạnh lùng phóng một ánh mắt như đao qua, Minh Tôn ngồi ở hàng ghế trước cảm thấy lưng mình phát lạnh. Vẫn là Trọng Quang dịu dàng hơn, nói:

“Con ngoan mau lái xe. Cha người vừa mới tan tầm, nhất định là đói bụng, chúng ta nhanh đi ăn cơm.”

Minh Tôn bị giọng điệu ‘vợ hiền’ của phụ thân làm cho buồn nôn đến sắp thổ ra rồi, nhin không được oán giận với ái nhân ở Ma giới:

“Người nói xem đây là chuyện gì chứ! Phụ phu bọn họ buồn nôn còn mắng ta sao? Ta chỉ là tài xế! Ta chỉ là một cái bóng đèn chen ngang!”

Ngao Liên thấp giọng cười một tiếng, an ủi ái nhân đang nổi trận lôi đình:

“Phụ thân bọn họ cũng là nhớ thương người, người cứ đi theo bồi bọn họ đi.”

Minh Tôn ôm Ngao Liên cắn lên cổ y một cái, nói:

“Ta và ngươi lúc ở cùng nhau thì, chưa bao giờ muốn để Ngao Mộng và Doanh Thái chen ngang chúng ta.”

Ngao Liên nghe vậy không khỏi bật cười, vuốt ve cái bụng hơi hở ra của mình, nhướn mày nhìn về phía Minh Tôn:

“Vậy nó thì sao?”

Minh Tôn nhin không được cũng mỉm cười, vuốt ve bụng y nói:

“Này thì không có cách nào. Nhưng đợi nó sinh ra rồi, có thể ném xa bao nhiêu ta sẽ ném.”

Ngao Liên đặt vuốt rồng của mình lên cổ Minh Tôn uy hiếp, nheo mắt nói:

“Ngươi ném thử xem.”

“Nói đùa nói đùa thôi! Ta nào bỏ được chứ!”

Minh Tôn ôm Ngao Liên ngã xuống giường, vừa hôn lên cổ y, vừa vuốt ve thân thể y, đồng thời đáy mắt cũng lóe lên tia sáng, xẹt qua một tia sáng giảo hoạt xấu xa.

Hừ hừ, nếu lão cha nhất định muốn cho hắn đi làm bóng đèn, vậy hắn cũng không thể lãng phí thời cơ này, nhất định phải khiến hai vị phụ thân trở nên ‘bận rộn’, tương lai cũng không còn thời giờ đi quản hắn mới được!

“Ai da —“

Minh Tôn còn đang đắc ý, đột nhiên vành tai nhói đau, bị Long thần đại nhân nhéo một cái.

Ngao Liên nheo mắt cười nhạt nói:

“Nếu lúc ở cùng ta không tập trung như thế, vậy thì cút ra xa một chút đi!”

“Đừng, đừng! Đây chỉ là hiểu lầm.....”

Không nhắc đến Minh Tôn ở Ma giới an ủi ái nhân đang buồn bực thế nào, lúc này hắn ngồi ở trong khách sạn nơi nhân gian, đang cầm tờ thực đơn ‘chăm chú’ gọi đồ ăn.

Hắn không chăm chú không được, bởi vì hai vị phụ thân đại nhân ở đối diện toàn thân đang phát ra loại không khí màu hồng phấn nhàn nhạt, khiến hắn hận bản thân mình không thể cũng biến luôn thành không khí.

“Khụ khụ, mấy món ăn này đã được chưa? Phụ thân đại nhân còn ý kiến gì không?”

Trọng Quang và Ma Hoàng cùng nói:

“Không có ý kiến.”

“Như vậy đi.”

Minh Tôn ấn nút gọi nhân viên phục vụ đến phòng gọi đồ ăn, rồi mới tự mình cầm bình rượu rót cho hai vị phụ thân, cười bồi nói:

“Đã lâu không gặp hai vị phụ thân đại nhân, nhi tử xin kính các ngài trước một ly.”

Trọng Quang và Ma Hoàng đều cho nhi tử thể diện, nâng ly rượu lên uống.

Minh Tôn lại ân cần khích lệ nói:

“Một nhà ba người chúng ta khó có được cùng tụ họp một chỗ, nào nào, phụ hoàng phụ thân, lại uống thêm một ly.”

Trọng Quang nói:

“Nhi tử ngoan hiểu chuyện.”

Ma Hoàng nói:

“Bản thân nó cũng có nhi tử lớn cả rồi, còn không hiểu chuyện vậy là sống uống phí.”

Minh Tôn đã sớm quen với giáo dục đả kích của Ma Hoàng, coi như không có chuyện gì mà đông kéo tây quần, một hồi hỏi Trọng Quang ở Italy tham gia đảng Bàn Tay Đen thấy thế nào, chơi có vui không; một hồi lại quần lấy Ma Hoàng hỏi công việc của cảnh sát làm tốt chứ. Tóm lại miệng không nhàn phút nào.

Dần dần Trọng Quang và Ma Hoàng đều cảm thấy ăm ỉ, hai người vừa dùng bữa vừa ứng phó với đủ loại câu hỏi của nhi tử, tay Trọng Quang ở dưới bàn vuốt ve đùi Ma Hoàng, còn có xu hướng dần dần đi lên trên. Về mặt Ma Hoàng vẫn duy trì bình tĩnh, bên dưới lại lấy tay nhéo mạnh.

Hai người ở dưới bàn ngơ ngác nhìn nhau, đối với chuyện ở trên bàn liền có chút thờ ơ không tập trung. Đợi dùng cơm xong, Ma Hoàng ưu nhã lau miệng, bình tĩnh nói:

“Minh Tôn người đi về trước đi, ta với phụ thân người còn có chuyện cần bàn.”

Minh Tôn biết điều nói:

“Các ngài chậm rãi trò chuyện, con đi trước. Các phụ thân vui vẻ nhé.”

Hắn tiêu sái đi ra, đợi ra khỏi khách sạn rồi mới nhịn không được ôm bụng cười ha ha. Ai kêu bọn họ ở trước mặt mình chơi trò ân ái chứ. Hừ hừ, vậy để cho bọn họ ở trong khách sạn ‘ân ái’ đến đủ đi!

Ma Hoàng và Trọng Quang vốn là không rời khỏi khách sạn, trực tiếp đặt một phòng ở tầng trên. Cô gái kia lúc đặt phòng cho họ thì hai mắt nhìn họ bắn ra sao, trong miệng còn thì thào cái gì mà ‘cường cường’, ‘xinh đẹp’ gì gì đó.

Hai người gấp gấp đi vào trong phòng. Vừa bước vào Ma Hoàng đã ấn Trọng Quang lên tường, kéo tay hắn cầm lấy tính khí của mình, cọ cọ trong lòng bàn tay hắn mấy cái, rất nhanh đã có cảm giác ẩm ướt.

Trọng Quang có chút kinh ngạc, nhưng bản thân cũng rất là hưng phấn, dục vọng đến nhanh khó hiểu. Mặc dù bọn họ không gặp một thời gian, đã sớm không kiềm chế nổi, nhưng với định lực của bọn họ không thể nào không chống lại nổi sự hấp dẫn của đối phương như thế. Nhưng Trọng Quang đã nhanh chóng ném nghi hoặc này ra sau đầu, chỉ cho là vì đi đến nhân gian phải áp chế phần lớn sức mạnh của mình xuống, cho nên sức kiềm chế cũng bị giảm xuống.

“Còn Hạo.....”

Ma Hoàng thấp giọng lẩm bẩm, giọng nói trầm thấp ẩn chứa ***, gọi cảm kinh người. Động tác của y rất nhanh, vừa ấn tay Trọng Quang đến vuốt ve tính khí của mình, vừa nhanh chóng cởi thắt lưng của hai người ra, ngón tay còn tràn đầy khiêu khích nhéo mông Trọng Quang một cái.

Trọng Quang thích y nhiệt tình. Ma Hoàng kể từ khi cởi bỏ tâm kết ở cùng một chỗ với hắn thì, dục vọng đối với hắn liền tràn đầy đến kinh người. Trọng Quang cũng không nhàn, một tay nắm lấy tính khí của y nhiệt tình cọ xát, một tay xoa nắn trên cái mông cong của Ma Hoàng, thuận tiện cầm ngón tay vào trong cái khe hẹp kia.

Khi ngón tay chen vào trong thân thể của Ma Hoàng thì, Trọng Quang thay đổi tư thế với y, áp y lên vách tường, đồng thời thắt lưng da cũng tuột ra, quần dài rơi xuống đất.

Trọng Quang ném quần áo vương vãi sang một bên, bắt đầu cúi người xuống tràn đầy *** mà liếm hôn, từ cổ đến xương quai xanh của Ma Hoàng, đầu ngực, eo cùng cơ bụng sáu múi hoàn mỹ, một đường hôn xuống thứ đang nằm trong bụi cỏ rậm rạp kia.

Ma Hoàng phát ra tiếng rên rỉ phiến tình, nhịn không được túm lấy đầu Trọng Quang ấn lên tính khí của mình.

Trọng Quang thân là Thần đế Thượng Cổ, tính cách thực ra vô cùng lạnh nhạt, đối với *** thực ra cũng không nhiệt liệt như thế. Nhưng khi ở cùng với Ma Hoàng thì, hắn lại nguyện ý làm nhiều hơn. Hắn dễ dàng ngậm lấy ‘ma khí’ đã bộc phát kia của Ma Hoàng, chu đáo liếm mát, đầu lưỡi hồng nhạt liếm từ đỉnh xuống thân một lượt rồi mới ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi cực kỳ có tiết tấu mà phun ra nuốt vào.

“Còn Hạo.....”

Ma Hoàng rõ ràng là xúc động khó nhin, nhưng biểu tình trên mặt trước sau vẫn là lạnh lùng không chút thay đổi.

Trọng Quang nhưn mày nhìn lên Ma Hoàng, ánh mắt nóng bỏng quyến rũ, đôi môi đỏ hồng lấp loáng yêu đã xinh đẹp, chỉ là nhìn, Ma Hoàng liền nhin không được muốn bắn ra.

Không biết qua bao lâu, Trọng Quang vuốt ve phần gốc của y, dùng lực hút một cái, Ma Hoàng cuối cùng cũng phóng thích ra, dịch thể nóng rực ở trong không khí hóa thành ma khí nhàn nhạt, nhanh chóng biến mất.

“Đáng tiếc.....”

Trọng Quang có chút tiếc nuối vì bản thân không có cách nào hút được tinh hoa của Ma Hoàng, nhưng việc này cũng không cản trở việc hoan ái song tu của bọn họ.

Hắn lật người Ma Hoàng lại, tiểu huyết vừa khai thác được một nửa kia đã mở ra đóng lại, ẩn ẩn có chút ẩm ướt. Trọng Quang nhẹ nhàng cầm ngón tay vào, môi nhếch lên cười, ghé bên tai Ma Hoàng nói:

“Bảo bối, người đang gấp gấp chào đón ta đây.”

Ma Hoàng hừ một tiếng, hai tay chống trên tường, giọng nói khàn khàn:

“Đừng lãng nhăng!”

Trọng Quang biết y sẽ không bị thương, nhưng vẫn cắn vào thật chậm. Hắn thích nhìn thân thể Ma Hoàng cứng lại trong quá trình này, đáng vẻ hơi hơi run rẩy, cho đến khi hoàn toàn đi vào, Ma Hoàng nhin không được phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, hắn mới bắt đầu cử động.

Lòng ngực Ma Hoàng phát ra tiếng thở dốc ồ ồ. Trọng Quang dần dần khó có thể kiềm chế, gấp gao nắm chặt vòng eo của Ma Hoàng bắt đầu va chạm mạnh. Mỗi lần đụng vào chỗ sâu nhất, Ma Hoàng liền theo đó mà ngân lên một tiếng cao vút, thân thể cũng càng trở nên mềm mại.

Thân thể bọn họ đều vô cùng mạnh khỏe, không cần bất cứ tư thế xinh đẹp cùng tình thú phụ trợ nào cũng có thể dễ dàng kích động. Bọn họ ở trên vách tường đứng thẳng làm một lần, đến trên giường đối tư thế lại đến một lần, cho đến khi sắc trời hừng sáng thì Trọng Quang mới ôm Ma Hoàng vào trong phòng tắm, sau đó hai người không nhin được lại đến một lần nữa trong bồn tắm xa hoa.

Cho đến khi mặt trời lên cao, hai người mới tắm rửa sạch sẽ, cùng ra khỏi khách sạn.

Bọn không cần ngủ hay nghỉ ngơi, cho dù là đại chiến tròn một đêm cũng chỉ là việc nhỏ. Hơn nữa pháp thuật song tu đều tốt cho hai người, bởi vậy hai người đều là thoải mái thích ý. Nhưng khi ra khỏi khách sạn, Ma Hoàng hơi nhíu mi nói:

“Người không cảm thấy đêm qua có chút cổ quái sao?”

Trọng Quang cười khê:

“Minh Tôn đại khái là thấy chúng ta lâu ngày gặp lại, làm chút trò thôi, đừng tính toán với nó.”

Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng:

“Tiểu tử này càng lúc càng lớn mật, dám chọc ghẹo lên người lão tử, xem ta về sẽ thu thập nó thế nào!”

“Được rồi. Người không phải còn muốn đi làm sao? Sắp muộn rồi, có muốn xin nghỉ hôm nay không?”

Ma Hoàng nói:

“Không được! Ta còn muốn được khen thưởng nữa! Ta đi trước!”

Nói xong liền thi triển một pháp quyết, trong nháy mắt thân ảnh đã biến mất.

Trọng Quang lẩm bẩm:

“Nghiêm túc như vậy làm gì chứ? Thật không biết cách hưởng thụ cuộc sống..... Thôi đi, ta đi về ngủ trước.”

Nói rồi vắn eo một chút, thi triển pháp quyết quay về để quan.

Lúc này bọn họ còn chưa biết, ngày hôm qua Minh Tôn lén lút bỏ ở vào trong ly rượu của bọn họ thứ gì đó, không chỉ có tác dụng nhất thời đâu.

Minh Tôn ở Ma giới xa xa ôm Long thần cười đắc ý:

“Đây là thứ mà lần trước ta lấy được từ trên Thiên đình..... Ha ha, năm ấy bọn họ sinh ta thế nào, lần này liền sinh thêm một đứa nữa như thế đi!”

“Chẳng lẽ ngươi.....”

Ngao Liên giật mình nhìn hắn.

Minh Tôn cười hắc hắc:

“Thừa Thiên và Kế Tô đều không cần bọn họ bận tâm nữa. Lần này tốt nhất là để bọn họ sinh một nữ nhi, cũng thử tư vị bị người quán xem thế nào!”

Ngao Liên không có cách nào khác ngồi bên cạnh lắc đầu. Xem ra lúc đó sinh Doanh Thái thì tay bận chân loạn, thật sự là để lại bóng ma không nhỏ cho Minh Tôn. Nhưng mà..... Nếu như Thần đế Trọng Quang và Ma Hoàng bệ hạ sinh thêm một tiểu Công chúa, làm bạn với hài tử ở trong bụng mình, có vẻ cũng không tệ.

Ngao Liên nhẹ nhàng vuốt ve bụng, bắt đầu chờ mong một hồi náo nhiệt vẫn chưa đến trong Thiên Ma Cung.

—— Toàn bộ kết thúc ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-ma-he-liet-bo-1-trong-quang>